NOUL ROMAN DE DRAGOSTE,
CARE TE LASĂ FĂRĂ RESPIRAȚIE,
AL LINDEI LAEL MILLER...

Lili Chalmers nu își dorea decît două lucruri de la viață: o fermă a ei și să-și găsească surorile pe care nu le mai văzuse de pe vremea cînd nu erau decît niște fetițe, duse spre Vest într-un tren al orfanilor...

În nici un caz nu-și dorea un soț. Dar mîndră, inocentă, Lily nu a avut habar ce înseamnă dorința, pînă la întîlnirea ei cu maiorul Caleb Halliday, un bărbat care o putea aprinde cu o atingere... cu o privire... cu o șoaptă.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-61-3
9 789731 789613

LILI ȘI MAIORUL
Linda Lael Miller

BESTSELLER

Linda Lael Miller

LILI
ȘI MAIORUL

PROLOG

Lincoln, Nebraska
9 *decembrie 1865*

Ningea şi vîntul rece al înserării sufla sub fustele lui Lily, înţepîndu-i picioarele goale, dar ea nu se aplecă să-şi tragă ciorapii în sus. Se uita ţintă la cei cîţiva oameni strînşi în faţa platformei căii ferate zgîindu-se la ea şi la ceilalţi copii care călătoreau spre vest, în trenul orfanilor.

Pe pardesiul ei ponosit era prinsă cu acul o hîrtie cu un doi şi un şapte scrise pe ea. Lily ştia că cele două numere formau împreună un alt număr, doar că nu-şi putea aminti care anume, pentru că nu fusese niciodată la şcoală. Probabil că surorile ei îi spuseseră, dar mintea îi era ticsită cu toate celelalte lucruri pe care trebuia să şi le amintească.

Numele ei, indiferent de ce ar fi spus cineva, era Lily Chalmers, o învăţaseră surorile ei. Pe surorile ei le chema Emma şi Caroline. Ziua ei de naştere era 14 mai 1859 şi se născuse în Chicago, Illinois.

Lily simţi degetele Carolinei strîngîndu-se mai puternic pe umerii ei şi se îndreptă puţin. Inima începu să-i

bată mai iute şi mai puternic cînd un bărbat uriaş, cu înfăţişare de urs, îmbrăcat într-un palton de lînă păşi înainte, studiind micul grup de orfani cu ochi micşoraţi. Încă nu renunţase la speranţa că cineva ar putea dori o familie de trei fete, deşi Emma şi Caroline o pregătiseră de despărţire încă din clipa în care trenul îşi începuse ieşirea din Chicago.

Bărbosul alese doi băieţi şi Lily scoase un oftat de uşurare dar şi de resemnare. Se uită cu coada ochiului la Emma şi văzu o lacrimă alunecînd în jos pe obrazul ei. Emma avea şapte ani şi, după calculele lui Lily, era mult prea mare ca să mai plîngă. Întinse mîna, şi-o strecură în mîna Emmei şi i-o strînse cu putere.

A fost momentul în care femeia aceea greoaie ieşi din rînd, tropăi pe treptele din lemn pudrate cu zăpadă, urcă pe platformă şi se apropie de cele trei fetiţe care se ţineau strîns.

– M-am hotărît, anunţă ea imperios şi o clipă inima lui Lily se umplu de bucurie, crezînd că avusese dreptate să spere că cineva le va lua pe toate trei. Apoi înţelese că de fapt femeia i se adresa doar Carolinei, care avea opt ani.

Caroline se înclină politicos.

– Doamnă, vă rog, se aventură ea repede, ele sînt surorile mele, Emma şi Lily şi amîndouă sînt fete bune, voinice, suficient de mari ca să cureţe în casă şi să gătească...

Femeia scutură din cap.

– Doar tu, domnişoară, spuse ea.

Caroline întîrzie atît cît să îşi îmbrăţişeze cele două surori mai mici...Ochii ei căprui tremurau de lacrimi şi zăpada se lăsase în jurul părului negru, ca o coroniţă de flori. Lily ştia că fiind sora cea mai mare şi mai responsabilă, Caroline sperase să fie aleasă ultima,

pentru că ea avea cele mai mari şanse să-şi amintească unde anume să le caute pe celelalte două.

– Ţine minte tot ce ţi-am spus, începu ea încetişor, lăsîndu-se în jos în faţa lui Lily şi luîndu-i mîinile într-ale ei. Şi cînd o să te simţi singură, cîntă cîntecele pe care le-am învăţat de la bunica şi asta o să te facă să ne simţi aproape.

Apoi o sărută pe obraz, adăugînd:

– O să vă găsesc eu într-un fel, pe amîndouă. Promit.

Caroline se ridică întorcîndu-se spre Emma şi-i spuse:

– Fii puternică. Şi ţine minte. *Te rog,* ţine minte.

Emma încuviinţă din cap, cu lacrimile rostogolindu-i-se de-a lungul obrajilor. Ea era cea mai drăguţă dintre toate trei, după părerea lui Lily, cu părul acela arămiu şi cu ochii indigo şi avea cu adevărat cea mai frumoasă voce.

Cînd deveni clar ca nimeni nu va mai fi ales, conductorul îi mînă pe copiii rămaşi, printre care Lily şi Emma, înapoi în tren. Lily nu a plîns, ca Emma, dar în gîtul ei simţea un nod dur, rece şi inima o durea gata să îi pocnească.

– Să cîntăm, spuse Emma inspirînd adînc şi trăgîndu-şi nasul, după ce copiii primiseră cina obişnuită, compusă din pîine uscată şi lapte.

Dar cîntecele familiare sunau jalnic fără Caroline, care să-şi cînte partea ei şi cuvintele o făcură pe Emma să izbucnească din nou în plîns. În final, fetiţele se strînseră una într-alta, într-o nefericită tăcere şi încercară să adoarmă.

Lily închise ochii şi şi-o aminti pe mama ei stînd de vorbă cu soldatul în uniforma lui albastră, prăfuită.

– Dar sînt copiii mei, plînsese mama ei, bîiguind cuvintele aşa cum făcea cînd bea prea mult coniac. Ce vrei să fac cu ele?

– Trimite-le în vest, Kathleen, îi răspunsese soldatul trăgînd perdeaua care ascundea patul mamei de restul încăperii şi făcînd un gest larg, cu mîna, de invitaţie.

– În vest? repetase mama ei sughiţînd şi intrînd după perdea, înaintea lui. Ea făcea întotdeauna ce îi spuneau bărbaţii să facă, dar primi totuşi o palmă peste fund.

Atunci auzise Lily pentru prima oară de trenurile cu orfani. Soldatul îi spunea mamei ce familii cumsecade aveau să găsească în vest copiii aceia sărmani, în timp ce hainele lui şi ale mamei cădeau la podea. Prin perdea li se vedeau umbrele, iar Lily ieşise afară să se aşeze pe verandă şi să se gîndească, cu bărbia proptită în mîini.

Reveni înapoi în prezent şi se strînse mai tare în Emma, care privea pierdută, afară în noapte. Lily pronunţă cuvintele pe care nici una dintre ei nu le mai spusese pînă atunci.

– Mama ne-a trimis din cauza soldatului.

Ochii Emmei, de un albastru întunecat, erau plini de suferinţă cînd spuse:

– Nu s-ar fi însurat cu ea dacă nu ne dădea.

– Urăsc soldaţii, spuse Lily, convinsă.

Emma îşi petrecu un braţ peste umerii surorii ei şi o strînse mai aproape.

– Nu are rost să urăşti. În plus, într-o zi vom fi din nou împreună, toate trei, aşa cum a promis Caroline.

Lily oftă.

– Trebuie să mă duc undeva, îi spuse surorii ei.

Emma păru uşor iritată:

– Ah, Lily, de ce nu ai avut grijă de asta cînd a oprit trenul? Acum trebuie să foloseşti căldarea aia groaznică din fundul vagonului!

Ochii lui Lily, cafenii ca şi ai Carolinei, se făcură mari.

– *Trebuie să mă duc*, repetă ea insistent.

Efectiv iritată, Emma îşi conduse sora în spatele vagonului şi aşteptă să folosească găleata ascunsă în spatele ultimului scaun acoperit cu funingine. Cîţiva băieţi încercară să se uite, dar Emma îi puse la punct şi făcu paravan pentru Lily, cu fusta ei.

Fetele se aflau deja înapoi la locurile lor, cînd lui Lily îi trecu prin cap gîndul că poate Emma se va afla printre următorii orfani aleşi. Dacă Emma va găsi o familie şi ea, nu? Dacă va fi aşa, ea nu se va putea duce în spatele vagonului cînd va avea nevoie, pentru că nu va mai fi nimeni care să o treacă printre băieţii aceia răutăcioşi şi care să-i ţină de paravan, cînd îşi va da jos chiloţii.

Se îngrozi la gîndul că va face pe ea şi că ceilalţi vor rîde şi-o vor face mucoasă.

Curînd începură să-i dea tîrcoale şi alte gînduri, muşcînd din ea asemenea cîinilor de stradă, care o îngrozeau acasă. Poate că cei care o vor lua nu o vor plăcea, sau vor fi nişte oameni răi. Sau şi mai rău, poate că nu o va dori nimeni şi va fi nevoită să călătorească veşnic în acest tren îngheţat, urît mirositor.

Abia într-un tîrziu adormi şi Lily într-un somn cu pumnii strînşi şi visă că mama lor se răzgîndise şi le dorea înapoi. Le spunea scumpele ei şi le promitea că vor locui toate într-o căsuţă adorabilă, lîngă mare, exact ca aceea pe care o văzuse odată Lily într-una din cărţile ilustrate ale bunicii ei.

Zgîlţîiturile trenului o treziră brusc pe Lily, pentru un crud început. Era dis-de-dimineaţă şi împreună cu Emma mărşăluiră din nou afară, pe platformă, alături de ceilalţi, ca să fie studiaţi de străini.

O femeie micuţă, slabă, vroia să o adopte pe Emma care stătea înfiptă parcă în platformă, ţeapănă şi tăcută, în timp ce Lily se agăţa de fustele ei.

– Luaţi-o şi pe sora mea, reuşi Emma să spună după cîteva momente. Vă rog, doamnă – nu mă faceţi să o părăsesc pe Lily.

Femeia scoase un hîrîit dispreţuitor şi spuse:

– Sînt norocoasă că pot lua o fată să mă ajute la treabă. Dacă aş veni cu două, domnul Carver mi-ar învineţi ochii.

La care interveni conductorul trenului. O smulse pe Lily şi o ridică în braţe, ducînd-o înapoi în tren, aruncînd-o efectiv pe bancheta ei. Lily era prea îngrozită ca să plîngă, prea nefericită din cauza despărţirii atît de brutale de Emma ca să mai spună ceva, dar tot se răzbună.

Se aplecă şi vomită pe culoar.

Conductorul înjură tare, făcîndu-i pe băieţi să rîdă, dar Lily îşi întoarse doar capul, uitîndu-se în gol, pe fereastră.

Chiar în clipa în care trenul începea să se îndepărteze de micuţa îngrămădeală de clădiri strînse curajos laolaltă, pe cîmpurile înzăpezite, Lily o văzu pe Emma făcîndu-i cu mîna. Era în compania unei doamne elegante, într-o rochie verde şi o pălărie cu pene, iar femeia care se temea să nu se trezească cu ochii învineţiţi, dispăruse.

Lily nu mîncă în dimineaţa aceea şi nu se atinse nici de masa de la prînz, care consta în mere posmogite, cidru şi pîine.

După-amiază tîrziu, sub o nouă ninsoare care pudra peisajul de ţară, trenul fluieră şi se opri din nou. Lily nu s-ar fi mişcat din scaunul ei dacă nu ar fi înşfăcat-o conductorul de gulerul hainei şi nu ar fi împins-o afară pe platformă, împreună cu ceilalţi.

Un bărbat îndesat, îmbrăcat într-un costum negru, arătă spre ea şi îi spuse ceva femeii de lîngă el. Mai era acolo şi un tînăr, dar Lily abia dacă-l observă, pentru că între timp o zărise pe fetiţă.

Fetiţa era ca ieşită dintr-o carte de poveşti, cu bucle groase, galbene, care-i cădeau ca nişte cîrnăciori de-a lungul obrajilor de culoarea porţelanului fin şi era îmbrăcată într-un pardesiu albastru, bordat cu panglică lucioasă. Îi zîmbi lui Lily şi arătă spre ea.

– Pe ea o vreau, tati, spuse fetiţa ferm.

Lily păşi în faţă, ca trasă de o aţă invizibilă. Nu se gîndea şi nici nu simţea cine ştie ce, dar ştia că nu vroia să se mai urce înapoi în trenul acela cumplit.

Fetiţa urcă delicat treptele platformei şi veni în faţa lui Lily. Aveau aceeaşi înălţime şi amîndouă erau blonde, dar aici înceta orice asemănare. Lily era slabă, filiformă, părul ei blond era încîlcit, în timp ce fetiţa din faţa ei era durdulie şi perfect îngrijită.

– Eu sînt Isadora, spuse fetiţa cu importanţă, zîmbindu-i lui Lily, iar tata zice că dacă vreau, te pot avea ca tovarăşă de joacă.

Lily îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, neştiind ce să spună. Acum, cînd Emma şi Caroline dispăruseră poate pentru totdeauna, nu mai conta cine o lua acasă. Va trebui doar să încerce să se descurce cît mai bine, indiferent de ce se va întîmpla.

Isadora se încruntă, ochii ei ca albăstrelele făcîndu-se mici între genele dese, întunecate.

– *Poţi* să vorbeşti, da? Vreau o prietenă care să poată vorbi!

– Eu sînt Lily, veni răspunsul timid, dar ferm. Am şase ani şi pot vorbi la fel de bine ca oricine.

Isadora o luă pe Lily de mînă şi o conduse spre părinţii ei care zîmbeau cu toată faţa şi spre tînărul care era probabil fratele ei şi care nu părea să împărtăşească încîntarea familiei de a fi ales o orfană. Era un băiat

arătos, înalt, cu păr ondulat, castaniu şi cu toate că dezaprobarea lui era evidentă, în ochii lui albaştri văzu blîndeţe.

– Pe ea o vreau, anunţă Isadora. O să-i spun Aurora – nu, e prea frumos. Se întoarse şi o studie cîteva clipe pe Lily, cu un aer sobru.

– Gata, ştiu. Tu o să fii Alva. Alva Sommers.

Lily fu dusă spre o trăsură care aştepta şi urcată în ea de fratele Isadorei, care îi făcu cu ochiul şi îi zîmbi.

Din ziua aceea toată lumea din familia Sommers îi spuse Alva, exceptîndu-l pe tînărul Rupert. El i se adresa cu numele ei adevărat şi cînd Lily îi povesti despre Caroline şi Emma, Rupert puse totul pe hîrtie, pentru ca ea să-şi amintească mai tîrziu.

CAPITOLUL 1

Tylerville, Teritorul Washington
10 aprilie 1878

Clapele micuţului pian din *Blue Chicken Saloon* îşi trimiteau melodiile afară în stradă, iar fumul cenuşiu, gras, al trabucelor, se rostogolea prin uşile deschise ale sufrageriei hotelului. Lily Chalmers se uită la cesuleţul ieftin prins de corsajul rochiţei albastre, din stambă şi dădu din cap, mulţumită că nu va întîrzia la slujbă.

Ridicîndu-şi fustele cu o mînă înmănuşată, Lily îşi croia cu grijă drum prin noroiul şi bălegarul de cal care murdăreau strada. Un mic zîmbet îi curbă buzele cînd ajunse pe partea cealaltă şi urcă pe trotuarul din scînduri. Biroul pentru vînzări de terenuri era deschis pentru afaceri.

Funcţionarul, un tînăr cu ochelari şi cu pielea muşcată de pojar, stătea în spatele tejghelei. La intrarea ei îşi atinse borul pălăriei. Privirea i se plimbă de la părul ei blond deschis, ridicat într-un coc la spatele cefei, la ochii căprui, mari şi la silueta minionă, delicată.

– 'Neaţa, spuse el cu un entuziasm neobişnuit.

Deşi îi displăcea să fie abordată în felul acesta, se obişnuise totuşi. În plus, nimic nu putea ofili strălucirea acestei zile perfecte, atît de albastră şi de aurie – nici măcar faptul că într-o jumătate de oră trebuia să fie la hotelul *Harrison*,ca să mai servească o masă unei grămezi de soldaţi gălăgioşi.

– Doresc să-mi anunţ intenţia fermă de a cumpăra o anumită bucată de pămînt, vă rog, spuse Lily cu mîndrie. Scoase din străvechea ei geantă cu mărgele o hartă împăturită şi i-o întinse.

Ochii funcţionarului se mutară spre un loc imediat în spatele umărului lui Lily, apoi reveniră asupra chipului ei.

– Bărbatul dumitale nu a venit şi el? Acum părea mai curînd dezamăgit decît încîntat.

Lily oftă şi-şi îndreptă umerii.

– Nu am bărbat, spuse ea ferm.

Obrazul stîng al funcţionarului tresări şi ochii lui mici se deschiseră larg, în spatele ochelarilor.

– Nu ai bărbat? Dar atunci nu poţi ... Efectiv nu ...

Lily era pregătită să-i contracareze argumentul, chiar şi atît de incoerent prezentat.

– Potrivit legii, orice persoană capabilă, ajunsă la vîrsta legală, poate emite pretenţii asupra unei jumătăţi de secţiune de teren, spuse ea, rugîndu-se ca nimeni să nu-i ceară dovada majoratului. De fapt, nu avea chiar nouăsprezece ani.

– Persoana respectivă – continuă ea – nu trebuie decît să demonstreze că poate întreţine cei trei sute douăzeci de acri de pămînt, construind o casă acolo şi cultivîndu-l, în decurs de cinci ani.

Funcţionarul bătea acum darabana pe tejghea, cu degetele de la ambele mîini. Era, evident, neliniştit. Începu să vorbească, dar cuvintele lui ieşeau atît de

ciuntite încît abia se înţelegeau. Lily se întinse, îl bătu uşor pe mînă şi spuse cu o voce blîndă, dar fermă:

– Haide, calmează-te acum. Spune-mi doar cum te cheamă şi o să rezolvăm problema asta în mod amical.

– Monroe, spuse el. Numele meu este Monroe Samuels.

Lily dădu din cap încîntată şi îşi întinse mîna înmănuşată.

– Iar eu sînt domnişoara Lily Chalmers, răspunse ea dulce. Şi acum te rog să ne punem pe treabă pentru că mai am o întîlnire, peste puţin timp.

Monroe luă harta pe care o lăsase Lily şi o desfăşură. Mărul lui Adam i se ridica şi cobora, în timp ce studia schiţa sumară a terenului ales de Lily. O clipă se uită neajutorat la ea, apoi se duse la etajeră şi scoase de acolo un catastif enorm, pe care îl deschise răsfoindu-l.

Lily se ridică pe vîrfuri, încercînd să descifreze cuvintele aliniate ordonat de-a lungul paginilor, într-un scris cu cerneală neagră, uşor înclinat, dar era prea departe.

– Există o taxă de cinci dolari pentru înscriere, spuse Monroe după ce-şi drese glasul. Părea să se aştepte ca Lily să fie distrusă de acest anunţ.

Dar ea îşi deschise din nou poşeta şi scoase de acolo o hîrtie de cinci dolari.

– O am chiar aici, răspunse ea.

Monroe se întoarse şi studie din nou harta, luînd-o înapoi cu el, să o compare cu ce-o fi fost scris în catastif.

– Ştii, s-ar putea ca pămîntul să fie deja revendicat.

Lily îşi ţinu răsuflarea. Imposibil ca pămîntul ei să fi fost deja revendicat – efectiv nu se putea. De la bun început a ştiut că Dumnezeu i-l dăduse ei şi numai ei. Închise o clipă ochii, amintindu-şi imagini cu apa argintie strălucind în soare, cu iarba înaltă, verde şi panta blîndă a văii, unde intenţiona să-şi planteze cerealele. Aproape

că simţea mirosul pinilor şi brazilor care mărgineau graniţa sudică a terenului pretins de ea.

Monroe îşi drese din nou glasul, se uită la banii lui Lily ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu se evaporaseră şi afundă un toc în călimară, ca să noteze ceva în catastif, mormăind.

– Ai nevoie de un bărbat ca să-ţi faci o casă, mai încercă el. O să ai de a face cu indieni, cu şerpi, cu tîlhari ...

– Am avut noi toate astea în Nebraska, îl întrerupse ea politicoasă, consultîndu-şi din nou ceasul. Şi am supravieţuit. Dar acum, dacă nu te grăbeşti puţin ...

Încruntîndu-se, Monroe completă o chitanţă şi un contract temporar, apoi o preveni pe Lily:

– Jumătate din secţiunea alăturată este deja revendicată. Asigură-te că ţi-ai măsurat bine proprietatea.

Lily se încruntă şi ea.

– Chiar eu am măsurat-o cu pasul, spuse ea.

Monroe nu părea deloc convins. Înşfăcă cei cinci dolari şi-i dădu lui Lily contractul şi chitanţa.

– Mult noroc, domnişoară Chalmers. O să ai nevoie.

Dacă cerneala s-ar fi uscat, Lily ar fi strîns la piept, triumfătoare, contractul temporar. Îi zîmbi funcţionarului morocănos, pentru ca el să ştie că nu reuşise să o descurajeze şi plecă în fugă.

O briză puternică făcu să foşnească hîrtia strînsă între degetele ei, în timp ce Lily stătea pe trotuar, studiind-o. Pentru prima dată în viaţa ei, Lily poseda ceva solid şi real. De îndată ce-şi va construi casa şi va însămînţa terenul, va fi complet independentă; niciodată nu va mai fi o intrusă, o povară nedorită.

Îşi strînse buzele şi suflă pe contract, ca un copil peste tortul lui aniversar şi cînd se convinse că cerneala era uscată, îl făcu frumos sul şi-l legă cu o bucăţică de sfoară din poşeta ei.

Se grăbi cu paşi hotărîţi spre hotel, unde o aştepta o lungă zi de muncă.

Intră prin uşa din spate, dîndu-se înapoi cînd fu izbită de suflul cald al sobei din bucătărie. Îşi puse cu grijă pe un raft poşeta şi preţiosul contract.

– Sînt mulţi, astăzi, lătră Charlie Mayfield, bucătarul, în timp ce-şi făcea drum cu umărul prin uşa batantă care ducea în sufragerie.

– Şi arţăgoşi, adăugă el.

Lily se întinse spre şorţul ei în carouri, îşi înnodă baretele la ceafă şi în talie şi spuse cu resemnare:

– Întotdeauna fac probleme. Doar sînt soldaţi.

Pentru Lily, aceste ultime cuvinte spuneau totul. Pentru ea, bărbaţii în uniformă nu erau buni de nimic. Erau, invariabil, antipatici, fără pic de respect pentru drepturile celorlalţi oameni.

Lily îşi netezi părul şi se puse pe treabă.

Ceva mai tîrziu, în timp ce-şi făcea drum printre mesele înţesate, strîngînd în mîini o tavă prea încărcată, unul dintre soldaţi întinse mîna şi o trase tare de baretele şorţului. Pierzîndu-şi echilibrul, Lily se împiedică şi tava îi căzu la pămînt. Furioasă, uitînd pe loc de contractul ei temporar, Lily se întoarse spre atacatorul ei, un tînăr infanterist cu un zîmbet larg, înşfăcă stacana cu bere spumoasă din faţa lui şi îi azvîrli conţinutul în faţă. Ceilalţi soldaţi începură să strige încîntaţi.

Un val de căldură se ridică de-a lungul gîtului lui Lily, cuprinzîndu-i obrajii şi vîrfurile urechilor. Se pare că soldaţilor nu le păsa niciodată de necazurile pe care le produceau, cîtă vreme ei se amuzau.

Lily îngenunchie şi începu să strîngă ceştile murdare, farfuriile şi tacîmurile care căzuseră de pe tavă.

Mişcările mîinilor ei erau iuţi şi smucite, dar rămase nemişcată cînd văzu o pereche de cizme negre venind şi oprindu-se drept în faţa ei şi simţi cum o cuprinde din nou furia.Ticăloşii ăştia o chinuiseră toată dimineaţa cu exuberanţele lor răutăcioase şi ea se săturase să tot întoarcă şi celălalt obraz.

Se ridică încet în picioare şi oftă simţind cum acele din părul pînă atunci strîns cedează, trimiţînd în jos, pe umeri, şuviţe aurii, grele. Cîrîituri amuzate se ridicară de jur împrejurul ei cînd îşi puse mîinile în şolduri şi îşi înălţă bărbia.

Ochii care se uitau în jos la ea aveau culoarea siropului de arţar şi erau umbriţi de cozorocul caschetei de un albastru prăfuit, tivită cu auriu. O mînă înmănuşată se ridică şi îndepărtă cascheta, scoţînd la iveală o hălăciugă de păr castaniu-auriu.

O voce profundă spuse cu un amuzament abia mascat:

– Doamnă, în numele Armatei Statelor Unite, aş vrea să-mi cer scuze pentru aceşti bărbaţi.

Lily îşi aminti că de fapt soldaţii din Fort Deveraux ţineau afacerea salonului de mese al hotelului şi că fără ei, ea ar fi rămas fără slujbă.

– Mie mi se par mai curînd nişte băieţandri, nu nişte bărbaţi, răspunse ea prompt.

Aprecierea stîrni un cor de răcnete, fluierături şi strigăte de ironică disperare.

Bărbatul care se uita în jos la Lily – un maior, judecînd după trese – îi zîmbi mai curînd insolent, arătîndu-şi dinţii la fel de albi precum clapele unui pian nou.

– Au fost în patrulă timp de două săptămîni, doamnă, explică el cu elaborată cordialitate, preferînd să-i ignore comentariul privind manierele lor proaste.

Ceva în curba buzelor lui o făcu pe Lily să aibă senzaţia că încăperea începea să se învîrtă. Întinse mîna să se sprijine de speteaza unui scaun.

– Îmi scapă totuşi cum acest lucru le dă dreptul să se comporte ca nişte gorile de la circ.

Zîmbetul maiorului deveni mai larg, orbind-o aproape pe Lily.

– Desigur, aveţi dreptate, spuse el. Fiecare cuvînt rostit era impecabil. Atunci de ce i se părea că îşi bate joc de ea?

Lily se pomeni zgîindu-se la plastronul prins în bumbi, pe piepţii cămăşii lui şi întrebîndu-se cum arăta pieptul de dedesubt. Era larg şi muşchiulos aşa cum părea, acoperit de o masă de păr de culoarea arţarului?

Scuturîndu-şi capul, se scuturã de gîndul nepotrivit şi îngenunchie să termine de strîns vasele căzute. Rămase surprinsă cînd maiorul se aplecă să o ajute, dar evită să-i întîlnească privirea.

– Cum te cheamă? o întrebă el. Lily trînti cu zgomot pe tavă ultimul tacîm.

– O să iasă scandal dacă nu mă întorc înapoi în bucătărie şi nu vin cu comenzile, izbucni ea.

Maiorul luă tava grea şi se ridică printr-un fel de rotire plină de graţie, în timp ce Lily se chinui fără eleganţă să se ridice înapoi în picioare. Chiar în clipa în care se întindea după tavă, cineva o ciupi tare de fund şi totul căzu înapoi, pe podea.

Lily ţipă, întorcîndu-se în loc, să descopere făptaşul.

– Cine a făcut asta? întrebă ea.

Feţele nebărbierite din jurul ei îi zîmbiră cu inocenţă. Era clar că nimeni nu-şi va asuma delictul.

Maiorul îşi drese glasul şi soldaţii amuţiră pe loc.

– Ajunge, spuse el. Primul care o va mai necăji pe femeia asta îşi va petrece permisia în cazarmă. E clar?

– Da, domnule, răspunseră bărbaţii la unison. Unul ridică tava şi i-o înmînă lui Lily, plină cu cioburi de farfurii şi căni şi tacîmuri murdare.

Lily se întoarse cu o învolburare a rochiei ei de stambă şi fugi ca o furtună, amintindu-şi de bărbatul care intrase în viaţa mamei ei cu ani în urmă şi care o convinsese pe Kathleen să-şi trimită fetele în vest, într-un tren cu orfani.

Soldaţi. Cu toţii erau la fel.

În bucătăria strîmtă, înăbuşitoare, îl găsi pe Charlie într-o firească stare de enervare.

– Mîncarea asta o să se răcească! se plînse el, arătînd cu mîna spre farfuriile cu pui fript, piure de cartofi şi sos.

Lily îşi strînse repede părul la loc, într-un coc, pentru a doua oară în ziua aceea şi spuse:

– Ştiu. Şi îmi pare rău.

Charlie se înmuie. Era un bărbat mai în vîrstă, cu părul rărit, cu toane, dar în fond era un om bun.

– Văd că te-au cam necăjit băieţii ăia. Atunci îşi merită mîncarea rece, spuse el umplînd farfuriile curate, din oalele şi cratiţele de pe sobă.

Lily îi zîmbi şi ieşi repede cu tava, avînd grijă să rămînă cît mai în marginea salonului, ca să evite alte necazuri cu soldaţii. Dar aceştia stăteau în banca lor.

Ajungînd la masa din dreptul ferestrei din colţ, Lily rămase consternată să-l vadă acolo pe maior, împreună cu un bărbat mai în vîrstă, în uniformă de colonel. Lîngă ofiţerul de rang superior stătea o femeie elegantă, cu părul argintiu-metalic şi cu o expresie blîndă, care îi zîmbi lui Lily cînd aceasta puse farfuria în faţa ei.

– Eşti nouă în Tylerville, da? o întrebă femeia.

Lily îşi muşcă buza de jos şi încuviinţă din cap. Nu avea timp de vorbă, dar nici nu vroia să ofenseze vreun client.

– Da, doamnă. Sînt de o lună aici, spuse ea.

Femeia îşi întinse mîna înmănuşată.

– Fii binevenită. Numele meu este Gertrude Tibbet.

Lily îi aruncă o privire maiorului, care o urmărea cu o expresie de interes amuzat şi înghiţi.

– Eu sînt Lily. Lily Chalmers, răspunse ea.

– El este Maiorul Caleb Halliday, un vechi prieten al nostru, continuă doamna Tibbet, arătînd spre bărbatul cu zîmbetul îndrăzneţ. Iar lîngă mine este soţul meu, colonelul John Tibbet.

Lily îşi înclină politicoasă capul spre colonel, un bărbat îndesat, cu părul alb ca zăpada şi cu o mustaţă asortată. Îl ignoră pe maior. Nici unul dintre bărbaţi nu se sculă în picioare, aşa cum ar fi făcut poate în alte circumstanţe.

– Gertrude, las-o pe biata fată să se ducă la treaba ei, protestă colonelul Tibbet, continuînd să mestece.

La aceasta, doamna Tibbbet tăcu şi Lily se întoarse, grăbindu-se mai departe. Îşi petrecu restul zilei grăbindu-se de la o masă la alta, umplînd ceşti cu cafea, aducînd mîncare, debarasînd vesela şi tacîmurile murdare.

Cînd localul se închise, multe ore mai tîrziu, picioarele îi pulsau şi Lily se simţea atît de obosită, încît nici nu mai vedea bine.

Mai petrecu o oră spălînd şi ştergînd farfuriile, apoi se duse împleticindu-se în magazia alăturată bucătăriei, să-şi ia boneta şi pelerina. Cînd ieşi afară în aerul rece, de primăvară, maiorul Halliday o aştepta.

Maiorul îşi scoase cascheta.

– Bună seara, domnişoară Chalmers, spuse el.

Lily se uită la el.

– Ce vrei?

Maiorul zîmbi insolent, cu zîmbetul acela al lui, care te topea. Se îmbăiase, observă Lily şi îşi schimbase uniforma. Maiorul ezită o clipă, apoi spuse:

– Aş vrea să te conduc acasă. Este întuneric iar un orăşel plin cu soldaţi nu este un loc sigur pentru o femeie singură.

Lily îşi îndreptă umerii fragili.

– Casa unde locuiesc se află în apropiere. Aşa că nu am nevoie de escortă, spuse ea refuzîndu-l.

Era ca şi cum nici n-ar fi vorbit. Maiorul Halliday îşi potrivi pasul după al ei, aşezîndu-şi cascheta pe cap cu o mişcare mult practicată.

– Unde ai trăit, înainte de a veni aici? o întrebă el.

Lily oftă. Bărbatul era înalt, peste un metru optzeci şi probabil că avea dublul greutăţii ei. Nici vorbă să poată scăpa de el, dacă el nu vroia asta.

– În Nebraska, răspunse ea grăbind pasul.

Maiorul se încruntă.

– Este un drum lung de acolo. Ai cumva familie în Tylerville?

O veche durere răsună în Lily ca un clopot îndepărtat, gîndindu-se la cele două surori ale ei, pierdute. Poate că, în ciuda tuturor rugăciunilor ei şi a scrisorilor şi a bîntuielii ei dintr-un loc într-altul, nu le va mai regăsi niciodată. Scutură din cap.

– Nu am familie.

– Nicăieri? insistă maiorul.

Lily îi aruncă o privire.

– Am un frate prin adopţie, în Spokane, răspunse ea. Nu o să-i vorbească despre Emma şi Caroline; ar fi fost ca şi cum ar fi smuls un pansament de pe o rană proaspătă.

– De ce te interesează atît de mult persoana mea, domnule maior?

Maiorul zîmbi.

– Numele meu este Caleb, o corectă el ignorînd întrebarea.

– Asta este mai mult decît mă interesează să ştiu, replică Lily cu superioritate iar el rîse.

– Aşa presupun. Pot să-ţi spun Lily?

– Nu, nu poţi. În cazul în care trebuie totuşi să mi te adresezi, eu sînt domnişoara Chalmers.

Maiorul rîse din nou şi sunetul era cald şi bogat masculin.

– *Domnişoară Chalmers,* eşti la fel de caldă şi de amabilă ca un porc mistreţ.

– Mulţumesc. În mod ciudat, Lily se pomeni gîndindu-se din nou la pieptul lui. Era un bărbat puternic, bine construit, care putea lucra o zi întreagă arînd cu plugul, fără să adoarmă în timpul cinei, dar nu exista nici un motiv să spere că ar putea deveni vreodată fermier. Evident, avînd în vedere gradul lui, Caleb Halliday era soldat de multă vreme şi vroia să rămînă ce era.

Ajunseseră la pensiunea ei şi Lily simţi în aceeaşi măsură uşurare şi regret. Urcînd treptele spre veranda din scîndură brută, Lili se forţă să zîmbească şi spuse:

– Noapte bună, domnule maior.

În clipa cînd ea dădu să se întoarcă şi să se repeadă în casă, el o prinse de mînă.

– Spune-mi de ce te-a lăsat fratele tău să faci atîta drum singură, pînă aici.

Cuvintele aveau un ton de ordin, oricît de politicos fuseseră ele îmbrăcate şi Lily încercă fără reuşită să-şi smulgă degetele din strînsoarea lui. Răspunse repede:

– Am aproape nouăsprezece ani. Nu i-am cerut permisiunea lui Rupert.

Vinovată, se gîndi la felul în care plecase din Spokane, unde trăia acum Rupert, fără să-i spună fratelui ei prin adopţie la revedere sau să-i mulţumească pentru atît de marea lui bunătate.

Un nou zîmbet leneş, înăbuşit, se întinse pe chipul maiorului.

– Prin urmare ai fugit, deduse el enervant de adevărat.

– Nu, minţi Lily. Şi oricum, nu este problema ta.

– Nu este? Maiorul Halliday îi întoarse mîna într-a lui şi începu să-i mîngîie uşor, cu degetul mare, carnea de pe partea interioară a încheieturii. Mişcarea produse în Lily o serie de senzaţii tulburătoare, cum era greutatea caldă din sîni şi un junghi plăcut în adîncurile feminităţii ei.

Uşa pensiunii se deschise şi, binecuvîntată să-i fie curiozitatea, în ea apăru doamna McAllister.

– E timpul să intri, Lily. Spune-i noapte-bună tînărului tău.

Lily se uită la Caleb.

– *Nu* este tînărul meu, spuse ea ferm. Ziua în care se va întîlni ea cu un soldat, va fi ziua în care în iad vor înflori crini.

Caleb avea un aer la fel de fudul ca de obicei.

– Nu încă, replică el pe un ton atît de jos încît nici măcar urechile ascuţite ale proprietăresei pensiunii nu l-ar fi putut auzi.

– Ne vedem mîine, Lily.

Lily se întoarse frustrată în loc şi se năpusti în casă. Fusese o zi cît se poate de îngrozitoare şi era fericită că se sfîrşise.

După ce-şi pregăti o ceaşcă de ceai în bucătărie, urcă în camera ei, pe scara din spate şi se aşeză pe patul mic, plin de noduri, ca să-şi scoată pantofii. Oftînd, se întinse pe pernele proptite la spate şi-şi mişcă degetele îndurerate, de la picioare.

Ca să şi-l scoată din minte pe maior, se gîndi la Rupert. Ştia că ar trebui să-i scrie fratelui ei ca să-i spună că era bine, dar dacă îi spunea unde se află, în mod sigur ar fi venit după ea, să o tîrască înapoi la Spokane.

Oricît de mult şi-ar fi iubit fratele, Lily nu ar fi putut duce viaţa pe care o vedea el pentru ea. Ea nu vroia să predea la şcoală sau să vîndă cafea sau legume într-o băcănie. Sau să se mărite cu primul bărbat potrivit, care ar fi cerut-o de nevastă.

Zîmbi în sus, spre tavanul întunecat, cu mîinile sub cap. Contractul ei era pus la loc sigur.

Lily avea de gînd să devină fermieră, din clipa în care va fi strîns suficienţi bani ca să-şi încropească o gospodărie. La anul, pe vremea asta, va planta pomi fructiferi în propria ei vale însorită, bordată cu copaci. Va avea o grădină cu legume şi va începe să crească păsări.

Zîmbetul lui Lily se stinse. Înainte de a a putea face toate astea, trebuia să-şi construiască o căbănuţă în care să locuiască. Oricît era ea de hotărîtă, ştia că-i va fi imposibil să taie de una singură oricare dintre pinii galbeni uriaşi care îi străjuiau proprietatea, apoi să îi tîrască la locul pe care şi-l va fi ales ca să-şi ridice construcţia şi apoi să-i transforme într-o casă.

Oftă, se ridică din pat şi-şi puse cămaşa de noapte. O să găsească ea o cale de a-şi construi cabana. Într-un fel, o să găsească ea o cale.

Clopotele bisericii o treziră cu un insistent *dang-dang – dang-dang* şi Lily se ridică brusc din pat, bombănind. Îşi scoase cămaşa de noapte şi se vîrî în chiloţi, în

cămăşuţă şi jupă, apoi îşi trase peste cap rochia de duminică. Iar avea să întîrzie.

Lily se chinui cu nasturii îmbrăcaţi ai rochiei ei de muselină albastră şi-şi perie repede părul. Tocmai şi-l fixa în ace cînd Elmira Mc Allister ciocăni tare în uşă, strigînd-o.

– Lily? Iar te-ai uitat dormind?

Era una dintre regulile doamnei McAllister, ca toate persoanele de sex feminin care locuiau la ea în pensiune, să participe cu religiozitate la slujbele de duminică. Dacă Lily ar fi avut un alt loc unde să se ducă, ar fi întrebat de ce chiriaşilor bărbaţi li se permitea să stea duminicile în salonul din faţă şi să fumeze, fără să se gîndească vreodată serios la situaţia sufletelor lor.

Înşfăcînd *Biblia*, Lily deschise brusc uşa, salutîndu-şi proprietăreasa cu un zîmbet vag şi un „aici sînt", spus pe nerăsuflate.

Femeia plină, de vîrstă mijlocie, îi răspunse mormăind. Părul castaniu, brăzdat cu şuviţe albe, era strîns în creştetul capului, în cocul ei sever, obişnuit şi ochii negri o studiară pe Lily suspicioşi, de sus în jos.

– Îmi imaginez că pînă ajungem în băncile noastre, corul o să-şi termine deja primul imn, spuse ea. Apoi se întoarse fornăind şi o luă înainte, pe scara îngustă care ducea la bucătărie.

Cu toate că ştia că era un lucru nepoliticos, privirea lui Lily se opri asupra coapselor largi ale doamnei McAllister, care se ştergeau de pereţi în timp ce cobora. Nu va dura mult, îşi spuse ea, pînă cînd gazda ei va fi nevoită să folosească numai scara principală.

Soarele strălucea şi Lily observă cu plăcere că cerul avea acelaşi albastru închis ca bolul cu zahăr al doamnei McAllister. Tufele de liliac care străjuiau poarta din spate abia începuseră să dea muguri şi o ploaie de

primăvară hrănise peste noapte iarba care se trezea la viaţă.

Lily inspiră adînc şi-şi dori cu devoţiune să-şi fi putut petrece dimineaţa aceasta pe jumătatea de parcelă de teren care se afla cam pe la mijlocul drumului dintre Tylerville şi Fort Deveraux. Acolo ar fi fost mai aproape de Dumnezeu decît în orice biserică din scînduri.

„Amin"-ul muzical al corului se revărsa afară, în aerul de primăvară, ca să le întîmpine pe Lily şi pe doamna McAllister care se apropiau de treptele din faţă.

Înăuntru, înghesuiţi pe băncile pe care în timpul săptămînii şedeau şcolarii, sătenii îşi închideau cu zgomot cărţile cu imnuri. Lily şi proprietăreasa ei se aşezară lîngă uşă, de o parte şi alta a culoarului.

Ascultătoare la indicaţiile doamnei McAllister, Lily îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia şi îşi concentră atenţia asupra pastorului, care îşi ocupa locul în spatele pupitrului. Se mişcă uşor cînd cineva se aşeză în strană alături de ea, încercînd să-i facă loc.

Ochii căprui ai lui Lily se îngustară cînd îl recunoscu pe Caleb Halliday. Maiorul purta o uniformă proaspătă, albastră, avea cizmele lustruite şi îşi ţinea cascheta respectuos în poală.

Se uită o clipă în jos la ea ca şi cum i-ar fi reproşat că i-a ocupat locul, apoi îşi întoarse privirea spre faţa bisericii.

O dată sau de două ori în următoarea oră, coapsa muşchiuloasă a lui Caleb se frecă pur şi simplu de fustele lui Lily, care se simţi efectiv ca aruncată, beată, în furtună.

Din cauza mulţimii, Lily nu reuşi să plece suficient de repede,ca să scape de maiorul Halliday. El se afla chiar în spatele ei, în mulţime, iar ea era dureros de conştientă de apropierea lui.

Odată afară, sub un arţar, inspiră adînc aerul curat, făcîndu-şi vînt cu *Biblia*.

– Frumoasă predică, nu? spuse maiorul, cu ochii dansîndu-i pe chipul ei îmbujorat.

Numai că predica reverendului Westbrook nu ajunsese cîtuşi de puţin la urechile lui Lily. Nu auzise nici un cuvinţel, îngrijorată de sentimentele ciudate pe care i le stîrnea maiorul Halliday.

– Da, a fost o predică frumoasă, confirmă ea morocănoasă.

– Întotdeauna am considerat *Cartea Pildelor* deosebit de înălţătoare.

Lily tînjea să zboare de acolo şi totuşi parcă prinsese rădăcini, asemenea copacului de care se sprijinea.

– D...da, spuse ea nesigură. Pildele trebuie să ne inspire pe toţi. Reverendul Westbrook a fost înţelept că le-a ales.

Zîmbetul lui Caleb veni încet şi uşor toxic, provocîndu-i lui Lily o stranie înmuiere a genunchilor.

– Poate că o va face, într-o zi. Astăzi, firește, a vorbit despre Iona şi Balena.

Lily simţi cum i se ridică roşeaţa în obraji.

– Te amuză să-ţi baţi joc de mine, îl acuză ea în şoaptă.

– Nu-i adevărat. Dar îmi place într-adevăr să-ţi văd scînteile din ochi, cînd îţi dai seama de asta. Te pot conduce acasă, domnişoară Chalmers?

– Bineînţeles că nu. De fapt mi-ai face o mare favoare dacă efectiv ai înceta să mă mai agasezi, domnule maior.

Spunînd acestea, Lily se îndepărtă brusc de copac şi porni spre drum.

Caleb se întinse şi o luă de braţ, iar ea se văzu obligată să aleagă între a se întoarce cu faţa spre el sau a face o scenă. Ştiind că doamna McAllister era foarte formă în ce priveşte comportamentul necorespunzător, Lily pretinse că de fapt era ideea ei să înfrunte privirea maiorului.

– Vino la picnic cu mine, spuse el. Nu era o invitaţie, ora un ordin.

Lily se înroşi din nou, clipind des, uluită de aroganţa acestui bărbat.

– Nu cred că ar fi un lucru frumos. De fapt, nici nu ne cunoaştem, răspunse ea după ce-şi mai reveni puţin.

Caleb oftă şi-şi puse cascheta pe cap.

– Şi este clar că tu nici nu vrei să ne cunoaştem.Tonul lui sună resemnat şi uşor rănit şi lui Lily îi păru rău. Ea chiar îl găsea atrăgător pe maior, chiar dacă era mult prea insistent.

– Vin cu tine dacă poţi obţine permisiunea doamnei McAllister, spuse ea simţindu-se mîndră de resursele de care dădea dovadă.

Luminiţa din ochii lui Caleb spunea că ea era sigură de refuzul gazdei ei, dar el se întoarse, o reperă pe femeia cumsecade în mulţime, unde stătea la taclale cu doi membri ai corului, şi porni spre ea, cu cascheta în mînă.

Lily îl privi cu uluială amestecată cu iritare cum i se adresa politicos femeii care-şi pusese o mînă pe piept, de încîntată surpriză, zîmbindu-i radioasă.

Şi Caleb se întoarse, arătînd al naibii de încîntat de el însuşi.

– Zice că trebuie să te aduc înapoi pînă se înserează, anunţă el.

Dacă Lily ar fi avut în mînă altceva decît *Biblia,* ar fi trîntit jos obiectul acela, exasperată. Şi totuşi, în mod inexplicabil, îi venea să o sărute pe dna McAllister pentru că binecuvîntase picnicul, cu aprobarea ei.

– Şi cum ai reuşit asta? îl întrebă ea în timp ce Caleb îşi punea înapoi cascheta, cu un aer triumfător.

– Sînt un om foarte persuasiv, replică el oferindu-i braţul.

Lily îl acceptă, cu părere de rău.

– Şi unul foarte arogant.

Caleb chicoti.

– Mi s-a mai spus asta.

Ajunseră la o cabrioletă elegantă, trasă de un cal negru ca antracitul şi Caleb o ajută graţios să urce. Lily se aşeză pe banchetă, părînd foarte ocupată cu aranjatul fustelor, ca să nu trebuiască să se uite la maior.

– Unde ai vrea să mergem? o întrebă el.

Cum rareori îi interesau pe oameni preferinţele ei, Lily fu surprinsă cu garda jos. Oarecum sfioasă, îi explică lui Caleb cum să ajungă la parcela pe care o considera a ei.

Caleb o porni fără ezitare în direcţia respectivă şi lui Lily îi plăcu de el, pentru asta. Dar ca el să nu observe acest lucru, se întoarse pe bancheta dură, îngustă, ca să se uite în spate. Iar acolo, înghesuit într-un loc strîmt, se afla un coş de picnic. Curioasă, săltă puţin capacul şi mirosul de pui prăjit efectiv o înnebuni.

Nu-şi putu reţinu un „hmmm" apreciativ, deşi era enervată că maiorul Halliday fusese atît de sigur că ea îi va accepta invitaţia.

Caleb zîmbi.

– Deci îţi place puiul, da? Fii atentă, Lily Chalmers – o să-ţi aflu cele mai intime secrete, fără să-ţi dai măcar seama.

Lily se întoarse, aţintindu-şi privirea asupra drumului de ţară, brăzdat de făgaşe. Remarca maiorului îi provocă cea mai enervantă senzaţie de intimitate.

– Eşti prea sigur de dumneata, domnule, replică ea bătoasă.

– Mai vedem noi, răspunse el.

Lily se foi pe banchetă. Se părea că cea mai bună soluţie era abordarea directă. Spuse:

– Dacă îmi faci curte, maior Halliday, este corect din partea mea să te anunţ că nu am intenţia să mă mărit. Niciodată.

Chicotind, o derută complet pe Lily, răspunzîndu-i cu o siguranţă care parcă o străpunse:

– Nu-ţi fac curte. Dar tu nu o să ajungi fată bătrînă.

– Ba da, insistă Lily printre dinţi.

Caleb opri cabrioleta şi, sub copertina din piele neagră care îi ascundea de privirile curioase ale locuitorilor din Tylerville, îi prinse lui Lily bărbia în mînă şi i-o ridică . Strînsoarea nu era dureroasă, dar nici blîndă.

– O să te măriţi. Şi acesta este motivul.

Înainte ca Lily să apuce să se îndepărteze, Caleb o sărută. Buzele acelea care i se păruseră atît de atrăgătoare, se modelau fără efort după ale ei. Sînii i se presau de pieptul lui şi-şi putea simţi sfîrcurile înmugurind lipite de el, ca florile de primăvară.

Gemu uşor cînd limba lui i-o atinse pe a ei, mîngîietor şi sărutul continuă. La nesfîrşit.

Cînd pînă la urmă Caleb se desprinse, Lily îşi dădu seama că îşi pusese mîinile pe umerii lui. Îi dădu drumul ruşinată şi îşi făcu de lucru aranjîndu-şi părul.

Caleb luă hăţurile fără un cuvînt şi puse din nou în mişcare calul şi cabrioleta.

Făcură ceva drum pînă cînd Lily reuşi din nou să vorbească.

– Eu zic c-ar trebui să mă aduci înapoi la doamna McAllister.

Ochii lui Caleb se aprinseră ca ambra.

– Nici o şansă, domnişoară Chalmers. Încă nu ne-am terminat disputa.

Din punctul ei de vedere, *o terminaseră,* iar el cîştigase. Niciodată, în cele mai sălbatice vise ale ei, nu-şi imaginase că un sărut i-ar putea stîrni asemenea senzaţii.Abia aştepta să se mai întîmple.

– Despre ce dispută era vorba, domnule maior? ripostă ea.

– Ziceai că nu o să te măriţi niciodată.

Lily oftă în ciuda ei.

– Ai fost foarte îndrăzneţ adineauri.

– Da.

– Vrei să mai fii o dată, te rog?

Caleb rîse.

– Ăsta e un lucru pentru care n-ar trebui să-ţi faci griji, răspunse el.

Lily aşteptă, dar el nu făcu nici un gest să oprească trăsurica şi să o sărute din nou. Îşi aminti cum reacţionase şi se îmbujoră. Dacă ar afla doamna McAllister, ar da-o imediat afară din casă.

– Îţi place în armată? întrebă ea după o vreme.

Caleb îşi scoase cascheta şi o puse în spate, pe coşul de picnic, apoi îşi trecu degetele prin păr.

– Sînt soldat de la şaisprezece ani, spuse el şi chipul îi deveni serios. Deci nu se pune problema dacă-mi place sau nu. Pur şi simplu nu cunosc un alt fel de viaţă.

Lui Lily nu-i venea să creadă cît putea fi de îndrăzneaţă.

– Te-ai gîndit vreodată să devii fermier?

Caleb îşi întoarse capul să se uite la ea şi Lily rămase surprinsă de resentimentele amuzate care i se citeau pe chip.

– Mai curînd aş conduce un atac asupra iadului, răspunse el.

– Munca de fermier este o muncă bună, cinstită, protestă Lily, supărată – şi rănită – că el nu-i împărtăşea visul.

– Dacă nu ai imaginaţie, replică el.

Lily se aprinse, împreunîndu-şi braţele.

– Presupun că milităria este o *artă*. Mă rog, încearcă atunci să înghiţi o sabie, la cina de duminică...

– Linişteşte-te, spuse maiorul şi cu toate că vorbise blînd, cuvintele aveau asprimea unui ordin. De fapt, Lily se simţi la fel de intimidată ca infanteriştii de ieri, în sala de mese a hotelului.

– Fermierii ne sînt necesari, tuturor, sublinie Lily. Fără ei nu am mai mînca. Soldaţii, pe de altă parte ...

– Da? interveni Caleb cînd vocea ei se stinse.

Lily îşi drese glasul.

– Nu pretind că nu avem nevoie de soldaţi, spuse ea cu diplomaţie. Doar că, în timp de pace, ei par mai mult un lux.

– Nu ai fi spus asta dacă ai fi fost vreodată prinsă într-o ambuscadă, de indieni.

Lily se înfioră la imaginile care-i veniră în minte. Fără să vrea, maiorul atinsese una din temerile ei cele mai profunde.

– Am crezut că triburile de pe aici sînt prietenoase, spuse ea cu ochi mari, uitîndu-se la Caleb.

Umerii lui largi se ridicară.

– Dacă am învăţat un lucru despre pieile roşii, acela este că sînt imprevizibile.

Lily îşi muşcă buza de jos, gîndindu-se la toate nopţile care o aşteptau, cînd va fi singură la micuţa ei fermă, fără nimeni care să o protejeze.

Caleb îi zîmbi indulgent.

– Lily, nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti în siguranţă, cîtă vreme nu te aventurezi de una singură în afara oraşului.

Asigurarea nu o ajută. Cum, Dumnezeule, își putea conduce singură gospodăria, dar să fie și ocrotită?

– Înseamnă că va trebui să-mi cumpăr o pușcă și să învăț să trag cu ea, reflectă Lily cu voce tare.

Deși nu ajunseseră în vale, Caleb opri din nou trăsura.

– Ce-ai spus? o întrebă el.

Lily oftă.

– Vreau să învăț să trag cu pușca. Obișnuiam să vînăm potîrnichi, cu Rupert, și ...

Caleb se uita la ea ca și cum ar fi spus tocmai că plănuia să facă o călătorie spre stele, pe o rază de lună.

– O doamnă nu are treabă cu puștile, o întrerupse el.

Lily se îndreptă în scaun și spuse cu demnitate:

– Desigur, ai dreptul la orice părere, maior Halliday, oricît de învechită și de stupidă ar fi ea.

Caleb înșfăcă hățurile și pleznindu-le de spinarea calului, porni din nou trăsurica.

– Și mă rog, ce-ai vrea să faci cu pușca? întrebă el după o scurtă vreme.

Deși Lily știa că răspunsul ei va crea alte probleme, nu se mai putu abține.

– O să am nevoie de ea ca să vînez, desigur – și ca să mă protejez, daca va fi nevoie. Vezi tu, eu vreau să-mi cîștig existența ca fermier.

– De una singură? În vocea lui Caleb se simțea o notă de uimire.

– De una singură, confirmă Lily în timp ce cal și cabrioletă urcau un deal acoperit cu iarbă. Jos se întindea valea – valea ei – împestrițată cu flori sălbatice, roșii, roz și galbene, în toată splendoarea primăverii.

O clipă, Lily se îndoise. Dar acum, văzîndu-și pămîntul și rîul scînteind în soare, știa că își va construi

casa ei și își va planta pomii ei fructiferi și cerealele ei. Dacă va continua să muncească și să facă planuri, va reuși să transforme visul în realitate și nu va avea nevoie de vreun bărbat care să o ajute.

Mai ales, nu de un soldat.

CAPITOLUL 2

– Acolo, spuse Lily fericită, inspirînd adînc şi arătînd cu mîna. Haide să facem picnicul chiar acolo, la pîrîu.

Caleb rămase tăcut în timp ce conducea cabrioleta în jos pe panta dealului, spre apă şi pe chipul lui se putea citi surpriza. Calul bău însetat din apa curată care venea de undeva, de la un izvor îndepărtat, în timp ce stăpînul lui se pregătea să dădea jos coşul pentru picnic şi o pătură veche, din lînă.

– Nu-ţi place? întrebă Lily coborînd din cabrioletă de una singură şi apropiindu-se de Caleb. Nu ţi se pare frumos aici?

Caleb se uită în jurul lui la teren, îşi plimbă degetele de la mîna stîngă prin păr şi luă coşul din spate. Deschise pătura scuturînd-o şi o întinse pe jos, apoi se uită la Lily într-un fel ciudat, distrat.

– E foarte frumos, răspunse el posac.

Lily era încîntată. Sigur, Caleb era mişcat de grandoarea pură a peisajului, la fel ca şi ea.

– O să-mi construiesc casa chiar aici, anunţă ea fericită ca un copil, întinzîndu-şi braţele şi învîrtindu-se în cerc. Funia pentru uscat rufe va fi acolo, iar grădina, aici...

Caleb scutura din cap, în ochi cu o expresie de tristă ululială, care fu repede înlocuită de îngrijorare.

– Doar nu vrei să spui că o să locuieşti *aici*?

Buna dispoziţie a lui Lily se dezumflă ca un balon.

– Firește că da. Aceasta este proprietatea mea, sau cel puţin jumătate din ea. Nu am putut obţine parcela întreagă pentru că nu sînt căsătorită.

Caleb îşi încrucişă braţele. Aerul dintre ei părea să zumzăie.

– Vrei să spui că ai completat o cerere pentru revendicarea acestui teren?

Lily încuviinţă din cap.

– Am şi plătit taxele, spuse ea cu mîndrie. Şi îmi economisesc toţi banii. Peste şase luni va trebui să mă stabilesc aici, să încep treaba.

Caleb oftă. Tonul lui era indulgent; avea senzaţia că vorbea cu un copil care vroia să se joace la marginea unei stînci.

– O să fie octombrie atunci, sublinie el. Încă puţin şi o să înceapă să ningă.

Lily nu se gîndise la asta, cu toate planurile şi schemele ei, dar nu vroia ca el să ştie.

– O să mă descurc.

Caleb se aşează jos pe pătură şi Lily i se alătură, aranjîndu-şi cu grijă fustele. Cînd Caleb scoase puiul, Lily îşi luă imediat un copan, apoi reluă conversaţia.

– Tu unde ai crescut, domnule maior?

Caleb zîmbi la întrebarea asta, dar Lily city o oarecare tristeţe în ochii lui.

– În Fox Chappel, Pennsylvania, răspunse el. Dar tu?

Lily se uită o clipă în altă parte.

– Într-un mic orăşel în apropiere de Lincoln, Nebraska. Dar m-am născut la Chicago.

– Ştiu că ai un frate în Spokane. Surori ai?

O clipă, durerea fu aproape insuportabilă, pogorîndu-se asupra ei dintr-o dată. Era ca o furtună.

– Două – Emma şi Caroline. Am fost despărţite de mici.

Caleb se opri din mîncat ca să se întindă şi să o mîngîie pe mînă.

– Îmi pare rău. Ce s-a întîmplat, dacă poţi să-mi spui?

Lily îşi muşcă buza de jos, revenindu-şi. Într-un tîrziu, răspunse:

– Apăruse un nou bărbat în viaţa mamei – un soldat – iar el nu vroia copii în jurul lui, aşa că mama ne-a urcat într-un tren al orfanilor, care se îndrepta spre vest.

Caleb ascultă în tăcere, iar dacă simţea milă pentru Lily, nu lăsă să se vadă. Iar Lily îi era recunoscătoare. Şi continuă, tristă:

– Caroline era cea mai mare dintre noi. După ea venea Emma, apoi eu...

Făcu o pauză, să înghită.

– Cînd trenul se oprea, ne scoteau pe toţi afară pe platformă şi oamenii îşi puteau alege un copil pe care să-l ducă acasă cu ei şi nimeni nu punea nici o întrebare. Eu ... eu eram mică şi naivă. Credeam că vom fi alese toate trei împreună, dar firește, nu a fost aşa. Caroline a fost adoptată undeva în Nebraska, iar Emma a plecat în ziua următoare. Eu ... eu am rămas singură.

Mîna lui Caleb se închise peste a lui Lily, făcînd cu degetul mare un cerc mîngîietor, dar totuşi senzual, în palma ei.

– Cîţi ani aveai? o întrebă el cu vocea răguşită.

– Şase, răspunse Lily cu un zîmbet care dispăru repede.

Mîna maiorului o strînse mai tare, dar el nu mai spuse nimic. Aşteptă doar ca Lily să continue.

Lily se luptă cu lacrimile fără speranţă. Se antrenase cu ani de zile în urmă să nu plîngă, dar cine ştie din ce motiv hotărîrea ei începea să slăbească.

– A fost numai din vina soldatului aceluia, spuse ea cu o voce joasă, plină de amărăciune. Mama nu ne-ar fi trimis niciodată de acasă, dacă nu ar fi fost el.

Caleb nu comentă; se uita doar la Lily ca şi cum ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ţină la pieptul lui.

Lily inspiră adînc şi continuă.

– Eu am fost adoptată de un pastor presbiteran şi familia lui, ca un – ca o tovarăşă de joacă al fetiţei lor.

Amara lipsă de iubire a vieţii în familia Sommers reveni în sufletul ei, la fel de sfîşietor de deprimant ca întotdeauna. Dacă nu ar fi fost Rupert, nu ar fi rezistat în toţi acei ani, iar ea, mă rog, cum l-a răsplătit ? Fugind fără să-i lase nici măcar un bileţel de adio.

– Au fost cruzi cu tine? Familia pastorului, vreau să spun.

Lily se gîndi la bătăile pe care le lua, la mesele sărace care i se dădeau, la certurile cumplite şi la hainele uzate luate din cutia cu donaţii a bisericii. Nu i se permisese niciodată să uite că era o povară, că ocupa prea mult spaţiu.

– Fiul lor era bun cu mine. El m-a învăţat să scriu şi să citesc şi mă ajuta la treabă.

Caleb duse la buze mîna ei cu bătături şi i-o sărută uşor.

– Ce-ţi doreşti cel mai mult pe lumea asta?

Lily îi studie chipul, întrebîndu-se dacă el ar înţelege sau ar crede despre ea că era prostuţă şi uşuratică.

– Vreau să-mi găsesc surorile. Şi vreau o casă a mea, unde nimeni să nu-mi poată spune ce să fac.

Caleb încuviinţă din cap şi chiar dacă i-ar fi judecat cumva visele, privirile nu îl trădară.

– Încă de cînd am învăţat să scriu am trimis mereu scrisori, încercînd să le găsesc, termină Lily încet.

– Vestul este un loc imens, îi reaminti Caleb cu blîndeţe. Poate că s-au căsătorit şi au acum alt nume...

Lily se uită la el. Poate că doar îşi imagina că maiorul îi înţelegea suferinţa.

– Indiferent ce s-ar întîmpla, o să-mi găsesc surorile.

– Cum le poţi căuta, ocupîndu-te de o gospodărie?

Lily îşi puse mîinile în poală şi privi îndelung la cerul albastru, ca de porţelan.

– Cînd eram mică şi încă în Chicago, mama obişnuia să mă trimită după pîine sau după ceai, iar eu mă rătăceam pe drumul înapoi spre casă. Caroline m-a învăţat să rămîn într-un singur loc pînă cînd avea ea să vină după mine. Şi mă găsea întotdeauna.

Caleb îi dădu drumul la mînă.

– Şi crezi că o să te găsească şi de data asta, dacă rămîi într-un singur loc?

Lily înghiţi şi încuviinţă din cap. Ochii o usturau de lacrimi.

– Mi-a promis, răspunse ea.

Caleb nu comentă. Îşi terminară masa de pui prăjit cu salată de cartofi şi plăcinta de mere, apoi Caleb o luă pe Lily de mînă, se ridicară de pe pătură şi începură să se plimbe prin jur.

Lily îi arătă ţăruşii care marcau limitele proprietăţii ei şi cu toate că aceştia treceau fix prin mijlocul văii, ea considera că toată valea îi aparţinea. În fond nimeni nu construise încă nimic pe jumătatea adiacantă parcelei, deşi fusese depusă o cerere.

– Şi ce anume intenţionezi să plantezi? o întrebă Caleb.

Lily îşi încrucişă braţele pe piept şi oftă mulţumită.

– Am de gînd să plantez meri şi peri – şi cereale.

Caleb se uită la terenul fertil. Era deja tapetat cu iarbă de primăvară, deşi pe alocuri mai vedeai încă petice din zăpada lui martie.

– Şi cum vezi tu aratul cu plugul?

Întrebarea era una rezonabilă.

– Am mai arat, înainte. Părinţii lui Rupert aveau o mică fermă în Nebraska. Reverendul predica duminicile şi în restul săptămînii se ocupa de cereale, iar noi trebuia să-l ajutăm. În afară de Isadora, fireşte.

Se întorseseră la locul de picnic şi Caleb o ajută pe Lily să strîngă pătura.

– Isadora? Asta cine mai este?

– A fost sora lui Rupert, spuse Lily, amintindu-şi de copilul frumos cu o urmă de dragoste amară.

O simplă tragere de pătură o aduse pe Lily nefiresc de aproape de Caleb, dar ea nu făcu nici un efort ca să-şi salveze sufletul.

– Mi-ai părut tristă adineauri, spuse Caleb.

Lily confirmă din cap.

– Isadora a murit de difterie cînd aveam amîndouă zece ani.

Caleb dădu drumul păturii şi-şi puse mîinile de o parte şi de alta a capului lui Lily. Îi mîngîie uşor obrajii cu degetele mari şi ea se îngrijoră descoperind că spera ca el să o sărute din nou.

– Ai avut parte de mai multă suferinţă în nouăsprezece ani decît majoritatea oamenilor într-o viaţă întreagă. Ceea ce ai nevoie este de cineva care să aibă grijă de tine. Foarte multă grijă, spuse el încetişor.

Ultimele trei cuvinte fură spuse ca o şoaptă aproape de buzele lui Lily şi un fior de nevoie îi străbătu trupul, cînd gura lui i-o luă pe a ei. Ar fi jurat că îi simţea inima bătîndu-i lipită de pieptul ei, dar poate că era chiar inima ei. Mai departe nu mai ştiu nimic.

Lily se legănă puţin ameţită cînd Caleb se retrase, ţinînd-o cu mîinile lui puternice.

– Dacă ar afla vreodată doamna McAllister despre asta, m-ar arunca direct în stradă, şopti ea ameţită.

Caleb chicoti.

– Şi ce-ai face atunci, Lily-Floare-de-Crin?

– Nu... nu ştiu, spuse ea.

Caleb se aplecă şi o sărută uşor pe gît. Lily se înfioră cînd o căldură ciudată o tachină acolo, dansînd de-a lungul cărnii ei, ca să-i pulseze în vîrfurile sînilor.

– Ai şi alte soluţii, Lily, în afară de a săpa pămîntul, ca să-ţi cîştigi viaţa...

Lily se dădu înapoi, ştiind că se va afunda în senzaţii dacă nu va pune o anumită distanţă. Era ea cu desăvîrşire inocentă cînd venea vorba despre ce anume făceau bărbaţii şi femeile, dar simţea că maiorul ţintea spre ceva scandalos.

– Să fie aceasta o propunere indecentă?contracară ea.

Caleb îi zîmbi.

– Presupun că asta este o chestiune de interpretare. Aş vrea să fii amanta mea. Ai putea avea o casă frumoasă ...

Lily tremură de efortul de a se stăpîni să nu se repeadă cu toată furia asupra lui Caleb Halliday. Cuvintele îi ieşiră neutre şi abia rostite:

– Cum îndrăzneşti să-mi propui aşa ceva?

Faţa frumoasă, bărbătească, deveni dură.

– Nu am „îndrăznit" să presupun cum vei reacţiona la sărutul meu, replică el.

Obrajii lui Lily se aprinseră de roşeaţa indignării. Doar pentru faptul că era singură pe lume, obligată să-şi cîştige existenţa înfruntînd flirturile şi propunerile dezmăţate ale soldaţilor şi comercianţilor ambulanţi,

Caleb îşi imagina că era o femeie uşoară. Simţea nevoia să plîngă din cauza indignării, dar spuse calm:

– Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem.

Asta nu doar pentru că fusese insultată de Caleb, dar cerul se întuneca şi la orizont se adunau nori furioşi.

Caleb puse coşul de picnic sub scaunul cabrioletei şi o ridică pe Lily, instalînd-o. Îşi trînti chipiul pe cap, urcă alături de ea şi luă hăţurile.

Latura exaltată a naturii lui Lily prevală, latura aceea care înflorise de-a lungul timpului dificil pe care-l petrecuse în familia Sommers. Pretinse că lucrurile stăteau cu totul altfel.

În imaginaţia ei, Caleb o privea ca pe o doamnă iar ea nu trebuia să-şi părăsească pămîntul. Se imagină traind acolo şi aducîndu-i lui Caleb, pe cîmp, apă rece de la pîrîu. El purta haine civile în loc de uniformă iar cămaşa, deschisă la piept din cauza căldurii, i se lipea, udă, de piele ...

Se smulse brusc, revenind înapoi la realitate. Caleb nu era un gentleman şi îi spusese deja cît se poate de clar că nu era nici fermier. În plus, nu-l cunoştea destul de bine ca să-şi permită asemenea fantezii.

Doamna Mc Allister aştepta pe terasa din faţă, cu mîinile împreunate pe şorţ, cînd Lily şi Caleb ajunseră la pensiune. Zîmbi fericită şi se repezi în jos, pe alee.

– Domnule maior, v-ar face plăcere să reveniţi aici pentru cină, la ora şapte? întrebă ea fără să-i arunce o privire măcar, lui Lily.

Dacă ar fi făcut-o, Lily ar fi demobilizat-o. Perspectiva de a sta la masă în faţa lui Caleb Halliday care îşi imagina despre ea că era o uşuratică, era pur şi simplu de nesuportat.

În plus, o personalitate atît de puternică, aşa cum era cea a lui Caleb, trebuia administrată în doze mici, ca uleiul de castor.

– Mi-ar face mare plăcere. Vă mulţumesc, doamnă Mc Allister, spuse Caleb cu chipiul în mînă. Coborî apoi din trăsurică şi o ocoli, să o ajute pe Lily.

Lily se înroşi strîngîndu-şi buzele în faţa senzaţiilor stîrnite de atingerea mîinilor lui de o parte şi de alta a taliei. Evitînd atît ochii gazdei ei cît şi pe cei ai lui Caleb, îi mulţumi înţepată maiorului, se scuză şi se repezi în casă.

Îşi făcea un ceai, în bucătărie, cînd intră Elmira Mc Allister.

– Ce tînăr drăguţ, spuse aceasta ducîndu-se direct la sobă să se uite la şuncă. Ai putea nimeri mai rău decît un maior în Forţele Armate ale Statelor Unite, Lily Chalmers.

Lily oftă şi se aşeză să aştepte să i se facă ceaiul. Era prea mîndră să spună că maiorul se uita la ea ca la o amantă, nu ca la o soţie.

– Eu nu sînt în căutare de soţ, doamnă Mc Allister – mai ales de unul atît de îngîmfat ca maiorul.

– Hîmm, făcu doamna Mc Allester. Dacă există o tînără care să aibă nevoie de o mînă puternică să o îndrume, atunci aceea eşti tu.

Lily îşi netezi părul. Nu pricepea ce făcuse ea ca să merite o astfel de opinie. Se întreţinea singură, era un chiriaş serios, îşi plătea întotdeauna la timp chiria, nu intra nicodată în bucătărie după ora opt seara şi nici nu-şi lăsa prosoapele ude, după baie, aşa cum făceau chiriaşii bărbaţi.

Doamna Mc Allister păru dezamăgită că remarca ei trecuse neobservată. Atinse cu un deget experimentat

crusta unei plăcinte pusă la răcit pe pervazul ferestrei, apoi o aduse pe masă.

– Orice fată trebuie să-şi folosească binecuvîntările cu care a înzestrat-o Bunul Dumnezeu, fie că este vorba de creier sau de frumuseţe.

Lily aştepta resemnată.

Femeia mai în vîrstă contiună, în timp ce tăia plăcinta în opt bucăţi generoase. În mod obişnuit erau douăsprezece bucăţi, dar acum doamna Mc Allister vroia să îl impresioneze pe maior.

– Dacă eşti deşteaptă, îl încurajezi pe maior.

– De ce? Lily era de acord că maiorul era un bărbat bine, că ştia ce vroia, dar nici una dintre aceste calităţi nu explica de ce doamna Mc Allister era atît de pornită. În mod clar, nu manifestase aceste sentimente faţă de alţi bărbaţi care veniseră să o invite pe Lily.

Gazda ei oftă.

– Te afli de suficientă vreme în Tylerville ca să ştii. Vine dintr-o familie importantă din est, Lily. Cine se mărită cu el va avea bani, poziţie, respectabilitate.

Pe Lily o sufocă furia. Caleb păstra *acele* atuuri pentru femeia pe care o va considera potrivită să-i poarte numele şi copiii. Ei bine, n-o fi avînd ea bani şi poziţie, dar era respectabilă.De fapt nu făcuse niciodată ceva cu adevărat greşit, exceptînd faptul că îi permisese lui Caleb să o sărute de două ori şi că îi plăcuse de fiecare dată. Dar nimeni nu ştia nimic despre asta. Lily întrebă:

– Şi dragostea? Faptul că nu-l iubesc pe omul acesta nu înseamnă nimic?

– Este prea devreme ca să stabilim acest lucru, ripostă doamna McAllister. Există multe căsnicii care încep prin simplă prietenie şi înfloresc în iubire, de-a lungul anilor. Aşa a fost şi cu domnul McAllister al meu.

M-am măritat cu el pentru că tata a vrut asta – el avea o fermă alăturată de a noastră, ştii – dar cu timpul am început să ţin foarte mult la soţul meu, Lily. Da, foarte, foarte mult.

Lily era uluită. Niciodată nu văzuse faţa asta sentimentală a Elmirei McAllister.

– Înseamnă că îi simţiţi foarte mult lipsa, spuse ea cu blîndeţe.

Doamna McAllister încuviinţă din cap, cu un aer melancolic, dar apoi reveni la modul ei normal, sobru.

– Dorul n-are nici un rost, spuse ea scurt şi dispăru din bucătărie, lăsînd-o pe Lily singură cu ceaiul şi cu gîndurile ei.

Lily îşi reumplu cana, adăugă lapte şi zahăr şi urcă în camera ei, prin scara din spate. Se aşeză la măsuţa şubredă din faţa ferestrei, scoase hîrtia, tocul şi călimara şi începu o nouă scrisoare, adresată şefului poliţiei dintr-un alt oraş din vest.

Puse aceleaşi întrebări ca de obicei, semnă scrisoarea şi o vîrî, cu speranţă, în plic. De-a lungul anilor trimisese probabil o mie de asemenea scrisori, la toţi şefii de poliţie şi la toate ziarele din Nebraska şi mai departe în vest, dar niciodată nu a primit vreun răspuns.

Se părea că nimeni nu avea habar de existenţa Emmei şi a Carolinei Chalmers.

Lily se întreba uneori dacă nu cumva muriseră amîndouă surorile ei. Poate că fuseseră doborîte de holeră, sau de difterie, ca Isadora. Poate că fuseseră ucise de indieni, sau luate de torenţii vreunui fluviu ieşit din matcă ...

– Încetează odată, îşi porunci singură Lily. Caroline şi Emma erau vii şi nevătămate, ştia asta în fundul inimii ei. Dacă rămînea aproape de Tylerville, aşa cum stătea sub

un stîlp de iluminat sau un semn de stradă cînd se pierdea, micuţă fiind, una dintre ele o va găsi.

Doar că, pe măsură ce treceau anii, acest lucru părea tot mai puţin posibil. Nu pentru prima oară, Lily se gîndi la eventualitatea în care surorile ei nu *vroiau* să o găsească. Cel mai probabil era că ele aveau soţi şi copii şi nu mai aveau loc, în vieţile lor pline, pentru sora lor pierdută.

Poate că uitaseră chiar de existenţa ei, sau poate o credeau moartă.

Mintea lui Lily se întoarse înapoi în trecut.

– Dacă o să mori, nimeni nu o să plîngă după tine, îi spunea Isadora turnînd ceai adevărat într-o ceşcuţă pentru păpuşi, din porţelan şi împingînd-o peste masa de jucărie. Era un copil minunat, la fel de frumoasă ca păpuşile ei, cu buclele acelea aurii, strălucitoare şi cu ochii de culoarea albăstrelelor.

Stomacul ei de nouă ani se strînse şi înghiţi ceaiul cu un rîgîit sonor.

Încruntîndu-se de dezaprobare, Isadora se întinse şi îi trase o palmă peste mînă.

– Să nu faci asta, Alva, îi spuse ea pe numele pe care Lily îl ura . Ai făcut ca un porc. Şi aşa te şi porţi. Nu cred că o să vină cineva la înmormîntarea ta.

– O să vină Rupert, îndrăzni Lily să spună, cu bărbia tremurîndu-i.

Isadora scuturâ din cap.

– Rupert o să plece, o să fie profesor. Nici nu se va mai gîndi măcar la tine, odată plecat. Toată lumea o să te uite, cu excepţia mea, desigur.

Dintr-o dată, Lily se simţi cuprinsă de o furie dureroasă, iraţională. Isadora spusese adevărul şi Lily o urî pentru asta. Se ridică brusc de pe scaun, ocoli

măsuţa şi îi arse Isadorei o palmă, cu toată forţa, peste obrăjorul ei rozaliu.

Isadora scoase un strigăt strident, care o aduse pe mama ei tropăind în bucătăria casei de fermă. Bethseba Sommers îşi vîrî o mînă puternică, muncită, în părul lui Lily, smulgînd-o de lîngă fata ei.

– Copil rău! Venirea ta aici a fost lucrarea diavolului!

Lacrimi de durere şi furie îi ardeau ochii, dar Lily nu le permise să se reverse. O dată măcar nu a plîns, nici cînd doamna Sommers a tîrît-o afară din bucătărie şi a bătut-o cu o lingură de lemn.

Ore mai tîrziu, Lily zăcea întinsă în patul ei din pod, cu trupul îndurerat, plin de urme de lovituri, cînd apăru Isadora cu cina ei, care consta dintr-un pahar cu lapte şi o felie de pîine.

– Rupert a plecat în oraş cu tata, îi spuse fetiţa conspirativ. Habar n-are că va trebui să stai aici pînă cînd o să-i treacă mamei furia pe tine. Aşa cum am spus, nimeni în afară de mine nu se gîndeşte la tine, adăugă ea zîmbind.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, Lily se smulse înapoi în prezent şi se întinse după o altă coală de hîrtie. Hotărîtă, înmuie tocul în cerneală şi alese un oraş de pe lista pe care o copiase ea din cărţile de geografie ale lui Rupert. Apoi începu o nouă scrisoare.

Îmbrăcat doar în pantaloni, Caleb stătea întins pe patul gloduros de hotel, cu mîinile împreunate sub cap. Îşi amintea cu plăcere cum arăta Lily stînd lîngă rîuleţ, vorbindu-i despre visele ei de fericită independenţă.

Zîmbi. Ea chiar spera să lucreze singură o bucată de pămînt – ce naivă era.

Amuzamentul lui Caleb dispăru cînd se gîndi cît de repede o vor transforma pe Lily rigorile întreţinerii unei

gospodării într-o femeie cinică, dură, cu marile ei speranţe zădărnicite. După un an va fi muncită şi scofîlcită, cu mîinile roşii de la leşie şi cu ochii pustiiţi. Va apărea un bărbat care o va lua de nevastă şi pentru o vreme lucrurile vor merge poate mai bine. Poate că, în final, va simţi că aparţine acelui loc.

Dar mai erau şi copiii, unul după altul, pînă cînd vor fi prea mulţi. Lily va muri ducîndu-şi visele cu ea. Bărbatul care a terminat-o folosindu-se de ea, îşi va aduce o altă mireasă pe mult iubitul ei pămînt şi ciclul va reîncepe.

Arcurile patului se văicăriră cînd Caleb se ridică în capul oaselor, profund deprimat. Nu era genul lui să privească lucrurile din partea întunecată, dar întîlnirea de ieri cu Lily, în sufrageria hotelului, îi întorsese cu fundul în sus procesul de gîndire. Era obsedat de femeia asta, dorind să o ocrotească, să o îmbrace în rochii frumoase şi să o scoată în lume, ca să o recompenseze pentru toţi anii ei duri.

Să se culce cu ea.

Începuse chiar să se gîndească să se întoarcă acasă şi să-şi înfrunte familia.

Cu barele patului apăsînd reci pe spinarea goală, Caleb închise ochii şi se întoarse cu gîndul la întinsa fermă din Pennsylvania, unde crescuse ...

Avea unsprezece ani şi se ascunsese în şura de paie, luptînd împotriva hohotelor de plîns care îi sufocau gîtul. Tatăl lui murise cu şase luni în urmă iar acum murise şi mama lui – tocmai îi spusese doctorul, asta.

Şi totul nu era decît din cauza pruncului ăluia stupid. Caleb îşi dori să fi murit copilul, nu mama lui.

– Caleb? Vocea aparţinea fratelui său. La douăzeci şi unu de ani, Joss era deja un bărbat în toată firea şi condusese ferma de la accidentul care îl ucisese pe Aaron Halliday, tatăl lor.

– Vino la mine, băiete – ştiu că eşti undeva pe aici, aşa că spune ceva.

Caleb înghiţi. Îi era frică să deschidă gura, frică să nu înceapă să urle şi să nu se mai poată opri.

Joss îl strigă din nou şi Caleb strînse tare din ochi, trimiţînd spre cer o rugă mută. Doamne, să-mi spună că totul a fost o greşeală. Să-mi spună că mama nu a murit.

Scîndurile şubrede ale scării de lemn scîrţîiră şi cînd Caleb deschise ochii, Joss se căţăra sus, în şura de fîn. Faţa lui plăcută era murdară de pămînt şi sudoare sau poate de lacrimi şi era îmbrăcat în cămaşa şi pantalonii simpli de fermier. Ca şi Caleb, avea ochii de culoarea chihlimbarului şi părul blond închis, deşi era ondulat, nu des şi drept.

– Este clar că tu nu faci lucrurile simple, spuse Joss cu un oftat, aşezîndu-se în fîn lîngă el, sprijinindu-se cu spatele lui lat de peretele vechi al şurii.

Nefericirea lui Caleb era pură şi cumplit de dureroasă.

– Este numai vina copilului ăluia blestemat. El a omorît-o pe mama, reuşi Caleb să spună.

Joss îi prinse faţa în mîna lui uriaşă, bătătorită şi îl privi drept în ochi. Expresia lui era severă ca şi cuvintele, deşi vorba îi era blîndă:

– Băiete, să nu te mai aud niciodată spunînd asta. Dacă o să te mai aud, pe Dumnezeul meu că o să te biciuiesc cum se cuvine. Fetiţa aceea este surioara noastră iar noi o să avem grijă de ea. Este o Halliday.

Caleb nu se mai putea stăpîni. Deci era adevărat – pentru că Joss nu nega, însemna că era adevărat. Mama murise cu adevărat şi ei trei, Joss, Caleb şi copilul acela cu faţa roşie, care urla tot timpul, era tot ce mai rămăsese din familia lor.

Un hohot răguşit izbucni din gîtlejul lui Caleb şi simţi braţul puternic al lui Joss petrecîndu-i-se pe după umeri.

– Plîngi cît simţi tu că ai nevoie, spuse Joss liniştit, sprijinindu-şi bărbia pe vîrful capului lui Caleb. Cu timpul durerea va înceta. Iar eu o să am grijă de tine, băiete – de tine şi de micuţa Abigail. Să nu-ţi faci griji, pentru că eu o să fiu întotdeauna aici.

Eu o să fiu întotdeauna aici. Cuvintele răsunară în mintea lui Caleb, acum, după atîţia ani, stînd în camera lui de hotel, aducîndu-şi aminte. Joss era tot la fermă, dar lucrurile luaseră o cale cumplit de greşită, într-o zi fierbinte din timpul războiului şi pentru Joss, Caleb era la fel de mort ca mama şi tatăl lor.

Abigail îi scrisese că în cimitirul familiei exista chiar o piatră cu numele lui Caleb gravat pe ea.

Caleb se simţi cuprins de un sentiment sfîşietor de pierdere. Se smulse din pat şi din gîndul la fratele lui încăpăţînat ca un catîr.

Se duse la fereastră şi se uită afară, la noroiul uscat de pe strada mare a oraşelului. Mîine va trebui să se întoarcă la Fort Deveraux şi la munca lui de acolo. Va trebui să o părăsească pe Lily.

Trecu o căruţă încărcată cu alimente pentru fort şi Caleb se întoarse frecîndu-şi obrazul, gînditor. Trebuia să existe o cale de a o lua pe Lily cu el.

Cochetă cu ideea de a o angaja pe post de menajeră a lui, în loc să o instaleze într-o casă din Tylerville, dar ştia ce s-ar întîmpla dacă ar face asta. Bîrfa provocată va scoate mîndria din coloana ei vertebrală şi şfichiul acela insolent din ochii ei căprui. Şi oricum, ea nu ar fi de acord cu un asemenea plan.

Caleb începu să facă paşi prin cameră. Doamna Tibbet, soţia colonelului, era întotdeauna în căutarea

unei menajere. De cîte ori angaja una, fata se mărita cu un soldat lăsat la vatră şi părăsea slujba.

Un zîmbet leneş se întinse pe chipul lui Caleb. Dacă Lily accepta postul, o va avea la îndemînă şi va avea posibilitatea să o facă să-i accepte modul lui de a gîndi. Desigur, îi va face curte, deşi nu avea de gînd să se însoare nici cu ea şi nici cu vreo altă femeie şi o va învăţa cum trebuie plăcerile patului unui bărbat.

Simţi ghimpele vinovăţiei cînd îşi aminti de Bianca şi de expresia ei cînd îi spusese că nu o va mai căuta, pentru că întîlnise pe altcineva. Bianca se întorsese, cu umerii foarte drepţi, spunîndu-i că oricum nu însemnase prea mult pentru ea faptul că fusese amanta unui soldat.

Caleb o exilă pe Bianca din gîndurile lui, aşa cum făcuse cu Joss.

Deschise pentru a mia oară capacul ceasului şi văzu că în sfîrşit era timpul să plece la cina de la doamna McAllister. Se duse la oglindă, se perie, îşi puse cămaşa şi haina uniformei – cea cu epoleţii auriţi.

În tot Tylerville nu exista o floare, cu excepţia florilor sălbatice, multicolore, care explodau la marginea oraşelului, dar Caleb nu avea de gînd să se lase văzut de oamenii lui culegînd panseluţe şi nalbe. Îl convinse pe proprietarul băcăniei să deschidă uşa, deşi era duminică şi cumpără o cutie cu bomboane fine de ciocolată franţuzească.

Cînd ajunse la pensiunea unde locuia Lily, îi deschise chiar ea uşa. Atitudinea ei era una de resemnare mai curînd decît de bun-venit şi Caleb îşi reprimă un zîmbet. O să vină şi vremea cînd o să-l salute petrecîndu-şi ambele braţe pe după gîtul lui, lăsîndu-se pe el cu toată greutatea trupşorului ei minunat.

Ochii ei cafenii căzură pe cutia cochetă din mîinile lui Caleb.

– Bună seara, spuse ea rece.

Mintea lui Caleb se umplu de imaginea nepoftită a ei, în salonul casei lui mari din Fox Chapel, îmbrăcată în mătăsuri şi satenuri şi salutîndu-i cu graţie oaspeţii. O să fie invidiat de toţi bărbaţii de la nord de linia Mason-Dixon.

Caleb îşi scutură gîndurile. El era în căutarea unei alte amante, nu a unei soţii.

– Bună, spuse el într-un tîrziu.

Lilly se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre, cu privirea din nou pe cutia cu bomboane de ciocolată. Scopul lui Caleb era să o facă să se uite la el aşa cum se uita la cutia din satin roşu.

Îi întinse cadoul şi ştiu, după ochii ei, că nu era obişnuită să primească cadouri. Şi pentru o fracţiune insesizabilă dar intensă de o secundă, Caleb ar fi vrut să-i ofere totul. Vroia să tîrască lumea întreagă la picioarele ei, obligînd-o să-i facă reverenţe.

– Mulţumesc, spuse Lily acceptînd cutia cu amîndouă mîinile.

Caleb simţi o senzaţie de uşurare. Deci nu trebuia decît să-i arate cît de plăcută putea fi viaţa şi Lily avea să-şi uite ideile prosteşti despre încropirea unei gospodării şi despre o fermă greu de ţinut.

– Nu vrei să iei loc? întrebă Lily arătînd spre o banchetă cu tapiserie din păr de cal, din faţa şemineului doamnei McAllister.

– După tine, spuse Caleb şi cînd Lily se aşeză pe banchetă, Caleb i se alătură.

Lily ridică un colţ al cutiei cu bomboane şi se uită înăuntru.

– Crezi că doamna McAllister o să observe dacă iau doar o bomboană înainte de cină? întrebă ea în şoaptă.

– Mănîncă toată cutia dacă vrei, răspunse Caleb, ciudat de mişcat.

Lily alese cu grijă o bomboană cin cutie şi şi-o vîrî în gură. Caleb o privi cum şi-o plimba în jurul limbii, savurînd-o şi sîngele începu să-i clocotească în vine.

– Vrei şi tu una? întrebă ea întinzîndu-i cutia.

Caleb inspiră adînc şi dădu încet drumul aerului. Timp. Trebuia să acorde timp, lucrurilor.

– Nu, mulţumesc, spuse el răguşit.

Lily păru încîntată că nu trebuia să împartă, hoţomanca mică şi lacomă, iar lui Caleb îi veni să rîdă. Dar îi veni şi să o ia în braţe şi să o ducă în patul lui şi să o facă complet şi inexorabil a lui.

Trase din nou, adînc, aer în piept.

Chiar în clipa aceea intră în încăpere Elmira McAllister, toată numai zîmbet. Era o femeie plăcută la înfăţişare, îşi spuse Caleb. De fapt, semăna cu primul lui sergent.

Se ridică imediat de pe banchetă, luă mîna întinsă a doamnei şi i-o sărută. Cu coada ochiului o văzu pe Lily vîrînd cutia cu bomboane sub perna banchetei.

– Maior Halliday, ciripi proprietăreasa, nu vă pot spune cît sîntem de onorate să vă avem în vizită.

Caleb nu prea ştia ce să răspundă la asta, aşa că îşi făcu de lucru cu plasarea doamnei McAllister pe un scaun din apropiere.

La cină, ceilalţi chiriaşi erau în mod ciudat, absenţi. Caleb se întrebă dacă nu cumva gazda lui îi obligase să mănînce în camerele lor.

– Ai ciocolată pe bărbie, îi şopti el lui Lily, cînd proprietăreasa se duse la bucătărie pentru primul fel.

Era minunat să-i urmăreşti reacţia. Lily îşi înmuie vîrful şervetului în paharul ei cu apă şi îl presă repede pe locul indicat de Caleb, atingînd locul cu vîrful degetului

arătător. Odată, în viitor, cînd ea va fi caldă şi mulţumită, după ce vor fi făcut dragoste împreună, o să-i spună că de fapt nu avusese nici o urmă de ciocolată pe bărbie.

Dacă doamna McAllister nu s-ar fi năpustit chiar atunci în sufragerie, cu supiera în mîini, Caleb ar fi sărutat-o pe Lily pe gură. Cînd mîna ei se atinse accidental de coapsa lui, simţi cum devine tare şi fu recunoscător protecţiei oferite de faţa de masă.

Se răsuci inconfortabil în scaun, cînd doamna McAllister ieşi din nou, după felul principal.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Lily studiindu-i faţa, cu ochi mari.

– Nu, minţi el. Dar ce s-a întîmplat cu ceilalţi chiriaşi?

Lily se aplecă mai aproape de el; îi simţi sînul pe braţul superior şi mormăi în sinea lui cînd starea i se agravă.

– Doamna McAllister i-a convins să se ţină departe, mărturisi Lily. Ea vrea să mă mărit cu tine, ca să am bani şi poziţie.

Caleb ştia că Lily sperase să îl şocheze.

– Ai face asta?Te-ai mărita cu un bărbat pentru bani şi poziţie?,o întrebă el mieros.

– Eu nu am de gînd să mă mărit cu nimeni, insistă Lily.

– Aşa ai spus, replică el strecurîndu-şi mîna pe sub braţul lui Lily. Spera ca ea să rămînă la această decizie, pentru că o femeie măritată nu ar fi fost bună de metresă.

Lily tresări uşor cînd el îşi plimbă degetele pe pielea sensibilă de sub antebraţul ei şi obrajii i se îmbujorară uşor, dar nu îl respinse.

– Se poate întoarce în orice moment! şuieră ea.

– Greşit, spuse Caleb scuturînd uşor din cap. Ea vrea să fim singuri, împreună, cît mai mult timp.

Văzu în ochii lui Lily că şi ea ştia.

– Nu trebuie să faci asta.

Caleb îşi mişcă degetele în cerc, uşor ca un fulg, privind mulţumit cum i se înălţau sînii sub respiraţia rapidă şi observîndu-i pulsul de la baza gîtului. O clipă, Lily îşi dădu uşor capul pe spate şi închise ochii sub atingerea lui iar el triumfă. Avusese dreptate. Cu toată inocenţa ei, sîngele pulsa cald în vinele lui Lily.

Oricît şi-ar fi dorit Caleb să-i ofere o lecţie despre plăcere, ştia că nu trebuie să se mişte prea repede. Îşi retrase mîna exact în clipa în care doamna Mc Allister intră cu friptura de pasăre.

Lily, roşie încă în obraji, îi aruncă lui Caleb o privire scurtă şi îşi întoarse atenţia spre mîncare.

Cînd terminară cina – oră care i se păru interminabilă lui Caleb, ceru permisiunea să o scoată pe Lily la o scurtă plimbare, sub lumina lunii.

Doamna Mc Allister a fost prima care şi-a exprimat acordul; Lily se uita la ei cu ochi furioşi.

O conduse în relativa intimitate a micuţei grădini cu meri a doamnei McAllister.

Lily se lăsă pe un pom, cu mîinile la spate, ţinută care, în mod inconştient, îi scotea sînii frumoşi în afară, ascuţind mai mult dulcea nelinişte a lui Caleb.

– Nu sînt o femeie pierdută, spuse ea ferm, fără preambul şi nu voi fi amanta ta, indiferent cîte cutii cu ciocolată o să-mi aduci.

Caleb îşi sprijini o mînă pe pomul noduros şi se aplecă spre ea.

– Ăsta este ultimul lucru pe care să-l cred, domnişoară Chalmers. Anume că ai fi o femeie pierdută, o informă el.

– Aşa să fie?

Lily se înroşi din nou. Seducător, îşi spuse el.

– M-ai sărutat de două ori, maior Halliday. Iar în seara asta, la masă, ai ... ai ...

– Te-am atins. Iar tu m-ai lăsat, spuse Caleb încetişor.

Lily oftă.

– Nu ştiu ce a pus stăpînire pe mine.

– Eu ştiu. Aşa trebuie să simţi cînd te atinge bărbatul potrivit, Lily. Este ceva natural.

Lily se uită lung la el.

– Oare?

Caleb confirmă din cap.

– Şi nu doar atît, se poate şi mai mult.

Lily înghiţi.

– Nu se poate.

– Dar se poate, argumentă Caleb blînd. Curînd, cînd o să fii pregătită, o să-ţi arăt.

– Părerea mea este că aştepţi cam multe pentru cîteva sute de grame de ciocolată, protestă Lily.

Caleb rîse.

– Revoltă-te cît încă poţi. Foarte curînd, lucrurile vor fi altfel, spuse el.

Lily arăta ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Cît eşti de îndrăzneţ, de josnic ...

Caleb îşi plimbă degetul mare de-a lungul maxiliarului ei, delectîndu-se cu furia şi cu focul din ea. Îmblînzirea ei va fi o adevărată bucurie.

– Da?

O simplă atingere ca fulgul, cu buzele lui, fu îndeajuns ca ea să-şi întoarcă faţa spre el, pentru sărut. Caleb se întrebă dacă era suficient de sofisticată ca să ştie cît de mult o dorea.

O săruta meticulos cînd în sfîrşit Lily îşi puse amîndouă mîinile pe pieptul lui şi îl împinse.

– Inutil, gîfîi ea. Încetează să mă mai convingi!

Caleb zîmbi şi îi permise uneia dintre mîinile lui să se plimbe, foarte uşor, pe pieptul ei. Îi simţi sfîrcul întărindu-i-se instantaneu.

– Vreau să fii a mea, Lily Chalmenrs, o preveni el cu vocea aproape o şoaptă. Va veni vremea cînd vei sta la fereastră, aşteptîndu-mă.

Lily îl privi cu gura căscată.

– Văd că ne înţelegem, spuse el punîndu-şi chipiul înapoi pe cap şi dîndu-se înapoi, ca să o poată vedea mai bine. Era ca o floare exotică, delicată, înflorind în lumina lunii.

– Şi dacă îţi spun că nu mai vreau să te văd niciodată? reuşi ea să articuleze după multă vreme, cu vocea o şoaptă fără aer.

Caleb ştia că părea mult mai încrezător decît era în realitate.

– N-o să fie aşa, răspunse el.

– Ce te face să fii atît de sigur?

– Sărutul pe care tocmai l-am împărtăşit.

– Spui şi faci cele mai scandaloase lucruri, Maior Halliday.

Caleb îi atinse bărbia cu degetul arătător.

– Plec mîine, Lily.

Poate că îşi imagina el, dar crezu că a văzut-o tremurînd.

– Pleci? întrebă ea fără glas.

– Mă întorc înapoi la Fort Deveraux.

Putea vedea cum măsura ea, în minte, distanţa dintre Tylerville şi fort, iar asta îi mai linişti puţin teama de a o părăsi.

– Probabil că o să mă uiţi cu desăvîrşire, spuse ea.

Caleb chicoti.

– N-aş putea face asta nici dacă aş încerca. Dar nici n-o să încerc. Lily, sîmbăta viitoare va fi acolo un bal al ofiţerilor. O să vrei să mergi cu mine la bal?

Gîtul ei de alabastru se mişcă în timp ce ea înghiţea şi era limpede că Lily căuta motive să-l refuze.

– Nu am o rochie potrivită ...

– Asta n-ar fi o problemă. Am o prietenă care ţi-ar putea împrumuta ceva de îmbrăcat.

Ochii lui Lily se micşorară.

– Ce prietenă? întrebă ea.

Caleb ar fi vrut să strige de bucurie. Era geloasă!

– Ai întîlnit-o ieri, în sufrageria hotelului. Doamna Tibbet.

– Bine, dar hainele ei nu mi se pot potrivi, protestă Lily.

– Nu, dar ale nepoatei ei, da.

Ştiu atunci că ea vroia să meargă la bal şi această convingere îl făcu exuberant.

– Şi unde aş putea sta? Fortul trebuie să fie la vreo zece mile de aici – nu m-aş putea întoarce la timp, înapoi la doamna McAllister.

– Ţi-ai putea petrece noaptea cu doamna şi domnul colonel Tibbet. Nu cred că există doi paznici mai buni în toată zona.

Lily zîmbi nesigură şi nerăbdarea de pe chipul ei îi afişie lui Caleb inima.

– Nu am fost niciodată la un bal, spuse ea pe un ton de şantaj. Crezi c-o să mai primesc o cutie cu bomboane de ciocolată?

– Doar dacă-mi promiţi că nu le mănînci în faţa mea, spuse Caleb amintindu-şi agonia prin care trecuse privind-o cum îşi plimba bomboana în gură, cu limba. O sărută uşor pe buze, o conduse înapoi spre casă şi plecă.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă, în timp ce Lily se relaxa cu un mic dejun tîrziu, încercînd să se oţelească pentru schimbul ei la restaurantul hotelului, apăru Gertrude Tibbet. Femeia ciocăni uşor în geamul uşii de la bucătăria doamnei McAllister şi zîmbi cînd Lily se sculă în picioare.

După ce-şi netezi părul şi-şi aranjă fustele, Lily pofti în casă oaspetele neaşteptat cu un calm „bună-dimineaţa".

Doamna Tibbet dădu din cap, graţios.

– Bună, Lily.

– Nu vreţi să luaţi loc? o întrebă Lily amintindu-şi brusc de bunele maniere.

– Mulţumesc, răspunse femeia mai în vîrstă, dar nu am prea mult timp. Mi-a spus Caleb că te-a invitat la balul ofiţerilor de la Fort Deveraux, sîmbăta viitoare.

Lily înghiţi. Ar fi trebuit să-l refuze, ştia ea, dar nu mai fusese niciodată la un bal şi ştia că asta ar putea fi singura ei ocazie.

– Da, doamnă. M-a invitat.

Gertrude Tibbet zîmbi din nou.

– Mi-a mai spus că te-ai arătat, firește, preocupată de reputaţia ta şi că ai refuzat invitaţia dacă nu se va găsi un aranjament convenabil.

Lui Lily i se urcă sîngele în obraji. Se întrebă ce altceva i-a mai spus maiorul doamnei Tibbet – că a sărutat-o, de exemplu? Sau poate i-o fi mărturisit că şi-o dorea metresa lui?

– Aşa este, spuse ea într-un tîrziu, începînd să strîngă lucrurile de la micul dejun, pentru că era nervoasă şi trebuia să facă ceva cu mîinile.

Umerii mici ai doamnei Tibbet părură să se umfle sub pelerina satinată, cînd aceasta inspiră adînc.

– Ei bine, în cazul acesta am venit să rezolv eu problema. Colonelul şi cu mine am fi încîntaţi dacă ai accepta să stai la noi în seara de sîmbătă. Maiorul Halliday te poate conduce înapoi acasă, duminică după-amiază.

Ochii lui Lily se făcură mari.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Tibbet, dar ştiţi, eu nu ...

– Nu ai rochie, termină pentru ea femeia mai în vîrstă. Nu-ţi face griji. Sînt sigură că o să ţi se potrivească ceva de la Sandra.

Lily şovăi. Numai Dumnezeu putea şti cînd va mai fi invitată vreodată la un bal, cu o rochie asigurată şi tot restul, dar oricum, nimic nu putea ieşi din asta. Nu se va încurca ea niciodată cu un soldat.

– Tre ... trebuie să îi cer permisiunea gazdei mele.

Doamna Tibbet îşi arcui sprîncenele de culoarea oţelului.

– Gazdei tale?

Lily oftă şi spuse în şoaptă:

– Doamna McAllister este foarte severă. Dacă fac ceva ce nu i-ar plăcea, nu aş avea unde să mă duc în altă parte.

– Înţeleg, spuse doamna Tibbet, deşi nu părea să fi priceput. Lily avu impresia că era derutată.

– Dacă mă aşteptaţi puţin, spuse Lily plină de speranţă, mă întorc imediat cu un răspuns.

Doamna Tibbet înclină din cap şi Lily se repezi afară din cameră. O găsi pe doamna McAllister schimbînd aşternuturile în camera domnului Arguson.

Lily îi explică în grabă despre invitaţia lui Caleb la balul ofiţerilor şi despre oferta doamnei Tibbet de a o găzdui pe timpul şederii ei la Fort Deveraux.

Doamna McAllister se lumină la faţă.

– Pînă să te dumireşti, Lily Chalmers, spuse ea clocotind de bucurie, o să te pomeneşti ducîndu-i maiorului cina, în loc să faci pe chelneriţa pentru străini, în restaurantul unui hotel.

Lily simţi un ghimpe de ruşine ştiind că maiorul avea cu totul altceva în gînd. Era un ticălos şi merita ce era mai rău. Dar pentru o singură, strălucitoare, magică noapte, va pretinde că era o prinţesă.

– Deci nu aveţi nimic împotrivă să mă duc la bal?

Gazda ei îi aruncă o privide severă:

– Să ai doar grijă cum te porţi, atîta tot. Nici un gentleman nu va cumpăra toată vaca dacă poate avea laptele pe gratis.

Lily se stăpîni să nu-şi dea ochii peste cap pînă nu ieşi afară pe hol. Caleb tocmai asta şi făcuse: recunoscuse direct că nu avea nici o intenţie să „cumpere vaca" – el nu vroia decît să o închirieze.

Lily zîmbi trist. Oricum, maiorul n-o să reuşească. Iar ceea ce vroia ea, era să poarte o singură noapte o rochie de bal şi conduri de cristal, apoi să uite că auzise vreodată de numele Caleb Halliday.

O găsi pe doamna Tibbet aşteptînd răbdătoare în bucătărie.

Soţia colonelului chicoti văzîndu-i chipul strălucitor.

– Nu trebuie să-mi spui, draga mea. Expresia ta a făcut deja asta.

O îmbrăţişă uşor pe Lily, apoi se dădu înapoi.

– Există o diligenţă pentru Fort Deveraux, sîmbătă dimineaţa. Iar asta este pentru bilet, adăugă ea vîrîndu-i în mînă o monedă.

Lily se simţea ca şi cum ar fi fost vizitată de o naşă din poveşti.

– Mulţumesc, spuse ea o clipă înainte ca doamna Tibbet să deschidă uşa din faţă şi să iasă.

În camera ei, Lily se lăsă în genunchi şi scoase de sub pat unul din pantofii ei de duminică şi ascunse moneda în vîrful lui. Profitînd de poziţie, înălţă o rugăciune pentru a afla cît mai repede veşti de la Caroline şi Emma şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru invitaţia primită la balul ofiţerilor.

Cînd ajunse la hotel, rînduri, rînduri de soldaţi călare defilau pe stradă. Deşi văzu printre ei cîţiva tineri care o priviră cu subînţeles, acum nu auzi nici cea mai mică remarcă glumeaţă.

O privire în faţă îi spuse de ce se purtau atît de frumos. Caleb, care călărea acelaşi cal negru-albastru care fusese înhămat la cabrioletă cu o zi în urmă, îi făcuse atenţi.

Lily se opri în uşa restaurantului, fascinată de forţa şi de autoritatea pe care le degaja omul acesta. Ar fi vrut să se uite la ea, pentru ca ea să-l dispreţuiască, dar el nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Sergent Haywood, spuse Caleb pe un ton aspru. Pînă atunci, strada păruse cumplit de tăcută, cu excepţia fornăitului şi copitelor cîtorva cai.

Un bărbat din primul rînd salută scurt.

– Da, domnule.

Caleb îi întoarse salutul.

– Preia comanda. Te prind din urmă peste cîteva minute.

– Da, *domnule*, răspunse sergentul Haywood, un bărbat solid, cu barbă şi mustaţă roşie.Se apropie călare de Caleb, ridică un braţ în aer pentru a da la iveală o semilună de sudoare şi strigă:

– Înaiiinte!

În timp ce trupele dădeau pinteni cailor, Caleb o porni în direcţia în care se afla Lily, descălecă şi legă hăţurile de un stîlp de priponit. Apoi, cu chipiul într-o mînă, urcă pe trotuarul din lemn, în faţa ei.

Păru o veşnicie pînă cînd zgomotul tropăitului de copite începu să se îndepărteze. Aerul era plin de praf şi Lily încerca să-şi folosească mîna ca să-l înlăture cît de cît.

Caleb zîmbi văzînd gestul.

– Scuze pentru asta, spuse el.

Deşi fusese la picnic cu omul ăsta, deşi fusese *sărutată* de el, tot se mai simţea sfioasă şi stîngace în prezenţa lui.

– E în regulă, spuse ea.

Caleb îi luă o mînă în mîna lui înmănuşată în piele moale şi i-o mîngîie uşor, spunînd:

– Abia aştept să te întîmpin la diligenţa de sîmbătă.

Lily îl privi şi înghiţi greu. Nu mai întîlnise pe nimeni care să o poată impresiona cu vorbe simple atît de mult cum o impresiona Caleb şi se temea că el avea puterea

de a o face să-şi schimbe vechile ei vise, cu unele noi. Ori acesta era un gînd înspăimîntător.

– Lily?

Îşi dădu seama că nu îi răspunsese.

– Şi eu aştept cu nerăbdare ziua de sîmbătă, spuse ea. Asta era doar pe jumătate adevărat, pentru că o parte din ea se temea de acest sfîrşit de săptămînă aşa cum un păcătos se teme de Judecata de Apoi. Caleb avea asupra ei o anume putere care o îngrozea.

O clipă chiar i se păru că maiorul avea de gînd să o sărute de la revedere chiar acolo, pe trotuar. Dar pînă la urmă el îi zîmbi doar, îşi puse chipiul pe cap şi se întoarse înapoi spre cal. Odată încălecat, o studie lung pe Lily şi o porni după oamenii lui.

Lily rămase acolo, confuză. *Nu* îi plăcea Caleb Halliday. Era grosolan, arogant şi nesuferit. Iar intenţiile lui erau cît se poate de puţin onorabile.

Atunci de ce acceptase să mai aibă vreo legătură cu el?

Lily oftă. Pentru că era înnebunită să aibă parte de puţină magie, de aceea. Pentru că o noapte minunată nu însemna că cerea prea mult de la o viaţă de trudă. Deschise uşa restaurantului şi intră, aproape lovindu-se de un client în mers.

Zîmbi şi-şi ceru scuze, grăbindu-se spre bucătărie. Deşi micuţul restaurant era aproape gol, diligenţa spre Spokane avea să sosească în cincisprezece minute. În curînd, locul va fi înţesat cu drumeţi flămînzi şi cu muncitori de la joagăr. După ce îl salută pe Charlie, Lily îşi smulse un şorţ din cui şi se puse pe treabă.

– S-a ars plăcinta! urlă Charlie deschizînd cuptorul.

Şi bucătăria se umplu repede de fum. Tuşind, Lily deschise uşa din spate ca să lase să intre puţin aer curat.

Charlie începu să înjure ca şi cum Lily ar fi uitat să scoată plăcintele din cuptor, nu el. Umplu o tavă cu tacîmuri curate şi zbură spre local ca să aşeze mesele.

Tocmai termina cînd diligenţa se opri în faţă, dar din ea nu coborîră decît doi pasageri. Unul dintre ei era o femeie frumoasă, brunetă, îmbrăcată într-un costum de călătorie de culoarea ametistului. Celălalt era fratele ei prin adopţie, Rupert.

Lily rămase nemişcată în timp ce Rupert deschidea uşa pentru femeie, în modul lui firesc curtenitor, după care intră şi el. Ochii lui de un albastru întunecat scoaseră scîntei cînd dădură de Lily.

– Deci aici erai, o acuză el.

Lily se revăzu strecurîndu-se afară din căsuţa pe care o împărţeau ea şi Rupert, cu toate bunurile ei îndesate într-o singură valiză ponosită.

Rupert nu fusese rezonabil, dar Lily regreta grijile pe care i le provocase. Observă cît de obosit arăta, iar hainele lui sărace, de profesor, erau prăfuite de atîtea ore de drum. Părul negru, cîrlionţat, de obicei vîlvoi, îi stătea acum lipit şi se vedeau urme, acolo unde îşi trecuse degetele prin el.

Femeia îi aruncă lui Lily o privire, zîmbi distrată şi îşi găsi un loc unde se aşeză.

– Aş vrea o cafea, te rog, îi spuse ea cu o voce care îi aminti de tonurile suave ale unei cutiuţe cu muzică.

– Trebuie să lucrez, îi spuse ea lui Rupert, întorcîndu-se şi grăbindu-se spre bucătărie.

Rupert o apucă de mînă şi o întoarse spre el.

– Ai fi putut să-mi scrii, să-mi spui că totul e bine, şopti el furios.

Lily îşi ridică bărbia, dar nu încercă să se smulgă. O fi fost el Rupert profesor, dar era foarte puternic.

– Atunci ai fi venit şi m-ai fi tîrît înapoi acasă.

– Întocmai, mormăi el.

– Lily! tună Charlie din bucătărie.

– Rupert, stai jos înainte de a-mi pierde slujba!

Surprinzător, Rupert se conformă. Părea uşor consternat cînd se aşeză la o masă şi începu să se uite pe fereastră.

Lily alergă la bucătărie.

– Nu sînt decît doi clienţi, îi spuse ea lui Charlie.

– După mine pot fi doi sau douăzeci, răspunse Charlie nerăbdător, scoţînd din buzunar cîteva monede şi dîndu-i-le lui Lily.

– Trebuie să avem plăcintă. Te duci la doamna Halligan şi o întrebi dacă are ea.

Oftînd, Lily îşi vîrî banii în buzunarul şorţului şi ieşi prin uşa din spate, închizînd cu grijă uşa cu plasă, ca nu cumva să intre vreo muscă.

Ar fi trebuit să ştie că Rupert o să o caute, se gîndea ea oftînd, ridicîndu-şi fustele ca nu cumva să-şi murdărească tivul şi traversă aleea din spatele hotelului. Ce-o să facă acum? Nu putea fugi din nou; de data asta ar fi lăsat prea multe în urmă – valea ei, de exemplu.

Şi pe Caleb.

Nu că pentru ea ar fi însemnat ceva dacă *îl mai vedea* vreodată sau nu.

Văduva Halligan, care făcea patiserie ca să-şi suplimenteze puţinul pe care i-l lăsase soţul ei, avea întîmplător două plăcinte cu cartofi dulci şi Lily i le cumpără pe amîndouă. Traversa aleea, cu cîte o plăcintă în fiecare palmă, cînd Rupert dădea colţul hotelului.

Lily zîmbi.

– Ai crezut că am fugit din nou, da?

Rupert îi blocă intrarea în bucătărie, petrecîndu-şi braţele peste pieptul lui larg, de fermier.

– Cînd este vorba despre tine, de cele mai multe ori nu ştiu ce să gîndesc. Lily, strînge-ţi lucrurile, pentru că te întorci cu mine la Spokane.

– Ah, în nici un caz, răspunse Lily. Braţele începeau să o doară iar Charlie devenea probabil tot mai nerăbdător.

– Am o slujbă aici şi am un pămînt al meu. Mai mult, sîmbăta viitoare mă duc la Fort Deveraux, să dansez la balul ofiţerilor.

Ochii lui Rupert ieşiră puţin din orbite. Ceea ce însemna că răbdarea lui era serios pusă la încercare şi Lily se retrase un pas.

– Un pămînt al tău? se auzi vocea lui ca un ecou, îngrozită. Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Am depus o cerere pentru o bucată de teren, sîsîi Lily, uitîndu-se spre fereastra bucătăriei. Dacă-şi pierdea slujba asta din cauza lui Rupert, nu o să i-o ierte niciodată.

– Acum eşti drăguţ să mă laşi să trec?

Cînd încercă să-l ocolească, Rupert îi ţinu din nou calea. Avea maxiliarul încleştat şi era clar că nu se va putea înţelege cu el.

Lily nu avu altă variantă decît să-i trîntească în nas plăcinta din mîna dreaptă.

În timp ce el încă mai scuipa şocat şi se ştergea de cartofii dulci, Lily intră în bucătărie şi depuse pe bufet cealaltă plăcintă.

– Doar atît a avut? o întrebă Charlie.

Lily inspiră adînc, ţinu puţin aerul în piept şi apoi îi dădu drumul încet.

– De fapt, au fost două, răspunse ea cu sinceritate. Fratele meu o poartă pe cea de a doua.

Chiar în clipa aceea, în bucătărie se năpustea Rupert, dovada vie a faptului că Lily grăise adevărul.

Charlie fornăi de rîs, apoi îi făcu lui Lily cu degetul plin de făină.

– Frate sau nu, tînără doamnă, eu nu-ţi permit să-mi tratezi clienţii nerespectuos. Să ştii că mai sînt şi alţii care doresc această slujbă.

Lily îşi muşcă buza de jos, gîndindu-se la toate semnţele şi cheresteaua şi uneltele pe care vroia să le cumpere din banii pe care-i cîştiga aici.

– Îmi pare rău, Rupert, spuse ea după ceva vreme.

Rupert îşi ştergea cu batista ultimele urme de plăcintă cu cartofi dulci, de pe faţă.

– Domnule dragă, îi spuse el lui Charlie pe un ton serios, tînăra asta e o fugară.

Charlie păru îngrozit.

– Vrei să spui că a făcut ceva în afara legii?

Rupert îi aruncă lui Lily o scurtă privire triumfătoare şi ea se încordă. Charlie ar fi crezut orice i-ar fi spus Rupert. Asta era cu bărbaţii.

– Nu chiar.

Lily răsuflă uşurată auzind răspunsul lui Rupert.

– Cum adică, „nu chiar"? întrebă Charlie.

Rupert îşi îndreptă umerii ca un bărbat care încearcă să reziste unei cumplie tragedii.

– Adevărul este că femeia asta este soţia mea. M-a părăsit exact acum o lună, lăsîndu-mă cu doi copii bolnavi.

– Asta e o minciună! răcni Lily, ştiind exact care va fi reacţia lui Charlie. Rupert este fratele meu!

– Ruşine să-ţi fie, o certă Charlie scuturînd din nou degetul spre Lily. Stai în strana bisericii ca o femeie cinstită, te plimbi la ţară cu maiorul – ruşine să-ţi fie!

Rupert îi aruncă lui Lily o privire deconcertată.

– Ce maior? întrebă el.

Lily luă şi restul de plăcintă şi i-o aruncă în faţă. Apoi se întoarse pe călcîie şi plecă, pentru că nu vroia să-l audă pe Charlie spunîndu-i că era concediată.

Era la jumătatea drumului spre pensiunea doamnei McAllister, cînd o ajunse Rupert din urmă.

– Orice alt bărbat în locul meu te-ar fi pus pe picior şi ţi-ar fi ars o mamă de bătaie la fund!

Azvîrlirea celei de a doua bucăţi de plăcintă în faţa lui nu o răzbunase suficient pe Lily. Îşi smuci capul pe spate şi strigă:

– Ajutor! Cineva să mă *ajute*!

Din salonul *Puiul Albastru* ieşea tocmai bătrînul poliţist Lillow. Se uită prin ochelari la plăcinta de cartofi dulci de pe faţa lui Rupert.

– Ce înseamnă asta? Ce înseamnă asta?

Lily nu avu totuşi inima să-l lase pe Rupert arestat ca un vagabond. În fond, el a fost singurul ei prieten, în copilărie şi adolescenţă. El o învăţase să scrie şi să citească, el o apărase împotriva propriilor lui părinţi, el se îngrijise de ea, după moartea acestora. În fond, el nu se gîndea decît la binele ei.

– Totul e în regulă, domnule poliţist, spuse ea calm, evitînd privirea lui Rupert.

– Şi cine atunci a strigat după ajutor? întrebă, logic, poliţistul.

Lily îşi muşcă buza de jos.

– Noi nu am auzit pe nimeni, interveni Rupert. Apucînd-o ferm pe Lily de cot, o porni mai departe.

Uitîndu-se peste umăr, Lily îl văzu pe poliţist scărpinîndu-şi bărbia şi intrînd înapoi la *Puiul Albastru*. Se opri atunci brusc, refuzînd să mai facă un pas.

– Am nouăsprezece ani, Rupert şi n-o să mă las tîrîtă acasă ca o şcolăriţă fugară. Eu vreau să-mi fac o viaţă a mea şi nu ai nici un drept să intervii!

Rupert se încruntă la ea, dar Lily ştia că începuse să se îmbuneze.

– Ce ai vrut să spui cu pămîntul ăla al tău?

– Am completat o cerere şi intenţionez să demonstrez că voi putea păstra pămîntul, răspunse Lily privindu-şi fratele în ochi.

– Femeile nemăritate nu au dreptul să ceară pămînt!

– Te înşeli, Rupert. Pot, şi eu am făcut asta.

– Din toate ...

– Dacă mă iei înapoi acasă, o să fug din nou.

Rupert oftă şi-şi trecu o mînă prin păr. Era o adevărată grămadă de praf de pe drum şi de umplutură de plăcintă şi muştele începură să se adune în jurul lui.

– Dă-o naibii, Lily Chalmers!

Lily se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe obrazul stîng.

– M-ai făcut să-mi pierd slujba şi nu ştiu unde-mi pot găsi alta, oftă ea.

– Nu ai decît să te întorci cu mine, acasă, insistă Rupert. În plus, nu eu am făcut să fii concediată. Ai făcut-o tu singură.

Nu mai avea nici un rost să comenteze.

– Vino cu mine, spuse Lily oftînd şi-şi petrecu un braţ pe sub cel al fratelui ei. Te duc la doamna McAllister şi o să mă ocup să te lase să faci o baie.

Rupert refuză.

– Am baie la hotel, mulţumesc. În fond, acolo am şi bagajele.

– În regulă. Atunci mergem acolo. Iar în timp ce tu faci baie, eu o să încerc să-l conving pe Charlie să mă primească înapoi.

Rupert îşi dădu ochii peste cap şi se întoarseră împreună înapoi la hotel.

Localul era plin de oameni de la joagăr care vroiau cafea şi plăcintă şi Charlie era la capătul puterilor,

Doamna McAllister păru dezamăgită.

– Deci nu există un soţ?

Rupert scutură solemn din cap.

– Înţeleg, spuse proprietara pensiunii, deschizînd poarta.

Lily trecu prin ea cu capul sus.

– Sper că mai există camera mea.

Doamna McAllister oftă.

– Da – pentru moment, cel puţin. Dar tot vreau să ştiu cum a început toată povestea.

Lily îi aruncă lui Rupert o privire care să-i ridice şi unui urs părul măciucă.

– Fratele meu va fi fericit să vă explice.

După care Lily intră în casă, urcă scările şi se încuie în cameră.

Cînd coborî la micul dejun, a doua zi dimineaţă, Rupert stătea la masa din bucătărie, sorbindu-şi cafeaua.

– Ce faci aici? îl întrebă Lily cu asprime.

– Am venit să-mi iau la revedere.

Lily se întristă.

– Vrei să spui că pleci? Aşa, pur şi simplu?

Rupert încuviinţă din cap.

– Ai uitat că am o şcoală care trebuie să funcţioneze? Şi nu-ţi uita promisiunea – te întorci acasă imediat ce lucrurile încep să şchiopăteze, adăugă el făcîndu-i cu degetul.

Pe Lily o duru certitudinea lui despre nereuşita ei, dar nu avea chef să se certe. O lăsa să rămînă aici, să încerce să-şi îndeplinească visul, acesta era lucrul important. Spuse încetişor:

– Îţi promit. Şi o să-ţi scriu des.

Rupert îi strînse mîna.

– Asta o să fie frumos.

Dar pe Lily o preocupase ceva, aproape toată noaptea.

– Cum m-ai găsit?

– Şeful poştei mi-a spus unde eşti.

Lily dădu din cap. Desigur. Unele dintre scrisorile pe care le adresase şefilor de poliţie din diferite oraşele din teritoriul Washington trebuie să fi trecut prin Spokane.

– De fapt ai fost foarte înţelegător, dacă stau să mă gîndesc, se aventură ea.

Rupert zîmbi.

– Eu nu vreau decît să te ştiu fericită, Lily. Fericită şi în siguranţă.

Lily oftă gîndindu-se la nopţile lungi de iarnă pe care le va petrece singură la fermă, cu lupii şi vîntul urlînd în întuneric şi se înfioră.

– Ce este? o întrebă Rupert alarmat.

Lily îl linişti rîzînd încet:

– Nu e nimic.

În dimineaţa aceea, cînd diligenţa plecă spre Spokane, Rupert se afla în ea. Lily rămase cu un sentiment de singurătate care ar fi fost copleşitor dacă nu ar fi avut balul de sîmbătă la care să se gîndească. Aceasta va fi aventura vieţii ei.

Charlie nu o iertase cu desăvîrşie pe Lily că îi tulburase rutina cu purtarea ei şi se purtă ţîfnos şi o solicită toată ziua.

Dar cînd se întoarse în camera ei în seara aceea, în mijlocul patului o aştepta un pachet. Adresa expeditorului spunea simplu, *Tibbet. Fort Deveraux, W.T.*

Murind de curiozitate, Lily rupse legătura şi deschise pachetul.

Înăuntrul cutiei se afla o rochie de bal minunată, de culoarea lavandei. Mînecile erau bufante, bordate cu

cea mai delicată dantelă posibilă şi linia decolteului era în limitele decenţei.

Lily se chirci în faţa oglinzii sparte de deasupra biroului, ţinîndu-şi la piept superba rochie. Culoarea de ametist palid îi venea perfect, cel puţin în lumina obscură din încăpere.

Îşi scoase rochia din stambă pe care o purtase la lucru şi îşi puse cu multă grijă ţinuta de bal. Exceptînd faptul că era doar o idee mai largă în talie şi cîţiva centimetri prea lungă, îi venea perfect.

Se întoarse, imaginîndu-se în braţele maiorului Halliday, uitîndu-se în sus, în ochii aceia ai lui scînteietori, obraznici, minunaţi.

Lily se opri. Trebuia să fie atentă, să nu uite că intenţiile lui Caleb nu erau cîtuşi de puţin onorabile. Pentru el ea nu însemna decît un amuzament, ceva cu care să se joace. Interesul lui pentru ea era la fel de egoist şi de obtuz ca şi cel al Isadorei, odinioară.

Oftînd, ţinînd încă rochia în mînă, Lily se aşeză pe marginea patului. Cu toate acestea, Caleb îi bîntuia gîndurile, ziua şi noaptea. De exemplu, în după-amiaza asta, cînd îl ajutase pe Charlie să facă plăcintă din mere uscate, începuse să se gîndească la cum ar fi fost în patul maiorului Halliday. Obrajii i se aprinseră la gîndul acesta. Se ridică îngrozită şi coborî să împrumute de la doamna McAllister trusa

de cusut. Se concentră din greu la ajustarea rochiei de bal, pînă cînd nu mai putu vedea clar şi se căţără în pat şi visă că plivea porumbul, în propria ei grădină. Stătea aplecată deasupra rîndului, plivind şi plivind, pînă cînd se întîlni cu sperietoarea de ciori. Cînd privi în sus, îl văzu pe Caleb îmbrăcat în sperietoare de ciori, zîmbindu-i. O trase în braţele lui şi o sărută şi Lily nu-i putu rezista.

De fapt, se trezise brusc, respirînd greu şi simţind o durere jenantă în pîntece. Era o durere pe care nu o înţelegea, exceptînd doar convingerea că tot Caleb era acela care ştia cum să i-o uşureze.

Lily se ridică în capul oaselor, strîngîndu-şi picioarele cu braţele şi rezemîndu-şi bărbia pe genunchi. Încăperea era scăldată de lumina lunii şi rochia de bal, atîrnată cu grijă lîngă uşă, părea ca vrăjită. Putea să creadă că va coborî de pe umeraş de una singură şi va începe să danseze prin încăpere.

Oftînd, Lily se trase la picioarele patului şi se uită pe fereastră. Putea vedea ca ziua casele învecinate şi cerul părea să ardă de stele, întrecîndu-se toate să vadă care putea străluci mai tare.

Se ridică din pat, găsi cutia cu bomboane de ciocolată franţuzească, ascunsă în sertarul birouaşului ei şi-i ridică capacul. După ce luă una, se vîrî înapoi în pat, luînd bomboana cu ea.

Ciocolata i se topea pe limbă şi Lily oftă mulţumită. Se întrebă de ce păruse Caleb atît de inconfortabil cînd mîncase prima ciocolată. Doar nu pentru asta i-o dăduse, să o mănînce?

Ridicînd din umeri, mai luă o bomboană din cutie şi şi-o vîrî în gură, unde o plimbă încet, dintr-o parte într-alta. Apoi o lăsă să se odihnească în mijlocul gurii, sugînd-o agale, ca să dureze cît mai mult. Cît de ciudaţi erau bărbaţii, nişte creaturi de neînţeles, făcîndu-i unei doamne un cadou, pentru ca apoi să se tragă de guler şi să se foiască în scaun, doar pentru că ei îi făcea plăcere.

Cînd o să-l vadă din nou pe Caleb, sîmbătă, o să-i ceară să-i explice. Zîmbind, Lily puse deoparte cutia cu bomboane şi se întinse la loc, să doarmă.

CAPITOLUL 4

Fortul se înalţa pe un deal înalt, îmbrăcat în iarbă, asemenea unui castel din buşteni de pin, conturîndu-se pe întinderea albastră a cerului fără pic de nor. La baza lui creşteau panseluţe, ca un şanţ de apărare alb, pufos. Între făgaşurile adînci care formau un fel de drum, flori sălbatice galbene şi roşii se unduiau sub briză.

Lily îşi băgă înapoi capul în diligenţă şi se îndreptă puţin pe bancheta dură. Peste cîteva minute avea să-l revadă pe Caleb.

Nu că era înnebunită.

Slăbi puţin panglicile bonetei noi, galbene, care se asorta cu rochia.

– Aproape am ajuns, îi spuse ea soldatului care stătea în faţa ei.

Expresia bărbatului trăda o lipsă clară de entuziasm.

– Mi-e chiar mi-a lipsit locul ăsta, spuse el împingîndu-şi chipiul într-un unghi nepoliticos.

În depărtare răsună o goarnă şi Lily se uită afară şi văzu bărbaţi în uniforme albastre mişcîndu-se de-a lungul parapetului.Uşile uriaşe ale fortului se deschiseră spre înăuntru, în timp ce se apropia diligenţa.

– Coniţă, ai venit aici să speli rufe pentru bărbaţi? întrebă soldatul, studiindu-i lui Lily rochia galbenă ca păpădia. În tot timpul călătoriei nu scosese o vorbă, iar acum părea că vroia conversaţie.

Lily scutură din cap.

– Am fost invitată la balul ofiţerilor.

Caporalul slab, fusiform, se aplecă în faţă. Nu era un bărbat atrăgător, cu tenul lui nefericit, decolorat, iar mirosul hainelor lui îi făcea greaţă şi Lily regretă că i se adresase.

– A cui cocoană eşti? Pari a fi genul celor pe care le preferă caporalul Costner. Sau poate căpitanul Phillips.

Lily trase de mănuşile ei – care făceau parte din lucrurile pentru cumpărarea cărora cheltuise ceva din preţioasa ei avere – şi îşi îndreptă umerii.

– Sînt invitata maiorului Caleb Halliday, dacă te interesează cumva.

Soldatul se dădu brusc înapoi pe spate, izbindu-şi chipiul care i se aşeză într-o parte.

– Îmi pare sincer rău că v-am necăjit, coniţă. Chiar n-am vrut.

Diligenţa înainta printre uşile deschise ale fortului şi Lily avea lucruri mai bune la care să se gîndească, decît manierele discutabile ale unui amărît de soldat. Mulţumită că reuşise să-l pună la punct fără nici un efort, îşi legă panglicile bonetei şi îşi netezi fustele rochiei.

Uitîndu-se pe fereastră, văzu că Fort Deveraux era un adevărat mic orăşel; existau aici un magazin şi o poştă şi cîteva doamne bine îmbrăcate îşi plimbau bebeluşii în cărucioare din răchită, de-a lungul trotuarelor pavate cu lemn.

Vizitiul opri diligenţa în faţa unei mici clădiri cu steaguri de o parte şi de alta a uşii şi aproape imediat veni în spate să o ajute pe Lily. Era un bărbat arătos,

brunet, cu o mustață foarte bărbătească și cu ochi veseli, castanii și-și scoase șapca prăfuită la apariția ei.

– Abia aștept să vă duc înapoi acasă, domnișoară, spuse el degajat.

Lily îi zîmbi, lăsîndu-l să o ajute să urce pe trotuar.

Acolo o aștepta Gertrude Tibbet, însoțită de o femeie izbitor de afrumoasă, cu păr negru, care i se păru ușor familiară. Nici urmă de Caleb, totuși. Lily fu atentă să-și mascheze dezamăgirea.

– Bună, Lily, spuse doamna Tibbet, încîntată. Aș vrea să te prezint nepoatei mele, Sandra Halliday.

– Bună, spuse Lily care se simți dintr-o dată atît de stînjenită încît își dori să se poată urca înapoi în diligență și să se întoarcă direct la Tylerville. Putea fi o coincidență faptul că pe Sandra o chema ca și pe Caleb, dar o senzație în stomac îi spunea că nu era așa.

– Îl așteptai pe Caleb, spuse Sandra cîntat și în clipa aceea Lily și-o aminti. Ea era femeia care venise la Tylerville în aceeași diligență cu Rupert, în urmă cu o săptămînă.

– Mă tem că numai armata poate conta pe el. Noi ceilalți trebuie să ne încercăm norocul.

– Sandra, o certă doamna Tibbet cu bunătate.

Sandra îndreptă un deget elegant înmănușat spre locul de paradă, care era vizavi de locul unde se aflau ele.

– Uite-l acolo. Este uluitor, nu?

Lily avea picioarele înțepenite din cauza lungii călătorii cu diligența, dar uită aceste neplăceri în timp ce privea trupele mișcîndu-se perfect în figuri mereu în schimbare, asemenea bucățelelor de piatră albastră, într-un caleidoscop. Caleb era comandantul lor; călărea

familiarul lui cal negru-albastru, care dansa sub el în timp ce Caleb striga ordine.

Uitînd de doamna Tibbet și de Sandra, cel puțin pe moment, Lily traversă strada ca să se așeze la marginea terenului de paradă. Își scoase boneta ca să permită brizei să-i răcorească pielea capului și ceafa.

O coloană de soldați călărea spre ea, într-o perfectă ordine, dar în clipa în care Lily își scoase boneta, toți se zăpăciră. Bărbatul din frunte păru să uite complet de exercițiu.

Orice urmă de ordine se duse naibii cînd tînărul, strigînd vesel, se năpusti în galop spre Lily. Cascheta albastră îi zbură de pe cap și fu călcată în picioare de caii celorlalți bărbați de rangul lui umil, care se apropiau de ea la fel de zeloși.

Lily se dădu un pas înapoi, temîndu-se să nu fie aruncată la pămînt și în clipa aceea ochii ei pivotară spre bărbatul impozant, cu vipușcă aurie la pantaloni.

Caleb dădu un alt ordin și jumătatea de duzină de dezertori își înfrînară caii și tinerii se întoarseră la locurile lor. Rămaseră în formație, cu spinarea rigidă, cu privirile ațintite fix în fața lor, în timp ce ofițerul care-i comanda se îndrepta călare spre Lily.

Își atinse cozorocul caschetei de campanie și i se adresă cu voce abruptă:

– Dumnezeu știe cît mă bucur să te văd, Lily – spuse el, deși expresia îi contrazicea vorbele – dar tu n-ar trebui să fii aici. Îmi tulburi oamenii.

Obrajii lui Lily se îmbujorară.

– Am crezut că mă aștepți la diligență, așa cum ai spus.

Caleb oftă și-și îndreptă chipiul, deși arăta oricum perfect, ca întotdeauna.

– Mi-am spus că era mai bine să facă asta doamna Tibbet.

Lily încuviinţă din cap, înţepată. Poate că se aşteptase la prea multe. În fond, maiorul nu pretinsese niciodată că sentimentele lui erau nobile. De aceea nici ale ei nu erau; se folosea doar de Caleb, aşa cum îşi propusese el să se folosească de ea.

– Sînt convinsă că ai dreptate, spuse ea dînd să se întoarcă.

Caleb o opri cu o şoaptă joasă.

– Arăţi ca o rază de soare de primăvară, în rochia asta.

Lily îşi umezi nervoasă buzele, cu vîrful limbii.

– Mulţumesc.

– Ne vedem mai tîrziu, la familia Tibbet. Cu asta, Caleb îşi duse scurt mîna la chipiu, se întoarse şi călări înapoi spre oamenii lui.

Doamna Tibbet şi nepoata ei traversaseră între timp strada, descoperi Lily şi o aşteptau cîţiva paşi mai încolo. Sandra ţinea cu amîndouă mîinile mînerul vechiului ei sac de voiaj.

– A fost un adevărat spectacol, spuse Sandra. N-aş vrea să fiu acum în pantofii soldaţilor ălora.

Vag alarmată, Lily îşi întoarse capul şi îl văzu pe Caleb călărind de-a lungul coloanei . Deşi Caleb nu striga tare, ştiu că oamenii erau certaţi şi se simţi în parte vinovată faţă de ei.

– Ce-o să le facă? întrebă ea îngrijorată.

Gertrude Tibbet îi atinse braţul.

– O să-i transforme în unii dintre cei mai buni soldaţi ai Armatei Statelor Unite, spuse ea liniştitor. Haide, Lily. Să mergem să te instalezi. Precis că eşti gata pentru un ceai şi o lungă sporovăială.

Lily se mai uită o dată înapoi la Caleb, înainte de a pleca cu dna Tibbet şi cu Sandra.

– Mătuşa mi-a povestit despre Caleb că e făcut lulea după tine, Lily, spuse Sandra în timp ce se plimbau pe sub copacii care începuseră tocmai să înmugurească.

– Sandra, domnişoara Chalmers este oaspetele nostru. Nu fi rea cu ea, spuse doamna Tibbet petrecîndu-şi braţul sub al lui Lily.

Sandra rîse şi sunetul era muzical.

– Haide, mătuşă, n-am de gînd să spun nimic scandalos.

Lily se simţi ca stînd pe marginea unei prăpăstii. Nu mai putea suporta tensiunea.

– Ai acelaşi nume de familie cu al lui Caleb, spuse ea.

Sandra tăcu o clipă, apoi îşi petrecu un braţ prietenos pe după Lily.

– Probabil că o să primesc trei zile de domiciliu forţat în fortăreaţă, pentru asta, dar cineva trebuie totuşi să-ţi spună. Caleb şi cu mine am fost căsătoriţi.

Lily rămase mută, deşi suspectase adevărul din clipa în care fusese prezentată Sandrei.

Doamna Tibbet se opri în dreptul unei case cu două nivele, cu ferestrele cu storuri şi cu trandafiri care se trezeau la viaţă, în grădină.

– Niciodată nu te va putea acuza cineva că ai fi subtilă, draga mea, îi spuse nepoatei sale.

Lily se întreba dacă era prea tîrziu să se întoarcă la diligenţă şi să plece acasă. Ce fel de situaţie mai era şi asta?

– Sandra o împinse uşor pe poartă.

– Nu-ţi face griji, Lily – oricît aş vrea, nu o să reprezint o concurenţă în ce priveşte sentimentele lui Caleb. Vezi tu, eu am ieşit din graţiile lui.

– Sandra! protestă doamna Tibet şi de data asta tonul era cît se poate de serios.

Sandra nu mai spuse nimic, deşi continua să zîmbească.

– Poate c-ar trebui să mă întorc la Tylerville, spuse Lily stînjenită.

Doamna Tibbet urca treptele pridvorului din faţa casei, ridicîndu-şi cu mîinile poalele fustelor care se umflau. Folosi un singur cuvînt ca să anuleze ideea:

– Prostii.

– Dar ...

Uşa se deschise şi Lily o urmă pe doamna Tibbet înăuntru.

– Crezi probabil că prezenţa mea aici, alături de tine, este legată de Caleb? spuse Sandra în timp ce intrau în salonol ticsit. Pe toate suprafeţele erau fotografii înrămate şi în colţuri se aflau palmieri în ciubere.

– De ce ar trebui? întrebă Lily crispată.

Doamna Tibbet îi făcu un semn cu mîna, de concediere, nepoatei sale.

– Dă-mi geanta, Sandra, spuse ea pe un ton nerăbdător. O să-i arăt lui Lily camera iar tu poţi să pregăteşti ceaiul.

Sandra oftă dramatic şi dispăru, în foşnet de fuste la modă, spre spatele casei.

– Caleb ar fi trebuit să-mi spună, comentă Lily cînd rămase singură cu doamna Tibbet, în camera care se pare că fusese aleasă pentru oaspetele maiorului.

Doamna Tibbet aşeză geanta de voiaj pe un cufăr de la picioarele unui pat atrăgător, din fier şi fildeş. Cuvertura colorată o salută pe Lily; era exact lucrul pe care plănuia să-l aibă cînd va fi la casa ei.

– Da, ar fi trebuit, oftă doamna Tibbet. Dar ştiindu-l pe Caleb, cred că lui nici nu i-a trecut măcar prin cap. El nu

se gîndeşte la Sandra aşa cum se gîndeşte de obicei un bărbat la fosta lui soţie.

Uluită, Lily se aşeză pe marginea patului. Divorţul era aproape un lucru de neconceput. Cum putea Caleb să fie atît de indiferent faţă de Sandra, încît nici măcar să nu se deranjeze să pomenească de ea?

– Ce...ce s-a întîmplat între ei?

– Mă tem că va trebui să-i întrebi pe Caleb şi pe Sandra. Ţine doar minte că variantele lor sînt foarte diferite.

Lily îşi dori mai mult ca oricînd să se întoarcă înapoi la Tylerville şi să uite că l-a întîlnit vreodată pe maiorul Halliday. O noapte de bal nu merita atîta umilinţă.

– Pe care dintre ei să-l cred?

Doamna Tibbet se opri în uşa camerei lui Lily şi zîmbi.

– Cum, pe amîndoi, draga mea. Sînt la fel de sinceri – problema este că astfel de lucruri ţin foarte mult de perspectivă.

Lily era mai încurcată ca oricînd, dar era clar că nu ajungea nicăieri dacă mai punea întrebări. După plecarea doamnei Tibbet deschise valijoara, scoase cu grijă din ea preţioasa rochie de culoarea lavandei şi o agăţă în dulapul din stejar.

Se aşeză pe un balansoar din dreptul ferstrei, uitîndu-se afară la fortul plin de viaţă şi se întrebă dacă părinţii lui Rupert avuseseră dreptate în privinţa ei. Ei spuseseră întotdeauna că ea nu avea minte nici cît îi lăsase Dumnezeu unui canat de uşă.

Şi acum iat-o aici, în camera de oaspeţi a unor străini, abia aşteptînd să petreacă o seară cu un bărbat care avusese tupeul să-i spună direct că o dorea amanta lui, un bărbat care nu se obosise să-i spună că

întîmplător avea o soţie de rezervă, care va sta în aceeaşi casă cu ea.

– Caroline, ce ar trebui să fac? şopti Lily.

Firește, sora ei nu era acolo să-i răspundă, dar Lily tînjea după ea. Caroline ştiuse întotdeauna ce să facă, în orice situaţie. Indiferent unde se afla sora ei, Lily era sigură că devenise o femeie cu păreri ferme.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă, după care intră Sandra. Era o adevărată apariţie în rochia ei din bumbac alb, bordată cu broderie spartă, cu părul ei negru, lucios şi cu ochii vii. Probabil că-i frînsese lui Caleb inima şi el nu vorbea despre ea pentru că nu putea.

– Dumnezeule, la ce te gîndeşti? Arăţi ca un copil abandonat.

Lily îşi recompuse demnitatea şi reuşi să zîmbească.

– Mă gîndeam la tine şi la Caleb, spuse ea cu sinceritate.

Sandra se aşeză pe cufărul de la picioarele patului şi Lily îşi întoarse scaunul ca să stea cu faţa spre ea.

– Îl iubeşti, spuse Sandra în şoaptă.

Lily se gîndi la jumătatea ei de parcelă de teren, la recoltele de cereale şi de fructe care vor creşte într-o bună zi acolo. Se forţă să-şi reamintească faptul că de fapt Caleb dorea doar s-o aibă lîngă el, nu să se însoare cu ea. Şi, desigur, mai era şi faptul că era soldat.

– Nu! protestă ea, păstrîndu-şi visele.

Sandra îşi împreună mîinile în poală. Ochii ei de ametist scînteiau neîncrezători.

– Nu te cred.

– Nu-mi pasă, izbucni Lily pierzîndu-şi răbdarea.

Sandra rîse.

– Nu trebuie să fii ranchiunoasă. Caleb nu m-a iubit niciodată, Lily – eu nu sînt o problemă pentru tine.

– Dacă nu te-a iubit, atunci de ce v-aţi căsătorit? întrebă Lily, logic.

Umerii delicaţi ai Sandrei se mişcară într-o ridicare drăgălaşă.

– Mătuşa şi unchiul meu sînt prieteni vechi cu Caleb. Presupun că am fost aruncaţi unul în braţele celuilalt.

Lily găsi curajul să întrebe:

– Tu l-ai iubit?

Sandra se gîndi cu seriozitate.

– Nu cred că am ştiut ce este iubirea pînă cînd nu a fost prea tîrziu şi l-am pierdut.

Lily fu cuprinsă de o tristeţe cumplită.

– Dar acum îl iubeşti?

– Da, spuse Sandra cu un mic oftat de resemnare. Din tot sufletul. Am sperat că va vedea şi el lucrurile altfel, dacă mă voi întoarce, dar a fost prea tîrziu. Ai apărut tu.

Lily stătea pe muchia scaunului. Nu se mai simţise ca un intrus de pe vremea cînd trăia la familia Sommers.

– O să mă întorc la Tylerville. Dacă nu a plecat cumva diligenţa, promise ea.

Sandra se întinse şi-şi puse o mînă peste mîna lui Lily.

– Nu trebuie să pleci, locul tău este aici, lîngă Caleb.

– Tu crezi că este vorba de ceva mult mai serios decît este, se grăbi Lily să explice. Eu nici nu-l cunosc bine pe Caleb. Am stat împreună în biserică, iar el a venit într-o seară la cină, dar ...

– Ochii i s-au aprins cînd mi-a povestit despre picnic, o întrerupse Sandra.

Lily se întrebă dacă îi spusese şi că a sărutat-o.

– Ţi-a ... ţi-a spus despre asta?

– Noi vorbim despre orice, spuse Sandra. Caleb mă priveşte ca pe un prieten.

Oamenii ăştia erau efectiv prea sofisticaţi pentru ea, decise Lily. Ar fi trebuit să ştie că nu se potrivea cu ei, că nici nu le-ar înţelege vreodată modul de a gîndi.

– Trebuie să-i spui ce simţi pentru el!

Sandra zîmbi cu tristeţe.

– Am încercat. M-a bătut pe umăr şi mi-a spus: „Ne înţelegem foarte bine aşa, Sandra. Haide să nu stricăm totul vorbind despre iubire".

Lily trebui să rîdă, chiar dacă îi venea de fapt să plîngă. Felul în care Sandra îl imitase pe Caleb era efectiv amuzant. Dar după o clipă, redeveni serioasă.

– Îmi pare foarte rău, Sandra. Poate dacă aştepţi o vreme, o să se schimbe lucrurile.

Sandra scuturâ din cap.

– Nici o tonă de dinamită nu l-ar face pe maior să-şi schimbe părerea, odată formată.

După care Sandra se sculă şi îşi netezi fustele, evitîndu-i privirile.

– Mătuşa m-a trimis să-ţi spun că ceaiul este gata.

După ce se împrospătă puţin, Lily coborî, în pofida dorinţei ei.

Doamna Tibbet aştepta în salon, cu o tavă din argint pentru serviciul de ceai strălucind pe măsuţa cu rotile, de lîngă scaun. Nici urmă de Sandra.

– Nepoata mea are o migrenă, îi explică doamna Tibbet, făcîndu-i semn lui Lily să se aşeze. În sinea ei, Lily suspectă că Sandra plînsese, ceea ce o făcuse să se simtă şi mai rău. Desigur, acceptă ceaşca cu ceai pe care i-o întinse doamna Tibbet.

Pe măsuţa cu rotile se aflau lapte şi zahăr, dar Lily le ignoră.

– Există o diligenţă mîine? întrebă ea.

Doamna Tibbet scuturâ din cap.

– Nu, draga mea. Iar Caleb intenţionează să te conducă el, înapoi la Tylerville.

Lily se foi, stînjenită de această idee. Drumul ar dura cel puţin două ore şi ea nu era pregătită să stea atîta timp doar cu el.

– Spuse:

– Vorbiţi atît de frumos despre despre el, cînd de fapt i-a rupt inima nepoatei dumneavoastră.

Gertrude Tibbet duse mîna la cocul din părul ca argintul strălucitor, de la ceafă, într-un gest pe care Lily îl bănui ca obişnuit.

– Aşa cum ţi-am spus, draga mea, există două faţete ale acestei poveşti. Înainte de a-l condamna pe Caleb, poate c-ar trebui să asculţi şi varianta lui.

Lily înghiţi o sorbitură de ceai.

– Sandra încă îl mai iubeşte se auzi ea spunînd.

Gertrude aproape chicoti.

– Asta ţi-a spus ea?

Înainte ca Lily să poată răspunde, se auzi un răpăit la uşa din faţă. Gertrude nu dădu nici un semn că ar vrea să se ridice de pe scaun şi Lily se pregătea să o facă ea, gîndindu-se că poate că nu auzise, cînd în salon intră Caleb. În mînă avea veşnic prezentul chipiu de campanie.

– Bună, Gertrude, spuse el aplecîndu-se să o sărute pe femeia mai în vîrstă, pe obrazul încreţit. Dar chiar în timp ce făcea asta, ochii lui erau aţintiţi asupra lui Lily.

Gertrude îl bătu uşor pe mîna înmănuşată.

– Stai jos, dragul meu. Lily tocmai îmi spunea că Sandra este nebună de dragoste pentru tine.

Caleb rîse, spre mirarea lui Lily şi îşi aruncă chipiul pe o canapea. După ce-şi scoase mănuşile, îşi croi drum prin toată îngrămădeala de lucruri spre decantorul de lichior de pe bufet. Îşi turnă cu tot aplombul unei

persoane care petrecuse mult timp în casa aceea şi care se simţea bine venit.

Lily se uită cu ochi mari la el în timp ce dădu pe gît băutura, puse paharul înapoi cu zgomot şi veni să se aşeze la capătul canapelei. Era atît de aproape încît Lily îi putea simţi mirosul de soare şi de iarbă arsă.

– Ei? întrebă ea.

Caleb îşi frecă bărbia cu o mînă, ca şi cum ar fi mîngîiat o barbă pe care nu o avea.

– Gertrude, te rog, începu el, ne poţi scuza pentru cîteva clipe?Gazda lui Lily înclină din cap, se sculă de pe scaun şi părăsi încăperea.

Lily urî plecarea ei.

– M-ai adus aici sub false pretexte, îl acuză ea într-o şoaptă plină de mînie, cu ochii fulgerînd.

– Nu este adevărat, spuse el pe un ton afurisit de delicat. Nu sînt însurat nici cu Sandra şi nici cu altcineva. Am toate drepturile să te invit la bal.

– Mi-ai fi putut vorbi despre ea!

– Da, mă rog. Dar nu era aici cînd te-am cunoscut, Lily – a sosit în ziua în care m-am întors înapoi în fort.

Lily îşi muşcă buza. Răspunsul lui părea atît de logic.

– Dar te iubeşte.

Caleb oftă.

– Aşa spune ea. Sandra spune vrute şi nevrute. Ceea ce contează este faptul că eu nu o iubesc.

Lily îşi imagină cum ar fi să ai iubirea acestui bărbat, apoi să o pierzi şi emoţia ei era aproape ca la pierderea cuiva drag.

– Cum poţi fi atît de rece şi de calm? Femeia asta a fost soţia ta!

Ochii lui Caleb îşi pierdură căldura.

– Asta într-adevăr depinde de felul cum defineşti cuvîntul „soţie", ripostă el. Spune-mi, mai vii cu mine la bal sau te-a convins Sandra că sînt un ticălos?

Şi totuşi, inima lui Lily bătu puţin mai repede la gîndul de a petrece o seară întreagă în braţele acestui bărbat. Îşi aplecă o clipă ochii, apoi îi obligă să revină asupra chipului lui Caleb.

– Merg totuşi, spuse ea încetişor.

Zîmbetul lui Caleb fu suficient de radios ca să împingă umbrele în fundul salonului doamnei Tibbet.

– Bine, şopti el şi se aplecă suficient de mult ca să o sărute uşor, pe gură.

Lily simţi pe buze gustul coniacului pe care tocmai îl băuse el şi simţi din nou, în pîntece, ciudata, dureroasa căldură.

– M-am întors, intonă doamna Tibbet ca o atenţionare călduroasă, intrînd în cameră cu o cană cu cafea aburindă şi cu un platou cu prăjiturele. Îi dădu lui Caleb cafeaua şi puse platoul pe măsuţa de ceai.

– Caleb, l-ai văzut pe colonel în dimineaţa asta?

Maiorul scutură din cap.

– Nu. S-a baricadat în spatele uşii biroului său, ca să lucreze la buget.

Doamna Tibbet rîse.

– Ceea ce îi provoacă întotdeauna o dispoziţie splendidă.

Caleb chicoti.

– Corect. Ceea ce şi explică de ce Costner şi Phillips şi-au scos trupele la antrenament.

Discuţia uşoară o făcu pe Lily să se simtă mai bine. Începuse să se vadă ca o distrugătoare neruşinată de căsnicii, cum citise în romanele ieftine.

– Desigur, se vor întoarce la timp pentru balul ofiţerilor, spuse ea mai ales ca să participe la conversaţie.

Caleb îi aruncă o privire uşor prevenitoare.

– Nici nu contează dacă se vor întoarce sau nu. Îţi rezervi pentru mine toate dansurile, domnişoară Chalmers.

Intimitatea tonului o făcu pe Lily să se îmbujoreze. Parcă doamna Tibbet nici n-ar fi fost acolo.

– Presupun că pot dansa cu cine vreau eu, spuse ea ca să-l pună pe Caleb la locul lui.

Dar el nu se lăsă pus.

– Atîta vreme cînd acela voi fi eu.

În clipa aceea,Lily avu senzaţia că în încăpere trăsnise ca din senin. Nu spuse nimic, ştiind că el ar fi avut un răspuns la orice. Caleb ştia să fie atît de al naibii de poruncitor.

Tocmai atunci în încăpere intră Sandra. Deşi mai avea ochii puţin înroşiţi, părea cît se poate de stăpînă pe ea. Zîmbi şi traversă camera să-l salute pe Caleb care se sculă în picioare, ca un adevărat gentleman.

Mîinile Sandrei se închiseră peste a lui şi ea se înălţă pe vîrful picioarelor ca să-l sărute pe obraz.

– Bună, scumpule, spuse ea.

– Bună, Sandra, răspunse el, aruncîndu-i o privire agasată.

– Sînt sigură că toată lumea va fi fericită să afle că mă simt mai bine, anunţă ea adresîndu-se întregii încăperi şi se întoarse de la Caleb ca să studieze conţinutul platoului cu prăjituri, alegînd una.

Se aşeză pe canapeaua de pe care se ridicase Caleb,îi luă chipiul şi şi-l puse în poală, cu drag, jucîndu-se cu ciucurii de pe banda aurie.

– Presupun că tu şi Lily vă făceaţi planul pentru bal, spuse ea.

Caleb întinse mîna după chipiu.

– Presupun că tu o să fii însoţită de locotenentul Costner, spuse el.

– Aşa cred, răspunse Sandra, zîmbind cu zîmbetul ei frumos.

– Sper să te distrezi bine, spuse Caleb scurt. Apoi surprinse pe toată lumea din încăpere luînd-o pe Lily de mînă şi trăgînd-o în sus.

– Vino cu mine, îi comandă el.

Lily era prea uluită ca să protesteze şi prea dornică să evadeze din cameră, care dintr-o dată i se părea mult mai ticsită decît era.

Caleb o conduse afară, de-a lungul verandei, spre un mic spaţiu izolat, care dădea spre începutul grădinii şi-i spuse:

– Indiferent ce-ţi spune Sandra, vreau să ţii minte asta.

Lily se uită uluită la el.

– Ce anume? întrebă ea în timp ce Caleb o trăgea mai aproape de el. Îi simţi apăsîndu-se pe sînii ei butonii de alamă ai tunicii.

În loc să răspundă, Caleb se aplecă şi o sărută, mai întîi delicat, apoi apăsat. O clipă se zbătu, dar cedă repede în faţa uraganului de senzaţii, cînd buzele şi limba lui lucrau, stîrnindu-i senzaţii fermecătoare.

Cînd îi dădu drumul, nu mai putea respira; era ca şi cum el fusese sursa ei de aer.

Caleb zîmbi văzîndu-i expresia şi o sărută delicat pe frunte;

– Ne vedem la cină, Floare-de-Crin, spuse el. După care îşi puse chipiul şi plecă.

Lily rămase o vreme acolo, pe verandă, inspirînd adînc şi aşteptînd să i se retragă roşeaţa din obraji. Ştia că dacă se întorcea în salon în starea de acum, doamna Tibbet şi Sandra vor ghici ce se întîmplase.

Cînd reveni în casă, Sandra mînca placidă o altă prăjiturică iar doamna Tibbet lipsea din încăpere.

– Văd că a reuşit să te facă să gîndeşti ca el, remarcă Sandra.

Lily era supărată că în ciuda eforturilor ei, încă se mai observau consecinţele sărutului lui Caleb.

– Poate c-ar fi o idee bună să nu mai discutăm despre Caleb, spuse ea pe un ton neutru.

Sandra se ridică, traversă camera spre un dulăpior, se întoarse cu un coş pentru cusut şi spuse:

– Poate că ai dreptate. Vorbeşte-mi despre tine, Lily. Unde te-ai născut?

– La Chicago, răspunse Lily, gîndindu-se înapoi la zilele acelea de fericire relativă, înainte de a fi apărut soldatul care să o convingă pe mama lor să le dea. Dar tu?

– Eu sînt din Fox Chapel, Pennsylvania, ca toţi ceilalţi din casa asta, răspunse Sandra. Se încrunta acum, concentrată să bage acul în aţă.

Fox Chapel. Lily îşi aminti că şi Caleb tot de acolo venea.

– Da.

Cînd Sandra vorbi din nou, în tonul ei nu era nimic maliţios.

– Înţeleg că intenţionezi să-ţi întemeiezi o gospodărie a ta. Este o idee foarte ambiţioasă pentru o femeie, nu?

Lily oftă. Sandra nu putuse afla decît de la Caleb despre planurile ei. De ce oare pînă şi acest subiect părea să ducă din nou la maior?

– Cred că o să pot să mă descurc.

– Noi credem adesea că ne putem descurca cu situaţiile – sau cu oamenii. Ca apoi să constatăm că nu putem.

Lily se uită cu jind la uşă.

– Dacă nu te superi, eu aş vrea să ies să mă plimb puţin.

Sandra îi zîmbi.

– Dacă vrei, te însoţesc. Mi-a trecut migrena.

Lily scutură repede din cap.

– Nu stau mult, promise ea şi plecă repede.

Cum ştia deja ce se afla în direcţia dinspre care venise mai devreme cu Sandra şi cu doamna Tibbet, Lily o luă în direcţia opusă.Trecu prin dreptul altor vreo douăsprezece case ca aceea a familiei Tibbet, după care urmă un teren viran. Dincolo de care se afla cea mai deprimantă adunătură de barăci pe care le văzuse Lily vreodată.

Se aventură mai aproape, mînată de curiozitate. Copii goi, murdari, se jucau în faţa dărăpănăturilor jalnice, în timp ce femei răguşite strigau la ei.

Lily se uită înapoi peste umăr, să se asigure că vilele acelea elegante, cu două nivele, garduri verzi frumoase şi grădini cu trandafiri nu existau doar în imaginaţia ei. Mai făcu un pas spre barăci.

– Ce vrei, cucoană? o întrebă o fetiţă pufnind revoltător.

Lily se uită la ea disperată, incpabilă să spună ceva.

Copilul mai încercă o dată.

– Vă căutaţi omu'?

Lily se dădu un pas înapoi, în timp ce asimila semnificaţia vorbelor fetiţei.

– Nu.

– Uneori cucoane ca tine vin aici, în Suds Row, să-şi caute bărbaţii. Cînd se întîmplă asta, începe un scandal pe cinste.

Lily încercă să zîmbească.

– Îmi închipui. Tu ... tu stai aici?

Fetiţa întinse o mînă murdară şi zîmbi.

– Eu sînt Elsie.

– Eu sînt Lily, răspunse ea după o scurtă pauză şi strînse mînuţa fetiţei. Elsie, soldaţii vin des aici?

Elsie încuviinţă din cap.

– Păi da, că vor o femeie şi o cămaşă curată.

Lily simţea că i se face rău.

– Şi colonelul permite asta?

Copilul ridică din umeri.

– Pe el nu-l vedem pe-aici. Are nevastă. Şi în plus, poate că e prea bătrîn pentru giugiuleală.

Lily simţi în ea focul revoltei. Ea ştia prea bine ce înseamnă o viaţă de nevoi, iar faptul că aceasta exista în mijlocul abundenţei o făcea să se simtă şi mai rău.

Se răsuci în loc, cu fustele în mînă şi o luă la goană înapoi, spre centrul fortului. Poate că toţi ceilalţi se temeau să-l înfrunte pe colonelul Tibbet pentru aceşti oameni, dar ea nu se temea.

CAPITOLUL 5

Cum Lily nu ştia unde anume exact îl poate găsi pe colonelul Tibbet, întrebă la magazinul general.

Simţindu-se bine în interiorul umbrit, care-i mai răcori focul, studie marfa. Se aflau acolo tutun şi făină, pînzeturi şi gloanţe, cremă de cizme şi lemn-dulce. Lily văzu un roman broşat cu titlul intrigant *Sally Taifun, Regina Rodeo-ului*, dar nici nu se gîndi să-l cumpere. Cheltuise destul pe rochie, mănuşi şi bonetă.

În spatele biroului stătea un bărbat rotofei, cu trese de sergent pe mînecă. Era doar cu puţin mai înalt decît Lily, chel şi cu ochi albaştri scînteietori, plini de căldură.

– Bună, domnişoară, cu ce vă pot fi de folos?

Lily se îndreptă din spate şi spuse:

– Îl caut pe colonelul Tibbet. Îmi puteţi spune unde se află biroul lui?

Zîmbetul prietenos al sergentului trăda o urmă de uluială.

– Vreţi să vă înrolaţi în armată, doamnă? glumi el.

Lily începu să se simtă puţin mai bine şi îi întoarse zîmbetul.

– Nu cred c-aş fi un soldat prea bun. Dar sînteţi totuşi amabil să mă îndrumaţi?

– Este chiar alături, răspunse sergentul îndreptîndu-şi degetul mare înspre clădirea din buşteni de lemn, cu steaguri de o parte şi de alta a uşii. Doar că în locul dumneavoastră nu l-aş deranja decît dacă ar fi vorba despre un atac în toată regula al indienilor.

Lily se încruntă.

– Nu există triburi de indieni pe aici.

– Întocmai, răspunse sergentul. Colonelul Tibbet este un om bun, domnişoară. Dar cînd are de-a face cu tipii ăia din capitală, ei bine, o parte din sufletul lui de bun creştin îl părăseşte. Lily îşi aminti conversaţia dintre doamna Tibbet şi Caleb, referitoare la sila colonelului de a se ocupa de problemele financiare, dar nu-şi putea permite să renunţe. Îi mulţumi sergentului pentru ajutor şi se îndreptă spre clădirea alăturată.

Aici, găsi un tînăr şi frumos caporal aşezat în spatele unui pupitru. Caporalul zîmbi şi se ridică în picioare.

– Caporalul Pierce în serviciul dumneavoastră, doamnă, spuse el repede.

– Vreau să-l văd pe colonelul Tibbet, spuse Lily ridicîndu-şi bărbia.

– Mă tem că este foarte ocupat ...

– Nu-i răpesc mai mult de cîteva clipe.

Ochii albaştri ai caporalului Pierce se plimbară peste rochia galbenă a lui Lily.

– Nu cred că o să fiţi diseară la dans, se aventură el ridicîndu-şi o mînă ca să-şi netezească părul castaniu.

Pînă să apuce Lily să răspundă, uşa biroului se deschise şi în prag apăru colonelul Tibbet.

– Caporal, aleargă şi adu-mi o cafea.

– Da, domnule. Tînărul soldat se uită la Lily şi ridică din umeri ca pentru a spune *ăsta-i norocul tău*. Apoi alergă să aducă la îndeplinire ordinul colonelului.

Lily îşi drese sonor glasul în clipa în care bărbatul mai în vîrstă se pregătea să închidă uşa la loc.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar aş vrea să vă spun ceva.

Colonelul Tibbet păru contrariat; era clar că nu o remarcase. Şi nici nu şi-o amintea de la scurta lor întîlnire, din restaurantul hotelului. Făcu ochii mici şi se scărpină pe obrazul rumen.

– Cine eşti?

– Lily Chalmers.

Colonelul păru să sorteze mental fişele numelor.

– Ah, da – tu eşti micuţa chelneriţă care i-a atras atenţia lui Caleb, în Tylerville.

– Da.

Lily se simţi diminuată de cuvintele colonelului, dar nu ştiu cum să-l corecteze. De fapt, curajul ei se limita doar la a-l confrunta în problema locului aceluia cumplit în care îşi spălau soldaţii rufele şi îşi desfăşurau activităţile lor scandaloase.

– Îl cauţi pe maior, da? o întrebă colonelul Tibbet chicotind jovial.

Lily scutură repede din cap, înroşindu-se la sugestia că ar fi putut fi atît de îndrăzneaţă încît să-l caute pe maior în biroul colonelului.

– Mă aflu aici în problema Suds Row, spuse ea curajoasă.

Colonelul ieşi complet din biroul lui, trîntind uşa în urmă şi încruntîndu-se.

– Suds Row? Ce fel de legătură ai putea avea dumneata cu un asemenea loc, tînără doamnă?

Lily făcu un pas înainte, mai ales pentru că simţea că îi venea să bată în retragere.

– Am trecut întîmplător pe acolo, în plimbarea mea. Cum puteţi permite existenţa unui astfel de loc?

Colonelul se arătă surprins, dar nu jignit. Comportamentul lui era mai mult indulgent decît ofensat.

– Ei, Daisy ...

– Lily, îl corectă ea, pronunţîndu-şi numele foarte apăsat.

– Fie, Lily. Suds Row nu este genul de loc unde ar trebui să se expună vreodată o tînără gingaşă cum eşti tu. Ar fi de preferat să stai departe de această zonă a fortului, cît timp te afli aici...

Lily rămase încremenită.

– Vreţi să spuneţi că pur şi simplu *ignoraţi* Suds Row? Domnule colonel Tibbet, vorbim despre un loc unde femeile se vînd bărbaţilor!

Colonelul chicoti şi-şi netezi mustaţa.

– Da. Caleb a încurcat-o de data asta. O să-i spun.

Lily se îmbătoşă.

– Ce-aţi spus?

Colonelul îşi drese gîtul, sonor.

– Acum trebuie să mă scuzaţi. Am de lucru – la bugetul ăla afurisit. Congresul vrea să funcţionăm doar pe vorbele lui frumoase.

Spunînd acestea se întoarse, reintră în birou şi închise uşa în urma lui.

Mirosurile şi imaginile din Suds Row nu-i puteau ieşi din cap şi Lily era gata să se năpustească după el în birou, cînd apăru caporalul Pierce, cu un ibric cu cafea într-o mînă şi o stacană, în cealaltă. Se uită la faţa roşie a lui Lily şi zîmbi.

– Înţeleg că ai stat de vorbă cu colonelul.

– Dar inutil, recunoscu Lily. Apoi se lumină la faţă.

– Ce-ar fi să mă laşi să-i duc eu cafeaua?

Caporalul scutură din cap, ferm.

– Nu, doamnă. Luna viitoare am treizeci de zile de liber şi nu vreau să mi le petrec în arest.

Cu asta, tînărul dispăru în biroul colonelului Tibbet şi Lily rămase cu gustul amar al cruciadei ei zadarnice. Nu avea altceva de făcut decît să renunţe, pe moment; îl va confrunta din nou pe comandorul Fortului Deveraux la propria lui masă.

În timp ce ieşea pe uşă, pierdută în gînduri, aproape că s-ar fi ciocnit de Caleb, dacă acesta nu ar fi luat-o de braţe şi n-ar fi oprit-o.

– Ce cauţi aici? Deşi tonul lui nu era neplăcut, era limpede că nu-l amuza prezenţa ei aici.

Lily n-ar fi vrut să-l lase nici măcar o secundă să creadă că venise după el.

– Am vrut să stau de vorbă cu colonelul Tibbet.

Caleb păru şocat. Cînd caporalul Pierse se întoarse la biroul lui, Caleb o împinse pe Lily afară pe trotuar şi o întrebă:

– Ce naiba ştii tu despre Row?

Lily îşi încrucişă braţele şi se uită încăpăţînată în ochii lui Caleb:

– Nu eşti bărbatul pe care mi l-am imaginat eu, dacă poţi întoarce capul de la aşa ceva. Caleb,în locul acela trăiesc *copii*.

Caleb oftă din rărunchi.

– Lily, în lumea asta există anumite realităţi care...

– Întocmai. Ca boala, sau corupţia.

Caleb îşi dădu ochii peste cap.

– Bine. Recunosc faptul că Suds Row este un lucru inadmisibil. Dar este totodată un rău necesar.

– Numai un bărbat poate spune aşa ceva.

Un muşchi se încordă în maxiliarul lui Caleb, apoi se relaxă.

– Aşa crezi tu? Atunci n-ai decît să te duci acolo şi să le întrebi pe femeile acelea dacă vor să fie expediate de acolo. Spune-le că te vei îngriji personal ca ele să nu se

mai culce niciodată cu un bărbat pe bani, sau să le mai spele cămăşile. Ştii ce-ar face, Lily?

Lily înghiţi, mai puţin sigură.

– Ce anume?

– Te-ar izgoni de-acolo ca pe un coiot prins în coteţul păsărilor!

Ochii lui Lily se făcură mari.

– Nu te cred. Aperi doar Suds Row pentru că îţi place să te duci pe acolo.

Caleb închise o clipă ochii, într-un vizibil efort de a se abţine.

– Eu nu mă apropii de locul acela decît ca să-mi dau cămăşile la spălat, declară el într-o şoaptă furioasă.

Lily se simţi inimaginabil de uşurată, deşi, firește, n-ar fi recunoscut asta. Nici ei nu-i venea să-şi mărturisească.

– De ce are nevoie fortul ăsta este o spălătorie ca lumea, cinstită, anunţă ea.

– O spălă...Furia lui Caleb dispăru brusc, înlocuită de o deconcertantă lumină în ochi.

– Chiar aici?

Lily se văzu ocupîndu-se de aşa ceva.

– Da. În fond, am nevoie de un loc unde să trăiesc, spuse ea ducîndu-şi un deget gînditor la bărbie.

Caleb începu să o împingă de-a lungul trotuarului.

– Desigur, ai putea oricînd să uiţi de afacerea cu spălătoria şi să te angajezi ca menajeră.

Lily se uită în sus la el, suspicioasă.

– La cine?

Caleb ezită.

– La mine, se aventură el pe un ton nesigur,

– Niciodată. În cîteva minute mi s-ar face ferfeniţă toată reputaţia.

Caleb îi zîmbi orbitor.

– Poate pe bună dreptate, sugeră el. Cînd Lily îi aruncă o privire ucigaşă, veni cu altă sugestie.

– Gertrude este întotdeauna în căutarea unei menajere.

– Treaba de menajeră nu este plătită mai bine decît cea de chelneriţă, spuse Lily cînd ajunseră în faţa casei familiei Tibbet.

– Întocmai, dar o menajeră nu trebuie să-şi plătească locul de dormit, rezonă Caleb.

Ideea avea părţile ei bune, deşi Lily prefera să spele rufe ca să-şi cîştige existenţa. Ar fi fost o treabă grea, dar ieşeau bani mulţi din asta. Cît ai bate din palme îşi va avea plugul şi materialele de construcţie pentru casă.

– Nu aş putea trăi sub acelaşi acoperiş cu Sandra, spuse ea sprijinindu-se cu o mînă de stîlpul frumos vopsit al porţii.

Caleb părea sincer exasperat.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta, izbucni el, îndepărtîndu-se, repunîndu-şi chipiul în mers şi lăsînd-o pe Lily să se uite enervată după el.

Cînd Lily reintră în casă, Sandra era încă absorbită de munca ei cu acul.

– Cum a fost plimbarea? o întrebă ea.

Lily se lăsă într-un fotoliu.

– Deprimantă. Am luat primul meu contact cu Suds Row.

Sandra îşi încreţi năsucul ei frumos.

– Dacă eşti deşteaptă, uiţi şi că ai călcat vreodată pe-acolo. Doamnele delicate din fort pretind că nici n-ar exista.

Lui Lily i se păru o abordare stupidă.

– Ca şi cum ai ignora o boală – care se va înrăutăţi tot mai mult.

Sandra dădu din umeri dar nu-şi ridică privirea din lucrul ei.

– Femeile acelea rele îşi merită soarta.

– Oare? Dar soldaţii care au legături cu ele? Ei ce merită?

Buzele frumoase ale Sandrei se ridicară într-un zîmbet răutăcios.

– Păduchi. Şi sînt sigură că-i şi au. Printre altele.

Neliniştită, Lily încercă să-şi prindă la loc şuviţele de păr căzute, de la baza cefei.

– Cel puţin e vorba doar de bărbaţi neînsuraţi...

– Eşti naivă, spuse Sandra.

– Doar nu vrei să spui că...?

– Ba, bine că nu. Sînt multe femei măritate, cărora soţii lor nu le mai creează probleme în pat.

Sandra nu era cu mult mai în vîrstă decît Lily, dar fusese măritată şi prin urmare avea o imagine mai largă despre lume.

– Nu şi Caleb? şopti Lily, îngrozită.

Sandra rîse.

– Dumnezeule, nu. Lui nu-i fac cu ochiul spălătoresele murdare. El are o amantă în Tylerville – cred că se mai află încă acolo.

Ochii lui Lily se făcură atît de mari încît o durură. Deci acesta era motivul pentru Caleb şi Sandra divorţaseră. El îi fusese necredincios. Şi cînd te gîndeşti că-i permisese unui ticălos ca el să o sărute şi să-i dăruiască bomboane de ciocolată. Scuzîndu-se cu voce tremurată, Lily se ridică din fotoliu şi o porni spre scară.

Zece minute mai tîrziu coborî înapoi, cu valiza în mînă. Doamna Tibbet se întorsese şi se îngrijoră la vederea ei.

– Lily – doar nu vrei să pleci?!

– Ba da, răspunse Lily.

Sandra îşi lăsă lucrul deoparte.

– Şi de ce, mă rog? Şi cum vrei să te întorci la Tylerville fără diligenţă?

Lily avea faţa încinsă.

– O să merg pe jos, dacă o să trebuiască.

– Ce i-ai spus? o întrebă doamna Tibbet pe Sandra, cu mîinile în şolduri.

– I-am spus doar despre amanta pe care o are Caleb la Tylerville. Este cît se poate de adevărat şi pun pariu că încă o mai frecventează.

– Sandra, eşti sora surorii mele şi de aceea te iubesc, dar nu mai pot tolera intervenţiile tale! M-ai auzit?

Lily era nefericită pentru că provocase o astfel de discuţie într-o familie.

– La revedere, doamnă Tibbet. Şi mulţumesc. Apoi îi făcu un semn din cap, fostei soţii a lui Caleb.

– La revedere, Sandra.

Doamna Tibbet o apucă pe Lily uşor, de braţ.

– Te rog, nu pleca, draga mea. Tu nu înţelegi...

– Mă tem că înţeleg, spuse Lily.

Doamna Tibbet se uită la nepoata ei.

– Caleb o să-ţi dea o mamă sfîntă de bătaie pentru asta, Sandra, iar eu n-o să încerc să-l opresc.

Sandra îşi muşcă buza de jos.

– Dar Caleb *are* o amantă, insistă ea.

– Spune-i de ce, insistă doamna Tibbet.

Sandra se înroşi puţin.

– Pentru că noi doi – noi doi nu am avut relaţii maritale fireşti.

Lily rămase uluită şi nu încercă să-şi ascundă mirarea.

Sandra spuse nefericită:

– Caleb nu a venit niciodată în patul meu, cît timp am fost căsătoriţi.

Lily nu mai auzise niciodată aşa ceva.

– A preferat-o pe femeia aceea din Tylerville, soţiei sale?

Sandra îşi coborî privirea şi scutură din cap.

– Nu. Caleb a devenit soţul meu ca să le facă o favoare unchiului şi mătuşii mele.Nu a avut niciodată intenţia de a mă face cu adevărat soţia lui şi a anulat căsătoria imediat după scurgerea timpului cerut de decenţă.

Lily se uită la doamna Tibbet, complet uluită şi femeia mai în vîrstă confirmă înclinînd din cap şi spuse calm:

– Sandra aştepta un copil. Bărbatul respectiv o părăsise şi atunci a intervenit Caleb. Dar Sandra a pierdut sarcina, după care Caleb şi-a cerut imediat libertatea.

Lily îşi lăsă valiza jos şi se trînti într-un fotoliu. Niciodată nu mai simţise o milă atît de puternică pentru cineva, cum simţea acum pentru Sandra. Nu spuse nimic; era copleşită de emoţie.

Sandra îşi aruncă deoparte lucrul de mînă şi se repezi în sus pe scări.

– O să fie bine? întrebă Lily.

Doamna Tibbet îi zîmbi.

– Ah, da, spuse ea cu blîndeţe. Sandra o să fie foarte bine. Mi s-a părut mie sau chiar ai spus că azi ai fost în Suds Row?

Lily confirmă din cap.

– Este un loc cumplit.

– Ştiu. De multă vreme tot încerc să-l conving pe John să facă ceva. El zice că oricum o să se retragă în curînd şi îi va lăsa lui Caleb problema asta. Ştii, cînd John o să se retragă, Caleb va fi făcut colonel.

Ultima speranţă a lui Lily că l-ar putea convinge pe Caleb să se facă fermier – speranţă de care de fapt nu

fusese conştientă – muri acum. Se scuză şi urcă, întinzîndu-se pe patul din camera de oaspeţi ca să se gîndească, dar adormi repede.

Dintr-o dată era din nou mică, înapoi în apartamentul mamei lor din Chicago. Soldatul era şi el acolo, întins în pat cu mama lor, de partea cealaltă a perdelei şi Lily îi putea auzi luptîndu-se.

Era îngrozită, urmărindu-le umbrele mişcîndu-se violent pe perdea şi încercă să se dea jos din pat. Trebuia să-l oprească pe soldat să-i mai facă rău mamei.

Dar Caroline o reţinu, apucînd-o de braţ şi strîngînd-o tare. Cu mîna liberă, îi astupă gura.

– Nu o bate, îi şopti Caroline.

Dar lui Lily tot teamă îi era. Privi umbra mamei ei întinzîndu-se şi apucînd barele patului şi gemînd exact aşa cum gemuse în urmă cu cîteva luni, cînd trebuia să apară un copil.

Dar nu apăruse nici un copil, doar sînge şi, ca acum, multă agitaţie.

Ochii lui Lily se umplură de lacrimi care se prelingeau în jos pe obrajii ei, ca să sclipească tremurînd pe mîna lui Caroline. Îl ura pe soldatul acela cu vestonul prăfuit şi cu butoni de alamă. Îl ura suficient de mult ca să-l omoare.

Caroline şi Emma începură să cînte, foarte încet, ca să o liniştească. Bunica lor compusese melodia şi cuvintele, doar pentru ele.

Trei flori pe pajişte-au înflorit,
Cu căpşoarele plecate sub blîndul zefir.
O panseluţă, un crin şi-un trandafir. ...

Lily deschise ochii. În cameră se strecurau umbre şi ecoul vechiului cîntec îi mai răsuna în urechi. Se ridică brusc, pe jumătate încă în visul ei, spunîndu-şi că surorile ei trebuie să fie pe aproape. Dar în curînd Lily îşi dădu seama că vocea era a Sandrei şi cîntecul nu era cel pe care şi-l amintea ea.

Se ridică din pat, netezindu-şi automat părul şi înghiţindu-şi lacrimile care erau întotdeauna acolo cînd îşi visa surorile, ca să se trezească şi să descopere că era tot singură. În cana de lut găsi apă proaspătă şi Lily îşi turnă puţină în lighean, ca să se spele pe faţă.

Începu să se simtă mai bine, deşi mai simţea încă puţină durere în colţul inimii. Dacă ar rămîne poate la Fort Deveraux şi şi-ar deschide afacerea cu spălătoria, şi-ar putea permite să angajeze un detectiv de le Pinkerton. Precis că un detectiv ar reuşi să-i găsească surorile.

Se auzi un ciocănit în uşă şi intră Sandra, fără să mai aştepte invitaţia.

– Sper că nu eşti supărată pe mine, spuse ea încet. Se schimbase în rochia de bal, din mătase roz bordată cu perle şi arăta ca una dintre păpuşile Isadorei, trezită la viaţă.

Lily scuturâ din cap.

– Nu sînt supărată.

– Nu o să-i spui lui Caleb că ai aflat de la mine că are o amantă, nu?

Lily nu putu să-i promită asta, aşa că tăcu. În mod evident, Caleb făcea parte dintre acei bărbaţi care considerau că era dreptul lor să aibă o amantă, fie că erau însuraţi sau nu. Iar ea avea de gînd să-i arunce acest lucru în faţă.

– O să mă *omoare*! se văicări Sandra traversînd camera spre balansoarul lui Lily şi trîntindu-se în el.

Lily consideră că era momentul potrivit să schimbe subiectul.

– Arăţi minunat în seara asta.

Sandra se lumină pe loc şi îi mărturisi:

– Cred că locotenentul Costner are intenţii serioase faţă de mine.

Lily oftă. Doar cu cîteva ore mai devreme, Sandra pretinsese că era îndrăgostită de Caleb. Acum radia, pentru că un alt bărbat o plăcea.

Sandra continuă:

– Sigur, asta nu are importanţă, pentru că o să mă întorc înapoi la Fox Chappel şi o să mă mărit cu altcineva.

Cum Lily stătea cu spatele la ea, Sandra nu o văzu dîndu-şi ochii peste cap.

– În locul tău, eu una nu m-aş pripi, spuse Lily luptîndu-se să-şi desfacă nasturii rochiei.

Sandra veni în ajutorul ei.

– Da, eşti persoana indicată să vorbeşti despre impulsuri, Lily Chalmers. Unchiul John este jos şi le povesteşte tocmai lui Caleb şi mătuşii cum ai dat buzna peste el şi l-ai luat la întrebări.

Lily îşi spuse că poate fusese puţin necugetată să-l înfrunte astfel pe colonel. În fond, schimbările sociale nu se petreceau niciodată repede.

– Este supărat?

– Unchiul John? Mieluşelul ăsta? Este mult prea dulce să păstreze supărarea, spuse Sandra terminînd de desfăcut nasturii şi ajutînd-o pe Lily să-şi scoată rochia peste cap.

Lily nu întrebă despre reacţia lui Caleb pentru că nu vroia să o cunoască.

– Sperasem să pot face o baie înainte de a mă îmbrăca pentru bal, spuse ea.

– Există o cadă chiar la capătul holului, se oferi Sandra. Şi sper că este deja cu apă în ea. După care dispăru, revenind peste cîteva clipe, în mînă cu un halat roz, din satin.

– Uite, pune-l pe tine.

Lily îşi puse halatul peaste cămaşă şi o urmă pe Sandra afară din cameră. Ajunseră la o sală de baie, dotată cu tot ce trebuia şi aprinse un chibrit ca să facă focul sub un rezervor uriaş, negru.

– Apa nu o să fie foarte fierbinte, o preveni ea, dar oricum, flacăra de petrol lampant va alunga răcoarea. Spunînd asta, se luptă să deschidă un robinet, iar apa începu să se reverse într-o cadă de baie cocoţată pe picioare ca nişte gheare.

Lily se uita uluită la minunea modernă şi nu se trezi decît cînd Sandra îi dădu un prosop pufos şi o bucată de săpun.

– Ţine astea, prostuţo, spuse ea cu simpatie. Şi grăbeşte-te. Mătuşa o să aştepte cu cina pînă cînd va coborî toată lumea, iar eu mor de foame.

După ce închise şi încuie uşa, Lily îşi scoase halatul de împrumut şi încercă apa cu vîrful degetelor de la picior. Era călîie, dar suportabilă. Peste cîteva minute închise robinetul, se căţără în cadă şi se îmbăie în grabă.

Reveni curînd în camera de oaspeţi, simţindu-se proaspătă şi dornică să meargă la bal. Îşi trase rochia de culoarea lavandei peste desuuri curate şi se admiră în oglindă.

Din decolteu se vedeau marginile dantelate ale cămăşii. Oricît încercă ea să le tragă în jos, ieşeau din nou afară.

Lily îşi scoase repede desuul obraznic şi îşi puse înapoi corsajul rochiei. Se simţea îndrăzneaţă şi ciudat de liberă, ştiind că dedesubt era goală.

Îşi făcea tocmai ultimele retuşuri la coafură, cînd veni Sandra să o ia.

– Ah, Lily, arăţi *minunat*! exclamă ea fericită.

Lily spera că era adevărat. Deşi ştia că nu exista nici un viitor pentru ea şi Caleb, îşi va aminti toată viaţa noaptea asta şi pentru un motiv pe care nu-l putea explica, îşi dorea să simtă şi el la fel.

– Mulţumesc, spuse ea cu sfială.

Sandra o luă de mînă şi o trase afară, în hol.

– Haide, mai repede. Avem pui prăjit!

Brusc lui Lily i se făcu foame şi Sandra nu mai trebui să o preseze. Coborîră împreună, sporovăind ca două prietene şi se năpustiră în sufragerie.

Caleb era acolo, stînd în picioare la fereastră, împreună cu colonelul. Amîndoi sorbeau coniac şi cînd Caleb o văzu pe Lily, mai-mai să-i scape paharul din mînă.

În final puse paharul deoparte şi veni spre ea, luîndu-i o mînă şi ducîndu-i-o la buze. Lily decise că nu avea cuvinte să descrie cît de bine era el în uniforma impecabilă, de comandă.

Era atît de magnific, de fapt, iar gura lui era atît de caldă pe mîna ei, încît Lily îşi spuse o clipă că înţelept ar fi să se aşeze.

Ochii lui aurii rîdeau pentru ea, dar cu bunătate şi afecţiune. Caleb îi mai sărută o dată mîna înainte de a-i

da drumul şi savură evident micul fior pe care i-l provocase.

Lily se întoarse atît de repede încît aproape că se împiedică în tivul rochiei şi alunecă de-a lungul podelei. De fapt, dacă nu ar fi apucat-o repede Caleb de talie, ar fi căzut cu siguranţă.

Ca o pasăre care-şi aranjează la loc penele, Lily se îndreptă din spate şi se apropie de doamna Tibbet care o privea cu amuzament plin de afecţiune.

– Arăţi minunat, Lily, îi spuse aceasta.

– Mulţumesc. Nu numai pentru compliment ci şi pentru faptul că mi-aţi trimis rochia la Tylerville.

– Ţi-am trimis-o eu? Doamna Tibbet păru uluită, dar apoi ochii ei se intersectară cu ochii cuiva care se afla în spatele lui Lily şi spuse repede:

– Ah, da. Cu mare plăcere, draga mea.

Lily întoarse capul şi îl văzu pe Caleb imediat în spatele ei. Privirea lui se mută de la doamna Tibbet la Lily, dar pînă să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi intră Sandra la braţul unui bărbat arătos, în uniformă de locotenent.

Tînărul se uită stînjenit la colonel şi apoi la Caleb, dar pentru Lily avu un zîmbet larg.

– El este locotenentul Costner, îi spuse Sandra lui Lily. Robert, îmi face plăcere să te prezint domnişoarei Lily Chalmers.

Ochii căprui ai locotenentului se întoarseră spre Caleb şi înapoi la Lily..Zîmbetul îi dispăru.

– Bună, domnişoară Chalmers, spuse el răguşit.

– Domnule locotenent, răspunse Lily cu un vag salut din cap.

– Gata cu prostiile! tună colonelul, speriindu-i pe toţi. Este timpul să mîncăm ceva. Toată lumea să se aşeze la masă.

Caleb fu atent să o aşeze pe Lily lîngă el. Colonelul se aşeză la dreapta ei, în capul mesei.

– Caleb, nu crezi că Lily arată superb în rochia asta? încantă Sandra, în timp ce mătuşa ei se întinse să ridice capacul de pe supieră şi începu să pună supă în delicate boluri de porţelan.

Deşi privirea pe care i-o aruncă Sandrei peste masă, era suficient de politicoasă, Lily o aprecie totuşi ca letală.

– Da, răspunse el plat.

– Ai lucrat-o singură, Lily?

Lily fu surprinsă de întrebarea Sandrei. De vreme ce rochia i-o trimisese doamna Tibbet, înseamnă că fusese chiar a Sandrei, care se plictisise de ea.

– Nu, mi-a fost dăruită, răspunse Lily.

Sandra tresări ca şi cum i-ar fi făcut cineva un semn pe sub masă. Se zgîi la Caleb dar nu spuse nimic. Luă bolul cu supă care îi era înmînat şi îl dădu mai departe.

Cînd toată lumea a fost servită şi după ce colonelul luă cîteva linguri, acesta se întoarse spre Lily şi spuse:

– Ei bine, cum se simte în seara aceasta adorabila noastră musafiră?

Dar pînă să apuce respectiva musafiră să deschidă gura, interveni doamna Tibbet.

– Lily mi-a povestit despre vizita ei în Suds Row. Locul este o adevărată ruşine, dragul meu şi nu ar mai trebui tolerat.

Colonelul îşi fixă soţia cu o privire aspră şi spuse:

– Row nu este un subiect potrivit pentru cină.

Doamna Tibbet tăcu şi Lily rămase surprinsă. Nu şi-o imaginase pe gazda ei ca pe o persoană uşor de

intimidat de către soţul ei, nici măcar de unul atît de impunător cum era colonelul cu părul lui alb.

– Oricum... începu Lily, dar simţi imediat coapsa lui Caleb lovindu-se de a ei şi tăcu. Acum era sigură că el fie o împunsese pe Sandra cu vîrful cizmei, fie o călcase efectiv pe picior, cînd aceasta începuse să discute despre rochia ei.

– Lily se gîndeşte să deschidă o spălătorie, anunţă Caleb.

Doamna Tibbet se înecă cu supa ei şi trebui să-şi apese şervetul pe gură.

– Desigur, una perfect legală, continuă maiorul aruncîndu-i lui Lily o privire piezişă care spunea, *Vezi cît de nebunească este ideea ta*?

Expresia ei dădu de înţeles că preluase mesajul, dar că nu era demobilizată de el, aşa cum sperase Caleb. Acum, cînd îi venise ideea să angajeze un detectiv de la Pinkerton şi să cîştige bani pentru tot ce avea nevoie ca să-şi pună pe picioare gospodăria, era mai mult ca oricînd decisă să reuşească.

– Trebuie să existe pe aici o căsuţă pe care să o pot închiria, declară ea.

Doamna Tibbet îşi flutura şervetul, făcîndu-şi vînt.

– Nu există aşa ceva, mormăi colonelul.

– Există căsuţa în care a locuit învăţătorul, pînă să se ridice noua casă a şcolii, se aventură locotenentul Costner şi toată lumea se zgîi la el, cu excepţia lui Lily şi a Sandrei.

Costner îşi coborî privirea spre supă.

– Mulţumesc, locotenent. O să-mi amintesc de asta, spuse Caleb cu o periculoasă cordialitate în glas.

CAPITOLUL 6

Pentru această noapte unică, Lily renunţă la toate îndoielile şi rezervele ei în privinţa maiorului. Pentru ea, trăsura care aştepta în faţa casei Tibbet era o caleaşcă de cristal iar Caleb era un prinţ. Se simţi efectiv ca o regină cînd el o ajută să se urce.

În spatele lor, Sandra şi locotenentul ei se urcau într-o altă trăsurică şi rîsul lor adăuga un plus senzaţiei festive a acestei nopţi calde de aprilie.

Îi dură o clipă lui Lily să îşi dea seama că maiorul mai zăbovea pe trotuar, uitîndu-se în sus la ea cu ochi în care pîlpîia lumina stelelor argintii. Numele ei răsună răguşit, venind din străfundurile pieptului lui Caleb.

– Lily ...

– Da?

Dar Caleb scuturâ doar din cap înainte de a urca şi de a se aşeza alături de ea. Bancheta era îngustă, aducîndu-i într-o scandaloasă apropiere. Lily putea simţi, prin fustele rochiei de bal, lungimea dură a coapsei lui Caleb apăsîndu-se pe piciorul ei.

Se foi puţin pe banchetă şi fu răsplătită de unul din zîmbetele acelea tupeistice ale lui Caleb.

– Nu stai comod? întrebă el.

Lily înghiţi. Niciodată nu se simţise atît de inconfortabil şi spera totuşi ca senzaţia să dureze o veşnicie.

– Sînt bine.

Caleb chicoti şi coborî hăţurile uşor în jos pe spinarea calului, eliberînd în acelaşi timp frîna cu o mişcare a piciorului.

Balul avea loc în sala mare a fortului, aproape de terenurile de paradă. Pe măsură ce se apropiau, Lily vedea luminile galbene ieşind în întunericul de afară, prin uşi şi ferestre şi auzeau rîsetele şi muzica. Se lăsă tîrîtă de vrajă, dar în acelaşi timp îşi dorea să fie singură cu Caleb, sub baldachinul umbros al cabrioletei.

În sfîrşit ajunseră la locul spaţios, pentru trăsuri şi Caleb opri. Ocoli să o ajute pe Lily să coboare, încercuindu-i talia cu mîinile.

Inima îi bătu mai iute simţind intimitatea atingerii şi cînd sînii i se frecară de pieptul lui, în coborîre, fu străbătută de un fior de elementară nevoie.

– O să dansezi cu mine? O să fii primul? întrebă ea în şoaptă, uitîndu-se în sus la Caleb.

Caleb îi atinse obrazul cu degetul arătător şi pentru prima dată, zîmbetul lui nu i se păru ironic. Da, era ca o mîngîiere, foarte intimă şi specială.

– Vreau să fiu primul, crede-mă, spuse el răguşit.

Înainte să apuce Lily să dea un răspuns rezonabil, fură înconjuraţi de soldaţi tineri, dornici să îi fie recomandaţi. Era evident că tinerilor înrolaţi li se permitea să participe la bal alături de ofiţeri.

Lily văzu un muşchi întărindu-se în maxiliarul lui Caleb, care îşi drese glasul şi pîlcul de tineri se dădu înapoi ca şi cum ar fi aruncat apă fierbinte peste ei.

Dar nu se îndepărtară prea mult.

Lily ar fi fost mulţumită să stea o eternitate acolo, uitîndu-se la Caleb, dar în final el o luă de braţ şi o îndreptă spre uşa deschisă a salonului de bal. Cîţiva dintre noii admiratori ai lui Lily îi urmară îndeaproape.

Înăuntru era aglomeraţie. Majoritatea erau bărbaţi în uniforme, dar se aflau şi cîteva femei.

Caleb părea să nu vadă nimic şi pe nimeni în afară de Lily şi cînd mica orhestră militară atacă primele acorduri ale unui vals, o trase uşor în braţele lui.

Abia atunci îşi dădu Lily seama de greşeală. Dansase foarte puţin la viaţa ei şi era convinsă că se va face de rîs.

– Caleb, eu ...

Lumina zîmbetului lui îi îndepărtă toate grijile, la fel cum soarele usucă roua dimineţii.

– Eşti cea mai frumoasă femeie de aici, o asigură el. Apoi muzica îi mătură pe amîndoi în rîul cu meandre de uniforme albastre şi rochii strălucitoare.

După cîţiva paşi stîngaci, arta dansului repuse stăpînire pe Lily care-şi putea simţi faţa radiind de bucurie.

Ochii lui Caleb străluceau zîmbitori uitîndu-se în jos la ea, dar în expresia lui nu exista pic de ironie şi Lily simţi o strîngere stranie în dreptul inimii. În clipa aceea ceva se schimbase irevocabil în străfundurile ei, dar nu putea spune ce anume.

Dans după dans, Caleb o învîrtea în braţele lui, dar abia cînd o conduse afară, îşi dădu seama că nu mai avea suflu şi că era mult prea încinsă.

În drum, Caleb îi dădu un pahar cu punci de pe masa cu răcoritoare.

– Nu o să uit niciodată seara aceasta, spuse el încet.

Lily îşi duse paharul la gură cu ambele mîini şi sorbi o înghiţitură lipsită de eleganţă, înainte de a-şi aminti bunele maniere. Îşi lăsă jos o mînă şi sorbi delicat.

– Nici eu, mărturisi ea după ce-şi potoli setea. Mi-aş dori să nu se termine niciodată, mai spuse, cu oarecare tirstețe.

Caleb îşi dădu capul pe spate, se uită la cerul înstelat, apoi din nou în ochii ei.

– Nu trebuie să se sfîrşească, Lily. Putem rămîne împreună.

Lily aproapè că scăpă paharul din mînă. Lily ştia ce vroia el să spună şi pentru ea magia serii dispăru.

– Abia ne cunoaştem, spuse ea cu o voce de gheaţă.

Caleb făcu un pas mai aproape şi-i luă cupa din mînă. După ce o puse pe pervazul balustradei, îşi îndoi un deget sub bărbia ei şi spuse cu o voce răguşită:

– Oricît de naivă ai fi, Lili-Floare-de-Crin, tot trebuie să ştii că se petrece ceva între noi doi.

Lily tremură la atingerea lui.

– Da, recunoscu ea în timp ce gura lui se apropia de a ei.

Sărutul era inevitabil şi a fost plin de forţă. O lăsă pe Lily fără vlagă la pieptul lui, cu mîinile agăţîndu-se de uniforma lui.

– Vino cu mine, îi spuse el repede şi Lily nu mai reuşi să i se împotrivească, aşa cum nu ar fi reuşit să întindă mîna şi să apuce o stea de pe cer.

O traversă strada, spre clădirea unde se afla biroul colonelului Tibbet. Era întuneric, dar Lily nu se temu, pentru că se simţea stăpînită de o stranie senzaţie de vrajă.

Intrară în clădire şi după ce închise uşa, Caleb se duse să aprindă o lampă. În lumina pîlpîitoare, Lily văzu un pupitru, rafturi şi o canapea lungă, din piele.

Caleb stătea în dreptul canapelei şi cînd îi întinse mîna, Lily veni spre el.

– Vor afla că am plecat, protestă ea recurgînd la ultimele vestigii ale voinţei. Ştia că fusese vrăjită de Caleb, fie în timpul dansului, fie cînd stătuseră împreună sub stele, dar nu putea rupe vraja.

Caleb scutură din cap.

– Ne vom întoarce înainte de a-şi da cineva seama.

– Caleb ...

Caleb o sărută uşor pe frunte.

– Şşşt. Mîinile lui se aşezară pe umerii ei goi, făcînd cu degetele mari mişcări delicate.

Lily putea simţi peretele dur al pieptului şi al coapselor lui şi simţea tăria lor de oţel.

– Ai ... vrei să mă compromiţi, spuse ea, dar nu fu în stare să se smulgă din îmbrăţişare.

– Hmm ... hmm. Caleb îşi coborî capul ca să o sărute delicat pe pielea sensibilă de sub urechea ei dreaptă şi ea gemu uşor.

– O să fiu dis...distrusă pentru orice alt bărbat care ...

– Tu nu vrei nici un alt bărbat, aşa că n-are importanţă, spuse Caleb continuîndu-şi blînda tortură.

Lily se înfioră, dar nu spuse nimic.

Caleb îşi duse mîinile la spatele ei şi începu să-i desfacă rochia.

– Trebuie să te privesc, Lily. Altfel înnebunesc.

Lily nu i-ar fi permis nici unui alt bărbat de pe pămîntul ăsta libertăţile pe care şi le lua Caleb, dar nu avu puterea să îl oprească şi într-un fel, el ştia asta. Îi coborî corsajul rochiei şi-i eliberă sînii mîndri.

Pînă atunci, Lily crezuse că femeile aveau sîni doar ca să-şi alăpteze pruncii. Acum orizonturile ei se lărgeau semnificativ.

Caleb o atingea foarte uşor, făcînd cercuri cu degetul în jurul sfîrcurilor ei, întărindu-le şi Lily înţepeni în timp ce o nouă plăcere tăia prin ea.

Inspiră adînc în timp ce Caleb îşi plimba degetul spre celălalt sîn. Nu-i venea să creadă că îi permitea aşa ceva, ca să nu mai spună nimic de faptul că îi mai şi făcea plăcere.

Îl simţi retrăgîndu-se şi deschise ochii în clipa în care el îşi desfăcea nasturii de la tunica pe care şi-o smulse şi şi-o aruncă alături.

Ceva din raţiunea lui Lily îşi recîştigă drepturile şi îşi acoperi sînii cu braţele, dar Caleb îi apucă imediat încheieturile mîinilor şi i le coborî din nou. Apoi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei şi se aplecă să-i guste unul dintre sfîrcuri, cu vîrful limbii.

Lily oftă şi-şi duse mîna la ceafa lui, apăsîndu-l instinctiv mai aproape.

Caleb rîse uşor şi o răsplăti sugîndu-i sfîrcul, făcînd-o să geamă, apoi întinse mîna să facă mai mic fitilul lămpii.

– Eşti prea micuţă pentru asta, spuse Caleb încet şi o apucă de talie, ridicînd-o în sus. Rochia îi căzu în această mişcare, fără ca ea să conştientizeze pe de-a-ntregul.

Se agăţă de umerii lui Caleb cu degetele, în timp ce el îşi împreună mîinile sub fesele ei şi-i apucă din nou sfîrcul, cu gura. Lily simţi o umezeală în altă parte a corpului ei şi durerea aceea misterioasă reveni, mai acută ca de obicei.

Caleb o ducea acum spre canapea – simţi atingerea răcoroasă a pielii cînd o depuse acolo – şi ea îi apucă faţa în mîini, în timp ce el îi scotea juponul şi pantalonaşii şi condurii eleganţi pe care i-i împrumutase Sandra.

– De ce, Caleb? şopti ea.

Caleb găsi cuibul de cîrlioţi de la împreunarea coapselor ei şi începu să mîngîie cu blîndeţe locul. Şi cu artă.

– Nu există nici un alt mod de a te convinge că îmi aparţii, răspunse el cu vocea joasă şi răguşită. Desfă-ţi picioarele pentru mine, Lily.

Genunchii i se desfăcură din propria lor voinţă şi degetele lui Caleb îşi continuară mîngîierile circulare, făcînd-o pe Lily să ardă toată pe dinăuntru, chiar dacă devenea tot mai umedă.

– Nu este cinstit ca tu să mă poţi atinge şi – aah – eu să nu te ating pe tine, spuse Lily, în timp ce coapsele ei începură dansul pe care li-l preda Caleb.

Caleb rîse încetişor.

– Asta te-ar putea speria, spuse el înainte de a-i relua în posesie sfîrcul .

Lily începu să se frămînte pe canapea; plăcerea era prea mare, nu o putea suporta. Se construia şi se construia în ea, ameninţînd să erupă ca un vulcan.

– Ah – Caleb – se întîmplă ceva cu mine, eu...

Caleb îi lăsă sfîrcul pentru o clipă.

– Da, se întîmplă ceva. Dar este cît se poate de firesc, Lily. Nu-ţi mai face griji şi lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă să fii femeie.

Spinarea i se arcui, acordîndu-se sălbatic cu mişcările mîinii lui.

– *Caleb.*

– Este bine, Lily. Trupul tău ştie ce trebuie să facă.

– Ah, Dumnezeule...

Caleb îi lăsă brusc sînul şi degetele lui încetară mîngîierea ca să-i desfacă picioarele. Lily scoase un strigăt primitiv cînd limba lui atinse porţiunea aceea mică de carne, unde se ascundea feminitatea ei.

Trupul păru să-i devină sălbatic, luptîndu-se să scape de Caleb, în acelaşi timp în care încerca să-l cuprindă. Caleb îşi împreună mîinile sub fesele ei şi şi o ridică spre gura lui ca pe un vas şi strînsoarea lui era suficient de puternică să-i potolească răzvrătirea coapselor. Lily gemu prelung, de plăcere, în timp ce trupul şi sufletul i se convulsionau la unison.

Cînd spasmele violente deveniră un tremur uşor, Caleb o coborî încetişor pe canapea, mîngîindu-i coapsele.

– Lasă-mă să te ating, spuse ea din nou şi de data asta Caleb îi aşează mîinile pe piepţii cămăşii lui. Lily îi descheie nasturii şi-şi lipi larg palmele peste pieptul lui gol.

Cînd Lily îi atinse sfîrcurile, Caleb trase aer în piept şi senzaţia pe care o avu înţelegînd puterea ei asupra lui o înnebuni. Îşi ridică braţele la ceafa lui şi îl apăsă spre un nou sărut.

După un timp, Caleb se desfăcu.

– Ah, Lily, spuse el rîzînd răguşit şi tonul lui transformă cuvintele într-o propoziţie completă.

– Caleb, pledă ea ridicîndu-se suficient ca să-i atingă un sfîrc cu vîrful limbii ei.

Caleb se înfioră şi mîinile îi căzură în părţi. Îi permise să îl guste după pofta inimii, apoi se răsuci ca să se aşeze alături de ea, pe canapea. Îşi scoase cizmele.

– După ce se va întîmpla asta, lucrurile vor fi altfel pentru tine, Lily, spuse el.

Lily rămase nemişcată, privindu-i mişcările, în umbră. Era un bărbat magnific.

– Dar pentru tine?

Se întoarse şi se uită la ea şi Lily putea simţi căldura ochilor lui de chihlimbar. Caleb dădu din cap într-o mişcare aproape imperceptibilă.

– Eu nu renunţ la nimic. Dar tu vei renunţa.

Lily ştia că el avea dreptate, ştia că ar fi trebuit să se îmbrace şi să plece înainte de a se produce răul, dar era posedată de o inerţia stranie, dulce. Îşi muşcă buza de jos şi îl aşteptă să-i stingă focul misterios care o cuprinsese.

Caleb se aşează deasupra ei, agil şi frumos ca un animal din junglă. Silueta lui prelungă tremura de efortul de a se abţine.

– Lily, eşti sigură?....

Lily dădu încet din cap şi îşi plimbă mîinile pe pieptul lui.

– Tu vei fi primul, Caleb, îi spuse ea. Oricît de inutile ar fi putut fi aceste cuvinte, pentru ea erau importante. Nu-mi pasă, Caleb. Mi-ai spus că-mi arăţi ce înseamnă să fiu femeie – acum trebuie să-ţi respecţi cuvîntul.

Caleb se întinse să o pregătească cu degetele, mîngîind-o şi apoi revendicînd-o, cu o împingere bruscă a mîinii. Spinarea ei se arcui din nou şi Caleb îşi retrase degetele doar ca să le înlocuiască cu vîrful tăriei lui.

Mîinile lui Lily se mişcau acum în sus şi în jos de-a lungul spinării lui, grăbindu-l.

– Ia-mă, Caleb.

Caleb apăsă doar puţin mai mult în ea şi Lily începu să geamă, simţind nevoia de ceva ce nu putea defini. Caleb îşi coborî gura peste a ei şi-i şopti:

– O să te doară doar o singură dată, Lily.

Avea încredere în el; îl trase în sărutul ei.

Şi Caleb îi prinse strigătul de durere şi plăcere, cînd bărbăţia lui îşi făcu drum într-o singură, puternică lovitură.

Simţea o durere înţepătoare, avea senzaţia că era prea plină, dar totul fu repede înlocuit de ceva mult mai primitiv. Trupul lui Lily striga după fricţiune şi coapsele începură să se ridice şi să coboare instinctiv.

Caleb deveni rigid deasupra ei şi gemu:

– Lily, încetează – te rog, încetează ...

Rugămintea lui nu făcu decît să-i mărească plăcerea şi Lily trebuia acum să trăiască acel dulce conflict pe care el i-l refuza. Se repezi asupra lui, ca o tigroaică solicitîndu-şi partenerul şi controlul lui se făcu ţăndări. O călări cu o ferocitate dulce, ritmică şi spinarea i se făcu umedă de transpiraţie, sub mîinile ei.

Lily simţi o explozie de plăcere,cînd trupul lui puternic se crispă peste al ei. După un lung moment se prăvăli, strivind-o aproape sub greutatea lui. Gîfîind după aer, o întoarse astfel încît să o întindă desupra lui.

– Nu am plănuit asta, reuşi el, exact cînd întreaga măsură a celor făcute începea să se coboare asupra lui Lily.

Se smulse, cu ochii în lacrimi, bîjbîind după desuurile ei.

– Ai ştiut exact ce făceai!

Caleb se ridică de pe sofa şi începu să se îmbrace.

– Lily, nu am vrut decît să-ţi arăt ce te-aş putea face să simţi. Am vrut să mă opresc cînd te-am satisfăcut, dar tu nu m-ai lăsat.

Pentru că ce spusese el era adevărat, Lily se ruşină şi mai mult. Ce o posedase ca să facă un lucru atît de stupid, se întreba ea ca o nebună, în timp ce se îmbrăca. Acum dansa, pentru ca în clipa următoare să se agite sub Caleb Halliday ca în transă.

Scoase un strigă strangulat de furie plină de frustrare şi se zbătu cînd îi simţi mîinile pe umeri; fusese ca şi cum altcineva intrase în trupul ei.

– Este în regulă, Lily, spuse el blînd, iar ea se prăvăli la pieptul lui, hohotind.

O ţinu pînă cînd încetă să mai plîngă şi apoi îi aduse juponul şi rochia. Aşteptă ca ea să se îmbrace şi aprinse din nou lampa.

– Îmi pare rău, spuse el încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

Lily făcu un efort aproape inutil de a-şi îndrepta părul şi se uită la el.

– Du-mă acasă!

Caleb oftă, arătă spre uşă cu o mişcare largă a mîinii şi se întoarse să micşoreze din nou fitilul lămpii.

Lily era deja afară, în aerul rece al nopţii, cînd o ajunse el din urmă.

– Ţi-am spus că-mi pare rău, insistă el apucînd-o de cot.

Lily îşi trase nasul furioasă.

– Splendid! Distrugi toată viaţa unei fete şi îţi pare rău! Du-te naibii tu şi toată aroganţa ta, Caleb Halliday!

O trase la pieptul lui şi ochii îi scînteiară în lumina lunii. Dinspre sala de bal se auzea muzică.

– Încetează să te porţi ca şi cum asta ar fi fost numai ideea mea, îi porunci Caleb furios. Adevărul este că în cea mai mare parte *a fost a ta*, iar tu ştii al naibii de bine asta!

– A mea?! strigă Lily. *Nu eu* mi-am scos hainele!

Nasul lui Caleb nu era la mai mult de o jumătate de centimetru de al lui Lily.

– Poate că nu, contracară el, dar mai mult ca sigur că m-ai ajutat să mi le scot pe ale *mele*!

Lily era mortificată şi se uită sălbatic în jur, să se asigure că nu auzise nimeni acuzaţiile lui Caleb.

– M-am lăsat dusă de val! şopti ea.

Caleb oftă.

– Amîndoi ne-am lăsat, recunoscu el. Haide, te duc acasă la familia Tibbet.

Lily se mai calmă puţin, dar nu chiar de tot.

– Pot să mă descurc şi singură, mulţumesc.

Caleb înjură în barbă şi o împinse spre una dintre trăsurile care erau aliniate de-a lungul străzii, în faţa salonului de bal. Pînă ca ea să reuşească să-i scape, o şi ridică sus pe banchetă.

Lily îşi împreună mîinile pe piept, privind ţintă înainte.

– Presupune că totuşi o să mă mărit într-o zi. Ce-o să-i spun soţului meu, în noaptea nunţii?

Umerii lui Caleb se ridicară într-o mişcare insolentă.

– Presupun că o să trebuiască să te prefaci, nu?

Întunericul ascunse roşeaţa care-i inundă obrajii – cel puţin asta spera Lily.

– După seara asta, Caleb Halliday, nu mai vreau să mai am vreodată de-a face cu tine. Nu mai vreau să-ţi văd faţa sau să-ţi aud numele!

Caleb dădu drumul frînei şi coborî hăţurile pe spinarea calului, dar nu scoase un cuvînt pînă cînd nu ajunseră în faţa casei Tibbet.

– Mîine dimineaţă la opt sînt aici, să te iau. Să fii gata, spuse el.

Lily ar fi vrut să-i dea o palmă, dar nu avu puterea s-o facă.

– Dacă nu te deranjează, *domnule maior,* o să aştept diligenţa de luni, înapoi spre Tylerville. Cu toţi bandiţii şi indienii, tot voi fi mai în siguranţă!

Caleb se uită o clipă la ea, apoi începu să rîdă.

Lily îl înghionti cu putere în coaste, furioasă că el găsea situaţia amuzantă.

– Încetează! strigă ea vrînd să se dea jos din trăsură.

Calul începu să se agite, tulburat şi Caleb înrăutăţi şi mai mult situaţia, întinzîndu-se să o apuce pe Lily de braţ. Funduleţul ei aterizâ pe bancheta trăsuricii cu o lovitură umilitoare.

Caleb îi spuse calm:

– Ştii, cred c-o să-mi ia o lună întreagă să te aduc pe brazdă.

Lily se luptă să-şi păstreze calmul.

– *Să mă aduci pe brazdă*? spuse ea ca un ecou, nevenindu-i să creadă.

Caleb încuviinţă din cap.

– Ai multe de învăţat, Lily-Floare-de-Crin. Vom începe cu respectul pe care o femeie i-l datorează omului ei şi vom trece la comportamentul în public.

De nervi, Lili nu reuşi decît să bombăne. Dar cînd Caleb ocoli ca să o ajute să coboare din trăsură, îşi pierdu de tot cumpătul şi începu să-l lovească cu pumnii în umeri.

Caleb o îndepărtă fără probleme şi atunci Lily îşi înfipse mîinile în şolduri.

– Te urăsc, Caleb Halliday, anunţă ea.

Caleb o sărută uşor şi ea îşi surprinse propriul miros, aromat, de femeie.

– Fireşte că mă urăşti, draga mea, spuse el împingînd-o spre poarta casei Tibbet.

– Şi ce s-a întîmplat în seara aceasta nu se va mai întîmpla niciodată!

– Greşit, spuse Caleb încrezător. Se va mai întîmpla de mii de ori, în alte mii de locuri.

Pînă să apuce Lily să vină cu un răspuns potrivit, se deschise uşa casei şi în prag apăru doamna Tibbet.

– Caleb? Lily? S-a terminat deja balul?

Plin de solicitudine în timp ce o conducea pe Lily în sus pe spre trepte, Caleb spuse compătimitor:

– Lily are o uşoară migrenă, dar sînt sigur că-şi va reveni pînă mîine dimineaţă la ora opt, cînd vin să o iau.

Lily nu avu inima să facă o scenă în faţa casei familie Tibbet, mai ales cînd sărmana femeie îşi dăduse atîta osteneală să-i facă şederea în Fort Deveraux cît mai plăcută. Reuşi să-i arunce lui Caleb un zîmbet plin de ură şi spuse:

– Noapte bună şi mulţumesc pentru o seară cu adevărat memorabilă.

– Pe mîine, răspunse el, cu buzele curbate într-un zîmbet secretos şi se înclină curtenitor.

Lily ar fi vrut să-i ardă una în cap dar îşi reprimă pornirea şi o urmă pe doamna Tibbet în casă.

– O să-ţi aduc nişte prafuri contra migrenei, spuse femeia mai în vîrstă. Lily văzu abia atunci că gazda ei era în halat, papuci şi bonetă de noapte. Scuturâ din cap.

– Vă rog, nu vă deranjaţi. Sînt sigură că o să-mi treacă dacă dorm puţin.

Doamna Tibbet o privi afirmativ.

– Bine, dacă aşa zici. Cum a fost la bal, draga mea?

Lily ţinea prea mult la doamna Tibbet şi-i era prea ruşine de ceea ce făcuse, ca să-i spună tot adevărul.

– Am avut o seară de vis, spuse ea, pentru că dansul fusese într-adevăr de vis. Apoi m-am dăruit lui Caleb, adăugă o voce în mintea ei.

Mai tîrziu, în camera ei, Lily îşi permise să se gîndească la cum fusese cu Caleb. În ciuda durerii de început, a iubi şi a fi iubită de acest bărbat a însemnat cea mai minunată experienţă din viaţa ei. Obrajii i se încălziră amintindu-şi şi se pregăti să se spele. Simţea o vagă durere în coapse şi în locul ei cel mai intim, care-i aminti de acele incredibile minute cînd trupul lui Caleb fusese una cu trupul ei şi cu toate că era convinsă că făcuse o greşeală serioasă, nu mai simţea ruşine.

Fusese ceva incredibil tocmai în ceea ce făcuseră împreună. Doar că nu-şi mai putea permite să lase să se repete, atîta tot.

Lily ieşi din minunata ei rochie de culoarea lavandei şi-şi puse mîinile pe sîni. Sîni care nu fuseseă pentru ea nimic mai mult decît o belea, pînă să-i atingă Caleb.

Lily îşi retrase repede mîinile şi-şi puse cămaşa de noapte. Era o greşeală să se atingă singură; doamna Sommers, mama lui Rupert, pretindea că puteai ajunge în iad pentru aşa ceva. Ori, fiind soţie de pastor, doamna Summers ştia ce spunea.

După ce-şi frecă dinţii şi îşi perie părul, Lily trase în lături cuvertura frumoasă şi se vîrî între aşternuturile moi, de linou. Emma, Caroline, îşi spuse ea, ca în fiecare noapte, fac tot ce pot eu mai bine, pînă cînd mă veţi regăsi.

A-şi imagina cum arătau surorile ei după toţi aceşti ani era un joc dulce-amar, pe care-l juca ea adesea. Asta o făcea să se simtă mai aproape de ele, dar o şi făcea să se întrebe în mod invariabil dacă nu cumva se

schimbaseră atît de mult încît nu le-ar mai putea recunoaşte dacă le-ar întîlni pe stradă.

Lily se simţi înecată de lacrimi şi clipi des ca să le trimită înapoi, în timp ce o auzea pe Caroline, cu vocea ei de copil, spunîndu-i :"Nu fi o plîngăcioasă, Lily-dilly. Nimănui nu-i plac copiii plîngăcioşi".

Îşi plimbă mîinile în jos de-a lungul cămăşii de noapte, peste şolduri şi coapse. Trupul ei suferea, ca şi mîndria ei. Dumnezeule Mare, cînd se gîndea cum îi răspunsese lui Caleb...

Patul i se păru mare şi pustiu şi îşi imagină că îl avea pe Caleb alături, gol şi puternic. Şi cînd te gîndeşti că-i spusese că că nu o să o doară decît prima dată.

Se pomeni cuprinsă de un sentiment ciudat. Nu va mai exista niciodată o a doua oară, aşa încît nu mai conta.

Lily îşi strînse mîna în pumn şi şi-o duse la gură. Caleb o să vină mîine dimineaţă să o ducă înapoi la Tylerville, cu trăsura lui. Cum Dumnezeule, va da ochii cu el?

Se întoarse pe o parte şi închise ochii, hotărîtă să doarmă. Şi foarte repede, pentru că era epuizată, emoţional şi fizic, adormi.

Îl visă pe soldat.

O lovise pe mama ei – pe frumoasa ei mamă, cu părul ei negru şi ochii aceia luminoşi, căprui – cu dosul palmei.

Dintr-o dată, cum numai în vise se poate, Lily era mare şi ţinea în mîini puşca lui Rupert. Apăsă pe trăgaci şi se auzi o bubuitură; apoi soldatul mamei ei îşi duse mîinile la burtă, sîngele îi ţîşni printre degete şi el se prăbuşi la pămînt.

– Lily, spuse el cu ochi galbeni acum, şi cu părul de culoarea zahărului de arţar. Dar dintr-o dată Caleb şi murea.

Lily se trezi ridicîndu-se brusc în capul oaselor şi ţipătul ei de groază încă mai răsuna în încăpere.

CAPITOLUL 7

Caleb se așează la măsuța de scris din camera lui din barăcile principale, trecînd ușor cu degetul mare peste rama unei fotografii vechi. Simțea chemarea trecutului dar îi rezistă, amintindu-și furia lui Lily după episodul din birou.

Zîmbi. Apreciase că îmblînzirea ei îi va lua o lună, dar acum se temea că ar putea dura o viață.

Privirea îi reveni asupra chipurilor serioase, mult iubite, din fotografie. Mama lui stătea în picioare în spatele scaunului în care ședea tatăl său, sprijinindu-se cu o mînă pe umărul acestuia iar Joss, un băiețel frumos de vreo cinci anișori, stătea țanțoș lîngă ea.

În mod inexorabil, amintirile îl împinseră pe Caleb înapoi în timp.

La viitoarea lui aniversare, Caleb va avea treizeci și trei de ani. La șaisprezece, fugise de acasă ca să se înroleze în Armata Federală și de atunci rămăsese în cavalerie. Își amînti cum era el ca proaspăt răcan, sfrijit, totul doar ochi și mărul luiAdam, abia recunoscînd un capăt al puștii de celălalt, dar convins că va reuși, de unul singur, să salveze Uniunea.

Învățase repede că războiul nu era un joc în curtea școlii și cîte nopți nu tremurase el întins pe pătură, dorindu-și pînă la Dumnezeu să se poată întoarce acasă. Se întreba atunci dacă nu cumva și fratele lui, Joss, stătea întins pe undeva, pe un alt petic de pămînt, dorindu-și același lucru.

Într-un tîrziu, mintea lui Caleb se opri la ziua în care relația cu fratele lui mai mare se schimbase pentru totdeauna ...

– Nu poți face asta! plîngea Susannah, drăgălașa și recenta lui soție, agățîndu-se de cămașa lui. Avem nevoie de tine, Caleb și Abbie și eu! Nu te las să pleci!

Caleb privea fără să-i vină să creadă cum fratele lui îndepărtă cu blîndețe mîinile soției sale și se aplecă să o sărute pe părul des, roșcat.

– Nu pot sta deoparte privind cum se petrec toate astea, spuse el răgușit.

– Nu este războiul tău. Aceasta este Pennsylvania – noi ținem de Nord, insistă Susannah, frenetic.

Ochii lui Joss poposiră pe chipul nemișcat al lui Caleb. Aveau rude în Virginia și Joss era de partea lor și a sudiștilor.

– Dreptatea este dreptate. Un bărbat trebuie să aibă posibilitatea să aleagă felul în care înțelege el să trăiască, fără interferența guvernului, spuse el.

Într-un tîrziu vorbi și Caleb și cuvintele lui răsunară puternic în biroul spațios, deși le rostise încet. Mai tîrziu, involuntara prevestire a acelor cuvinte simple avea să-l bîntuie toată viața.

– Dacă o să lupți, Joss, o să lupți împotriva prietenilor tăi și împotriva familiei. O să lupți împotriva mea.

Joss dădu drumul umerilor soţiei lui care plîngea şi spuse răguşit, cu chipul marcat de emoţie:

– Dar tu ai doar şaisprezece ani. Tu nu ai treabă cu războiul – nici de o parte şi nici de cealaltă.

– Ba o să lupt, continuă Caleb calm. Intenţionez să mă înscriu în Armata Federală.

Joss îl apucă pe Caleb de piepţii cămăşii, aproape ridicîndu-l în picioare.

– *Tu o să rămîi aici*, spuse el printre dinţi.

Caleb înghiţi cu greu. Joss era mai mare şi mai puternic şi de cinci ani conducea familia Halliday. Doar că nu era singurul cu principii şi cu crezuri politice.

– O să mă duc să lupt, spusese Caleb.

Joss ridică mîna ca şi cum ar fi vrut să-i dea un dos de palmă, dar în final un aer de pură tristeţe îi umplu ochii. Îl împinse pe Caleb în lături şi se repezi ca o furtună afară din casă, fără să se mai uite înapoi.

Tîrziu, în aceeaşi noapte, Caleb îşi îndesă ranitele şeii cu mîncare – îi era în permanenţă foame – şi dispăru.

Au trecut luni pînă să-l vadă din nou pe Joss.

Îndurerat pînă în cele mai ascunse unghere ale sufletului său, Caleb evită să se gîndească la tragica întîlnire şi se întoarse la un alt moment al războiului.

Fusese rănit în bătălia de la Gettysburg, nu la trup, ci la suflet. Fiecare rebel pe care-l împuşcase sau îl străpunsese cu baioneta avea chipul lui Joss şi acele prime trei zile ale lunii iulie 1863 l-au lăsat pe Caleb amorţit pe dinăuntru. Ulterior, a fost martor la galanta capitulare a lui Lee, la Appomatox.

Viaţa de soldat era o viaţă de om singuratic, adesea una frustrantă. Erau momente cînd Caleb îşi spunea că

o să înnebunească dacă va trebui să mai conducă un alt pluton de soldaţi pe cîmpul de antrenament.

Dar acum exista Lily şi ea schimbase totul.

De îndată ce o va aduce acolo unde să gîndească în felul lui şi o va vedea în siguranţă într-o casă ca lumea, decise Caleb, se va întoarce în Pennsylvania şi va face o încercare să repare lucrurile.

Poate că va părăsi armata şi-şi va ocupa locul potrivit, în lumea asta.

A doua zi dimineaţă, Lily era sculată şi îmbrăcată cu mult înainte de ora opt. De fapt, la ora la care se servea micul dejun, ea localizase deja clădirea şcolii şi-şi aruncase o privire prin ferestrele micuţei căsuţe aflată de partea cealaltă a şcolii.

În timp ce lua un cîrnăcior de pe platoul pe care îl întinse apoi colonelului Tibbet, anunţă:

– Aş vrea să închiriez căsuţa despre care a vorbit locotenentul Costner aseară, la cină.

Colonelul schimbă o privire cu soţia lui.

– Ca să porneşti afacerea aceea cu spălătoria, presupun.

Lily încuviinţă din cap.

– Draga mea, interveni repede doamna Tibbet, dacă vrei neapărat de lucru, îţi pot oferi eu. Sînt disperată să găsesc o menajeră ...

Lily o întrerupse zîmbind şi spuse cu sinceritate:

– Sînteţi atît de bună şi am ajuns să depind de dumneavoastră ca prietenă. Nu ar fi cinstit din partea mea să vă accept propunerea, cînd intenţia mea este să plec imediat ce voi strînge destui bani ca să-mi încropesc propria mea gospodărie.

Doamna Tibbet oftă.

– Te înţeleg, draga mea, spuse ea cu blîndeţe şi îşi îndreptă privirea spre colonel.

– John, este păcat să lăsăm casa aceea să stea nelocuită.

Faţa colonelului deveni mai rumenă ca de obicei.

– Gertrude, nu-mi spune că eşti de acord cu planul absurd al acestei tinere!

– *Sînt* de acord cu el, insistă doamna Tibbet.

– Lily, o să-ţi distrugi mîinile, interveni Sandra încruntîndu-se. Cu toată leşia aia ... Şi fireşte, toată lumea va crede că te vinzi şi pe tine, o dată cu serviciile.

– Tîmpenii, spuse doamna Tibbet.

– Gertrude, ţi-aş mulţumi dacă nu ai folosi un limbaj atît de dur, interveni colonelul.

– Dacă nu îi dai lui Lily casa aceea, o voi invita să locuiască aici, să-şi conducă afacerea din bucătăria noastră! presă soţia lui.

Atît Sandra cît şi Lily rămaseră nemişcate şi încordate pe scaunele lor, în timp ce invizibile săgeţi zburau dintr-o direcţie într-alta, între cei doi soţi.

În final, colonelul îşi împinse scaunul în spate şi mormăi:

– Foarte bine, Lily poate avea casa. Dar te previn, Gertrude – vor apărea probleme şi ţie va trebui să-ţi mulţumeşti pentru ele.

Lui Lily îi veni să chiuie de bucurie. Avea afacerea! În curînd va avea toţi banii necesari. Cînd detectivul de la Pinkerton, pe care intenţiona să-l angajeze, le va găsi pe Emma şi pe Caroline, ele vor vedea că era o femeie cu o proprietate, cu proprii ei pui şi porci.

Viaţa era minunată.

Sandra se uita uluită la Lily.

– Ce-o să spună Caleb?

Lily se pregătea să spună că nu-i păsa ce va spune Caleb, cînd acesta intră în sufragerie şi întrebă pe tonul cel mai firesc:

– Ce-o să spună Caleb în legătură cu ce?

– Femei afurisite, bombăni colonelul trîntindu-şi şervetul pe masă şi sculîndu-se furios de pe scaun. Nu ştiu să asculte. Nu ştiu să fie ascultătoare. Dacă armata ar fi făcută din ele, am fi cu toţii supuşi britanici.

Caleb zîmbi la remarcile superiorului său şi-şi turnă o ceaşcă de cafea din cafetiera de argint de pe bufet. Colonelul se lăsă înapoi în scaun, cu un oftat exagerat.

– Caleb, stai jos şi mănîncă ceva, îl invită doamna Tibbet, dar privirea ei era aţintită acum asupra lui Lily, curioasă şi îngrijorată.

Caleb îşi trase un scaun de lîngă Lily şi se aşeză, spunîndu-i stăpînei casei:

– Mulţumesc, am mîncat la popotă. Dar ce se petrece aici?

– Lily porneşte o afacere, trîmbiţă Sandra, cu ochii străluncind la perspectiva unui scandal în casa mătuşii şi a unchiului ei. Unchiul John o lasă să stea în căsuţa părăsită, a şcolii.

Lily se întări, dar cînd reuşi să se uite în ochii lui Caleb, fu surprinsă să constate că el zîmbea.

– Lily, n-o să-ţi placă ţie treaba cu spălătoria. Dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că mă bucur că rămîi, spuse el.

Lily îşi coborî privirea, gîndindu-se la seara dinainte şi la felul în care se comportase cu acest bărbat. Cît de neruşinat părea totul acum, la lumina zilei.

– Sigur, o să trebuiască să mă întorc la Tylerville să-mi iau lucrurile şi să îmi dau demisia. Totuşi, nu ştiu

ce-o să spună doamna McAllister despre decizia mea de a veni să locuiesc într-un fort.

– Dacă va trebui să facem drumul ăsta şi să ne şi întoarcem astăzi, spuse Caleb terminîndu-şi cafeaua, atunci ar fi bine să plecăm.

Lily se foi uşor în scaun. Caleb credea deja că avea dreptul să îi spună ce să facă. Dacă nu lua o atitudine fermă, va ajunge să danseze la capătul unui fir, ca o păpuşă. Spuse, dulce:

– Nu, rămîn aici şi iau mîine diligenţa. Dar îţi mulţumesc, oricum.

În depărtare începeau să se audă clopotele bisericii.

– Ah, Dumnezeule, ciripi doamna Tibbett făcînd ochii mici ca să se uite la ceasul prins în corsajul rochiei ei din satin maron. Dacă nu ne grăbim, pierdem rugăciunea de deschidere.

– Doamne fereşte, spuse Sandra care îi urmărea cu interes pe Lily şi Caleb.

– Vino, Sandra, spuse colonelul posac.

– Cît sînteţi plecaţi, debarasez eu masa, se oferi Lily, sperînd că va pleca şi Caleb cu ceilalţi, lăsîndu-i puţin timp să-şi poată face planurile. În realitate nu se aşteptase din partea colonelului să cedeze atît de repede şi să-i permită să stea în căsuţă; capitularea însemna toate aceeste lucruri la care trebuia acum să se gîndească.

Dar Caleb rămase în urmă.

Lui Lily îi tremurau mîinile în timp ce strîngea masa, în ciuda practicii pe care o avea la aşa ceva. Simţea ochii lui Caleb aţintiţi asupra ei şi ştia că se gîndea la noaptea trecută, aşa cum se gîndea şi ea.

Spuse, fără să se uite la el:

– Să nu crezi că rămîn în Fort Deveraux din cauza ta. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ţi-ai vedea de problemele tale şi m-ai lăsa în pace pe mine.

– Chiar crezi asta? o întrebă el apucînd-o de spatele rochiei galbene şi aducînd-o uşor în poala lui.

Lily îşi propti mîinile în pieptul lui, făcînd ochii mari, dar nu se împinse să scape. Efectiv nu avea puterea s-o facă.

– D...da, răspunse ea cu întîrziere.

Caleb îi atinse sînul cu vîrful arătătorului şi sfîrcul i se întări sub haine.

– Poate că mai ai încă nevoie să fii convinsă, spuse el cu glasul dintr-o dată încet şi răguşit.

– Cum să fiu convinsă? întrebă Lily, pentru că avea o natură aventuroasă şi chiar puţin impulsivă. Trebuia să ştie ce vroia el să spună.

Caleb se prefăcu că se gîndeşte profund.

– Păi, dacă tot nu sîntem decît noi doi aici – şi asta încă cel puţin două ore, pentru că reverendului îi plac predicile lungi – te-aş putea întinde pe masă în chip de mic dejun.

Lily era şocată, dar şi intrigată. Cînd în sfîrşit înţelese, îşi recăpătă puterea să se smulgă din poala lui şi să traverseze încăperea, cît mai departe de el.

– Ai fi în stare să mă forţezi?

– Nu aş avea nevoie să te forţez, spuse Caleb degajat, şi amîndoi ştim asta. În cinci minute te-aş putea determina să te oferi voluntar.

Lily ştia că el avea dreptate şi asta o înfurie. Se întoarse şi începu să trîntească nervoasă capacele peste diferitele vase de pe bufet.

– Tu nu ştii să renunţi, nu? izbucni ea.

Caleb se apropie de ea, o întoarse în braţele lui şi o ţinu aproape.

– Cînd a fost ultima oară cînd ai renunţat la ceva ce-ţi doreai, Lily?

– Eu nu renunţ niciodată. Ar fi o laşitate.

Caleb zîmbi, poposind cu mîinile pe talia ei.

– Insistenţa este o calitate admirabilă. Presupun că ai observat că mă caracterizează şi pe mine, nu?

Lily îşi dorea cu disperare o barieră între ei; începuse deja să se vadă întinsă pe masa doamnei Tibbet, în abandon total.

– Nu aş putea iubi un bărbat care are o amantă, îi aruncă ea.

Caleb se retrase puţin.

– Ce-ai spus?

– Sandra mi-a povestit tot. Spunea că ai o metresă care locuieşte în Tylerville.

Caleb păru derutat, dar numai pentru o clipă.

– Aşa este. Dar cînd ne-am despărţit, mi-a spus că avea de gînd să plece la San Francisco, unde are un pretendent la mîna ei.

Lily făcu ochii mari.

– Te-ai despărţit de ea?

– Desigur. Crezi că aveam de gînd să o mai frecventez pe Bianca după ce am început să mă văd cu tine?

– Sandrei nu i-ai fost credincios, insistă Lily.

– Dar nici nu mă culcam cu ea.

Lily îşi lăsă privirile în jos.

– Nu înţeleg.

Caleb îi ridică bărbia.

– Sandra este prietena surorii mele, spuse el cu blîndeţe. Face parte din familia Tibbet. M-am căsătorit cu ea pentru că dăduse de necazuri. Acum ţi-e clar?

– Eşti într-adevăr un bărbat de onoare, îşi permise Lily cu un oftat.

Caleb îşi arcui o sprînceană.

– Şi asta e chiar atît de rău?

– Asta mă face pe mine să-mi fie mult mai greu să-ţi rezist.

– Lily, o să vezi că o să-ţi fie imposibil să-mi rezişti.

– Eşti cel mai încrezut ...

Caleb îşi întoarse capul ca să se uite la masă.

– Te potriveşti perfect între biscuiţi şi untieră, comentă el.

Lily rezistă cu greu nevoii de a-i arde una între picioare. El spusese ce gîndise, iar ea va fi de acord să-l lase să o conducă înapoi la Tylerville. Motivul era cît se poate de simplu: dacă rămîneau aici, poate c-ar fi sfîrşit prin a face ceva scandalos. Dacă se aflau în mişcare, şansele ar fi fost mult mai mici.

– Să termin doar de strîns masa, după care urc, îmi iau valiza şi îi scriu un bileţel doamnei Tibbet, spuse ea, pentru a lăsa impresia că decizia îi aparţinea.

Caleb îi cuprinse delicat şi scurt fesele în mîini şi spuse:

– Curăţ eu masa. Tu du-te şi pregăteşte-te de plecare.

Lily rămase mască. Nu mai întîlnise niciodată un bărbat care să se ofere voluntar să preia sarcini gospodăreşti. Chiar şi Rupert, cît de bun era el, aştepta întotdeauna ca membrii feminini ai familiei să se ocupe de asemenea lucruri.

– Hai, du-te, spuse Caleb gentil.

Lily se repezi în sus pe scări şi îşi împachetă lucrurile. Apoi, după ce găsi hîrtie şi ceva de scris pe birouaşul doamnei Tibbet, îi lăsă acesteia un bileţel, mulţumindu-i pentru găzduire şi explicîndu-i că plecase împreună cu Caleb.

Se îndoia că prietena ei va rămîne cumva surprinsă.

Sufrageria arăta impecabil cînd coborî înapoi iar Caleb stătea în picioare la fereastră, cu spatele spre ea, uitîndu-se afară, la acea temperamentoasă zi de primăvară.

– Sper că n-o să plouă, spuse ea simţindu-se dintr-o dată foarte stînjenită.

Caleb se întoarse şi îi zîmbi.

– Orice s-ar întîmpla, am eu grijă de tine.

În curînd se aflau din nou în trăsurica lui Caleb, traversînd fortul spre măreţele lui porţi de ieşire. Cum aproape toată lumea era dusă la biserică, doar cîţiva puradei din Suds Row se zgîiră la ei, pe drum.

Caleb îi simţi suferinţa la vederea copiilor şi îşi puse o mînă peste ale ei.

– La ce te gîndeşti?

Lily rămase tăcută pînă cînd porţile se deschiseră şi Caleb fu salutat şi condus prin ele.

– Eu ştiu ce simt ei, Caleb – întotdeauna marginalizaţi...

O strînse mai tare de mînă şi i-o aduse pe genunchiul lui.

– Aşa simţeai tu cînd erai copil?

În ziua picnicului lor, Lily îi povestise cîte ceva lui Caleb despre despărţirea de surorile ei şi despre adoptarea ei de către familia Sommers, dar nu îi spusese cum a fost cu adevărat viaţa alături de ei. De fapt, nu discutase niciodată cu nimeni despre asta – nici măcar cu Rupert.

– Familia Sommers m-a vrut doar ca pe un camarad de joacă pentru fetiţa lor, Isadora. Era lumina ochilor lor – frumoasă ca o prinţesă din poveşti.

– Isadora se purta urît cu tine?

Lili ridică din umeri.

– Uneori, dar Isadora era prea superficială ca să poată fi cu adevărat crudă. Iar eu eram doar o păpuşă pentru ea, nu o persoană, adăugă Lily după puţin.

Tăcerea lui Caleb o încurajă.

– Cînd am împlinit amîndouă zece ani şi Isadora s-a îmbolnăvit de difterie, Charles şi Bethseda – reverendul şi doamna Sommers – s-au mîniat pe Dumnezeu. Nu puteau crede că după atîta devoţiune, El le-a putut-o lua pe adorata lor fetiţă la El în ceruri şi că i-au lăsat cu povara mea pe cap. Şi m-au tratat ca atare.

Mîna lui Caleb o strînse mai tare pe a lui Lily.

– Dacă n-ar fi fost Rupert, viaţa mea acolo ar fi fost de nesuportat. Cînd a plecat el de acasă, l-am urmat şi am lucrat ca menajeră pentru el – pînă cînd am fugit la Tylerville şi am depus cererea pentru pămînt.

– Nu i-ai mai revăzut niciodată pe cei doi Sommers?

Lily scutură din cap.

– Au murit.

– De cînd încerci să-ţi regăseşti surorile?

– De cînd am învăţat să scriu, oftă Lily. Şi nu am primit răspuns la nici o scrisoare. În afară de asta, Caroline şi Emma nu mai arată aşa cum mi le amintesc eu, deci descrierea mea este probabil fără efect.

Caleb îi duse mîna la gură, i-o sărută şi-i dădu drumul.

– Te-ai gîndit vreodată să angajezi un detectiv?

Lily încuviinţă din cap.

– Vreau să angajez un om de la Pinkerton, chiar dacă va trebui să mai aştept un an cu construcţia casei.

– O să plătesc eu costurile investigaţiilor, Lily.

Lily îl privi uluită.

– Nu mă pot simţi obligată faţă de tine.

– Nici nu trebuie.

Lily scutură din cap.

– Îţi mulţumesc pentru ofertă, Caleb, dar chiar nu ar fi cum se cuvine.

– Dar azi-noapte? Azi noapte a fost cum se cuvine?

Lily se înroşi.

– Sugerezi cumva că ar trebui să *mă plăteşti* pentru asta?

Caleb zîmbi încet şi arogant.

– Firește că nu. Asta ar face din tine o – spălătoreasă.

Ăsta era un alt ghimpe cînd venea vorba de afacerea ei cu spălătoria. Decisă să nu-l lase să o tenteze, Lili îşi întoarse atenţia spre cerul înnorat.

Deasupra preeriei bătea un vînt rece, care îi împresura şi Caleb îşi scoase de după banchetă mantaua şi i-o petrecu peste umeri.

– Mulţumesc, spuse ea mormăind.

Caleb rîse.

– O să dureze o viaţă, mormăi Caleb.

Lily îl privi curioasă.

– Ce anume?

– N-are importanţă.

Peste vreo cincisprezece minute începu ploaia. Deşi burniţa doar, Lily ştia că drumul se va desfunda curînd şi că le va fi greu să înainteze. Se aştepta să-l vadă pe Caleb întorcînd trăsura înapoi spre Fort Deveraux, dar nu se întîmplă asta.

Cînd, după o oră, timpul se înrăutăţi şi mai mult, Caleb trase trăsura sub un pîlc de pini, ca să aştepte să treacă furtuna.

– Ne-am putea întoarce la fort, sugeră Lily. Se întreba ce şanse aveau să fie descoperiţi de nişte indieni ostili.

– Este doar o rupere de nori, spuse Caleb coborînd şi întinzîndu-şi picioarele lungi.

Calul necheză şi începu să pască fericit iarba grasă, umedă, de primăvară.

Lily, îmbrăcată în mantaua lui Caleb, îşi încrucişă braţele, pierzîndu-şi răbdarea. Ea vroia să se afle *în mers,* fie spre fort, fie în direcţia opusă. Oprirea sub pîlcul de copaci era doar o pierdere de vreme. Şi dacă începea să fulgere?

Şi chiar în clipa aceea un tunet tăie cerul şi Lily aproape că se prăbuşi jos din trăsură, în braţele lui Caleb.

Caleb o coborî încet la pămînt, făcînd-o să simtă fiecare centimetru din pieptul lui, în trecere. Caleb îi trasă cu un deget linia maxiliarului şi îşi coborî încet gura mai aproape de a ei.

Lily se răsuci să se desprindă, alunecînd aproape în iarbă. Deşi aerul era umed, ploaia nu ajungea la ei.

– Lily, ţi-e frică de mine?

Lily îşi spuse în gînd cît de caraghios trebuia să arate în mantaua prea mare.

– Nu. Nu cred că mi-ai face vreodată un rău sau m-ai forţa să fac ceva ce nu vreau.

Caleb îşi desfăcu braţele.

– Şi atunci?

– Mi-e teamă însă de puterea pe care o ai asupra mea. Uneori cred că m-ai putea convinge să fac orice.

– Te-ai gîndit vreodată că poate ai şi tu aceeaşi putere asupra mea?

Lily scutură din cap.

– Ştiu că nu o am. Orice femeie ar putea face ce am făcut eu noaptea trecută, continuă ea strigînd dintr-odată.

Caleb se apropie şi o trase spre el.

– Lily, asta nu este adevărat.

Îşi lăsă fruntea pe umărul lui şi începu să plîngă.

– Ba da, este!

Caleb îi ridică faţa şi o obligă să se uite la el. Dar ea închise ochii şi Caleb o sărută blînd pe pleoape.

– Lily, ascultă-mă. Simt pentru tine ce n-am simţit pentru nici o femeie. Niciodată.

Lily îşi ridică mîinile pe umerii lui.

– Dar de ce? De ce eu, Caleb?

O sărută uşor pe buze.

– Pentru că eşti frumoasă – pentru că eşti puternică – pentru că undeva, cîndva, un înger ne-a scris numele într-o carte. Nu ştiu de ce, Lily. Şi de ce-ul nici nu are importanţă.

Lui Lily îi plăcu ideea îngerului care le scrisese numele într-o carte, dar tot mai credea că el o folosea, doar. O fi fost ea naivă pînă în noaptea trecută, dar ştia totuşi de multă vreme, că un bărbat e în stare să spună orice ca să facă o femeie să se culce cu el. Cei deştepţi, cum era Caleb, pot veni cu vorbe foarte frumoase.

– Ai dreptate. Nu are importanţă, pentru că tu o să rămîi în armată iar eu o să mă stabilesc pe bucata mea de pămînt.

Expresia lui Caleb trăda pura exasperare.

– Idioată mică ce eşti. Cum naiba crezi tu că o să ari pămîntul, o să ţii indienii şi tîlharii departe şi o să-ţi construieşti o casă de una singură?

Lily se simţi rănită, şi vru să-l rănească aşa cum o rănise şi el.

– Poate că n-o să fiu singură. Poate că o să cunosc un soldat în Fort Deveraux – unul care vrea să se facă fermier. Ne-am putea căsători şi atunci nu voi mai fi singură.

Dădu să se întoarcă, să se urce înapoi în trăsură, dar Caleb o luă de mînă şi o trase înapoi.

– Tu eşti a mea. Şi îl omor pe bărbatul care se atinge de tine, spuse el printre dinţii perfect albi.

– Nu sînt a ta!

– Ba da, eşti. De azi-noapte.

Lily era efectiv revoltată. O trata ca pe o bucată de pămînt, una pe care s-a stabilit pentru totdeauna.

– Ţi-am spus, azi-noapte a fost o greşeală.

Ca şi cum n-ar fi auzit, Caleb o întoarse cu spatele la el, strîngînd-o la piept. Lily era furioasă, dar nu-i era teamă. Ştia că nu avea de ce să se teamă de Caleb.

– Ce faci?

Deşi braţele lui o ţineau ca într-o menghină uriaşă, mîinile îi mîngîiau cu gingăşie sînii. Sfîrcurile ei răspunseră pe loc, trădătoare.

– Te conving, spuse el plimbîndu-şi buzele de-a lungul gîtului ei.

Lily se luptă, dar inutil.

– Caleb Halliday, dă-mi drumul!

– În regulă, spuse el răguşit şi relaxă presiunea braţelor, dar rămase cu mîinile pe sînii ei, mîngîindu-i.

– Haide, Lily, pleacă. Îndepărtează-te.

Era umilitor, dar Lily constată că nu se putea îndepărta de el. Ce făcea Caleb era atît de bine; îi întîlnea o nevoie adîncă, misterioasă. O nevoie străveche de cînd exista femeia.

– Haide, Lily, pleacă, spuse el din nou şi Lily simţi cum îi ridică fustele, în faţă.

– Du-te naibii, gîfîi ea. Simţea prin pantalonaşi briza rece, udă, în timp ce el îi ridica rochia.

– Ţine-o, îi porunci Caleb încetişor şi ea făcu întocmai. Efectiv îşi apucă fusta cu o mînă, ţinînd-o pentru el şi gestul ei ascultător îl făcu să rîdă răguşit.

Caleb îi desfăcu pantalonaşii şi pentru că erau prea mari, îi căzură neceremonios în vine. Lily îi îndepărtă cu piciorul.

Caleb îşi vîrî un picior între picioarele ei, forţînd-o să şi le desfacă şi Lily se înfioră cînd mîna lui îi masă abdomenul.

– Caleb, pledă ea.

– Da? Vocea lui era o şoaptă răguşită, înfundată de pielea de pe gîtul ei. Îi găsi locul secret şi intră în el cu blîndeţe, folosindu-se de umezeala ei ca să-i intensifice sensibilitatea, la atingere.

– Te... te dispreţuiesc.

– Pot vedea asta, răspunse el şi Lily se lipi cu spatele mai mult de pieptul lui, gemînd de neajutorată plăcere. Mişcările experimentate ale mîinii lui erau mai iuţi acum şi un tremur arzător începu să crească adînc în ea.

Se apăsa fără ruşine de mîna lui, ţinîndu-şi în continuare fusta ridicată pentru el şi capul i se mişca dintr-o parte într-alta, în delir.

– Ah, Dumnezeule Mare, Caleb...

Ştiind că trupul nestăpînit era gata să erupă, Caleb îşi intensifică eforturile şi o trimise pe Lily să se curbeze spre cer, ca să devină parte a tunetului şi a fulgerului.

Cînd se termină totul, Lily se întoarse spre el, simţind o pace stranie, hotărîtă. Dar nu îşi coborî fustele.

– Ia-mă, Caleb. Fă dragoste cu mine aşa cum ai făcut noaptea trecută.

Caleb scutură din cap, dar ea îi putea vedea bărbăţia umflată în pantaloni.

– O să te murdăreşti. Altă dată, Lily.

– Acum, spuse ea şi începu să-l mîngîie curajoasă, aşa cum o mîngîiase şi el.

Caleb gemu.

– Lily ...

Lily întinse mantaua pe pămîntul jilav şi se aşeză pe ea, întinzîndu-şi braţele spre el. Fusta i se adunase şifonată în jurul taliei, lăsîndu-i goală jumătatea de jos a trupului.

În clipele următoare, Lily crezu afirmaţia de adineauri a lui Caleb, despre puterea ei asupra lui. Nu i-a putut rezista. S-a lăsat în genunchi şi şi-a descheiat pantalonii, în timp ce ea îi desfăcea cămaşa.

Caleb îi coborî corsajul şi se aplecă să-i sugă un sîn prin materialul subţire al cămăşuţei şi Lily gemu la atingere.

O pătrunse încet, cu grijă, dar Lily surprinse în ochii lui privirea învingătorului, a războinicului primitiv care-şi revendică drepturile asupra femeii lui îndărătnice.

Plăcerea era atît de minunată încît Lily se simţi din nou cuprinsă de febră, agăţîndu-se de Caleb, cerşindu-i uşurarea pe care numai el i-o putea oferi. Caleb îi dărui mai mult şi mai mult din el, pînă cînd trupul ei se

convulsionă într-o serie de spasme violente şi ea îşi strigă triumful spre cer.

Cîteva clipe mai tîrziu veni şi uşurarea lui Caleb şi Lily îi mîngîie pieptul şi faţa şi umerii într-o frenezie blîndă, în timp ce el îşi lăsă capul pe spate cu un strigăt gîtuit, împrăştiindu-şi sămînţa în ea. Lily continuă să-l mîngîie şi după aceea, în timp ce trupul lui mai tremura încă de ferocitatea satisfacţiei.

După o vreme, Caleb se ridică. Îi dădu la o parte cămăşuţa udă ca să-i admire sînii. Şi vîrfurile lor se întăriră în aerul rece, umed, asemenea unor trandafiri care se închid la loc, în boboci. Şi Caleb începu să o şteargă cu batista lui.

Deşi mişcările erau infinit de tandre, o aprinseră din nou pe Lily. Caleb continuă pînă cînd ea strigă din nou, arcuindu-şi spatele în blîndă capitulare.

– Poţi trăi fără asta, Lily? o întrebă el cîteva minute mai tîrziu, în timp ce ea se îmbrăca, jenată, cu faţa întoarsă.

– Poţi sta singură în pat, noapte de noapte, pentru tot restul vieţii tale, amintindu-ţi cum a fost?

Lily îl ignoră, căţărîndu-se înapoi pe bancheta trăsurii, cu mantaua din nou pe umeri. Din stofă se ridica mirosul lui Caleb, oferindu-i o trădătoare stare de bine.

– Să mergem. A stat ploaia, spuse ea.

Caleb înjură încetişor şi urcă alături de ea, luînd hăţurile. Peste o oră ajunseră la pensiunea doamnei McAllister, din Tylerville.

Văduva o ascultă zîmbitoare pe Lily, care-i povesti noutăţile. Era clar că se aştepta ca Lily să renunţe după o săptămînă la ideea ei cu spălătoria şi să se dedice acaparării lui Caleb Halliday.

După ce-l anunţă pe Charlie Mayfield că va renunţa la slujbă, Lily şi Caleb cinară cu doamna McAllister, după care porniră înapoi spre fort. Deşi drumurile erau pline de noroi şi calul era obosit, nu se opriră. Şi nici nu vorbiră prea mult.

– Unde o să stai la noapte? o întrebă Caleb, înţelept.

Lily nu ştia; mintea ei fusese atît de plină de Caleb, încît nu se gîndise deloc la asta. Şi nici banii nu şi-i ridicase de la banca din Tylerville şi nici ustensilele necesare pentru spălatul rufelor nu şi le cumpărase. Deşi casa şcolii era un loc micuţ, plăcut, necesita totuşi cîteva pregătiri înainte de a se stabili acolo.

– Ai putea petrece noaptea la mine, sugeră el văzînd că Lily nu spune nimic. Am stat eu la cazarmă, dar am şi o casă.

Lily se holbă la el.

– Uită ce-am spus, oftă Caleb. Şi întoarse trăsura spre casa Tibbet.

CAPITOLUL 8

Cu ajutorul Sandrei şi împrumutînd cîteva obiecte casnice de bază de la Gertrude Tibbet, Lily reuşi să se mute în casa şcolii după trei zile de la întoarcerea în Fort Deveraux. Puse afişe peste tot, spuse o rugăciune şi aşteptă clienţii.

Întindea o funie pentru rufe, în dimineaţa aceea însorită de miercuri, cînd primul client ocoli căsuţa şi o găsi în grădina din spate.

Era soldatul cu care călătorise în diligenţă sîmbăta trecută şi Lily trebui să se forţeze ca să-i zîmbească, salutîndu-l.

Soldatul îşi plimbă privirea de-a lungul ei şi îi întinse cămăşile murdare.

– Vreau să mi le speli şi să mi le calci. Mă cheamă Judd. Judd Ingram.

Lily îşi coborî braţele de pe stîlpul de care tocmai lega frînghia, dîndu-şi brusc seama că soldatul Ingram se uita la sînii ei.

– Pune-le te rog acolo, pe treapta din spate...

Ingram duse rufele unde-i spusese Lily.

– Mă gîndeam că poate intrăm puţin în casă, să stăm de vorbă.

Lily înghiţi. Fusese prevenită că bărbaţii se aşteptau şi la alte servicii pe lîngă spălatul rufelor, dar nu crezuse cu adevărat. Nu, pînă acum.

– O vreme o să fiu ocupată cu asta, spuse ea arătînd spre frînghia.

Bărbatul subţire, filiform, zîmbi şi se apropie de ea.

– Dă-mi-o mie. O leg eu. După care o dădu pe Lily de-o parte cu cotul şi se întinse să facă un nod ferm la frînghie.

Mirosul lui îi făcu greaţă lui Lily.

– Mulţumesc, spuse ea cu voce ezitantă.

Ingram se întoarse spre ea numai zîmbet.

– Gata. Şi acum haide înăuntru.

Uluiala fu înlocuită de indignare. Lily îşi puse mîinile în şolduri şi înfruntă privirea avidă a soldatului.

– Cred că nu înţelegi, domnule Ingram. Eu sînt aici să spăl rufe. Atîta tot. Dacă te întorci mîine după-amiază, le găseşti gata de luat înapoi.

Soldatul păru dezamăgit, apoi se enervă.

– Care-i problema? Banii mei nu sînt la fel de buni ca ai maiorului?

Lily se înroşi de furie, dar prudenţa financiară o opri să-i ardă una peste mutră. Dincolo de furie, se afla teama dureroasă că poate Caleb se lăudase cu cucerirea ei.

– Te rog să-mi explici remarca.

– Maiorul Halliday fluieră în barbă de la balul de sîmbătă, cînd aţi plecat împreună, răspunse Judd insolent. Maiorul Halliday ne ţine prelegeri, ţipă la noi, dar nu fluieră.

– Rufele tale sînt gata mîine, spuse Lily pe un ton glacial, luă hainele murdare de pe treaptă şi intră în căsuţă. Încuie imediat uşa, apoi îl urmări pe Ingram prin

fereastă bătîndu-şi cascheta de picior şi plecînd apoi ca o furtună.

Făcea tocmai focul sub ceaunul uriaş pentru rufe, pe care-l cumpărase de la magazinul general, cînd sosi al doilea vizitator.

Femeia era mai înaltă ca Lily, voinică, bărbătoasă şi avea faţa muşcată de vărsat de vînt. Mîinile ei mari erau roşii, cu pielea crăpată pe alocuri şi şi le freca în jos şi în sus de-a lungul rochiei de stambă, într-un gest de frustrare.

– Tu ai pus afişele alea peste tot în fort?

Lily îşi privi o clipă vizitatoarea înainte de a da din cap şi de a-şi continua treaba. Tăcu, aşteptînd ca femeia să-şi expună motivul vizitei.

– Sînt Velvet Hughes, spuse aceasta într-un tîrziu, frecîndu-şi încă o dată mîna dreaptă de fustă, înainte de a i-o întinde într-un salut ţepăn, neprietenos.

Lily nu pierdu timp ca să se gîndească la nepotrivirea dintre femeie şi numele ei. Era clar că vizita aceasta nu era de prietenie.

– Numele meu este Lily Chalmers, răspunse ea luînd mîna care i se oferea. O simţi umflată şi bătătorită.

– Înţeleg că eşti nouă pe aici şi nu cunoşti regulile. Nu te poţi apuca de spălat rufe dacă nu locuieşti în Suds Row.

Lily îşi împreună braţele la piept.

– Nu am auzit de o astfel de regulă.

– Auzi acum.

Lily îşi trecu vîrful limbii peste buze şi se îndreptă din spate.

– Cine a făcut regula asta?

– Noi. Noi, care locuim acolo în Suds Row, vreau să spun. Şi nu permitem nimănui să o încalce.

Lily rezistă.

– Mă tem că îmi este imposibil să mă mut în Suds Row, de vreme ce mi-am cheltuit o bună parte din economiile mele ca să închiriez casa asta. Dar mulţumesc pentru invitaţie, adăugă ea după o scurtă pauză.

Tenul nefericit al lui Velvet deveni roşu.

– Nu înţelegi. Oricum, nici acolo nu mai sînt locuri. Noi vrem să încetezi să mai speli rufe.

Lily se apropie un pas. Era politica ei să facă astfel, cînd simţea nevoia de fapt să se întoarcă şi să o ia la fugă.

– Mă ameninţi, Velvet Highes?

Velvet oftă.

– Recunosc că o să ai necazuri dacă nu te cari. Femei drăguţe ca tine pot avea orice bărbat poftesc. De ce rîvneşti la partea noastră?

Lily ştia că Velvet nu vorbea despre pantaloni, izmene, ciorapi şi cămăşi. Dincolo de dorinţa ei de a lupta, simţi un sentiment abject de milă.

– Am planuri cu banii.

Vizitatoarea fornăi cît se poate de nefeminin. O privi pe Lily cu dispreţ şi spuse:

– Chiar te crezi deşteaptă, da, don'şoară? Nu eşti decît cu puţin mai bună decît alea din Row. Dar ai face bine să te mai gîndeşti, pentru că prietenele mele şi cu mine am putea avea grijă să nu mai fii aşa drăguţă.

Lily simţi spaima cuprinzîndu-i şira spinării, dar rămase dreaptă şi cu bărbia sus. Avusese ea de-aface cu mulţi ticăloşi la viaţa ei, dar nu dăduse nimănui satisfacţie. Trecu pe lîngă Velvet şi se duse la pompa ruginită şi începu să pompeze apă pentru prima tranşă de rufe.

– Îmi pare rău că nu vrei să devenim prietene, spuse ea.

Velvet îşi scutura capul a uluială, în timp ce o urmărea pe Lily cărînd prima găleată cu apă şi vărsînd-o în ceaun. Lily intuia că în ciuda limbajului ei necioplit, Velvet nu avea inima să snopească pe cineva în bătaie.

Velvet se zgîia acum la Lily.

– Deci chiar ai de gînd să o dai înainte cu spălatul, da? Ai un bărbat ca maiorul, care să aibă grijă de tine iar tu vrei să faci asta! Velvet făcu un gest larg cu mîna, cuprinzînd în el frînghiile de rufe şi ceaunul uriaş.

Lily se opri din drumul ei înapoi spre pompă, după o altă căldare. Pentru a doua oară în ziua aceea, cineva îi arunca în faţă relaţia ei cu Caleb.

– Ce vrei să spui că îl am pe maior să aibă grijă de mine?

O roşeaţă discretă acoperi pielea aspră a vizitatoarei. Era clar că în spiritul ei mai rămăsese o urmă de delicateţe din zilele inocente, de demult.

– Cred că ştii şi singură, spuse ea şi în ochii verzi, spălăciţi, citi o provocare nervoasă.

Lily se luptă să-şi păstreze firea. Acesta era un alt lucru pe care-l descoperise ea: persoana care nu-şi putea controla emoţiile, se afla în dezavantaj.

– Eu nu sînt prostituată, spuse ea calm, cu demnitate. În plus, refuz să cred că toate femeile din Suds Row practică un comerţ atît de dezonorant. Tu faci asta?

Şocată, Velvet făcu ochii mari, ca şi cum Lily i-ar fi ars una peste faţă. Gîtlejul şi buzele i se mişcară, dar din gură nu-i ieşi nici un cuvînt.

– Acum te rog să pleci. Am treabă, spuse Lily începînd să pompeze apă.

Velvet dădu să spună ceva, apoi închise gura şi ieşi furioasă. Lily termină de umplut ceaunul cu apă, mai adăugă lemne pe foc şi trînti în leşie cămăşile murdare ale lui Ingram.

Toată ziua veniră soldaţi cu rufe murdare şi cu priviri poftîcioase. Îi primi în curtea din faţă şi îi informă cu tact despre natura muncii ei.

Spre înserat, cînd veni Sandra cu o farfurie acoperită cu un şervet în carouri albe şi albastre, Lily era terminată, dar plină de mîndria realizării. Dacă toate zilele erau ca asta, va strînge repede banii de care avea nevoie.

Sandra se uită în jur şi dădu din cap. Lily trebuia să admită că locul nu era cine ştie ce, de vreme ce nu avea decît o singură cameră. În afara patului care era pitit în spatele sobei, se mai aflau acolo o masă, două scaune şi o etajeră pentru cărţi. Lumina celor două lămpi cu gaz dispersa întunericul dens care se revărsa prin ferestre. Lily zîmbi şi turnă cafea în două căni. Era plăcut să ai companie, chiar dacă era prea obosită ca să mai judece ca lumea.

Cînd se aşeză, Sandra împinse farfuria spre ea.

– Mătuşa zice că trebuie să mănînci tot, tot. Lily ridică recunoscătoare şervetul, găsind sub el o cină generoasă, cu pui fript, porumb boabe şi un cartof fiert. Se ridică după furculiţă, apoi îşi puse şervetul în poală şi începu să mănînce prima ei masă din ziua aceea.

– Mulţumesc.

Sandra, care stătea pe scaunul din faţa ei, începu să bată uşor din picior.

– Văd că ai avut ceva clienţi astăzi, spuse ea făcînd un gest spre teancul de rufe curate, care aşteptau să fie călcate.

Lily confirmă din cap, înghiţind un dumicat de pui.

– Nu cred că o să rezist la ritmul ăsta, mărturisi ea.

Sandra se uită jenată la pat.

– Sper că nu-i laşi să intre, nu? Nu de alta, dar să nu le treacă şi altceva prin cap.

Lily scuturâ repede din cap şi simţi cum se înroşeşte. De fapt, nu se gîndea la ideile clienţilor ei. Se gîndea cum ar fi fost să împartă patul cu Caleb.

– Am primit azi vizita unei femei din Suds Row. O cheamă Velvet, deşi cred că Pînză-de-Sac i s-ar potrivi mai bine.

Sandra se aplecă în faţă şi-i făcu cu degetul. Rochia ei frumoasă din bumbac roz făcea ca stamba veche a lui Lily să pară o cîrpă decolorată.

– Fii atentă cu femeiele acelea, Lily Chalmers. Unele sînt ca nişte bărbaţi.

Lily ridică din umeri.

– Am simţit o oarecare blîndeţe la Velvet, în ciuda aparenţelor şi manierelor ei. Nu cred că îşi doreşte viaţa pe care o duce.

– Dacă nu şi-o doreşte, atunci de ce face ceea ce face? Eşti naivă, Lily.

Lily îşi lăsă furculiţa jos.

– Nu toată lumea este privilegiată ca tine, Sandra. Ca să trăieşti ai nevoie de bani.

Sandra oftă.

– Deci nu renunţi la ideile tale. Dar nu o să reuşeşti să schimbi ceva în Suds Row, Lily – sau pe femeile acelea. Dacă am învăţat ceva în scurta mea viaţă, este faptul că oamenii se schimbă numai dacă vor ei.

– Pot vorbi cu ele – pot încerca să le devin prietenă.

– Prietena lor! rîse Sandra ca şi cum ar fi auzit o glumă bună. *Prietena* lor? Lily, consideră-te fericită dacă

nu te vor tăvăli în smoală şi pene şi nu te vor arunca de pe parapet. Tu eşti o ameninţare pentru ele – le iei cele două lucruri care contează cel mai mult: banii şi bărbaţii!

Lily se simţi vinovată la ideea banilor, dar nu şi în privinţa bărbaţilor.

– Nu o să stau multă vreme pe aici.

Sandra flutură mîna în direcţia ei.

– Ştiu, ştiu. O să speli rufe doar pînă cînd vei reuşi să angajezi un detectiv şi-ţi vei construi cabana aceea stupidă. Uneori cred că n-ai minte.

Lily împinse farfuria deoparte, deşi mai era încă pe jumătate plină, dar nu spuse nimic.

Sandra îşi studia unghiile, cu buza de jos strînsă într-un gest studiat.

– Plec din Teritoriul Washington. Şi cînd o să plec, Lily Chalmers, o să-mi duci dorul pentru că, mă crezi sau nu, sînt prietena ta.

– Pleci?

Sandra încuviinţă din cap şi trăgîndu-şi dramatic năsucul, spuse:

– Mi se rupe inima să-l văd pe Caleb leşinat după o altă femeie. Nu pot suporta asta, aşa că mă întorc acasă la Fox Chapel.

Lily se întristă, deşi nu şi-l putea imagina cu adevărat pe Caleb „leşinat" după cineva. Era mult prea realist pentru aşa ceva.

– O să-mi fie dor de tine, recunoscu ea.

Sandra îşi trase din nou năsucul ca şi cum ar fi spus că asta era şi gata.

– O să-ţi scriu, promise ea.

– Mi-ar face plăcere, răspunse Lily, ascunzîndu-şi un zîmbet în spatele ceştii de cafea. O suspecta pe Sandra

că mai curînd dorea să fie ţinută la curent cu bîrfele din Fort Deveraux decît să menţină o nouă prietenie.

Cu un oftat sincer, Sandra se aplecă în scaun.

– Caleb mi-a promis că mă va duce el la Tylerville, pentru că tot are treburi acolo.

Lily se întrebă de cîtă vreme îşi dorise ea să-i împărtăşească această noutate. Deşi simţi ghimpele gelozieI, nu lăsă să se vadă nimic.

– Frumos, spuse ea ridicîndu-se şi ducîndu-se să verifice soba.

– Ei, eu o să plec acum, spuse Sandra acoperind farfuria cu şervetul cadrilat şi pornind spre uşă.

– Sper că nu există soldaţi sau caporali ascunşi afară, în întuneric.

Lily îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă ţi-e frică, te însoţesc eu înapoi, Sandra.

Sandra îi aruncă o privire jignită.

– Mulţumesc de grijă, dar mă descurc şi singură.

Şi spunînd asta plecă, luînd cu ea farfuria doamnei Tibbet.

Deşi tînjea să se întindă în pat, Lily mai stătu încă vreo două ore, să calce rufele.

A doua zi se sculă înainte de revărsatul zorilor. Soldaţii veniră după rufele lor, o plătiră cu generozitate şi-i aduseră altele.

Pe la prînz, în timp ce freca nişte izmene, cu rochia udă de transpiraţie şi de apă, apăru Caleb. Arăta proaspăt şi impecabil în uniforma lui ca nouă şi zîmbi văzînd-o pe Lily în halul acela. Sub un braţ ţinea o intrigantă cutie din satin albastru.

– Bună, domnule maior, spuse Lily continuînd frecatul.

Caleb se apropie.

– Lasă jos izmenele alea şi uită-te la mine, Lily. Am ceva pentru tine.

Lily se uită îndărătnică la mantaua perfect călcată, gîndindu-se la intenţia lui de a o însoţi pe Sandra la Tylerville.

– Cine ţi-a spălat hainele? îl întrebă ea.

– Concurenţa ta. Dacă ţi le-aş aduce ţie, ar fi ca şi cum te-aş plăti, nu-i aşa? Ori eu ştiu că nu ţi-ar plăcea ideea.

Lily se îmbăţoşă auzindu-l răspunzîndu-i cu propria ei logică dar continuă spălatul. Scîndura de spălat îi rănise oasele degetelor.

– Mi-a spus Sandra că pleci la Tylerville cu ea.

– Lily, dacă nu încetezi spălatul şi nu te uiţi la mine, jur că te ridic pe umărul meu şi te duc în casă ca pe un sac cu grăunţe.

Ştiind că aşa s-ar fi întîmplat, Lily se opri din treabă şi se uită la el, nerăbdătoare.

Caleb rîse.

– Eşti o micuţă creatură plină de temperament. Poate că o să-mi trebuiască două luni, nu una, să te aduc pe linia de plutire.

În ciuda eforturilor de a o evita, ochii lui Lily fixau cutia din satin albastru.

– Asta este pentru mine?

– Da.

Întinse mîna după cutie, ştiind că înăuntru se afla răsfăţul ei preferat: ciocolata.

Caleb rezistă tentaţiei.

– Nu eşti doar temperamentală, eşti şi lacomă, pe deasupra.

Sfidătoare, Lily se întoarse la rufele ei şi Caleb o ridică imediat în sus. Cînd stomacul ei se trezi aruncat

pe umărul lui Caleb, rămase fără respiraţie dar reuşi totuşi să dea din picioare.

Caleb îi dădu una peste fund şi o duse prin labirintul de funii cu rufe la uscat spre uşa din spate, unde o înfipse în pridvor. Expresia din ochii lui nu era răutăcioasă cînd îi vîrî cutia cu bomboane în mînă, spunînd:

– Mi-ajung prostiile astea. Te muţi cu mine. Din clipa asta o să fii menajera mea.

Lily se aprinse.

– Eu rămîna ici! spuse ea cu fermitate.

Caleb nu renunţă, cu ochii în ochii ei.

– Casa mea se află la două uşi de familia Tibbet. Şi sper să te găsesc acolo, aşteptîndu-mă să vin acasă. De preferat, cu cina pe masă.

Dacă nu s-ar fi temut că sparge bomboanele, Lily i-ar fi ars una în cap, cu cutia. Se întoarse în loc, intrînd ca o furtună în căsuţa ei, trîntind uşa şi zăvorul.

– Sîmbătă, îi strigă Caleb şi Lily îl privi prin fereastră punîndu-şi cascheta înapoi pe cap şi ieşind din curte.

Trecură treizeci de minute preţioase înainte ca Lily să aibă puterea să iasă din nou afară. Se alină cu o bomboană de ciocolată cu cremă şi cu convingerea că Dumnezeu îl va pedepsi pe Caleb Halliday trăznindu-l, undeva între Fort Deveraux şi Tylerville, pentru aroganţa lui.

– Ascultă-mă, Caleb – spunea colonelul Tibbet cu energică sinceritate – greşeşti. Ai lăsat femeia să vadă că o vrei, ori asta este o eroare de tactică. Asta mi-aduce aminte de Custer, la Little Bighorn. La naiba, i-a lăsat pe indienii aceia să-l prindă cu pantalonii în vine!

Aşezat în spatele biroului său, cu haina pusă pe speteaza unui scaun din apropiere, Caleb zîmbea.

Colonelul avea dreptate. Poate că în frenezia momentelor lor intime chiar îi spusese lui Lily că o iubeşte – nu era sigur.

– Aş vrea să-mi retrag ultimatumul pe care i l-am dat. Chiar dacă Lily o să vrea să se mute la mine, mîndria ei nu i-ar permite asta, spuse el preocupat.

Colonelul stătea sprijinit de pervazul geamului, cu braţele împreunate pe piept. Îşi netezi mustaţa albă cu degetul mare şi cu cel arătător, înainte de a spune, gînditor:

– Eu aş zice că i-ai făcut o ofertă greşită. O femeie ca Lily – ei bine, nu ar accepta să trăiască sub acelaşi acoperiş cu tine decît cu o verighetă în deget. Ea vrea să fie soţia ta – deşi încă nu este conştientă de asta.

Caleb chicoti.

– Dar eu nu vreau o nevastă. Eu o vreau amanta mea.

Colonelul Tibbet îşi desfăcu braţele. Deşi trecut de şaizeci de ani, era încă un bărbat bine.

– În cazul ăsta îţi iroseşti timpul, zic eu. Cel mai bine ar fi să te întorci înapoi în Tylerville, la Bianca şi să uiţi de Lily.

– Nu o pot uita pe Lily. Sînt obsedat de ea, mărturisi Caleb uitîndu-se afară pe fereastră.

Colonelul scutură din cap.

– Atunci încetează să-i mai dai atîta atenţie, măcar. Las-o să se îndoiască puţin de sentimentele tale. Caleb, femeile pot fi nişte creaturi perverse – acordă-le un avantaj şi ele te vor face sclavul lor.

Caleb nu se putu opri să nu zîmbească.

– Asta a făcut Gertrude cu tine?

Colonelul zîmbi cu dragoste.

– A încercat, Dumnezeu să o binecuvînteze, dar m-am trezit la timp ca să mă salvez. Am bătut cu piciorul în podea, să ştie cine este şeful. Asta trebuie şi tu să faci, cu Lily, continuă el după o pauză, scoţîndu-şi pipa din buzunar.

Caleb oftă din rărunchi şi se aplecă în faţă să răsfoiască printre hîrtiile de pe birou. Întotdeauna un bărbat organizat, se pomeni acum depăşit fără speranţă de rapoartele lui financiare. Pentru că John Tibbet era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată, indiferent de diferenţa de vîrstă şi de rang, Caleb îşi manifestă îndoielile.

– Tu nu o cunoşti pe Lily. Este decisă să se descurce fără mine. Şi dacă o să se îndrăgostească de un altul?

– Asta nu se poate întîmpla. Lily este deja îndrăgostită de tine. Nu are nevoie decît să conştientizeze asta.

Caleb îşi trecu prin păr degetele răsfirate. Poate că John ştia despre ce vorbea.

– Deci crezi că ar trebui să o ignor o vreme?

Colonelul rîse şi-şi frecă mîinile, vizibil bine dispus, un Moş Crăciun în uniformă albastră.

– Într-o lună o să te ceară de bărbat.

Caleb nu se obosi să repete că nu intenţiona să se însoare, cu Lily sau cu orice altă femeie. Ajunsese într-un punct unde nu mai ştia *ce anume* vroia.

La magazinul general, Lily nu se putu abţine să nu-şi permită cartea pe care o remarcase puţin mai devreme: *Sally Taifun, Regina Rodeoului*. Afacerile îi mergeau şi ea se simţea bogată.

În drum spre casă, cu coşul cu tîrguieli pe braţ, îl văzu pe Caleb venind spre ea. Era pregătită să îl ignore,

deja cu nasul pe sus, cînd el traversă drumul fără un zîmbet sau un deget dus la chipiu, în chip de salut.

Lily se simţi derutată. Nici cu o oră în urmă, omul ăsta îi poruncise să o găsească acasă la el, cînd se va întoarce din Tylerville. Mări pasul, ca şi cum astfel ar fi reuşit să se distanţeze de sentimentele ei faţă de Caleb.

Nu era chiar dragoste, medita ea. Dar în mod ferm simţea pasiune – o pasiune scandaloasă – şi nu-i plăcea ideea să-l ştie călătorind cu o femeie care recunoştea cinstit că ţinea la el.

Apropiindu-se de căsuţa care se afla chiar vizavi de şcoală, simţi o nelinişte care parcă o ciupi de ceafă. Copiii se jucau afară, în soarele de aprilie şi Lily le zîmbi, dar neliniştea îi reveni cînd îşi întoarse atenţia înapoi spre căsuţa ei.

Ceva nu era cum trebuie.

Îşi duse în casă tîrguielile, uitîndu-se de jur împrejur şi aruncînd chiar o privire sub pat, înainte de a închide uşa. Abia cînd puse coşul cu tîrguieli pe masă şi se duse la fereastra din spate, văzu ce se întîmplase.

Frînghiile cu rufe erau la pămînt; cămăşi şi pantaloni zăceau călcate în noroi. Toată munca ei de dimineaţă era ruinată.

Furia o împiedică să plîngă. Deschise uşa din spate şi ieşi în pridvor. Ceaunul de rufe fusese răsturnat şi fulgii ei de săpun, lăsaţi neglijent afară, fuseseră împrăştiaţi pe jos.

Ochii lui Lily ardeau de furie, dar îşi înghiţi lacrimile şi-şi muşcă buza de jos. Velvet şi celelalte femei se străduiseră serios să o scoată din afaceri, dar nu vor reuşi să o facă să plîngă.

Ridicîndu-şi fustele, se puse pe treabă. Întoarse ceaunul înapoi la locul lui – o să-i dureze mult să-l

reumple şi să încălzească apă proaspătă – şi începu să ridice rufele din noroi. Cînd totul fu strîns şi ceaunul reumplut şi focul ardea din nou sub el, Lily începu să întindă la loc frînghiile, după ce le curăţă de noroi.

În sfîrşit, termină. Intră apoi în casă, îşi încălzi apă şi se spălă cu grijă pe mîini şi faţă. Îşi desfăcu părul, îl perie cu o meticulozitate născută din revoltă şi îl prinse apoi la loc.

Îşi puse apoi un şorţ curat peste rochia din stambă şi o porni spre Suds Row.

Lily era prea furioasă ca să se lase intimidată de privirile reci ale copiilor zdrenţăroşi şi ale mamelor cu ochi îngheţaţi.

Se opri în dreptul unui gard din trestie şi întrebă:

– Unde locuieşte Velvet Hughes, vă rog?

Femeia era aplecată asupra unei scînduri de spălat dar îşi întreupse munca să se zgîiască la Lily. Îşi plimbă privirile, cu un dispreţ dezolat, peste părul frumos pieptănat şi peste rochia de stambă.

– Chiar acolo, răspunse ea arătînd cu mîna spre căsuţa alăturată, părăginită.

– Mulţumesc, spuse Lily ridicîndu-şi fustele şi bărbia, în timp ce se apropia de poarta lui Velvet.

Intră prin portiţa şubredă şi începu să înainteze pe poteca de lut cînd în prispă apăru Velvet. Îşi ţinea mîinile în şoldurile generoase şi o privea cu ochi mici.

– Ce vrei?

Lily privi în jur şi văzu că vreo alte şase femei o priveau din curţile lor. Apoi îşi concentră toată atenţia asupra lui Velvet.

– Mi-ai smuls rufele spălate de pe sîrme şi mi le-ai călcat în noroi. Am venit doar să-ţi spun că mie îmi

trebuie mult mai mult decît această răzbunare măruntă şi prostească, să mă retrag.

Velvet începu să coboare încet treptele, cu intenţia de a o intimida pe Lily.

– După discuţia noastră, eu nu mai m-am apropiat de casa ta.

Chiar dacă ştia că Velvet ar învinge-o într-o luptă corp la corp, de vreme ce era de două ori cît ea, Lily era prea furioasă ca să-i mai fie frică. Se apropie cu încă un pas, atît cît să o facă pe Velvet să ştie că nu se da bătută.

– Eşti o mincinoasă.

Spălătoreasa dădu să se arunce asupra lui Lily, dar o voce strigă:

– Velvet, este femeia maiorului!

La asta, Velvet se opri în loc.

De data aceasta, Lily se aprinse de furie.

– Nu este adevărat! spuse ea măturînd cu privirea toate femeile acelea nefericite. Eu nu aparţin niciunui bărbat şi nici voi n-ar trebui.

Urmă o tăcere bruscă, sfîşiată doar de scîrţîitul uşii cu plasă de la intrarea lui Velvet. În prag apăru soldatul Ingram, fără cămaşă, desculţ, cu părul rar, ciufulit.

– Femeie, intră în casă. Chiar acum, îi strigă el lui Velvet.

Velvet îi aruncă o privire plină de dispreţ, dar Lily vedea că se înmuiase deja.

– Niciodată nu m-am atins de rufele tale afurisite, scuipă ea, apoi se întoarse ca să se supună ordinului soldatului Ingram.

Plecînd, Lily simţi o vagă stare de rău, în stomac.

Înapoi acasă, spălă din nou şi atîrnă toate rufele şi cînd erau aproape uscate, bune de călcat sau de strîns, afară era întuneric beznă.

Lily deschise frumoasa cutie din satin albastru pe care i-o dăduse Caleb şi luă o bomboană – cealaltă cutie o terminase împreună cu Sandra. Bomboana îi oferi o oarecare plăcere vinovată . Îşi pregăti apoi o cină modestă şi se repuse pe muncă.

Călcatul cămăşilor şi pantalonilor dură ore şi se făcu tîrziu cînd Lily lăsă în sfîrşit munca, se pregăti de culcare şi citi un capitol din *Sally Taifun,* ca să-şi limpezească gîndurile.

Stătea în pat, epuizată şi aproape disperată, cînd în sfîrşit îşi permise să se gîndească la Caleb. Îşi aminti cum erau sărutările lui, cum o ţinea în braţe şi îi mîngîia sînii, luîndu-i sfîrcurile în gură. Îşi aminti greutatea lui, felul cum se potrivea între picioarele ei, senzaţia spinării goale, sub mîinile ei.

Şi cu toate că focul se stinsese în sobă, Lily simţea că arde.

CAPITOLUL 9

Velvet simţi ochii lui Judd Ingram urmărind-o cînd se dădu jos din pat, în dimineaţa aceea ploioasă de aprilie şi-şi trase halatul de flanelă pe ea. În picioare în faţa oglinzii proaste din perete, se studie, întorcîndu-se mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă. Îşi dori să fie elegantă şi să aibă păr frumos ca fata maiorului, dar era inutil să-şi dorească ceva ce nu putea avea.

Îl văzu pe Judd în oglindă, ridicîndu-se în capul oaselor şi sprijinindu-se cu spinarea de tăblia de fier a patului. Judd îşi luă un trabuc şi chibriturile de pe micuţa măsuţă de paie de alături şi începu să fumeze.

Strîmbătura de pe chipul lui o făcu pe Velvet să se întoarcă spre el.

– De ce te hlizeşti? vru ea să ştie.

Judd îşi puse o mînă pe pieptul aproape concav şi trase adînc din trabuc, înainte de a răspunde.

– De tine. Şi de toate ideile alea care-ţi umblă chiar acum prin cap. Îţi pierzi timpul crezînd că nu ai nevoie de mine sau de banii mei.

Velvet îşi spuse că nu ar fi fost atît de furioasă dacă într-adevăr nu ar fi ajuns şi ea la aceeaşi concluzie. Se duse la perete şi îşi puse o mînă pe singura ei rochie

bună, din percal cadrilat alb cu negru, prospeţimea scrobită a acesteia dîndu-i o senzaţie de bine. Poate că într-adevăr îşi pierdea timpul, aşa cum tocmai spusese şi Judd, dar ea ştia că trebuia să facă ceva pentru o viaţă mai bună. Dacă exista un drum afară din Suds Row, afară de sub degetul mare al lui Judd Ingram, ei bine, ea vroia să-l afle.

Judd dădu cuverturile la o parte, enervat de tăcerea ei.

– Mă asculţi, femeie?

– Da, Judd, te ascult, răspunse Velvet. Îi era frică de el cînd avea privirea aceea.

Judd traversă camera şi o apucă dureros de braţ, întorcînd-o spre el.

– Tu nu eşti dulcea, drăgălaşa Lily şi nimeni n-o să te privească înnebunit aşa cum o privesc bărbaţii pe ea. Dacă asculţi la prostiile ei şi o laşi să-ţi bage speranţe prosteşti în cap, o să cazi de la mare înălţime.

Velvet îşi muşcă buza de jos, prea speriată de Judd ca să i se împotrivească.

Ochii lui se micşorară cînd se aplecă spre ea şi-i spuse printre dinţi, cu respiraţia urîtă de la whiskey-ul de aseară.

– Încă *n*-am terminat cu tine, spuse el tîrînd-o înapoi spre pat şi trîntind-o pe salteaua gloduroasă.

Îi desfăcu halatul, descoperindu-i sînii grei şi burta şi locul secret.

Velvet închise ochii şi se rugă să se termine repede totul. Judd nu era un amant tandru, dar cînd se afla în starea asta, devenea chiar aspru.

Velvet învăţase că uneori o ajuta să se zgîiască în tavan şi să se gîndească la altceva. Îşi aminti cum călătorise spre vest, într-un vagon de tren, cu mama, cu

tatăl şi cu fratele ei, Eldon. Exceptînd felul îngrozitor în care-l pierduse pe Hank, acelea fuseseră vremuri bune, deşi cu siguranţă, nu uşoare.

Apoi holera îl răpi pe Eldon iar tatăl ei se înecă traversînd Rîul Snake. ...

Judd aproape terminase; ştia asta după respiraţia tot mai iute şi mişcările repezi, fervente, ale coapselor lui. Era slab, dar muşchii lui erau puternici, ca nişte sfori de oţel şi Velvet îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe spinarea lui, grăbindu-l. Cînd Judd înţepeni în clipa eliberării, îşi dădu capul pe spate şi strigă, „Lilly, ah, Dumnezeule . Lily...„

Velvet nu era surprinsă că el pretindea că ea era altcineva, dar pielea îi fu totuşi străbătută de un fior rece. În următoarele momente trebuia să se prefacă şi ea că îi plăcuse, altfel ar fi fost pălmuită de Judd.

Îşi arcui spinarea şi imitîndu-l pe Judd, îşi imagină că acesta era Hank. Spre surpriza ei, trupul i se tensionă brusc într-o plăcere involuntară şi strigătele răguşite care îi ieşiră din gîtlej erau reale.

Judd rîse fără suflu, aplecîndu-se atît cît să ajungă cu gura la unul din sfîrcurile lui Velvet.

– Vezi? Ai nevoie de mine, spuse el gîfîind.

Da, Hank, răspunse Velvet în gînd, din locul acela din ea, unde-şi ascundea sentimentele. Da, am nevoie de tine.

Judd îi încercui sfîrcul cu limba şi Velvet gemu, cu coapsele cerînd deja un nou contact cu ale lui.

– Spune-o, îi porunci Judd.

– Am nevoie de tine, şopti Velvet, în timp ce ploaia ciocănea în acoperişul spart, de deasupra. Peste alte cîteva minute, sunetele fură acoperite de gemetele ei de eliberare.

Ploaia cernea morocănos în timp ce Lily se grăbea să ajungă la familia Tibbet, unde avea loc o petrecere de adio pentru Sandra. Spera sincer să nu vină şi Caleb, deşi, în acelaşi timp se ruga să vină.

Lily îşi strînse mai mult în jurul ei pelerina, cînd o rafală de vînt suflă spre ea o boare rece, umedă. Îşi aminti că nu mai avea decît puţine lemne şi se întreba de unde ar putea face rost, de vreme ce copacii cei mai apropiaţi se aflau la cîteva mile afară din fort. Şi chiar dacă ar reuşi să doboare unul, se întreba cum l-ar aduce ea acasă.

Lumina strălucea în ferestrele casei Tibbet şi deschizînd poarta, Lily îşi lăsă deoparte grijile.

Bătu la uşă şi îi deschise caporalul Pierce, tînărul arătos, cu păr negru, care lucra în biroul colonelului Tibbet şi care în curînd avea să fie lăsat la vatră.

Tînărul îi zîmbi cu toată faţa şi-şi trecu mîna prin părul dat pe spate.

– Bună, domnişoară Lily, spuse el străduindu-se să o ajute pe Lily cu pelerina, ca şi cum ea nu şi-ar fi scoas-o singură, de mii de ori.

– Doriţi puţin punci şi o prăjitură?

Lily aruncă o privire scrutătoare asupra salonului aglomerat şi îl văzu pe Caleb în picioare, în partea cealaltă a încăperii, cu o ceaşcă de punci în mînă, de vorbă cu un prieten al Sandrei, locotenentul Costner. Caleb îi întîlni o clipă privirea în care văzu, repede, totala lui lipsă de interes.

– Da, te rog, îi spuse ea veselă caporalului Pierce, care stătea în continuare, plin de atenţii, lîngă ea.

Mi-ar face mare plăcere un punci şi o prăjitură, mulţumesc.

În timp ce caporalul se îndepărtă repede spre măsuţa cu gustări, Lily privi din nou încăperea, căutîndu-l în mod deliberat pe Caleb. În ciuda comportamentului ei rece, se simţea totuşi ca arsă.

Doar cu o zi în urmă îi adusese bomboane şi îi ceruse să vină să locuiască cu el. Acum nici nu părea conştient de prezenţa ei.

– Numele meu mic este Wilbur, domnişoară, se confesă caporalul întorcîndu-se cu o farfurie cu prăjitură şi o cană cu punci rozaliu. Lily văzu un scaun în apropiere şi-şi făcu loc spre el. Ajungînd la destinaţie, se aşeză, balansîndu-şi farfuria pe genunchi şi uitîndu-se în sus, la noul ei prieten, cu cel mai devastator zîmbet.

– Wilbur, repetă ea ca un ecou, pronunţînd numele ca şi cum ar fi avut ceva olimpian în el şi oricine l-ar fi purtat, ar fi avut cu siguranţă aripi la picioare.

Wilbur se aplecă lîngă ea.

– Ştiu că toate zvonurile despre afacerea cu rufele nu sînt adevărate, spuse el.

Lily s-ar fi înecat cu prăjitura dacă nu l-ar fi văzut cu coada ochiului pe Caleb urmărind-o cu privirea. Îşi puse punciul pe măsuţa de lîngă ea, plină cu figurine şi îl bătu pe Wilbur pe obraz, cu afecţiune.

– Mulţumesc, Wilbur, spuse ea.

Tînărul radie efectiv.

– O să-mi aduc şi eu mîine rufele, dacă eşti de acord.

Lily riscă o privire spre Caleb şi îl văzu concentrîndu-se asupra unei conversaţii cu o tînără blondă, plinuţă, într-o rochie din satin albastru.

– E perfect, răspunse ea distrată. Desigur, dacă o să plouă, o să dureze totul mai mult.

Pînă să apuce Wilbur să răspundă, apăru Gertrude Tibbet. Lily îşi spuse că arăta foarte bine în fusta din

mătase gri şi jacheta asortată. Ochii albaştri ai Gertrudei străluceau de veselie.

– Ei, bună, Lily. Cît mă bucur că ţi-ai smuls cîteva ceasuri de la treburile tale ca să vii la petrecerea noastră.

Vederea doamnei Tibbet îi reaminti ideea care dospea în mintea ei de la prima întîlnire cu femeia din Suds Row. Îi întoarse gazdei sale zîmbetul.

– A fost frumos din partea dumneavoastră că m-aţi invitat.

Doamna Tibbet îşi duse o mînă la frunte.

– Totuşi, nu-mi dau încă seama cum o să readuc totul la normal. O să-mi ia ore doar să spăl vasele.

Femeia mai în vîrstă arăta deja obosită; petrecuse probabil multă vreme pregătind petrecerea. Sigur, o ajutase şi Sandra, dar nu existau comentarii despre cît de *folos* ar fi ea.

– Aş fi fericită să rămîn să vă dau o mînă de ajutor. Totuşi, există ceva – sau mai exact cineva – despre care aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Doamna Tibbet se arătă încîntată.

– Caleb? întrebă doamna Tibbet şi Lily se înfioră iar caporalul Pierse ce încruntă.

Lily interveni repede.

– Nu. Am o prietenă care ar putea să vrea să fie menajeră aici, anunţă ea. Cum nu discutase nimic cu Velvet, afirmaţia putea părea grăbită, dar lui Lily nu-i păsa.

Chipul femeii mai în vîrstă străluci de interes şi uşurare.

– Ah, Lily – trebuie să mi-o trimiţi imediat.

– Aşa voi face, promise Lily întrebîndu-se ce-o să facă dacă Velvet o va refuza.

Doamna Tibbet mai spuse cîteva cuvinte şi se îndepărtă. Privind cu coada ochiului la Caleb, Lily îl văzu stînd acum de vorbă cu Sandra şi ochii lui deosebiţi erau plini de rîsul acela special. Lily îşi simţi gîtlejul strîngîndu-i-se.

– Te simţi bine? o întrebă Wilbur, părînd sincer îngrijorat.

Lily îşi reveni, zîmbindu-i.

– Mă întrebam dacă ai vrea să mă însoţeşti în Suds Row, Wilbur. Este cineva acolo pe care vreau s-o văd.

Wilbur se încruntă o clipă.

– În Suds Row?

Lily dădu din cap, înghiţind o bucăţică de prăjitură.

– Presupun că o să te duci acolo chiar dacă n-o să te însoţesc.

Lily dădu din nou din cap.

– Da, dar aş prefera compania ta, Wilbur. M-aş simţi mai în siguranţă, spuse ea coborîndu-şi o clipă privirea.

Wilbur se ridică în picioare, plin de graţie.

– Domnişoară Lily, anunţă-mă cînd vrei să pleci şi de restul mă ocup eu.

Lily se întinse şi îl strînse de mînă. Îi plăcea sincer de Wilbur şi ştia că trebuia să fie atentă să nu-i creeze o impresie greşită. Ultimul lucru la care se gîndea ea era să-l cucerească, dar vroia sincer să fie văzută de Caleb părăsind petrecerea la braţul altui domn.

Cu cît mai scandaloase ar fi fost gîndurile maiorului, cu atît mai bine, îşi spuse ea.

Se mai auzi un ciocănit în uşă şi Wilbur se repezi să deschidă. Între timp, Lily îşi termină prăjitura şi punciul şi duse vasele la bucătărie.

Acolo o găsi pe Sandra, îmbrăcată în albastru-păun, cu faţa îngropată într-un ştergar de vase şi plîngînd în hohote.

– Ce s-a întîmplat, Sandra? o întrebă Lily punîndu-şi farfuria în spălătorul plin vîrf, ca să-şi poată petrece un braţ peste umerii Sandrei.

– Nu vreau să plec! se văicări Sandra.

– Atunci nu pleca, spuse Lily cu blîndeţe.

Sandra coborî ştergarul cu mîini tremurînde.

– M-am îndrăgostit, mărturisi ea tragic. Ochii ei violeţi, minunaţi, erau roşii şi umflaţi şi vîrful nasului era rozaliu lucios. Îşi permise să-şi tragă nasul cu totală lipsă de eleganţă.

– De Caleb? Întrebă Lily simţind un junghi în inimă.

Dar Sandra scutură din cap.

– Cîtuşi de puţin. De locotenentul Costner m-am îndrăgostit şi el m-a cerut în căsătorie.

– Atunci care este problema?,întrebă Lily enervată că se simţea uşurată.

– Unchiul John nu vrea să ne dea binecuvîntarea. Spune că sînt impulsivă, că nu m-am gîndit bine la pasul ăsăta.

Lily îşi spuse că unchiul avea probabil dreptate, dar tot îi părea rău pentru Sandra.

– Atunci, rămîi aici. Cu timpul, unchiul o să vadă că sentimentele tale pentru locotenent sînt autentice.

Sandra îşi tamponă ochii cu ştergarul.

– Poate că nu o să mai am timp, Lily. Cred că sînt însărcinată, recunoscu ea jalnic.

Lily rămase şocată, dar reuşi să-şi ascundă reacţia. Nu spuse nimic, aşteptînd ca Sandra să continue.

– În noaptea balului, Robert şi cu mine ne-am lăsat duşi de val. Ne-am strecurat împreună în camera lui de la cazarmă şi... şi... Sandra începu din nou să plîngă, cu sunetul înfundat de ştergarul în care îşi afundase din nou faţa.

– Sandra, dar asta a fost doar cu cîteva zile în urmă. ... Cum poţi şti asta, rezonă logic Lily.

– Trebuia să-mi vină ciclul şi nu mi-a venit. Ori mie îmi vine cît se poate de regulat! spuse Sandra într-o şoaptă disperată.

Lily oftă.

– Poate c-ar fi mai bine să-i spui mătuşii tale, sugeră Lily dar Sandra scutură repede din cap la această idee.

– Nu pot – nu, după ce s-a întîmplat înainte.

– Eu nu cred că ai altă variantă.

– Fă-o tu – spune-i tu pentru mine! Amîndoi te iubesc. Vor înţelege, dacă o să le explici tu.

Dar Lily scutură din cap.

– Tu trebuie să le spui, Sandra, nu eu. Dar dacă vrei, îi pot spune doamnei Tibbet să vină aici.

Sandra inspiră adînc, tremurat, apoi înclină din cap, decizîndu-se împotriva dorinţei.

– În regulă, spuse trăgîndui-şi nasul.

Lily ieşi, o găsi pe gazda ei şi o trimise în bucătărie. Revenea la petrecere, cînd de ea se apropie din nou Wilbur.

– Ploaia a mai stat, domnişoară Lily. Dacă vreţi, poate c-ar fi bine să mergem chiar acum în Suds Row.

Lily consimţi şi pînă să apuce să-şi ceară scuze gazdei, Wilbur se şi întorcea cu pelerina ei, pe care i-o aşează pe umeri, plin de atenţie.

Vremea era rece şi Lily îşi ridică gluga pelerinei, îndreptîndu-se spre poartă.

– De unde eşti? întrebă ea ca să facă conversaţie.

Wilbur zîmbi, dînd la iveală dinţi la fel de buni şi de albi ca şi ai lui Caleb.

– Din Kansas. Părinţii mei au o fermă acolo.

– Îţi este dor de Kansas?

Wilbur se gîndi, apoi înclină din cap.

– Da, domnişoară, mi-e dor. Dar un bărbat trebuie să-şi facă drumul lui în viaţă, iar eu nu sînt fermier.

Lily simţi o uşoară dezamăgire, deşi nu se gîndise serios la Wilbur ca la un partener de viaţă.

– Ei bine, asta este ce vreau eu să fiu, mai mult ca orice. Fermieră, spuse ea.

De data asta era rîndul lui Wilbur să se simtă dezamăgit.

– Fermieră? Dumneata, domnişoară Lily?

Lily încuviinţă din cap.

– Am venit din vest, într-un tren cu orfani, îi explică ea. Încă de atunci mi-am dorit un loc al meu. Plănuiesc să-mi cultiv propriile mele recolte şi să dorm sub propriul meu acoperiş şi să nu mai depind de nimeni.

Mersul lui Wilbur era degajat, cu braţele mişcîndu-i-se lateral, dar chipul lui păru tulburat.

– Nu cred că eşti genul de femeie care-şi schimbă uşor ideile, nu?

Lily scutură din cap.

– Nu, Wilbur. Nu sînt.

Wilbur îi întoarse un zîmbet luminos.

– Ei bine, mă gîndisem să-ţi fac curte. Dar cred că putem fi prieteni. Asta probabil că o să fie oricum mai uşor decît să te curtez şi nici n-o să-mi mai asude palmele.

Lily rîse şi-şi petrecu un braţ pe după al lui Wilbur.

– Putem fi cei mai buni prieteni, spuse ea.

Caleb stătea pe veranda casei Tibbet, uitîndu-se după Lily prin perdeaua subţire de ploaie care cădea de pe acoperişul verandei. Recursese la tacticile recomandate de colonel şi-i plăcuseră rezultatele – pînă cînd observă că Lily pleca însoţită de caporalul Pierce.

Cînd o văzu luîndu-l de braţ pe băieţandrul ăla cu caş la gură şi uitîndu-se în sus la el ca şi cum tocmai vindecase toate bolile omenirii într-o singură propoziţie, lui Caleb îi veni să sară peste balustrada verandei şi să alerge după ei, strigînd şi protestînd ca un nebun. Îl durea, ştiind că Lily nu ar fi făcut faţă de el un gest atît de intim, nici chiar după tot ce se petrecuse între ei.

Întristat, Caleb se întoarse şi deschise uşa să intre. Aproape se lovi de Gertrude Tibbet.

– Aici erai, spuse ea oarecum fără suflare, făcîndu-şi vînt. Doamne, ce cald e înăuntru, cu toată lumea aia.

Caleb zîmbi şi se dădu înapoi, ştiind, după o îndelungată experienţă, că Gertrude dorea să stea de vorbă cu el.

– Unde este Lily? întrebă ea făcîndu-şi în continuare vînt cu mîna, în timp ce se aşeza pe balansoarul de pe terasă.

Caleb se sprijini de stîlp, cu braţele încrucişate peste piept, cu spatele la cele două siluete tot mai îndepărtate.

– De unde să ştiu eu?

– Eu cred că ştii *exact*, Caleb Halliday.

Caleb rîse îmbufnat.

– Vinovat. Tocmai am văzut-o plecînd cu caporalul Pierce.

Gertrude se încruntă o clipă, dar gîndul tulburător, oricare ar fi fost acela, dispăru repede şi chipul ei era numai amuzament şi ironie.

– Te-a urmărit toată seara. Îţi arunca ocheade ori de cîte ori nu erai tu atent.

Caleb se simţi mai bine, ştiind asta.

– Ce anume vroiai să discuţi cu mine? spuse el.

Gertrude oftă.

– Se pare că Sandra nu se mai întoarce la Fox Chapel. Este îndrăgostită de Robert Costner.

– Înţeleg, spuse Caleb fără să se angajeze. Îi dorea Sandrei numai fericire, dar nu prea avea încredere în judecata ei; femeia asta nu ştia nici ea ce avea în minte.

– Crede c-ar putea fi însărcinată.

Caleb se abţinu de la orice comentariu.

– Avînd în vedere ce s-a întîmplat ultima oară, trebuie iau în considerare derutanta posibilitate ca ea să aibă dreptate. Caleb, vrea să rămînă aici şi să se mărite cu Robert.

Dacă ar fi discutat despre oricine altcineva, Caleb poate c-ar fi sugerat că măritişul avea darul să potolească o femeie. Dar cum discutau despre Sandrta, nu spuse nimic de genul ăsta.

– Costner este tatăl?

Gertrude îşi netezi fustele, lăsîndu-şi privirile în jos cu discreţie faţă de delicateţea subiectului.

– Da, după spusele Sandrei, da.

Lui Caleb îi păru rău pentru tînărul locotenent, pentru că el ştia cît de fluşturatică şi de iresponsabilă putea fi Sandra.

– Le doresc tot binele, spuse el cu resemnare.

– Este frumos din partea ta, avînd în vedere toate cele petrecute înainte. Dar totuşi vreau să-ţi cer o favoare.

– Anume? întrebă Caleb şi în glas i se simţi îngrijorarea, deşi erau puţine lucruri pe care le-ar fi refuzat el acestei femei.

– Sandra a decis, în timpul discuţiei noastre, că va pleca acasă la Fox Chapel, pentru ceremonia de căsătorie. Locotenentul Costner o va urma peste cîteva

săptămîni, cînd îşi va fi încheiat obligaţiile. Aş vrea să o conduci tu la Spokane şi să o urci în siguranţă în tren.

Deşi lui Caleb nu-i plăcea perspectiva, acceptă repede. Pentru că mai avea el şi alte motive să coopereze, în afara dragostei lui pentru Gertrude Tibbet. Unul era acela că în Spokane putea face aranjamente pentru angajarea unui detectiv de la agenţia Pinkerton, pentru găsirea surorilor lui Lily.

– Ştii, spuse Gertrude pe un ton întîmplător, fratele lui Lily locuieşte în Spokane.

Lily îi povestise despre fratele ei prin adopţie, dar nu-şi putea aminti numele lui.

– Ai vreo idee cum îl cheamă?

Gertrude zîmbi ca şi cum i s-ar fi confirmat o idee ascunsă, la care ţinea mult.

– Nu, dar sînt convinsă ca dacă o întrebi pe Lily, îţi spune ea.

Caleb avea îndoielile lui că Lily o să i se mai adreseze măcar, dar dădu oricum din cap, cu privirea în josul străzii, sperînd să o vadă întorcîndu-se. Gertrude rîse.

– Este minunat să te văd în sfîrşit îndrăgostit, Caleb. Începusem să cred că n-o să mai dansez vreodată la nunta ta.

Caleb se apropie de balansoar şi se aşează alături de ea, luîndu-i mîna într-a lui şi sărutîndu-i-o scurt. Nu ştia dacă era îndrăgostit cu adevărat, dar nu avea de gînd să-i strice dispoziţia Gertrudei.

– Dacă nu te pot avea pe tine – glumi el – trebuie să mă aşez şi eu la casa mea.

– O să ajungi la nouăzeci de ani şi tot o să-ţi mai facă probleme. Lily este exact ce-ţi trebuie ţie, Caleb. O să-ţi pună de multe ori răbdarea la încercare, dar o să şi

scoată tot ce e mai bun din tine. Şi o să-ţi dăruiască copii frumoşi, sănătoşi.

Caleb îşi permise să şi-o imagineze pe Lily purtîndu-i copilul şi simţi cum i se strîng vintrele.

– Sugerezi cumva că îi fac curte? întrebă el pe un ton degajat, ca să acopere dulcea disperare care-l cuprinsese.

– Ştiu ce ţi-a spus John şi în mare măsură cred că are dreptate. Lily este genul de persoană care trebuie provocată; ea nu crede că ceva bun poate fi obţinut cu uşurinţă.

Caleb se ridică şi se duse din nou la balustradă, apucă cu mîinile lemnul albit de ploaie, scrutînd distanţa după Lily, dar nici urmă de ea.

– Eu cred că în curînd o să înnebunesc din cauza ei.

Gertrude rîse şi legăturile balansoarului scîrţîiră. Se apropie de el şi îl bătu uşor pe spate.

– Ăsta este un semn sigur că ea este ce-ţi trebuie ţie, spuse Gertrude, după care intră înapoi în casă.

Caleb rămase afară. Din punctul lui de vedere, petrecerea se terminase.

Cînd Lily şi Wilbur ajunseră la casa dărăpănată a lui Velvet, din Suds Row, Judd Ingram nu părea să fie pe acolo.

Lily se simţea uşurată.

– Pot să intru? întrebă ea în timp ce Velvet se uita uluită la vizitatorii ei, prin uşa de plasă ruginită, sfîşiată.

Velvet oftă şi se dădu în lături. Era îmbrăcată în halat şi se înroşise la faţă.

– Dumnezeu ştie la ce vrei să intri, mormăi ea.

– Am venit să vorbesc cu tine despre un alt fel de muncă, se aventură Lily curajoasă, privind în jur, în

singura cameră a căsuţei. Deşi era sărăcăcios, părînd că mai are puţin şi se prăbuşeşte, locul era perfect curat.

– Ce fel de muncă? întrebă Velvet strîngîndu-şi mai tare cordonul halatului şi uitîndu-se la Lily cu suspicioasă speranţă.

– De menajeră. Doamna Tibbet are mare nevoie de cineva care să-i facă curat şi să-i gătească ...

Velvet dădu drumul unui rîs strident.

– Doamna Tibbet, zici? Soţia colonelului, în persoană? Ea n-ar permite nimănui ca mine să se apropie de uşa ei din dos, darămite să-i şteargă de praf jucărioarele din salonul ei elegant!

– N-ai cum să ştii asta dacă nu stai de vorbă cu ea, nu? o provocă Lily încrucişîndu-şi braţele şi scoţîndu-şi bărbia în faţă. Wilbur stătea strîmtorat lîngă ea şi lui Lily îi trecu prin minte gîndul că poate nu era străin de locul acela.

– Şi poţi cumva să mă introduci mata, don'şoară Pantofior? contracară Velvet.

– Da, întîmplător, pot. De aceea mă aflu aici – să te rog să vii înapoi cu mine, chiar acum. Doamna Tibbet are o petrecere şi o să fie o groază de treabă de făcut după aceea. Asta este şansa ta să-i arăţi ce ştii.

În sfîrşit, o undă de speranţă apăru pe chipul lui Velvet. Făcu ochii mici, la Lily.

– Este cumva o glumă?

Lily începu să dea dintr-un picior, nerăbdătoare.

– E drept c-ai fi meritat asta după ce ai făcut cu rufele mele, dar adevărul este că doamna Tibbet chiar are nevoie de o menajeră. De cineva pe care să poată conta.

– Aşteptaţi amîndoi afară pînă mă îmbrac, mormăi Velvet făcîndu-le semn cu mîna să o aştepte în pridvor.

Ieşiră amîndoi şi rămaseră pe trepte. Începuse din nou să plouă tare şi Lily abia aştepta să se întoarcă la căsuţa ei. O să cineze ceva uşor, apoi o să încălzească apa şi o să facă o baie pe cinste. Iar după baie o să mai citească puţin din *Sally Taifun*.

– Sînt gata, anunţă Velvet morocănoasă, apărînd în pridvor într-o rochie din percal frumos călcată, alb cu negru şi în mînă cu o umbrelă cu o spiţă ruptă.

– Ar fi bine să nu fie o glumă, domnişoară Lily, ca să nu te vînd primului indian care-mi iese în cale.

Lily zîmbi şi îl strînse pe Wilbur de braţ, văzîndu-l cum se holbează la Velvet.

– Este în regulă, n-o să-mi facă nici un rău, spuse ea încet.

– Mai vedem noi, interveni Velvet care în mod clar avea auzul foarte bun.

Ajunseră acasă la familia Tibbet exact în clipa în care ploaia se transforma în potop şi se năpustiră în casă prin uşa din spate.

Doamna Tibbet se afla acolo, grăbindu-se să spele cîteva farfurii pentru noii veniţi.

Velvet o împinse pe femeia mai în vîrstă din dreptul spălătorului, cu o mişcare din coapsele ei generoase.

– Mă ocup eu de asta, coniţă, spuse ea.

Doamna Tibbet se uită la Velvet, apoi la Lily.

– Cine e? întrebă ea. Părea sobră, dar în glas i se simţea o urmă de speranţă.

– Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Velvet Hughes, răspunse Lily legîndu-şi un şorţ în jurul taliei şi întinzîndu-se după un ştergar, chiar în clipa în care Velvet venea de la sobă, cu apa fierbinte. Ar vrea să fie menajera dumneavoastră.

– Pot să vorbesc singură despre mine, spuse Velvet înroşindu-se şi evitînd privirea doamnei Tibbet. Este adevărat că vreau o slujbă, coniţă.

– Poţi lucra astăzi pentru mine. Vom discuta despre viitor după ce vor fi plecat toţi oamenii ăştia şi eu voi putea să-mi pun picioarele pe un scaun şi să beau puţin ceai.

– Ia asta, soldat şi du-te după apă, mormăi Velvet împingînd o găleată în mîinile lui Wilbur.

Wilbur dădu să-i împingă înapoi găleata, dar după ce-i aruncă o privire lui Lily, se duse la pompa din curtea din spate şi începu să pompeze.

– Ei, nu, tu eşti musafir în casa asta, protestă doamna Tibbet cînd Lily începu să şteargă şi să pună la loc vasele pe care reuşise doamna Tibbet să le spele.

Lily zîmbi şi-şi continuă treaba.

– Doar n-o să-mi refuzaţi prima mea ocazie adevărată de a vă răsplăti pentru toată bunătatea dumneavoastră, nu?

Doamna Tibbet dădu să protesteze, dar îşi dădu seama că nu avea nici o şansă. Părăsi bucătăria să se întreţină cu oaspeţii ei, Wilbur ieşi din nou după o altă găleată cu apă şi Lily se puse pe treabă. Lîngă ea, Velvet fredona o melodie în timp ce spăla farfurii elegante, din cristal, pentru desert.

CAPITOLUL 10

– Baftă, îi spuse Lily lui Velvet cînd ultima farfurie fu spălată şi rămăseseră singure în bucătărie. Wilbur plecase între timp înapoi la cazarmă şi îi puteau auzi pe ultimii oaspeţi luîndu-şi la revedere de la familia Tibbet.

Velvet părea speriată, stînd acolo în rochia ei cea mai bună, cu mîinile ude de apă săpunită.

– Doar n-o să mă laşi să vorbesc singură cu ea, nu?

– Ba da, spuse Lily ferm, ridicîndu-şi amîndouă mîinile ca să-şi aranjeze părul umezit de aburi. Eşti cît se poate de în stare să-ţi cîştigi singură poziţia.

Spunînd asta, îşi luă pelerina din cuierul de lîngă uşa din spate, şi-o petrecu peste umeri, îi ridică gluga şi o legă sub bărbie.

Deschidea tocmai uşa cînd Velvet o opri strigînd-o răguşit.

– Lily?

Lily se opri şi se uită peste umăr.

– Da?

– Mulţumesc.

Lily zîmbi.

– Cu plăcere, Velvet.

Era foarte întuneric, cu excepţia luminii care venea dinpre lămpile de stradă şi Lily mergea repede de-a lungul trotuarului, nerăbdătoare să ajungă acasă. Cînd ajunse, fumul ieşea în rotocoale din coş şi ferestrele străluceau auriu.

Lily urcă şi se cocoţă pe stratul de flori, gol, ca să se uite înăuntru şi-l văzu pe Caleb stînd la masă, fumînd pipă, ca şi cum ar fi fost stăpînul casei.

Deschise uşa şi se năpusti înăuntru.

– Ce cauţi aici, Caleb Halliday?

Caleb îi aruncă o privire distantă, indiferentă.

– Aproape că nu mai aveai lemne de foc, aşa că ţi-am adus cîteva de la mine. În vreo două zile o să primesc mai multe.

– Şi nu puteai să-mi spui asta fără să intri în casa mea şi să te porţi ca la tine?

Zîmbetul insolent la care se aştepta ea nu-i curbă lui Caleb buzele. El oftă doar şi mai trase o dată din pipă, înainte de a spune:

– Nopţile de aprilie pot fi friguroase. Am vrut să fiu sigur că-ţi este cald, atîta tot.

Lily se simţi stupidă şi foarte dezamăgită de reacţia lui Caleb.

– Ştii, nu-mi place să fumezi în casă, izbucni ea.

– Cînd o să ai o casă care să-ţi aparţină ţie şi nu armatei, presupun că o să ai dreptul să-ţi impui dorinţele, spuse Caleb netulburat. Suna nesuferit de plictisit. Şi acum stai jos, Lily. Avem de discutat.

Prea obosită ca să se mai certe, Lily îşi scoase pelerina şi se aşeză, proptindu-şi bărbia în mîini.

– Ai mîncat?

– Nu sînt un copil, Caleb. O să mănînc cînd o să-mi fie foame.

Umerii lui puternici se ridicară şi Caleb se sculă să-şi toarne cafea din ibricul lui Lily, de pe sobă.

– Aşa. Iar acum vorbeşte-mi despre fratele tău.

Lily făcu ochii mici, în timp ce Caleb se aşeză la loc, cu ceaşca de cafea în mînă. Nu era doar îngîmfat, era şi indiferent. Nu l-ar fi obosit prea tare dacă i-ar fi turnat puţină cafea şi gazdei lui.

– Îl cheamă Rupert Sommers şi este profesor, spuse ea obosită.

– Şi surorile tale?

Lily se ridică şi se duse la sobă să-şi toarne şi ea o cafea, mai mult ca să-şi ascundă reacţia la întrebare. În nopţi ca acestea, cînd era obosită şi puţin descurajată, i se părea că nu le va mai regăsi niciodată.

– Ţi-am vorbit despre ele. Ce altceva mai vrei să ştii?

– Sînt doar curios, ăsta e felul meu. Fă-mi favoarea asta.

– Le cheamă Caroline şi Emma. Caroline este cea mai mare dintre noi – trebuie să aibă acum douăzeci şi unu de ani. Este brunetă şi are ochi căprui. Emma are douăzeci de ani, părul de culoarea cuprului şi a aurului, împreună. Are ochii albaştri.

– Asta este tot ce ştii despre ele?

– Nu le-am mai văzut de treisprezece ani, Caleb. Obişnuiam să cîntăm împreună, îşi aminti ea cu amărăciune, aşezîndu-se înapoi pe scaun, cu ceaşca în amîndouă mîinile. În minte îi cutreierară cuvintele acelui cîntec special.

Trei flori pe pajişte-au înflorit ...cu căpşoarele plecate sub blîndul zefir ...o panseluţă, un crin şi-un trandafir ...

– Emma avea cea mai frumoasă voce, spuse ea cu glas tare. Iar Carolinei îi plăcea să facă pe şefa – mai ales cu mine.

Pentru prima oară Caleb zîmbi vag.

– Normal, de vreme ce eşti cea mai mică.

Lily auzi în mintea ei vocea Carolinei, răguşită şi bruscă. *Grăbeşte-te şi închide-ţi ghetele, Lilly-dilly ... şi nu mai plînge, totul o să fie bine, îţi promit ...cînd o să fiu mare o să fiu bogată şi o să-ţi cumpăr cele mai frumoase rochii din lume ...*

– Tu ai fraţi şi surori?

În ochii lui Caleb apăru o expresie de profundă tristeţe, pe care reuşi repede să şi-o ascundă.

– Am un frate mai mare, Joss şi o soră mai mică, Abigail.

– Trăiesc în Pennsylvania – la Fox Chapel?

Caleb dădu din cap, cu gîndul departe, apoi contracară cu o întrebare.

– Tu, Caroline şi Emma aţi avut acelaşi tată? O întrebare destul de intimă, dar Lily era prea obosită să mai discute în contradictoriu. Ea nu-şi dorea decît cina şi să se bage în pat.

– Nu ştiu. Dar am avut toate acelaşi nume de familie, răspunse ea cu sinceritate.

Caleb îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Sandra şi cu mine trebuie să plecăm devreme mîine dimineaţă, spuse el degajat. Distanţa aceea ciudată mai era încă acolo, ca şi cum nu ar fi ţinut-o niciodată pe Lily în braţe, nicodată nu s-ar fi mişcat în trupul ei, cu nereţinută pasiune.

Se simţea uşurată, dar se simţea şi rănită. Virtutea unei femei era un lucru preţios, iar ea i-o dăduse lui. Acum el părea să nu mai aibă pentru ea decît un interes superficial.

– Noapte bună, Caleb, spuse Lily cînd Caleb o luă spre uşă.

Nici măcar nu s-a uitat în ochii ei, dar să o mai şi sărute.

– Noapte bună, răspunse el şi Lily înţelese din tonul lui că mintea îi plecase mai departe, fără ea, ca un tren pe care tocmai îl pierduse.

Lily îşi spuse că ardoarea lui Caleb dispăruse şi oricum nu conta, de vreme ce ea tot nu avea de gînd să se mărite cu el. Luă găleata din spatele sobei şi-şi spuse că în timp ce-şi pregătea cina, avea să se încălzească şi apa pentru baia ei.

După ce-şi mîncă cele două bucăţi groase de şuncă şi cartoful, Lily coborî din cui cel mai mare vas de spălat şi îl puse în mijlocul camerei. În curînd începură să se înalţe aburii, în vălătuci, pe măsură ce turna apă fierbinte în hîrdău.

Pentru că nu avea la ferestre decît perdele transparente din stambă subţire, Lily lăsă doar o lampă aprinsă, înainte de a-şi scoate hainele şi a intra în hîrdău. Stătea acolo în picioare, goală ca o statuie grecească, atunci cînd uşa se deschise brusc şi o boare de aer rece, de noapte, îi făcu pielea ca de găină.

– Mi-am uitat chipiul, anunţă Caleb indiferent, dar ochii lui de ambră se aprinseră în timp ce se mişcau peste trupul gol al lui Lily.

Lily îşi acoperi sînii cu braţele şi-şi ridică un picior, în încercarea de a se ascunde. Era atît de furioasă încît rămase acolo o clipă, zgîindu-se şi tremurînd. Apoi izbucni.

– Ieşi afară!

– Ar trebui să te încui noaptea, Lily. Aş fi putut fi un client, spuse Caleb luîndu-şi chipiul din cuiul de lîngă uşă.

– Crede-mă, o să încui uşa în clipa în care o să ieşi.

Caleb rîse şi o ocoli, ca să o privească din altă perspectivă. Lily se întoarse, firește, dar nu suficient de repede.

Îl privi, furioasă, cum îşi trînteşte chipiul pe masă şi-şi pune mîinile pe coapse.

– Lily, dacă nu-ţi continui baia, o să ţi se răcească apa.

– Dacă ai pleca, mi-aş putea continua baia!

Caleb rîse, apoi o cuprinse brusc cu mîinile de talie. O ridică afară din apă şi Lily se pomeni prinsă în capcană, la pieptul lui.

– Vreau mai întîi un sărut de la revedere, spuse el.

– Să fii fericit dacă nu-ţi muşc nasul! Lily se rugă să nu treacă cineva prin dreptul ferestrei şi să-i vadă silueta goală lipită de pieptul lui Caleb.

– Chiar o să faci asta? Apoi Caleb o transportă şi o depuse pe pat.

Dar pînă să apuce ea să se ridice, Caleb se şi întinse alături, trasînd cu mîna cercuri înnebunitoare pe pieptul ei gol. Lily se frămîntă, întorcîndu-şi capul dintr-o parte într-alta, căutînd în ea puterea de a-i rezista, dar nu găsi nimic acolo, decît dorinţa primitivă. Caleb profită ca să-şi plimbe buzele de-a lungul gîtului ei.

– Lily, spune-mi să plec, o provocă el într-o şoaptă catifelată. Spune-mi că nu mă doreşti şi plec.

Lily gemu şi inspiră adînc, gîfîit, în timp ce el îi lăsă gîtul, închizîndu-şi buzele pe un sfîrc. Un foc dulce începu să se înalţe în ea cînd Caleb îşi coborî mîna să-i despartă picioarele.

– Ce se întîmplă, Lily? Să ai oare mai multă mîndrie decît pasiune? Remarcabil.

Mîna lui o mîngîie pînă cînd se simţi caldă, umedă şi neliniştită.

Caleb o opri, vîrîndu-şi degetele adînc în ea şi Lily îşi arcui spinarea şi-i pronunţă numele într-un strigăt de plăcere.

– Ia-mă, şopti ea în timp ce Caleb o chinuia cu o blîndă ferocitate.

– Ah, Caleb, te rog ...

Caleb stinse şi ultima lampă, apoi îşi scoase repede hainele. Cînd se întinse peste Lily, îi ridică mîinile deasupra capului şi îi închise degetele pe barele de fier ale spetezei.

Şi Lily se ţinu de ele mai tare şi mai tare, în timp ce el aluneca în jos de-a lungul trupului ei, oprindu-se din cînd în cînd să o sărute, să o sugă, să o mîngîie. Lily se mişca dintr-o parte într-alta ca o sălbăticiune prinsă în capcană. Dar Caleb îi prinse coapsele între mîini şi o forţă să stea liniştită, pentru intrarea lui.

Palmele îi transpiraseră pe bare şi Lily îşi dădu capul pe spate în extaz cînd el începu să o umple încet. Instinctul îi spuse să-şi îndoaie genunchii, să poată astfel avea mai mult din el.

Lily înţelese din tremurul corpului lung, muşchiulos al lui Caleb că el abia se mai putea stăpîni şi vru să îl împingă dincolo de limite. Ţinîndu-se în continuare cu mîinile de bare, îşi ridică şoldurile într-o mişcare bruscă şi mişcarea smulse din el un geamăt de plăcere.

Arcurile scîrţîiră cînd el apăsă în ea o dată, de două ori, a treia oară şi Lily îşi muşcă buza de jos ca să nu-şi strige dorinţele şi nevoile pentru oricine ar fi avut urechi să audă.

Cu fiecare coliziune a trupurilor lor, Lily se excita tot mai mult. Cînd fricţiunea deveni prea dulce şi prea cumplită ca să mai poată fi suportată, Caleb îi prinse strigătele în gura lui şi se lansă din nou în ea.

Într-o clipă feroce trupul puternic se tensionă şi geamătul lui răsună prin trupul lui Lily, pînă în vîrful picioarelor.

O clipă nesfîrşită rămaseră lipiţi, goi, auriţi de razele lunii care se revărsa prin perdele. Apoi Caleb se ridică fără un cuvînt şi se îmbrăcă.

Lily îşi trase cuvertura peste ea şi se întoarse pe o parte, cu spatele la el. Acum că pasiunea îi fusese domolită, mîndria îi revenise în forţă, arzînd-o cumplit.

Auzi sunetul metalului pe metal, apoi simţi valul de aer rece cînd Caleb deschise uşa din spate şi ieşi. Ştia că se dusese la pompă, să mai aducă apă.

Lily nu se mişcă de acolo decît mult mai tîrziu, cînd el traversă camera ca să-i dea o palmă uşoară peste fundul acoperit de pătură.

– Baia ta e fierbinte din nou. Încuie uşa după plecarea mea, spuse el.

Lily se întoarse să se uite la el.

– Caleb ...

Caleb îşi puse un deget pe buzele ei, în semn să tacă.

– Gata, ajung atîtea prostii. O să plec o zi sau două. Cînd mă întorc, vreau să te găsesc în casa mea, unde îţi este locul.

Pînă să se dumirească ea să-i poată răspunde, Caleb era deja plecat.

Se ridică imediat, se duse la uşă, o zăvorî, deşi, îşi spuse ea, era ca şi cum ar fi închis grajdul după ieşirea armăsarului.

Fără să mai aprindă vreo lampă, găsi cada în întuneric şi se scufundă în ea. Putea spăla de pe ea mirosul lui Caleb şi urmele pasiunii lui, dar nevoia de el era ca o durere surdă, adînc în ea, acolo unde nu putea ajunge.

Făcu o baie lungă, apoi se şterse şi îşi puse o cămaşă curată de noapte, din flanel. Dacă nu ar fi simţit în ea strălucirea blîndă a satisfacţiei, ar fi putut pretinde că maiorul Caleb Halliday nici măcar nu exista.

Odată în pat, îşi trase cuverturile pînă la bărbie şi plînse, înfuriată pe Caleb pentru tot ce îi făcea şi în acelaşi timp pentru că o lăsase să doarmă singură.

A doua zi dis de dimineaţă sosi Velvet, îmbrăcată din nou în rochia din percal alb cu negru, în mînă cu o valiză jerpelită.

– Mă mut la familia Tibbet şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, spuse ea cu exuberanţa unei vechi prietenii.

Lily, care nu putea spăla rufe din cauza vremii şi mai rea decît în ziua precedentă, scria o altă scrisoare pentru a primi informaţii despre surorile ei.

– Prostii. Eşti o muncitoare bună şi doamna Tibbet are nevoie de o menajeră, aşa că ai primit slujba. Este numai meritul tău.

Velvet îşi lăsă valiza jos şi îşi netezi fustele.

– Arăt cum trebuie?

Lily confirmă din cap.

– Dacă vrei, am puţină cafea.

Dar Velvet scutură din cap.

– Nu am timp. Nu vreau să întîrzii.

Lily se simţi dezamăgită, pentru că într-o zi ploioasă ca asta o companie ar fi fost ceva minunat.

– Îmi închipui că o să ai camera ta, la familia Tibbet.

Velvet dădu din cap, mîndră.

– Are cele mai frumoase perdele din dantelă şi oamenii ăştia au o cadă de baie şi un scaun pentru nevoi, chiar în casă.

Lily zîmbi.

– Da, este impresionant. Şi cum rămîne cu Judd? întrebă ea, devenind serioasă.

– Nu mai vreau să aud vreodată de indivizi ca el. Şi sper că o să mă lase în pace, pentru că se teme de colonel.

Lily avea bănuiala că Judd nu era atît de uşor de intimidat, dar nu vroia să-i strice lui Velvet buna dispoziţie, aşa că dădu doar din cap.

Velvet îşi luă valiza şi deschise uşa, să plece. În prag, o preveni pe Lily:

– Să fii atentă la Judd. Nu se ştie ce este în stare să facă.

Lily promise să fie atentă şi pentru orice eventualitate se duse să încuie uşa imediat după plecarea lui Velvet. Stînd la fereastră şi petrecîndu-şi cu privirea noua prietenă, Lily fu cuprinsă de o stranie senzaţie de singurătate, de un dor pentru lucruri pe care nu le avea, pentru oameni pe care nu-i cunoştea şi pentru locuri pe care nu le văzuse niciodată.

Întorcîndu-se înapoi la masă, termină prima scrisoare. După ce-şi consultă cartea de geografie, oftă şi se apucă de a doua.

– Ştiu bine ce fac, Caleb Halliday, insistă Sandra apucîndu-se cu mîinile de bancheta trăsurii care sălta pe drumul desfundat de ploi.

Caleb îi aruncă o privire piezişă.

– Aşa sper. Ai reuşit să supravieţuieşti unei prime căsnicii ratate, dar două te vor pune pe o listă greşită.

Sandra îşi luă mîinile de pe banchetă şi începu să tragă de o mănuşă. Caleb ştia că gestul venea din obişnuinţă, nu din necesitate.

– Nu am nevoie de prelegeri din partea ta. Nu mai eşti soţul meu.

– Niciodată n-am fost, sublinie Caleb ridicînd din umeri.

Încetînd să mai tragă de mănuşi, Sandra căută un subiect de conversaţie. Apoi se lumină la faţă.

– În curînd o să mă văd cu Joss şi cu Abigail. Vrei să le transmit ceva?

Caleb tăcu o vreme şi mări ritmul calului, deşi ştia că se mişcau destul de repede. Nu se uită la Sandra.

– Nu.

Simţi o mînă mică odihnindu-se pe braţul lui.

– Caleb ...

Caleb se forţă să se relaxeze.

– Bine. Spune-i lui Abigail că mi-e dor de ea – şi că mi-au plăcut şosetele pe care mi le-a tricotat pentru Crăciun.

Sandra oftă dramatic.

– Zău, Caleb, eşti atît de catîr. Ce te poate face să te duci acasă – o înmormîntare în familie?

Caleb se uită la Sandra, intenţionînd să o intimideze. Nu-i plăcea să vorbească despre acasă, nici măcar să se gîndească acolo. Dar nu putea ignora faptul că războiul divizase familia Halliday, aşa cum desparţi o bucată de lemn de foc şi nu mai exista nici o posibilitate să o lipeşti la loc.

– Războiul a trecut – insistă Sandra cu blîndeţe – şi partea ta a cîştigat. De ce nu te poţi întoarce acasă, să-i strîngi fratelui tău mîna şi să dai totul la spate?

– Tu nu înţelegi, spuse Caleb aspru şi de data asta reuşi să o facă pe Sandra să tacă o vreme.

– Mi-am spus că poate o să vrei să le-o prezinţi pe Lily, bombăni ea privind peisajul cu preeriile lui şi cu liziere le îndepărtate de pini.

Numele lui Lily îi aminti de noaptea trecută, cînd îi întrerupsese baia şi Caleb zîmbi.

– Lily nu are nici o dorinţă să-mi cunoască familia. De fapt, ea nu vrea să aibă nimic de a face cu mine sau cu ai mei.

Sandra se uită în sus la el, pe sub genele dese, întunecate.

– Ai grijă de ea, Caleb. Dacă bărbaţii din Fort Deveraux îşi fac o părere greşită despre Lily, la fel şi-o vor face şi femeile – care ar fi în stare să o sfîşie în bucăţi, dacă ar avea ocazia.

Caleb se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Nu este vorba de femeile din Suds Row, de care trebuie să se păzească Lily. Nu ai observat oare că femeile „cumsecade" de la petrecerea mea au evitat-o în felul lor graţios? Ele nu o plac, Caleb şi nu vor rata nici o ocazie să-i arate asta.

– Gertrude o place pe Lily, îi aminti Caleb.

– Asta nu contează. Lily este cu mult mai frumoasă decît toate celelalte fete din fort iar acum are şi afacerea aia infernală cu spălătoria. Caleb, Lily este mîndră şi tocmai asta este slăbiciunea ei. Dacă ar putea, cu-coanele astea ar trimite-o în Suds Row.

Caleb rezistă impulsului de a se întoarce la Fort Deveraux, să o ia pe Lily pe sus şi să o ducă cu el la Spokane. Dacă ar fi cu el, nimeni nu i-ar mai face nici un rău – o să aibă el grijă de asta.

– Femeile astea, bombăni el furios.

Sandra îl bătu pe braţ cu simpatie.

Cînd Lily ajunse la magazinul general cu scrisorile în mînă, avu o surpriză. O aştepta un plic, reexpediat de mai multe ori. Adresa expeditorului era din Chicago şi scrisul îi era oarecum familiar.

Simţi cum i se strînge inima. Scrisoarea era de la Caroline ... sau de la Emma ... *trebuia* să fie. Desfăcu scrisoarea cu degete tremurînde.

Din plic căzu o bucată de hîrtie şi sergentul Killoran – poştaşul – i-o ridică.

– Nu arăţi bine. Aşează-te, spuse el conducînd-o spre un scaun.

Lui Lily i se strînse gîtul cînd citi scrisoarea şi ochii îi ardeau de lacrimi nestăvilite. Mesajul fusese scris nu de una dintre surorile ei, ci de Kathleen Chalmers Harrington – mama ei.

Şocul îi făcea imposibil să se concentreze asupra conţinutului scrisorii şi pînă la urmă Lily lăsă scrisoarea în poală şi se luptă să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Mai bine bea puţin din asta, spuse sergentul Killoran, întinzîndu-i o ceaşcă.

Lily luă o sorbitură de coniac, apoi încă una.

– Veşti proaste? întrebă sergentul.

Lily scuturâ din cap că nu, apoi dădu din cap că da şi încercă din nou să citească scrisoarea. Anii fuseseră buni cu ea, scria Kathleen, dar nu existase zi de la Dumnezeu în care să nu fi regretat că-şi trimisese copiii departe de ea. Petrecuse ani căutîndu-i, după ce Dumnezeu o scăpase de înclinaţia ei pentru rom, dar pînă cînd nu angajase o agenţie de detectivi, nu avusese noroc.

Acum Kathleen spera sincer că „frumoasele ei fete" o vor ierta şi se vor întoarce acasă la sînul ei, de vreme ce nu se aştepta să mai trăiască mult.

Lily lăsă scrisoarea şi se uită la bucata de hîrtie pe care o ridicase sergentul Killoran de pe jos. Era un cec bancar pentru suma de şapte sute cincizeci de dolari şi purta semnătura lui Kathleen.

Şapte sute cincizeci de dolari! O avere.

Lily înghiţi cu greu şi se uită neînrezătoare la cec. Cu banii ăştia putea transforma în realitate toate visele ei – sau măcar o parte din ele. Desigur, simţea şi nevoia conflictuală de a-i arunca mamei ei în nas toţi banii ăştia.

Mai luă o sorbitură de coniac şi citi din nou scrisoarea. Îşi aminti de viaţa lor la Chicago, de cîte ori fusese înfometată şi îngrozită, acolo. Îşi aminti de soldatul acela bătînd-o pe mama ei la fund şi de felul în care se împreunau umbrele lor, după perdea. Făcu ghemotoc scrisoarea mamei ei, traversă încăperea şi o aruncă în sobă, împreună cu plicul.

Părăsi magazinul într-o stare de ameţeală, făcîndu-şi vînt cu cecul cu care îşi va cumpăra lemne şi seminţe şi va plăti un detectiv ... dacă nu se va decide cumva să îl returneze.

Lily era aproape de casă cînd îşi dădu seama că dacă mama ei reuşise să dea de *urma* ei, atunci poate că le-a găsit şi pe Caroline şi Emma. Katheleen Harrington putea fi singura persoană de pe pămîntul acesta care ştia unde se aflau surorile ei.

Cu inima în gît, Lily se întoarse şi alergă înapoi la magazin. Fără să le adreseze un cuvînt doamnelor care studiau noile mărfuri pentru grădinărit, deschise brusc uşa sobei. Spre uşurarea ei, mînerul era rece. Nu era foc înăuntru.

Scoase plicul şi scrisoarea.

Una dintre femei tocmai spunea:

– Am văzut-o cu ochii mei. Stătea chiar aici, pe scaun, bînd coniac ca un bărbat.

Lily nici măcar nu încercă să o identifice pe femeia care o critica. Împături scrisoarea frumos şi o băgă în plic, împreună cu cecul. Apoi, cu bărbia sus, ieşi din magazin şi se grăbi spre casă.

Stînd la masă, reciti scrisoarea iară şi iară, pentru că mintea ei era atît de răvăşită încît îi era imposibil să înţeleagă cuvintele simple, directe.

În final, scoase hîrtia, tocul şi călimara şi începu o scrisoare de răspuns.

Dragă mamă ...

Apoi rupse hîrtia înainte să se fi uscat cerneala. Kathleen Chalmers Harrington ar crede că îşi putea cîştiga fiica cea mică doar cu cîteva rînduri, dar se înşela.

Dragă doamnă Harrington, scrise Lily. Considerînd că formula era perfectă, continuă să scrie. Cu tot regretul - îşi informă ea mama – nu-şi putea părăsi „interesele" din vest. Se opri din scris, gîndindu-se la cec. Apoi, cu mîna tremurîndă, deşi ştia că puteau trece luni pînă să primească un răspuns, se interesă de surorile ei.

Rescrise de patru ori scrisoarea înainte de a fi satisfăcută. După care ascunse cecul în *Sally Taifun*, se ridică şi plecă din nou la magazinul general.

Sergentul Killoran o privi cu prietenoasă îngrijorare înainte de a cîntări scrisoarea şi de a-i lua banii de poştă

– E totul în regulă, domnişoară Lily?

Pentru prima oară în toţi aceşti treisprezece ani, Lily spera cu adevărat că-şi va regăsi surorile.

– Da, răspunse ea. Totul este minunat.

Se gîndi la cei şapte sute cincizeci de dolari din cartea de acasă şi zîmbi. Practic, ieşise învingătoare.

– Totul este perfect.

Sîmbătă dimineaţa cînd sosi diligenţa, Lily era deja acolo, cu biletul în mînă, cu valiza jos lîngă ea, pe trotuarul din lemn.

Arătosul vizitiu o salută cu un zîmbet şi cu mîna la pălăria prăfuită.

– Numele meu este Sam Hargrave, în cazul în care am neglijat să vi-l spun.

Lily zîmbi la îndrăzneala lui. Acum era o femeie cu mijloace, ceea ce însemna că îşi putea permite să fie generoasă.

– Plecăm curînd? întrebă ea.

Sam confirmă din cap şi îşi puse înapoi pălăria.

– Da, coniţă. Imediat ce le dau cailor ăstora hrană şi apă şi îi las să se odihnească vreo jumătate de oră, pornim la drum.

– Mulţumesc, spuse Lily. Se întoarse să intre înapoi în magazin ca să aştepte acolo, cînd se auzi strigată de o voce feminină cunoscută. Îşi puse înapoi boneta galbenă ca să se ferească de soarele puternic şi o văzu apropiindu-se pe Gertrude Tibbet.

– Sper că nu ne părăseşti, nu? întrebă doamna Tibbet, luîndu-i ambele mîini într-ale ei. Expresia îngrijorată din ochii femeii îi încălzi lui Lily inima.

Scutură din cap.

– Mă întorc cu diligenţa din sîmbăta următoare. Am nişte treburi de făcut în Spokane, atîta tot.

Doamna Tibbet nu păru convinsă.

– S-a întîmplat ceva, draga mea? Dacă da, John şi cu mine o să facem totul să te ajutăm ...

– Totul este bine, o întrerupse Lily delicat. Am primit o mică ... moştenire şi vreau să o depun într-o bancă şi să comand materiale pentru ferma mea.

Femeia mai în vîrstă îşi scutură capul dintr-o parte într-alta, amuzată şi-i strînse lui Lily mîinile.

– Dacă te întorci, este perfect. Apropo, draga mea, prietena ta Velvet se descurcă minunat. Este cea mai bună menajeră pe care am avut-o vreodată – este înnebunită să-mi facă plăcere.

Lily era încîntată.

– Mă gîndesc chiar să o iau cu mine la Fox Chapel, cînd se va retrage John. Desigur, dacă pînă atunci nu se măritã cu un soldat şi nu mă părăseşte.

Cuvîntul Fox Chapel i-l aduse din nou în minte pe Caleb şi zîmbetul i se şterse de pe chip. Se întrebă dacă el îşi mai amintea oare că-i spusese să îl aştepte acasă la el, la întoarcerea lui. Oricum, Lily îşi spuse că se va descurca mult mai bine din clipa în care îl va uita.

Doamna Tibbet o sărută pe obraz de drum bun, spuse ceva ce Lily nu înţelese pentru că mintea ei mergea aiurea şi apoi dispăru în magazinul general. Prin dreptul ei trecură două doamne pe care Lily le recunoscu de la biserică şi le zîmbi.

Femeile o priviră şi-şi mişcară fustele brusc într-o parte şi Lily avu senzaţia că o pălmuiseră. Primul ei gînd fu că ele ştiau despre interludiul cu maiorul Halliday, dar alungă repede ideea asta.

Afacerea ei cu spălătoria şi bănuiala lor că era o femeie de moravuri uşoare, erau motivele gestului lor.

Lily avu pornirea de a alerga după ele, să le spună că nu luase niciodată bani de la vreun bărbat pentru altceva decît pentru spălatul rufelor, dar mîndria o împiedică să facă asta. Se urcă în diligenţă şi rămase acolo nemişcată, cu geanta în poală, aşteptîndu-l pe domnul Hargrave să anunţe plecarea.

În diligenţă urcă o femeie grasă, însoţită de o adolescenă şi se aşeză vizavi de Lily cu atîta energie, încît diligenţa se zgudui sub şoc.

– Bună, spuse fetiţa zîmbindu-i lui Lily.

Dar înainte ca Lily să-i întoarcă salutul, mama micuţei domnişoare o plezni sonor peste mînă.

– Niciodată să nu mai vorbeşti cu *femeia asta*, Alvina Baker!

Lui Lily i se încleştă gura. Avea să fie o călătorie lungă.

CAPITOLUL 11

Deşi în străfundul sufletului său Caleb ştia că Lily nu o să-l aştepte acasă la el la întoarcerea lui din Spokane, rămase dezamăgit negăsind-o acolo. Plimbîndu-se prin încăperile prăfuite, unde mobilierul arăta trist cu husele pe el, îşi imagină schimbările pe care le-ar fi adus prezenţa ei aici.

Era rece şi umed în casa asta, dar Lily ar fi făcut focul în amîndouă căminele şi în soba din bucătărie. Încăperile erau întunecate şi miroseau a igrasie, dar dacă Lily ar fi fost aici, mirosul plăcut de femeie şi de pîine caldă ar fi umplut aerul şi ferestrele ar fi strălucit de lumină.

Caleb oftă. Devenise cam ciudat în aceste zile, îşi spuse el. Realitatea simplă, nefardată era aceea că în timp ce Lily îşi lăsa trupul să capituleze în faţa lui – propriile ei nevoi împingînd-o să facă asta – ea nu avea nici o intenţie să permită visurilor ei să capituleze.

După alte cîteva clipe de singurătate, Caleb părăsi casa unde se mutase după despărţirea de Sandra şi se întoarse la cabrioleta lui. Calul era obosit, aşa că îl conduse încet spre căsuţa lui Lily.

Ştiu, în clipa în care dădu colţul, că ceva era altfel – nu era cum trebuie.

Cînd ajunse la poartă îşi dădu seama că locul era la fel de pustiu ca şi casa pe care tocmai o părăsise.

Totuşi, Caleb traversă poteca şi bătu la uşa din faţă. Nu tu rufe atîrnate pe sîrme, nu tu foc arzînd sub ceaunul cu leşie. Încercă uşa doar ca să constate că era încuiată.

Exasperat – şi mai mult decît îngrijorat – Caleb îşi lăsă calul şi trăsura la poartă şi merse pe jos acasă la familia Tibbet. O femeie simplă, cu bonetă de casă şi rochie din percal răspunse ciocănitului său.

– Da, domnule?

Caleb întrebă de Gertrude şi fu primit. Îşi găsi prietena stînd în salon, brodînd fericită.

– Unde este Lily? întrebă el fără preambul.

Gertrude zîmbi.

– Stai jos, Caleb şi linişteşte-te. Nu a plecat la capătul pămîntului. Presupun că Sandra s-a urcat în tren fără incidente?

Cu chipiul în mînă, Caleb se aşeză pe canapea şi confirmă din cap, nerăbdător.

– La sfîrşitul săptămînii o să fie în Pennsylvania.

– Într-un fel o invidiez, spuse Gertrude cu un oftat.

Caleb nu mai avea stare.

– Despre Lily, interveni el.

Gertrude nu-şi ridică ochii din broderie.

– A plecat la Spokane să-şi cumpere seminţe şi chestii dintr-astea. A dat peste nu ştiu ce comoară. A luat diligenţa din dimineaţa asta.

Caleb stătea deja doar pe marginea canapelei.

– Pentru Tylerville?

– Pentru Spokane, spuse Gertrude.

– Ce fel de comoară?insistă Caleb.

Doamna Tibbet ridică din umeri.

– Nu ştiu, dragul meu. Mi-a spus doar că a dat peste nişte bani şi vrea vrea să cumpere obiecte pentru fermă.

Caleb înjură în barbă şi se ridică în picioare. Avea atîtea să-i spună lui Lily şi atîtea cadouri pentru ea şi ea a plecat după cai verzi pe pereţi. Încăpăţînata asta mică vroia într-adevăr să se mute la ferma aia blestemată.

– Caleb, Lily se întoarce sîmbăta viitoare, spuse Gertrude pe un ton care se vroia sever dar şi alinător în acelaşi timp. Şi toată agitaţia şi înjurăturile tale nu o vor aduce nici o clipă mai devreme.

Caleb nu era el sigur de multe lucruri, în clipa aceea, dar ştia precis că nu ar putea aştepta încă o săptămînă să o vadă pe Lily. Îşi scoase ceasul de buzunar, cel pe care i-l dăduse Joss cînd împlinise doisprezece ani şi-i deschise capacul. Trecuse pe lîngă diligenţă pe drumul dinspre Tylerville şi ştia că o va putea prinde, dacă avea un cal iute.

După ce-şi luă scurt la revedere de la doamna Tibbet, ieşi din casă şi se întoarse înapoi acolo unde îşi lăsase trăsura şi calul. Calul lui însă era prea obosit pentru un asemenea drum, aşa că duse trăsura la staule.

Peste douăzeci de minute pornea în urmărirea diligenţei. Peste alte cincisprezece minute, se întorcea pe jos, înapoi la Fort Deveraux. Calul împrumutat îşi pierduse o potcoavă.

Oprirea la Tylerville a fost de scurtă durată, dar Lily apucă să mănînce o bucată de plăcintă în restaurantul salonului unde lucrase înainte de plecarea ei la Fort Deveraux şi să stea puţin de vorbă cu Charlie. Spre uşurarea ei, neprietenoasa femeie şi fiica ei dispăruseră,

cînd se întoarse ea la trăsură. De fapt, se părea că toată diligenţa avea să fie numai a ei pînă cînd, aproape în ultima clipă, apăru o doamnă frumoasă, roşcată. Avea o mulţime de bagaje şi îl dirijă pe Sam Hargrave pînă cînd totul fu asigurat aşa cum vroia ea.

Cînd se aşeză în faţa lui Lily, îi zîmbi şi o salută.

Era clar altceva, faţă de modul în care o tratase femeia aceea din Fort Deveraux.

– Bună. Numele meu este Lily Chalmers, îi răspunse ea cu căldură.

– Doamnă sau domnişoară?

– Domnişoară, dar te rog să-mi spui Lily.

– Desigur. Iar eu sînt Bianca Parrish şi sînt foarte fericită să te întîlnesc. Spune-mi, care este destinaţia ta?

Lily zîmbi, plăcînd-o imediat pe Bianca pentru ochii ei albaştri care parcă dansau şi pentru chipul ei prietenos.

– Călătoresc spre Spokane. Dar tu?

O fracţiune de secundă, în ochii Biancăi licări tristeţea.

– La San Francisco. Din păcate, lucrurile nu au mers prea bine aici pentru mine, spuse ea după o scurtă ezitare.

– Îmi pare rău, îi mărturisi Lily, cu sinceritate.

Bianca ridică din umerii ei eleganţi şi îşi intensifică zîmbetul.

– Să nu-ţi pară. O să mă mărit cînd ajung acasă şi sînt sigură că o să fiu destul de fericită.

În sinea ei, Lily îşi spuse că Bianca nu ar fi trebuit să se mărite dacă nu era prea încîntată de perspectiva asta, dar nu spuse nimic. În fond, femeia era o străină pentru ea.

– Ai avut o afacere aici? întrebă Lily doar ca să converseze.

Diligenţa se opinti de plecare şi Bianca îşi duse o mînă la pălăria ei cu pene, să şi-o menţină în loc. Purta o rochie de mătase verde şi avea o geantă care se asorta perfect.

– Ai putea spune şi aşa. Aşteptam să mă mărit cu un bărbat – sper că asta nu te va şoca, Lily, dar simt o uşurare teribilă să vorbesc deschis – iar el a venit la mine şi mi-a spus că a găsit pe altcineva.

Din nou Lily sse simţi cuprinsă de compasiune.

– Este cumplit.

– Din fericire, există un bărbat în San Francisco care m-a aşteptat ani de zile. I-am telegrafiat că mă întorc acasă dacă încă mă mai vrea şi el mi-a răspuns că mă aşteaptă.

Lily găsi ciudat că o femeie atît de atrăgătoare şi de inteligentă ca Bianca trebuie să-şi facă atîtea probleme ca să-şi găsească un alt bărbat, dar din nou îşi păstră gîndurile pentru ea. Era fericită că avea companie în timpul călătoriei, şi atît.

– San Francisco trebuie să fie un oraş minunat. Întotdeauna mi-am dorit să ajung acolo, spuse ea.

Bianca încuviinţă înclinîndu-şi capul şi se uită pe fereastră, la peisajul de ţară. De o parte şi de alta a drumului erau mulţi pini înalţi, umbroşi.

– Eu cred că toate locurile seamănă între ele, spuse ea oftînd. Iar zîmbetul ei deveni şi mai luminos cînd se întoarse din nou spre Lily.

– Spune-mi ce planuri ai tu în Spokane.

Lily îi povesti că intenţiona să cumpere lucruri pentru ferma ei, dar nu spuse nimic despre intenţia de a angaja un detectiv de la Pinkerton, ca să-i caute surorile. Bianca era încă o străină pentru ea, ca să-i împărtăşească o speranţă atît de intimă.

Milele dintre Tylerville şi Spokane trecură repede şi oraşul în creştere deveni vizibil în depărtare, cînd dintr-o dată se auziră strigăte şi diligenţa se opri brusc.

Lily îl auzi pe Sam Hargrave înjurînd sub pologul lui şi o clipă cumplită îşi spuse că fuseseră atacaţi de bandiţi. Era complet şocată cînd Caleb smulse uşa diligenţei.

– Ţi-ai schimbat gîndurile, spuse Bianca dulce.

Privirea lui Lily se mută de la Caleb la Bianca şi înapoi. Chiar şi cu faţa umbrită de borul caschetei, Lily văzu paloarea lui Caleb.

– Nu, răspunse el plat.

– La naiba, domnule maior. Am un program pe care trebuie să-l respect, se plînse Sam de pe capră.

– Mai stai puţin, spuse Caleb distrat. Lily, trebuie să-ţi vorbesc.

O bănuială cumplită se forma în mintea lui Lily. Bianca vorbise despre un bărbat cu care sperase să se mărite şi cînd îl văzuse pe Caleb, spusese „Ţi-ai schimbat gîndurile".

Lily îşi încrucişă braţele.

– Mă găseşti acasă la fratele meu Rupert, pe Division Street, spuse ea, ca o clipă mai tîrziu să regrete informaţia dată.

Bianca îşi scosese o batistă din geantă şi-şi ştergea ochii. Umerii îi tremurau uşor, în timp ce plîngea.

– Ticălosule, îi spuse Lily lui Caleb închizînd uşa cu o smucitură. Nemernicule!

– Lily! strigă Caleb.

Sam porni caii şi diligenţa se puse în mişcare. Lily se mută alături de Bianca şi-şi puse o mînă pe umărul ei.

– Caleb este bărbatul cu care vroiai să te măriţi, spuse ea încet, întărindu-se pentru răspuns, deşi îl ştia dinainte.

– Da, spuse Bianca trăgîndu-şi nasul. Şi ceva îmi spune că tu eşti femeia pe care a preferat-o.

Sentimentele lui Lily erau cumplit de confuze. Nu ştia dacă să fie furioasă pe Caleb sau dacă să ignore complet incidentul. În fond, ea nu promisese nimic şi nici Caleb, nu-i promisese ei. Nu era ca şi cum ar fi trădat-o. Şi totuşi, ura gîndul ca el să fi iubit o altă femeie în acelaşi mod intim în care o iubise pe ea.

– Ei? Nu este adevărat? insistă Bianca văzînd că Lily rămînea tăcută.

– Nu ştiu, răspunseLily.

– Cum adică, nu ştii?

Lily oftă.

– Bianca, eu nu am pretenţii la afecţiunea maiorului Halliday. Şi nici nu vreau să am.

Vorbise cu mintea ei, nu cu inima. Lily simţi un ghimpe dureros, dar trecu peste, fără să-şi schimbe expresia.

– Dacă îl iubeşti cu adevărat, poate că n-ar trebui să pleci.

Bianca scutură din cap.

– Cînd maiorul decide ceva, nu mai există cale de întoarcere. Caleb s-a căsătorit o dată fără dragoste şi n-ar mai face asta. A fost prea nefericit.

Lily şi-o aminti pe Sandra spunînd că nici o explozie de dinamită nu i-ar putea schimba lui Caleb o decizie deja luată şi presimţea că amîndouă femeile aveau dreptate. Caleb era cel mai încăpăţînat om de pe pămîntul ăsta.

– Într-adevăr te iubeşte, dacă te-a urmărit tot drumul ăsta, spuse Bianca nefericită.

Lily scutură din cap. Nu suporta nici ca vorbele Biancăi să fie adevărate, dar nici mincinoase. Îşi dori să nu-l fi întîlnit niciodată pe Caleb Halliday, să nu fi dansat niciodată cu el, să nu-i fi mîncat niciodată bomboanele de ciocolată şi să nu fi cedat niciodată nevoilor lui.

– Este doar furios pentru că nu mă supun ordinelor lui. Părerea mea este că se întoarce la Fort Deveraux şi o să mă uite cu desăvîrşire, spuse ea într-un tîrziu.

Bianca scutură din cap.

– Nu, Caleb. Dacă te vrea, nici porţile infernului nu-l vor opri.

Lily nu ştia ce să răspundă la asta aşa că o bătu doar uşor pe mînă pe Bianca şi rămase tăcută pînă cînd diligenţa se opri în faţă la *Grand Hotel*.

– Sper sincer că vei fi fericită, spuse cînd coborîră amînouă din diligenţă. Îl văzu imediat pe Caleb aşteptînd la o oarecare distanţă, arătînd jalnic de nefericit. Sam Hargrave începu să dea jos bagajele de pe diligenţă.

Bianca *o* sărută pe Lily pe obraz. Apoi, cu o privire de nedescifrat aruncată lui Caleb, se grăbi în hotel.

Lily se repezi imediat spre Caleb. În fundul inimii, în ciuda a tot ce gîndea, era fericită că-l vedea acolo.

– I-ai rupt inima bietei femei, îl acuză.

– Ţi-am spus că am avut o amantă înainte de a te fi întîlnit pe tine, spuse Caleb, oarecum în defensivă, în ciuda aparenţei îndărătnice. Uniforma lui, de obicei impecabilă, era şifonată şi plină de praf. Şi *ei* i-am spus că nu ne vom căsători niciodată.

– Nu cred că trebuie să discutăm toate astea în stradă. Vocea şi ţinuta lui Lily erau elegante, în timp ce se întorcea să-şi recupereze valiza. Îi zîmbi lui Sam.

– Mulţumesc, domnule Hargrave, pentru această călătorie foarte confortabilă.

Sam îi zîmbi şi-şi ridică pălăria ponosită.

– Ori de cîte ori veţi dori să călătoriţi cu noi, domnişoară Lily, voi fi mai mult decît fericit.

Caleb mormăia ceva cînd Lily îşi luă valiza de la Sam şi o porni în jos pe stradă. Nu era departe de casa lui Rupert.

– Stai măcar un afurisit de minut, lătră Caleb venind după ea şi apucînd-o de cot. Unde crezi că te duci?

– Acasă la fratele meu, răspunse Lily cu bărbia sus. Şi te rog să-mi dai drumul, domnule maior. Dacă nu, ţip.

Caleb îi dădu drumul la braţ. Îşi scoase apoi pălăria şi şi-o puse imediat la loc, într-o singură mişcare.

– Vreau să ştiu ce faci aici, sîsîi el ţinînd uşor pasul cu paşii mici ai lui Lily, care continua să se îndrepte spre casa lui Rupert.

Căruţe şi trăsuri ropoteau pe strada pavată cu cărămidă şi Lily îşi permise un zîmbet secret.

– Am devenit o femeie cu mijloace, Caleb, spuse ea continuîndu-şi mersul iute. Între timp Caleb îi luase valiza din mînă, aşa că ea mergea legănîndu-şi braţele.

– Vreau să-mi cumpăr tot ce am nevoie pentru pămîntul meu.

– Dar asta e o nebunie. Cine o să te protejeze de indieni şi de tîlhari?

– Eu, răspunse Lily fără pauză, deşi în sinea ei se simţea mai puţin sigură. Presupun însă că într-o bună zi mă voi mărita, totuşi.

Caleb înjură încetişor.

– Perfect. Mărită-te cu oricine te vrea, izbucni el.

– Mulţumesc, aşa o să fac, răspunse ea dulce. Coti apoi pe o stradă laterală şi începu să se simtă mai bine, pentru că vedea deja în depărtare, casa lui Rupert.

– Spune-mi de unde ai banii pentru proiectul ăsta stupid! îi ceru Caleb.

Lily se uită în sus la el, cu coada ochiului.

– M-am vîndut fiecărui bărbat din post. I-am lăsat să-mi facă tot ce mi-ai făcut şi tu, şopti ea.

Caleb încremeni.

– Te previn, Lily Chalmers ..

– Pentru ce?

Exact în clipa în care Lily dădu să intre pe poarta din faţă a casei lui Rupert, Caleb o prinse din nou de braţ. Lăsă valiza jos şi o apucă de amîndoi umerii.

– Spune-mi!

Lily oftă.

– Nu ştiu exact de unde vin banii, Caleb. Mi i-a trimis mama mea. Se pare că după ce a scăpat de noi, situaţia ei s-a îmbunătăţit considerabil. Acum, că ţi-am răspuns la întrebare – vrei să încetezi să te mai porţi astfel în public?

Caleb se uită la ea şi îi dădu drumul.

– Trebuie să vorbim.

Lily puse mîna pe clanţă.

– De ce?

– Pentru că în clipa în care o să intri în casă, o să afli că eu am mai fost pe aici ca să pun întrebări, de aceea.

– Mîna lui Lily încremeni în aer.

– Ce-ai spus?!

– Am angajat un detectiv de la Pinkerton ca să-ţi caute surorile, Lily.

Lily încremeni.

– Ţi-am spus că ...

– Da, că nu vrei să te simţi obligată. Ştiu. Dar am vrut să fac asta pentru tine pentru că îmi puteam permite, aşa că am făcut-o.

Înainte ca Lily să apuce să spună ceva, în pragul uşii apăru Rupert, strigînd fericit:

– Lily! Ce te aduce aici? După care îi oferi lui Caleb un zîmbet prietenos.

– Mă bucur să te revăd, domnule maior.

În timp ce Lily îşi îmbrăţişa fratele, se uita la Caleb şi se minuna. Omul ăsta era un adevărat mister, acum făcînd dragoste cu ea ca şi cum nu ar mai fi existat niciodată vreo altă femeie pentru el, acum traversînd strada şi evitînd-o. Aştepta să-i dicteze lui Lily orice mişcare, deşi erau practic nişte străini, cu toată intimitatea lor şi o urmărise tot drumul de la Fort Deveraux la Spokane doar ca să afle ce anume avea de gînd să facă.

Nu se poate, îi lipsea o doagă.

Caleb îşi duse mîna la borul pălăriei şi îl salută pe Rupert, apoi i se adresă ei, pe tonul acela sacadat, autoritar, pe care-l folosea cu soldaţii.

– Mîine ne întoarcem la fort, anunţă el.

– Tu poţi să faci ce vrei, domnule maior, dar eu rămîn aici. Am treburi de făcut, spuse ea cu răceală.

– Vrei să-i explic fratelui tău de ce anume am pretenţii asupra ta? o întrebă Caleb, pe un ton glumeţ-indulgent.

Lily simţi că se încinge la faţă ca o sobă îndesată pentru gătit.

Rupert îi privea uluit.

– Mi-a scăpat cumva ceva?

Caleb se opri la timp ca să evite un vîrf de pantof în fluierul piciorului.

– Pe mîine, repetă el. După care se scuză şi se îndepărtă.

– Întoarce-te pentru cină, strigă Rupert după el şi de data asta îi veni să-i ardă şi lui una la gioale.

Petrecîndu-şi un braţ pe după umerii ei, Rupert o conduse în micuţa casă din lemn.

– Deci ţi-au venit în sfîrşit minţile la cap şi te-ai hotărît să te aşezi într-un loc şi să-ţi faci o viaţă a ta. Maiorul mi se pare un om bun.

Lily se întrebă dacă Rupert chiar nu observase că de fapt ea şi Caleb se urau.

– Este un ticălos îngîmfat, autoritar, încăpăţînat.

Rupert zîmbi.

– Exact ce-ţi trebuie ţie.

Pentru că aşa a fost să fie, Caleb apăru la cină, în seara aceea. Uniforma lui fusese scuturată şi călcată şi părul îi strălucea de curăţenie. Îi aduse lui Rupert havane cubaneze şi lui Lily, o figurină din porţelan.

Lily se uita la el uluită şi el îi zîmbi ca şi cum discuţia din faţa porţii n-ar fi existat vreodată.

– Vreau să mă căsătoresc cu sora ta, anunţă el după ce Rupert mîncase cea mai mare parte dintr-un pui, împreună cu piureu de cartofi, sos şi porumb, la masa simplă din bucătărie.

Lily nu-şi făcu iluzii la afirmaţia lui Caleb. O spusese poate pentru simplul motiv că lui Caleb îi lipsea curajul de a-i spune clar lui Rupert că de fapt o vroia ca amantă.

Amîndoi bărbaţii luară cîte un trabuc şi şi-l aprinseră.

– Eu nu am de spus nimic la asta? întrebă Lily trîntind tigaia din fontă pe care se pregătea să o ducă înapoi pe sobă.

Caleb se aplecă în faţă, în vălătucii de fum dintre ei şi spuse confidenţial:

– Ştii, am compromis-o. Nu ne mai rămîne nimic de făcut decît să legăm nodul înainte de dezastru.

Lily ar fi explodat dacă nu ar fi fost surprinsă de reacţia lui Rupert. Ar fi trebuit să fie furios – jignit, chiar –

dar el se îndreptă doar pe speteaza scaunului, continuînd să pufăie din trabucul ăla afurisit.

– Înţeleg, spuse el.

– Eu nu mă mărit cu – cu *soldăţoiul ăsta*! izbucni Lily. Oricum, nu face decît să te prostească! Mă auzi, Rupert? *Nu o să fie nici o nuntă*!

Rupert se uită la ea, gînditor.

– Este adevărat că te-a compromis?

Lily se făcu roşie ca racul. Nu ar fi putut răspunde la întrebarea asta nici dacă ar fi plătit cu viaţa.

– Ar putea apărea un copil. Te-ai gîndit vreodată la asta? raţionă Rupert.

– Da, colaboră Caleb. Te-ai gîndit vreodată la asta?

Lily se prăbuşi într-un scaun. Sarcina era o posibilitate la care nu se gîndise niciodată. Fusese prea vîrîtă în problemele ei, pentru aşa ceva.

– Şi mai tăceţi odată, amîndoi, şopti ea simţind că i se face rău.

– Eu cred c-ar fi mai bine să te măriţi cu maiorul, spuse Rupert.

– Eu cred că mai curînd m-aş mărita cu diavolul, contracară Lily.

Caleb rîse.

– Spune, nu-i aşa că e frumoasă?

Rupert se încruntă.

– Personal, cred că are nevoie de o bătaie bună.

– De acord, spuse Caleb.

– Nu vreţi să încetaţi să vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi aici? Şi ar fi nevoie de un bărbat mai mare ca voi doi, să mă convingă.

Caleb se aplecă în faţă, în scaun.

– Să fie asta o provocare?

– Nu, spuse Lily şi cuvîntul îi ieşi din gură odată cu o mare bucată din mîndria ei.

– M-am gîndit şi eu că nu, spuse Caleb.

– Nu-ţi forţa norocul, ripostă Lily.

În seara aceea nu se rezolvă nimic.

Duminică dimineaţă, după o noapte în care se perpelise de grijă că ar putea fi însărcinată, Lily se duse la biserică şi se rugă la Dumnezeu să-l facă pe Caleb să plece şi să o lase în pace. Asta, desigur, dacă nu era însărcinată – nu avusese ciclu de cînd plecase din Tylerville.

Cînd se întoarse acasă la Rupert, nici el şi nici Caleb nu erau acolo. Scotoci prin bufeturi pînă cînd găsi ingrediente pentru o plăcintă cu mere şi tocmai întindea aluatul cînd auzi un ciocănit în uşă.

– Intră, strigă ea fără să se gîndească.

Uşa se deschise şi în prag apăru Caleb.

– Vreau să-mi cer scuze pentru aseară, spuse el cu pălăria în mînă, cu o expresie la fel de nevinovată ca a unui băiat de altar. Adevărul este, continuă el, că eu unul nu cred c-ar trebui să ne căsătorim.

Lily începea să aibă gînduri pentru făcăleţul din mîna ei. Cuvintele lui nu o surprinseră de loc; ştiuse de la bun început că era un netrebnic.

– Ah?

– Nu am face decît să ne batem tot timpul. Şi firească, să facem dragoste. Eu cred că cel mai bine ar fi să stăm departe unul de celălalt, de acum înainte.

Chiar în dimineaţa aceea, se rugase Lily să-l audă spunînd cuvintele astea. Atunci de ce o duruseră atît de mult?

– Şi dacă sînt însărcinată?

Caleb ridică din umeri ca şi cum ar fi vorbit despre un ciob sau un deget înţepat.

– Desigur, o să am grijă de voi amîndoi.

– Aşa cum ai avut grijă de Bianca, presupun.

Zîmbetul lui Caleb era enervant.

– Da.

Lily începu să-şi bată sacadat palma cu făcăleţul.

– Dar nu crezi că ar trebui să ne căsătorim.

– Categoric nu, răspunse Caleb ferm.

– Dar dacă *eu* cred că ar trebui?

Caleb zîmbi.

– Dacă mă ceri de bărbat, Lily-Floare-de-Crin, poate că m-aş mai gîndi. Dar va trebui să fii corespunzător de umilă, desigur.

Lily scoase un strigăt strangulat de furie şi ocoli masa agitînd făcăleţul ca pe un topor de luptă.

Caleb i-l smulse fără efort din mînă şi îl aruncă într-o parte, înainte de a o trage în braţele lui. Lily se luptă dar fără scăpare şi cînd el îi luă bărbia în mînă şi îi dădu capul pe spate să o sărute, cauza ei fu pierdută.

Cînd sărutul încetă şi Lily rămase fără suflare, Caleb o îndepărtă de el.

– Cînd te răzgîndeşti, ştii unde să mă cauţi.

Lily se uită la el.

– Mai bine dansez în iad decît să vin tîrîndu-mă la tine, Caleb Halliday!

Caleb rîse. Mai curînd uluit decît bine dispus.

– Dacă nu m-aş gîndi c-ai putea purta în pîntece copilul meu, te-aş întoarce pe genunchi şi ţi-aş da o mamă sfîntă de bătaie, la fund!

– Nu-ţi port copilul! strigă Lily şi se năpusti ca o furtună din casă, spre magazie, ca să aducă lemne pentru sobă.

Caleb o urmă, înghesuind-o pe Lily pe o capră de tăiat lemne şi-şi puse posesiv o mînă pe abdomenul ei.

– Asta o să mai vedem peste cîteva luni, spuse el. Îşi mişcă degetele în jos spre locul ei cel mai intim şi chiar prin fuste şi jupoane, Lily simţi că ia foc.

Începu să respire tare, repede.

– Caleb, *încetează* ...

Caleb îşi retrase mîna doar ca să-şi apese duritatea de ea şi Lily gemu surd. În clipa aceea îl ura pentru abilitatea lui de a o face să-şi piardă raţiunea şi să se joace cu simţurile ei.

– Oricînd poate veni Rupert, spuse ea practic gemîndu-şi cuvintele.

– Mincinoaso, îi răspunse Caleb răguşit. Acum e la prînzul de duminică, cu fiica pastorului. Ştii, îi face ochi dulci. Probabil că se vor căsători în curînd.

În timp ce vorbea, Caleb îi ridica fustele iar ea nu avea puterea să i se împotrivească.

Încercă totuşi, cu ultimele zvîcniri ale voinţei ei să se întoarcă şi ar fi căzut peste capră dacă nu ar fi prins-o el.

Caleb se apropie mai mult de ea, sărutîndu-i ceafa. Magazia de lemne era umbroasă şi mirosea frumos şi pe Lily o durea bătălia care se dădea între mîndria ei şi nevoile trupului ei tînăr.

Caleb îi ridică fustele pînă la brîu şi îi coborî pantalonaşii şi Lily tot nu se opuse. Se apucă doar cu amîndouă mîinile de capra de tăiat lemne, în timp ce era cuprinsă de val după val de căldură. Instinctul o făcu să se aplece în faţă: plăcerea o făcu să strige încetişor, în timp ce el se strecura în adîncurile catifelate ale feminităţii ei.

Uitînd de fuste, Caleb îşi ridică mîinile spre sînii ei, luptîndu-se să ajungă acolo pe sub rochie şi îi frămîntă

cu blîndeţe, în timp ce ea întîmpina fiecare lovitură a coapselor lui cu aceeaşi mişcare. Cînd ritmul lui crescu, crescu şi al ei şi cînd climaxul violent o sfîşie, Lily îşi muşcă buza de jos pentru ca el să nu ştie cît de multă plăcere îi procura.

Caleb se afundă adînc de tot şi cu un geamăt surd îşi revărsă sămînţa caldă în ea. Rămase unit cu ea, cu mîinile mişcîndu-i-se pe sînii ei, cu respiraţia întretăiată.

Lily rămasă uluită simţindu-l cum se măreşte din nou şi încercă să se elibereze. Caleb se retrase din ea, dar numai atît cît să se aşeze pe o buturugă pentru tăiat lemne şi să o întoarcă pe Lily cu faţa spre el. Apoi o coborî în jos pe tija lui şi Lily o simţi întărindu-se şi mai mult în ea, puternică, tare ca întotdeauna. Îşi lăsă capul să cadă pe spate, în total abandon, în timp ce Caleb începu să-i deschidă nasturii corsajului.

Lily gemu cînd el se aplecă în faţă să-i tachineze cu blîndeţe un sfîrc acoperit încă de mătasea cămăşuţei şi încercă să se descopere singură.

Caleb îi cuprinse încheieturile mîinilor în mîinile lui, îndepărtîndu-le de trup. Continuă să-i savureze sînii prin bariera fină a cămăşuţei şi plăcerea – între aceasta şi mişcările înnebunitoare ale tijei lui în ea – era extremă, înnebunitoare.

– Caleb, pledă ea arcuindu-se spre spate, ca sînii să-i ajungă mai bine la el.

Caleb îi desfăcu şi îi dădu cămăşuţa în părţi ca să-i poată suge sînii şi mîinile ei, eliberate acum, se îndreptară imediat spre capul lui. Îşi prinse degetele în părul lui Caleb şi îl ţinu aproape de ea. Începu să se mişte circular, cu fervoare, în poala lui. În sfîrşit, într-o sălbatică disperare, îi astupă gura cu a ei şi el o sărută, revendicînd-o cu limba, în acelaşi timp în care o

revendica cu bărbăţia lui. În timp ce îl călărea fără ruşine spre explozia glorioasă, picioarele i se petrecură strîns în jurul coapselor lui, storcînd şi aspirînd în trupul ei, esenţa trupului lui.

Capitolul 12

În noaptea aceea, departe de Lily, dormind în camera lui de hotel, Caleb îl visă pe fratele lui, Joss, şi bătălia care le schimbase amîndurora vieţile.

Aerul fierbea, plin de mirosul fricii şi al sîngelui. Gemete şi explozii se făceau auzite de pretutindeni. Tînăr şi înspăimîntat, Caleb stătea trîntit pe burtă îndărătul unei mici ridicături de pămînt, cu palmele transpirate lipite de patul armei.

Cu o zi în urmă, cu o oră în urmă, Caleb ar fi jurat că diavolul era doar o poveste de speriat copiii şi femeile. Acum, cu frica în suflet şi cu răul plutind peste tot în jurul lui, Caleb credea cu adevărat.

Locotenentul care comanda grupa lui Caleb strigă un ordin de înaintare. Rugîndu-se ca moartea să nu-i fie prea dureroasă, Caleb sări în picioare şi porni la atac, împreună cu ceilalţi, printr-o ploaie de gloanţe.

Într-un tîrziu, ajunseră la un pîlc de arbori. Caleb îşi făcu rapid inventarul şi fu uimit să descopere nu numai că era în viaţă, dar era chiar întreg.

Locotenentul le ordonă să se împrăştie, şi Caleb îi văzu pe oameni supunîndu-se. El trebuia să rămînă pe loc. Cu inima în gît, aruncă o privire în jur.

Atunci observă o bucată dintr-o uniformă cenuşie ascunsă într-un tufiş. Dumnezeule, se rugă Caleb, oricine ar fi, fă să fie deja mort, ca să nu trebuiască să-l omor eu.

Se duse mai aproape şi descoperi un rebel zăcînd cu faţa în jos, cu un braţ smuls din umăr. Bucăţi de carne erau împrăştiate peste tot.

Cu stomacul în gît, Caleb se tîrî lîngă bărbat şi-l împinse uşor cu baioneta în coaste.

– Mai trăieşti, Johnny? întrebă el, într-o şoaptă răguşită.

Sudoarea îi năclăia cămaşa, făcînd-o să i se lipească pe piept şi între omoplaţi.

Inima lui Caleb se opri în loc cînd rebelul se răsuci cu faţa în sus şi-l privi în ochi. Chipul slăbit şi murdar era al lui Joss şi, uimitor, îi zîmbi lui Caleb, dezvelind două şiruri de dinţi perfecţi.

– Salut, frăţioare, spuse el.

Caleb închise ochii, terorizat.

– Isuse! murmură el, ca o rugăciune, şi nu ca un blestem.

– Ai tăi vor veni şi mă vor găsi în cîteva minute, Caleb, îi spuse Joss cu voce liniştită, aşa cum îi vorbise cu mulţi ani în urmă, cînd îl învăţase să călărească şi să tragă cu arma. Mă vor băga în închisoare şi acolo voi putrezi.

Caleb ştia deja ce avea Joss de gînd să-i ceară, şi scutură din cap.

– Nu! suspină el.

Joss îi vorbi încet.

– Trebuie s-o faci, băiete. Trebuie să mă scapi de tot acest chin, acum şi aici – pentru că dacă n-o faci, tot am să mor, numai că mult mai lent şi mai chinuitor.

Lui Caleb îi curgeau lacrimi pe obraz, amestecîndu-se cu praful şi murdăria.

– Dar eşti fratele meu, reuşi el să îngaime.

Joss scăpă un geamăt, şi Caleb îi simţi întreaga durere şi spaimă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Caleb, ajută-mă. Nu te am decît pe tine.

Gîndurile lui Caleb începură să alerge. Ştia foarte bine că închisorile de război erau nişte locuri îngrozitoare, cu mîncare puţină şi nici un medicament, dar nu putea să tragă în fratele lui decît dacă s-ar fi împuşcat şi el după aceea. Iar el voia să trăiască.

Aruncă o privire în urmă şi-şi văzu sergentul apropiindu-se. Înghiţi cu greu şi tresări cînd simţi mîna lui Joss, cea care îi mai rămăsese, prinzîndu-l de încheietură.

– Am un prizonier aici! strigă Caleb. Se şterse pe faţă, cu mîneca, de lacrimi şi transpiraţie.

– Fii blestemat, Caleb! izbucni Joss. Fii blestemat să arzi în iad pentru trădare şi laşitate!

Sergentul aruncă o privire către Joss şi se strîmbă.

– Ăsta n-o mai duce mult, spuse el. Du-l în spatele liniilor chiar acum.

Joss era deja doar pe jumătate conştient. Continuă să mormăie înjurături, dar asta nu era nimic nelalocul lui pentru un prizonier rebel. Sergentul nu avea de unde să ştie că cei doi bărbaţi, unul prieten şi celălalt inamic, erau fraţi. Şi nici nu i-ar fi păsat, chiar dacă ar fi ştiut, se gîndi Caleb, pentru că ăsta era un război, şi în război toate regulile obţinute sînt încălcate.

Caleb îl puse pe Joss pe picioare, îi luă braţul cel bun peste umăr şi-l conduse în spatele liniilor, trecînd printre cadavre îmbrăcate în albastru şi altele în cenuşiu.

Joss îşi reveni şi-l privi fix în ochi pe Caleb, chiar înainte de a intra în cortul infirmeriei, unde soldaţi de ambele părţi gemeau din răsputeri.

– Iudă! şopti el, furios, şi-l scuipă pe Caleb în faţă.

Caleb tresări şi se trezi, simţind încă saliva fratelui lui pe obraz şi, deşi ştia că totul era în mintea lui, se şterse pe faţă.

Visul încă nu-l părăsise de tot. Îşi simţea abdomenul contractat şi era transpirat, în ciuda faptului că era o noapte rece. Disperarea din sufletul lui era la fel de puternică şi de adîncă, cum fusese întotdeauna.

– La naiba cu tine, Joss, şopti Caleb, lasă-mă în pace!

Se ridică în şezut în pat, dorindu-şi să fi fost şi Lily lîngă el. Nici măcar n-ar fi avut nevoie s-o atingă; doar voia s-o privească dormind, şi asta l-ar fi liniştit.

Caleb îşi trecu degetele răsfirate prin păr. Trebuia să se ducă acasă, să-l întîlnească pe Joss, să-şi recapete locul în familie. Îşi voia partea lui de pămînt şi de cai.

Şi o voia pe Lily lîngă el, acum şi întotdeauna.

Transpirat, Caleb se lăsă să cadă înapoi pe pernă, oftînd. Probabil că se va înţelege cu Lily la fel cum se înţelesese cu Joss; oamenii ăştia doi îi făceau zile fripte.

Trupul i se încordă amintindu-şi de magazia de lemne. Dumnezeule bun, oare ce avea femeia asta de-l făcea s-o dorească atît de mult?

Caleb se întoarse pe burtă, dar aşa fu şi mai rău: continua să şi-o imagineze pe Lily dedesubtul lui. Se răsuci înapoi pe spate şi se sili să închidă ochii.

Trecu multă vreme pînă adormi, şi visă acelaşi vis încă o dată, de la început pînă la sfîrşit.

Lily se trezi devreme în dimineaţa următoare şi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: pregăti micul dejun pentru Rupert. El stătea în faţa oglinzii crăpate de deasupra sobei şi-şi aranja gulerul cămăşii, cînd se auzi o bătaie în uşă.

Lily se pregăti sufleteşte, crezînd că era Caleb, dar cînd Rupert deschise uşa, văzu o femeie blondă, frumoasă, cu ochi albaştri şi buze pline.

– Cine-i ea, Rupert? întrebă vizitatoarea, aruncîndu-i lui Lily o privire neprietenoasă şi chiar insultătoare.

Rupert chicoti şi făcu un gest către Lily.

– Este doar sora mea. Lily, aş vrea să faci cunoştinţă cu Winola Ferring.

– Bună, făcu Lily, rezervată.

Winola dădu din cap, curtenitoare.

– E timpul să înceapă orele, îi spuse ea lui Rupert pe un ton aspru, care-i sterpezi dinţii lui Lily. Vom întîrzia.

Rupert se întoarse către Lily, strălucind de bucurie.

– Winola predă la clasele întîi şi a doua, spuse el.

Lily, care iubea copiii dar nu credea că ar putea avea şi răbdarea să-i educe, reuşi să zîmbească.

– Deci tu şi Rupert lucraţi împreună.

– Da, răspunse Winola, cu un zîmbet ceva mai prietenos decît cel dinainte.

– Ce frumos, remarcă Lily, cu sinceritate. Rupert fusese singur prea multă vreme; avea nevoie de o soţie şi venise timpul să aibă şi copii. Şi dacă s-ar căsători cu Winola sau cu oricare alta, s-ar bucura pentru el.

Winola îşi înlănţui, posesivă, braţul de braţul lui Rupert.

– Mă bucur că te-am cunoscut, domnişoară Sommers, spuse ea, trăgîndu-l pe Rupert către uşă.

– Chalmers, o corectă Lily. Domnişoara Chalmers.

Ochii albaştri ai Winolei se lărgiră.

– Parcă spuneai că este sora ta, se întoarse ea către Rupert, acuzatoare.

– Părinţii mei au adoptat-o cînd avea doar şase ani, se grăbi Rupert să-i explice. Apoi îi aruncă lui Lily o privire plină de disperarea omului hăituit.

– Presupun că vei pleca în curînd, îi spuse Winola lui Lily şi privirea îi era plină de speranţă.

Lily ar fi vrut să rîdă.

– Nu te teme, Winola, replică ea, n-am să stau prea mult.

Winola pufni pe nas şi-l trase pe Rupert afară din casă.

Fredonînd un cîntec, Lily se apucă să strîngă resturile micului dejun, adunînd vasele în chiuvetă ca să le spele mai tîrziu, apoi îşi puse boneta galbenă, asortată la rochie. Îşi puse mănuşile în timp ce ieşea din casă, cu sacul de mînă atîrnat la încheietură.

Era o zi frumoasă, plină de toate promisiunile primăverii, iar Lily se simţea plină de bucurie în timp ce se grăbea către centrul oraşului, acolo unde se găseau toate magazinele, pline de lucruri minunate.

Prima ei oprire fu la bancă, unde îşi depuse banii într-un cont şi primi o scrisoare de credit pe care s-o arate drept dovadă, proprietarilor magazinelor. A doua oprire fu la cel mai mare magazin cu articole de grădinărit şi unelte pentru fermă.

Lily comandă un plug, mai multe lame, o sobă de bucătărie, şi întrebă dacă îi puteau fi expediate la Tylerville imediat.

Tocmai se uita prin raionul cu seminţe şi articole de grădinărit, cînd Caleb se ivi lîngă ea.

– Bună dimineaţa, domnule maior, spuse ea cu răceală, văzîndu-şi mai departe de treabă. Îşi alese o săpăligă, un hîrleţ şi o lopată şi le aşează lîngă maşina de încasat.

Muşchii obrazului lui erau încordaţi.

– Lily, răspunse el, cu o înclinare scurtă a capului.

– Sînt surprinsă să văd că eşti încă aici, continuă ea, în timp ce alegea un cornet cu seminţe de porumb şi răscolea boabele cu degetele. Parcă aveai nişte soldaţi la care să le dai ordine.

Aşa cum stătea lîngă el, se simţea ca şi cum ar fi stat pe buza unui vulcan gata să erupă. Cu toate astea, el îi vorbi liniştit.

– Vino cu mine alături să bem împreună o ceaşcă de cafea. Te rog.

Cererea aceasta a lui era atît de simplă şi de departe de felul lui de a fi, încît Lily se întrerupse din ce făcea şi-l privi cu uimire în ochi.

– Cred că am putea face asta, spuse ea.

După ce-i spuse vînzătorului că se va întoarce imediat să-şi termine cumpărăturile, Lily îl luă pe Caleb de braţ şi-l lăsă s-o conducă pînă la restaurantul de alături. Se aşezară la o masă, cu ceştile de cafea fierbinte în faţă, fără un cuvînt.

– Mă retrag din armată, spuse el.

Lily simţi o undă de speranţă înţepînd-o între sîni. Poate Caleb se răzgîndise; poate că, pînă la urmă, voia să fie fermier. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptîndu-l să continue.

– Vreau să mă întorc în Pennsylvania.

Toate speranţele ei se risipiră. Nu mai putea decît să-l privească, cu sufletul plin de tristeţe.

– Înţeleg, făcu ea într-un tîrziu, plină de demnitate.

Caleb băgă mîna într-un buzunar şi scoase o cutie mică.

– Vreau ca tu să vii cu mine, Lily, mai spuse el, punînd cutia în faţa ei.

Ea o deschise cu mîinile tremurînd, şi găsi un superb inel cu diamante. Piatra centrală strălucea cel mai puternic, pusă parcă în valoare de diamantele mai mici din jurul ei. Degetul îi ardea, în aşteptarea inelului.

– Nu pot, răspunse ea, închizînd cutia şi împingînd-o înapoi spre Caleb.

El se aplecă înainte pe scaun şi-şi coborî vocea.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu ţii la mine, Lily, pentru că eu ştiu că n-ar fi adevărat. Ieri mi te-ai dăruit într-o magazie de lemne, îţi mai aminteşti?

Lily se îmbujoră şi-şi coborî privirea.

– Ţin la tine, răspunse ea, dar nu vreau să-mi părăsesc pămîntul, şi nu vreau să mă mărit.

– Eşti de acord să te măriţi cu mine dacă am să vin să stau cu tine pe bucata ta de pămînt?

Speranţa începu din nou să licărească în inima ei.

– Da.

– Dar abia mi-ai spus că nu vrei să te măriţi.

Lily îşi muşcă buzele.

– Dacă vom trăi împreună în aceeaşi casă, va trebui să fim căsătoriţi, nu-i aşa?

Caleb împinse cutia inelului înapoi peste masă.

– Ţi-a trecut vreodată prin cap că aş putea să-ţi promit că voi trăi cu tine la fermă, că mă voi căsători cu tine, pentru ca apoi să te duc unde vreau eu, fără să mă mai obosesc să te întreb dacă vrei sau nu?

– Ştiu că tu nu ai o părere prea bună despre căsătorie, răspunse Lily, ignorînd cutia inelului şi sorbind din cafea. Adevărul era că nu se gîndise niciodată la

posibilitatea expusă de Caleb; ştia că era prea cinstit ca să facă aşa ceva.

– La dracu', şopti el, trebuia s-o fac. Trebuia să-ţi spun că voi locui cu tine la fermă şi apoi să mă însor cu tine.

– Nu te-aş fi iertat niciodată şi ştii foarte bine. Ar fi stricat totul între noi.

– Nu chiar totul, o contrazise el, făcînd-o din nou să roşească.

– Chiar trebuie să revenim la asta în fiecare discuţie pe care o purtăm?

Caleb scoase inelul din cutie, apoi îi prinse mîna stîngă şi-i strecură inelul pe deget, fără prea multe fasoane.

– Gîndul că m-ai lăsa să fac dragoste cu tine oriunde mă face să revin la asta în fiecare discuţie pe care o purtăm.

Lily aruncă o privire furişată împrejur, ca să vadă dacă nu-i auzise cineva. Din fericire, restaurantul era aproape gol, şi ceilalţi clienţi stăteau departe de ei.

– Nu-i nevoie să fii arogant, făcu ea, încercînd să-şi scoată inelul. Însă îi era puţin prea mic şi nu voia să iasă.

Ochii de culoarea chihlimbarului ai lui Caleb străluceau de bucurie cînd ea se uită la el.

– Ţi se potriveşte perfect.

Lily îşi împinse scaunul înapoi.

– Am să-l scot chiar dacă va trebui să-mi tai degetul, răspunse ea, pregătindu-se să plece.

– Ridică-te numai de pe scaunul acela şi-ţi voi face o scenă de care să-ţi aminteşti toată viaţa, îi promise Caleb.

Lily se aşeză la loc.

– Nu vreau să mă mărit cu tine şi nici nu vreau să plec în Pennsylvania, aşa că de ce nu mă laşi în pace?

– Pentru că te iubesc, răspunse Caleb, şi el păru la fel de surprins că spusese aceste cuvinte pe cît fu ea de surprinsă să le audă.

– Poftim?

– M-ai auzit ce-am spus, Lily.

– Ai spus că mă iubeşti. Vorbeşti serios?

Caleb îşi trecu o mînă prin păr.

– Da.

Lily rămase cu ochii aţintiţi la el şi încetă să mai încerce să-şi scoată inelul de pe deget.

– O spui doar aşa. Trebuie să fie tot vreuna din şmecheriile tale.

Caleb rîse, un rîs fără pic de amuzament.

– Crede-mă, nu-i nici o şmecherie – este un adevăr cu care va trebui să mă împac în următorii vreo cincizeci de ani.

În clipa aceea, Lily vru să-i spună că vrea să se mărite cu el. Voia să capete dreptul de a sta în braţele acestui bărbat, în patul lui, toată noaptea, de a se bucura de atingerea lui; îi dorea copiii şi rîsul şi chiar furia. Numai că, dintr-o dată, începu să se teamă. Mai devreme sau mai tîrziu poate că îl va îndepărta, tot aşa cum şi mama ei îl îndepărtase pe tatăl ei. Iar ea va sfîrşi alcoolică, la fel ca şi mama ei, poate chiar prostituată. De fapt, dintr-un punct de vedere, chiar asta făcea. Caleb spusese că i s-ar dărui oricînd şi oriunde, şi avea dreptate. Astfel, lucrurile puteau evolua în aşa fel încît într-o zi şi-ar putea părăsi proprii copii.

Lily se gîndi că poate era la fel ca şi maică-sa. Mai mult, gîndindu-se la felul în care se purtase cu Caleb, trebuia să ia în considerare şi această posibilitate.

Lily îşi împinse înapoi lacrimile de ruşine şi oroare. Îşi împinse scaunul în spate şi sări în picioare.

Caleb o strigă, dar ea nu se opri. Ţinîndu-şi capul sus, se întoarse la magazin, să-şi termine cumpărăturile.

Dar toată plăcerea de a face cumpărături dispăruse.

Lily cumpărase tot ce avea nevoie pînă la ora prînzului, inclusiv lemnul de construcţie pentru casă. Lăsă instrucţiuni precise de expediere, apoi plecă încet către casa lui Rupert.

El, desigur, nu era acasă, pentru că mai erau încă cîteva ore pînă la terminarea şcolii şi nici Caleb nu se zărea nicăieri. Cu inima grea, se întinse pe patul din bucătărie care fusese al ei pe vremea cînd locuise acolo, împreună cu Rupert.

Cu siguranţă că nu mai existase vreodată o femeie într-o încurcătură mai mare ca a ei.

Dormi vreo oră, ceea ce făcu să-i dispară durerea de cap, apoi se sculă, se duse la chiuvetă, îşi acoperi mîna stîngă cu săpun. Inelul de la Caleb însă tot nu voia să iasă.

Frustrată, se întoarse către calendarul de perete şi începu să facă nişte calcule. Rezultatul îi dădu alte dureri de cap şi o făcu să pălească. Putea fi însărcinată.

Bunul simţ îi spunea să se ducă la Caleb, să recunoască că îl iubea şi să se mărite cu el cît mai repede, dar temerile îi erau mai puternice. Şi aceste temeri îi spuneau că istoria se repetă. Devenea o a doua Kathleen.

Lily era o femeie puternică şi arareori plîngea, dar gîndul că va duce viaţa pe care o dusese şi maică-sa era mai mult decît putea suporta. Se aşeză la masă, îşi puse capul pe mîini şi începu să plîngă.

Caleb nu apăru nici la cină şi Lily se simţi puţin încurcată, deşi încercă să se convingă singură că ar fi trebuit să se simtă uşurată.

Rupert mînca cu poftă din tot ce-i pregătise ea, dar Lily nu avea deloc poftă de mîncare. Îşi tot împingea bucata de carne dintr-o parte în alta a farfuriei şi tresărea de fiecare dată cînd se auzea cîte un zgomot pe stradă, abia reuşind să se abţină să alerge la fereastră să se uite după Caleb.

– Cred că maiorul Halliday a plecat către Fort Deveraux deja, se aventură Rupert, punîndu-şi încă o bucată de carne în farfurie.

– N-ar fi plecat fără să-şi ia rămas bun de la mine, spuse Lily, şi chiar în clipa aceea ar fi vrut să-şi poată lua cuvintele înapoi.

Rupert ridică o sprînceană.

– Mă surprinzi, Lily. Îi permiţi nişte intimităţi acestui bărbat şi totuşi te porţi cu el de parcă ar fi ciumat. Îl iubeşti sau nu?

Obrajii ei se înroşiră de jenă.

– Întîmplător şi *tu* mă surprinzi, replică ea. Mă aşteptam din partea ta să fii furios pentru ce am făcut cu Caleb – în schimb, tu te-ai purtat de parcă el ar fi avut dreptul să se poarte aşa.

Trecu mult timp înaintea răspunsului lui Rupert.

– Eu ştiu că tu nu eşti o stricată, Lily – căci dacă ai fi fost, s-ar fi văzut cu mult timp în urmă. Şi dacă ai fost în intimitate cu maiorul – şi s-ar părea că într-adevăr ai fost – asta nu poate însemna decît că îl iubeşti.

– Sau că sînt la fel ca şi mama, spuse Lily, plină de disperare. Ochii îi străluceau de lacrimi cînd se uită la Rupert. Şi ea a fost în intimitate cu bărbaţii. Cu toate felurile de bărbaţi.

– Ai mai fost şi cu alt bărbat în afară de Caleb?

– Bineînţeles că nu!

– Ei bine, iată atunci! Kathleen era Kathleen, iar tu eşti Lily, şi nu există nici o astfel de legătură între voi.

Lily oftă.

– Cred că o legătură tot există, spuse ea, ştergîndu-se la ochi. Dacă mama m-a putut găsi, atunci ar putea să ştie şi unde sînt Emma şi Caroline.

Rupert citise scrisoarea de la Kathleen curînd după sosirea lui Lily. Dădu din cap.

– Este posibil. Te gîndeşti să te duci la Chicago, s-o vizitezi?

Lily scutură din cap că nu, apoi încuviinţă.

– Oh, nu ştiu! explodă ea de disperare. Caleb m-a zăpăcit atît de rău...

– Observ că ţi-a dăruit un inel, remarcă Rupert, privind la piatra strălucitoare din degetul lui Lily.

– Îl port numai pentru că nu mai iese.

– Şi-atunci de ce l-ai pus în deget de la început?

Lily oftă.

– Nu ştiu. Caleb mi l-a pus.

– Înţeleg. Ne învîrtim în cerc şi iată-ne de unde am plecat, la întrebarea la care nu mi-ai răspuns încă. Îl iubeşti pe Caleb Halliday?

Lily îşi lăsă capul în jos.

– Da, răspunse ea încet. Mă gîndesc la el tot timpul, şi mă ia cînd cu frig, cînd cu călduri, ca şi cum aş avea febră. Cîteodată parcă mi-ar fi rău de la stomac.

– Într-adevăr, îl iubeşti, spuse Rupert. Părea să ştie foarte bine despre ce era vorba, deşi era doar un profesor de şcoală, care de-abia acum începea să se gîndească la căsătorie. Şi tu nu vrei să te măriţi cu el pentru că te gîndeşti că s-ar putea să fii la fel ca mama ta?

Lily ar fi vrut să-i povestească şi să-i explice cît de tare i se înfierbînta sîngele în vene şi cît de mult îl dorea pe Caleb, dar ar fi dat dovadă de multă lipsă de delicateţe să vorbească aşa ceva cu un alt bărbat.

– Nu e numai atît, zise ea. M-am hotărît deja că vreau să mă stabilesc într-un loc al meu şi că vreau să-mi găsesc surorile. Caleb vrea să iasă din armată şi să plece înapoi în Pennsylvania, să rămînă acolo. Dacă m-aş căsători cu el, mi-ar schimba complet toată viaţa.

– În dragoste se întîmplă adesea asemenea lucruri.

Lily nu renunţă la luptă.

– Şi de ce trebuie să fiu *eu* aceea care renunţă şi acceptă schimbarea? De ce nu Caleb?

– Îţi înţeleg problema, încercă Rupert s-o liniştească. Niciunul dintre voi nu este genul care să se răzgîndească, odată ce şi-a pus în minte să facă ceva. Atunci cred că ar fi mai bine dacă tu ai rămîne aici şi ţi-ai vedea de pămîntul tău, iar el să plece înapoi în est. Probabil că, într-o zi, va întîlni o fată drăguţă şi te va uita.

Gîndul acesta o făcu pe Lily să-şi simtă sîngele în flăcări.

– N-o să facă nici aşa, spuse ea. Îşi va da seama pînă la urmă şi va rămîne aici, cu mine. Ştiu că aşa va face!

Rupert ridică din umeri.

– Pentru binele tău, Lily, sper că ai dreptate. Şi acum, spune-mi, ce-i cu ideea asta cu drumul pînă la Chicago? Te duci sau nu?

– Sper că nu va trebui să mă duc, răspunse Lily. I-am scris mamei şi am întrebat-o dacă ştie unde sînt surorile mele. Şi dacă ştie, sînt sigură că îmi va scrie.

În clipa aceea se auzi o bătaie la uşa din faţă. Lily sări din scaun, apoi se aşeză la loc, cu un efort vizibil.

– Deschide tu, îi şopti ea lui Rupert, compunîndu-şi deja o mască indiferentă.

Rupert se supuse, dar la uşă nu era decît Winola. Îi zîmbi rece lui Lily în timp ce-şi scotea pălăria.

– Rupert şi cu mine lucrăm de obicei după-amiaza, la planurile de predare, anunţă ea, cu un glas voit intimidant.

Lily se întrebă dacă Winola se aştepta ca Lily să-i lase singuri.

– Faceţi-vă treaba, spuse ea, ridicîndu-se să curețe masa. Se simţea cumplit de dezamăgită că nu fusese Caleb în locul Winolei. Eu am să încerc să nu vă deranjez.

Strălucirea diamantului lui Lily îi atrase atenţia Winolei, pentru că o prinse repede de mînă pe Lily.

– Eşti logodită! croncăni învăţătoarea, vizibil încîntată.

Lily avu de gînd s-o corecteze pe Winola, ca să nu rămînă cu o idee greşită, dar Rupert interveni înaintea ei.

– Da, spuse el repede, plin de bucurie. Lily se va mărita cu un bărbat pe nume Caleb Halliday. Este maior în armată.

– Oh, făcu Winola, cu mult mai prietenoasă de data asta. Felicitări, Lily.

– Mulţumesc, răspunse ea, aruncînd o privire criminală către Rupert înainte de a-şi vedea mai departe de treabă.

Curînd, Rupert şi Winola fură aşezaţi comod la masă, cu mîinile strîns înlănţuite, discutînd planurile lecţiilor de a doua zi. Păreau că uitaseră de Lily, şi chiar cînd ea

lăsă intenţionat să cadă o oală pe jos, ei nu ridicară privirile.

Oftînd, Lily îşi puse pelerina şi ieşi să se plimbe. Poate că aerul curat şi puţină mişcare o vor ajuta să doarmă mai bine noaptea, în loc să zacă în pat, plină de gînduri prosteşti despre Caleb.

Se îndreptă direct către Grand Hotel, unde presupuse că stătea Caleb. Se duse la recepţie şi întrebă de el.

– Domnul maior Halliday a predat camera, coniţă, îi spuse tînărul funcţionar. Dar aţi putea vorbi cu domnişoara Parrish. Ea şi cu domnul maior erau împreună ceva mai devreme.

Lily îşi îndreptă umerii fără să-şi dea seama. Îi mulţumi tînărului şi se întoarse să plece.

– Domnişoara Parrish este în sala restaurantului, îi mai spuse tînărul, plin de bunăvoinţă.

Lily porni către ieşire, dar curiozitatea îi fu mai mare decît mîndria. Va intra în restaurant şi va vorbi cu Bianca.

Intră, aruncă o privire de jur împrejur, şi-l văzu pe Caleb împreună cu Bianca, la o masă lîngă ferestre. Pe mijlocul mesei ardea o lumînare şi lumina ei le făcea chipurile să strălucească. Rîdeau şi stăteau foarte aproape unul de celălalt.

Lily ar fi putut să plece fără ca ei să ştie măcar că ea fusese acolo, dar voia ca el să afle că ea ştia despre el că era doar un ticălos nenorocit, un trădător care loveşte pe la spate. Aşa că îşi adună tot curajul care-i mai rămăsese, îşi îndreptă umerii şi se apropie de masa lor.

– Bună seara, Bianca, spuse ea, vesel. Caleb.

Caleb se ridică de pe scaun, dar în ochi nu i se citea nici un pic de vinovăţie, doar provocare.

– Lily! strigă Bianca, plăcut surprinsă. Vino să stai cu noi. Noi chiar vorbeam despre...

– Nu pot, o întrerupse Lily. Fratele meu mă aşteaptă acasă. Adevărul însă era fie că Rupert uitase cu desăvîrşire de existenţa ei, fie că spera ca ea să rămînă cît mai mult timp plecată, pentru ca el şi cu Winola să-şi poată face de cap. Voiam doar să-mi iau rămas bun de la tine, Bianca. Sper că vei avea o călătorie plăcută.

– S-ar putea să nu mai plec, spuse Bianca, fără să-şi dea seama că împinsese un pumnal în inima lui Lily cu aceste cuvinte simple, rostite cu bucurie. Caleb m-a convins că n-ar trebui să mă grăbesc chiar atît de mult.

– Sînt convinsă că aşa a făcut, spuse Lily cu căldură, fără să fi aruncat măcar o singură privire către Caleb, deşi era conştientă tot timpul de prezenţa lui, cu fiecare fibră a trupului ei. Privi scurt către pendula din apropiere. S-a făcut tîrziu – mai bine m-aş grăbi către casă, spuse ea. Mă bucur că te-am revăzut, Bianca.

Apoi Lily se întoarse şi ieşi, ţeapănă, cu bărbia sus şi cu ochii plini de lacrimi pe care era prea mîndră să le lase să curgă. Spera că el va veni după ea şi va încerca să-i explice, dar el n-o făcu.

Cînd Lily ajunse la casa lui Rupert, aruncă o privire prin fereastra din faţă şi-l văzu pe fratele ei sărutînd-o cu multă pasiune pe Winola.

Cu un mic suspin de frustrare şi cu inima zdrobită, Lily se aşeză pe treptele din faţă şi se puse pe aşteptat, cu bărbia sprijinită în mîini. Se părea că toată lumea avea cîte o aventură în seara asta – mai puţin ea, desigur.

Capitolul 13

Lily nu mai fu în stare să aştepte pînă sîmbăta următoare ca să se întoarcă la Fort Deveraux. Era prea dureros să-l ştie pe Caleb în Spokane, reînnodînd prietenia cu Bianca Parrish. Aşa că îşi cumpără un cal voinic, o şa şi hăţuri, o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Apoi îşi făcu valiza.

După ce scrise un scurt bilet de rămas bun pentru Rupert şi îl lăsă sprijinit de bolul de zahăr, în mijlocul mesei din bucătărie, Lily încălecă şi porni către Fort Deveraux. Spre seară ar fi trebuit să fie în căsuţa ei de peste drum de şcoală, făcîndu-şi planuri pentru fermă.

Nu se îndepărtase mai mult de cinci mile de Spokane cînd începu să regrete că nu-şi cumpărase o pălărie, nişte cizme şi nişte pantaloni din pînză groasă. Soarele era atît de puternic încît o făcea să se strîmbe, pielea capului îi transpira iar părul îi arăta ca naiba. Ce era cel mai rău era că animalul pe care-l cumpărase era hotărît să-i demonstreze că-şi merita pe deplin numele ce-i fusese dat: Dansatorul. Îi plăcea să ţopăie în stînga şi-n dreapta, dar avea probleme cînd era vorba să ţină linia dreaptă.

Lily se îndoia că ar fi bun să are cu el.

Cînd se înseră, Lily era încă la cîteva mile bune de Tylerville, ca să nu mai vorbim de Fort Deveraux. Resemnată, găsi un mic canion stîncos, adună cîteva lemne şi încercă să facă un foc.

Sally, din *Typhoon Sally, Queen of the Rodeo* aprinsese odată focul frecînd două bucăţi de lemn. Lily încercă şi ea, dar îşi dădu repede seama că n-avea nici o şansă să reuşească. Oricînd vroia să aprindă un foc, folosea chibrituri.

Dansatorul, între timp, părea în elementul lui. Era un mic pîrîu în apropiere unde putea bea apă, iar pămîntul era acoperit cu o iarbă grasă.

Pentru Lily, însă, lucrurile nu stăteau chiar atît de bine. Se aşteptase să ajungă acasă pînă pe înserat şi nu-şi luase nimic de mîncare, iar acum îi era foame. Nu avea o armă de foc sau măcar un cuţit şi chiar dacă ar fi avut, i-ar fi fost greu să ucidă un animal nevinovat ca să-l mănînce. Se aşeză pe un buştean căzut la pămînt acolo unde ar fi trebuit să fie focul ei şi-şi puse bărbia în palme, gîndindu-se la mizerabila ei soartă.

– Ce-ar face Sally Taifun acum? se întrebă ea, fără să-şi poată da vreun răspuns. Se uită în sus către cer şi speră că nu va fi foarte frig pe timpul nopţii.

Atunci simţi prima ciupitură, undeva pe la mijlocul şirei spinării. Apoi o altă ciupitură, şi dintr-o dată fură peste tot. Lily sări în picioare şi se aplecă să vadă mai bine: bustеanul căzut la pămînt acoperea un muşuroi de furnici roşii.

Cu un ţipăt de uimire începu să-şi smulgă hainele. Cămaşa îi zbură prima, apoi pantalonii, apoi pantofii şi ciorapii. Avea furnici pînă şi în păr, între degetele de la picioare, peste tot. Se frecă şi se zbătu cu furie, într-o încercare zadarnică de a scăpa de ele.

Caleb îşi făcu apariţia tocmai cînd ea încerca să se afunde în apa rece ca gheaţa a pîrîului, nu mai adînc de două palme. Calm, el îşi puse pălăria pe cornul şeii, apoi îşi puse mîinile în şolduri şi începu să rînjească în stilul lui enervant.

– Furnici? întrebă el, cordial.

El era primul şi ultimul om din lume pe care Lily ar fi vrut să-l vadă atunci. Se ridică în picioare, cu apa picurîndu-i din păr, acoperindu-şi sînii cu mîinile. Scăpase, în sfîrşit, de furnici. Picioarele şi fundul îi erau atît de amorţite din cauza apei reci încît nici măcar nu şi le mai simţea. Cu dinţii clănţănind, scoase un strigăt strangulat de furie şi ţipă:

– Dă-mi hainele!

Caleb ridică pantalonii şi cămaşa şi ciorapii de pe jos, acolo unde fuseseră abandonate, şi se uita la ele, neîncrezător.

– Astea nu pot fi lucrurile tale, Lily – arată de parcă ar aparţine unui băiat, adolescent.

Lily nu vroia să i se arate lui Caleb, dar dacă ar mai fi rămas mult în apa rece, n-ar mai fi putut să meargă. Furioasă, tremurînd de frig, se zbătu să ajungă la mal.

– Ştii foarte bine că sînt ale mele! izbucni ea, smulgînd hainele din mîinile lui Caleb şi începînd să se îmbrace.

Nu-i fu prea uşor, de vreme ce pielea îi era încă udă, dar reuşi pînă la urmă. Cînd se întoarse către el, Caleb tocmai aprinsese focul.

Lily îl privi neîncrezătoare.

– Cum ai aprins focul? întrebă ea.

– Cu un chibrit, răspunse Caleb. Elementar, draga mea.

Lily dădu un ocol larg buşteanului cu furnici, găsi o piatră netedă şi, după o inspecţie grijulie, se aşeză să-şi pună pantofii. Apoi se întinse după valiză şi o deschise.

Caleb îi vorbi din nou, în timp ce ea se pieptăna.

– Ţi-e foame? vru el să ştie.

Stomacul lui Lily începu să ghiorţăie.

– Da, recunoscu ea cu greu.

Caleb îşi aduse tolba şeii şi o aruncă spre ea.

– Ai să găseşti nişte zahăr candel înăuntru. Asta o să te ţină în viaţă pînă împuşc eu un iepure.

Lily deschise nerăbdătoare tolba. După ce scotoci febril, găsi zahărul şi-şi îndesă mai multe bucăţi în gură.

– Probabil crezi că habar n-am să mă descurc singură în mijlocul sălbăticiei, începu ea, cu gura plină. Dar adevărul este că...

Caleb îşi scoase revolverul din toc şi-i învîrti butoiaşul cu un deget expert. Apoi Lily îl privi cum scoate cartuşe de la centură şi-şi încarcă arma.

– Vom discuta despre supravieţuire mai tîrziu, făcu el. Apoi se ridică şi dispăru în întuneric.

Cîteva minute mai tîrziu vîntul aduse pînă la ea ecoul unui foc de armă, iar Lily tresări. Se bucură însă cînd îl văzu pe Caleb întorcîndu-se. Folosindu-se de un cuţit şi cîteva crengi de copac, Caleb improviză un proţap în care înfipse iepurele proaspăt jupuit.

Lily terminase tot zahărul candel din tolba lui Caleb, şi încă era hămesită.

– M-ai urmărit? întrebă ea, prinzîndu-şi genunchii cu mîinile, şi stînd cu ochii lipiţi de iepurele pus la fript.

– Da, răspunse Caleb în felul lui direct. Se aşezase cu faţa către ea, şi lumina focului făcea să-i danseze umbre sălbatice pe chip. Vroiam să văd dacă eşti în stare să te descurci de una singură.

Nu mai era nevoie să-i spună că picase testul cu brio; ea ştia prea bine asta, şi mîndria ei se simţea rănită.

– Am crezut că pot ajunge la Tylerville măcar, înainte de căderea nopţii.

Undeva în apropiere ţipă o bufniţă, iar mai departe se auzeau coioţii urlînd la lună. Caleb aruncă o privire către Dansator, care ronţăia nişte iarbă la cîţiva paşi mai încolo.

– Poate că ai fi reuşit să ajungi dacă n-ai fi cumpărat un cal atît de nătîng.

Lily se simţi obligată să-l apere pe Dansator, chiar dacă în sinea ei era de acord cu Caleb.

– E drăguţ, spuse ea, după ce petrecu cîteva minute bune, căutînd ceva bun de spus despre cal.

Caleb se ridică şi răsuci iepurele peste foc.

– Uită-te cît de departe te-a adus.

– Calul *tău*, bănuiesc, te-ar fi dus mult mai departe.

– Fără îndoială, răspunse maiorul. Numai că acum sîntem amîndoi aici şi va trebui să rămînem peste noapte, aşa că n-are rost să ne certăm.

Lily îşi sprijini bărbia pe genunchi şi oftă. Acum, că el era cu ea, parcă noaptea nu i se mai părea chiar atît de întunecoasă, şi trebuia să recunoască şi faptul că pînă a doua zi de dimineaţă ar fi flămînzit de tot dacă nu era el. Cu toate astea, nu-i venea deloc uşor să fie de acord cu el.

– Ai convins-o pe Bianca să rămînă în Tylerville?

Caleb îi aruncă un rînjet enervant în timp ce se aşeza din nou, de data asta ceva mai aproape de ea.

– Poate, răspunse el.

Lily îşi lăsă ochii în jos.

– Ăsta da răspuns evaziv.

– Vom vorbi despre Bianca altă dată. Acum însă aș vrea să știu de ce dracu'ai plecat atît de repede. Ai fi putut să dai de o grămadă de belele aici, de una singură.

Ea își trase nasul, sperînd că el nu-și va da seama cît era de aproape să plîngă.

– Ți-am mai spus – nu mă tem să fiu singură.

Caleb înteți focul, și o ploaie de scîntei roșii se ridicară către cer.

– Nu te temi pentru că n-ai destulă minte ca să te temi, răspunse el, calm.

Obosită și descurajată, Lily își lăsă capul să cadă pe umărul lui, și oftă.

– O veți lua de la început, tu și cu Bianca?

Caleb rîse.

– Ar fi cam greu. Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut să te las o vreme să crezi asta.

– Doar nu crezi că mi-a păsat, blufă Lily, cu ultimele ei rămășițe de bravadă. Se făcuse frig, chiar lîngă foc, și ea se strînse în brațe.

Caleb își scoase tunica și i-o puse pe umeri. Greutatea și mirosul ei îi treziră amintiri care o făcură să roșească.

– Chiar nu ți-a păsat?

Lily se gîndi o clipă, amintindu-și de declarațiile incendiare ale reverendului Sommers, despre faptul că toți mincinoșii vor arde în focul iadului după moarte.

– Poate că mi-a păsat puțin, spuse ea încet. Doar foarte puțin.

El îi luă mîna stîngă și i-o ridică în lumina focului, și diamantul prinse să strălucească.

– Observ că nu ți-ai tăiat încă degetul.

Lily zîmbi, somnoroasă.

– M-ar fi durut prea tare. Făcu o pauză ca să adulmece aerul. Iepurele ăla nu-i încă gata? Mor de foame.

Caleb înțepă carnea cu vîrful cuțitului.

– Nu încă, răspunse el, și se așeză din nou lîngă ea.

O cuprinse cu brațul pe după umeri, iar ea era atît de obosită încît nu mai încercă să-l îndepărteze.

Se întoarse să se uite la el.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

– Pentru ce? întrebă el, privind-o cu atîta tandrețe încît ei i se puse un nod în gît.

– Pentru că ai pus la fript iepurele ăla, replică Lily, și pentru că nu ai țipat la mine și nu mi-ai ținut nici o predică despre prostiile pe care le fac.

Caleb o sărută încet pe frunte, așa cum ar fi sărutat un copil încăpățînat.

– Crede-mă, dacă aș fi știut că ar fi folosit la ceva, chiar aș fi țipat la tine.

Lily trase aer în piept și-i dădu drumul încet. În afara foamei care-i chinuia stomacul, se simțea bine.

– Cred că ar fi trebuit să-mi cumpăr o carabină. E timpul să mai exersez să trag cu arma.

– Iată un gînd liniștitor, remarcă el, ironic.

Încercă din nou iepurele, îl scoase de pe frigare și-l tăie în bucăți pe care le puse pe o farfurie de cositor, pe care o scoase din tolbă.

Lily luă o bucată mare și aburindă de friptură și mușcă.

– E bună, mormăi ea cu gura plină.

Caleb îi sărută buzele pline de grăsime.

– Ce mai distracție ar fi cu tine în după-amiezile de la Fox Chapel, rîse el.

Lily se simți jignită.

– Ce rușine, vrei să spui.

– Niciodată.

Liniştită, cel puţin pentru moment, Lily continuă să mănînce şi după ce terminară, se duseră împreună să se spele în apa pîrîului.

– Eşti un bucătar foarte bun, făcu Lily. Erau departe de lumina focului, şi Caleb nu era decît o umbră mişcătoare prin întunericul nopţii.

– Mulţumesc, răspunse el încet. Dacă ai vreo treabă, rezolv-o acum, pentru că mai tîrziu îţi va fi greu să pleci de una singură de lîngă foc.

Avea dreptate, dar Lily se simţi cumplit de stînjenită să se dezvelească aşa în faţa unui bărbat.

– Întoarce-te cu spatele, spuse ea, descheindu-se la pantaloni.

Caleb rîse.

– N-am cum să te văd, Lily. Este prea întuneric.

– Nu-mi pasă.

Lily auzi scrîşnetul pietrelor în timp ce el se întorcea cu spatele la ea. Evident, chiar în clipa în care ea se lăsă pe vine, luna ieşi dintr-un nor, scăldînd-o în lumina ei argintie. Om de cuvînt, Caleb era într-adevăr întors cu spatele.

– Sper că nu-i nici un indian pe-aici ca să se uite acum la tine, spuse Lily, încheindu-şi pantalonii.

Caleb chicoti.

– Sper şi eu, Floare-de-Crin, deşi din cu totul alt motiv.

Ea porni plină de încredere către focul ce strălucea în noapte.

– Vrei doar să mă sperii.

Caleb scosese şi pătura de la şa, atunci cînd luase şaua de pe cal. Acum o întindea pe iarbă.

– Tu poţi să stai prima de veghe, spuse el, întinzîndu-se pe pătură şi scoţîndu-şi cizmele.

Lily făcu ochii mari.

– Şi ce fac dacă văd ceva?

– Ţipi, îi răspunse Caleb, cu ochii la stele. Vocea îi suna de parcă urma să adoarmă dintr-o clipă în alta.

– Nu poţi să mă laşi aşa aici, îl rugă Lily. Dacă nu mă scalpează nimeni, atunci am să îngheţ de tot.

Caleb dădu la o parte pătura, şi lumina focului îi strălucea în ochii de culoarea whisky-ului.

– Eşti invitata mea, rosti el încet.

Lily ezită doar o clipă, apoi se întinse lîngă el şi-şi scoase pantofii.

– Nu se cuvine să facem ceea ce facem, desigur, spuse ea.

– Nu te contrazic.

Stînd aşa, cu spatele la el, Lily îi simţi bărbăţia împungînd-o în fese. Se îndepărtă puţin, dar el veni din nou lîngă ea. Se întoarse cu faţa la el, ştiind că n-avea nici o şansă să i se împotrivească.

– Poţi să mă săruţi dacă vrei, se oferi ea.

El o cuprinse cu braţele şi o trase mai aproape.

– Poate mîine dimineaţă, căscă el.

– Nu mă prosteşti tu pe mine, Caleb, îi spuse ea, brutal. Eşti tare ca piatra.

– Şi ce dacă? Culcă-te, Lily.

Ea însă nu putea închide ochii, deşi era epuizată. Era prea conştientă de mirosul şi căldura şi puterea lui Caleb. Curînd ea se va duce la ferma ei, iar el va pleca în Pennsylvania şi va curta vreo fată ca Sandra, dar în noaptea asta îi aparţinea numai ei. Începu să-i descheie cămaşa la piept.

– Lily!

Ea începu să-i sărute pieptul puternic şi musculos.

– Mmmm?

– Opreşte-te.

Lily îi găsi un sfîrc şi-l mîngîie cu vîrful limbii, făcîndu-l pe Caleb să geamă înfundat.

Dar el o prinse de încheieturi şi o răsuci cu brutalitate pe spate.

– Destul, Lily.

Ochii ei erau plini de uimire şi durere cînd se uită la el. Nici în cele mai rele visuri nu crezuse vreodată că el ar fi putut să n-o dorească.

– Eşti atît de încăpăţînată, făcu el într-o şoaptă furioasă. Atît de impulsivă. Nu faci decît ce-ţi trece atunci prin micul tău creier dement, fără să te gîndeşti vreodată la ce ar putea urma.

Lily încercă să-şi elibereze mîinile, dar el nu-i dădu drumul. De fapt, i le ridică deasupra capului şi i le ţinu acolo, cu o singură mînă. Cu cealaltă începu să-i descheie cămaşa.

– Caleb, şopti ea, opreşte-te!

– Tu ai început, răspunse el şi nu eu.

Şi continuă să-i descheie nasturii, pînă rămase goală pînă la brîu.

– Dar n-am vrut să...

– Pe dracu' n-ai vrut, o întrerupse Caleb, aplecîndu-se să-i ia un sfîrc în gură.

Ea scăpă fără să vrea un geamăt, apoi încercă încă o dată, fără succes, să-şi elibereze mîinile. Caleb îi răspunse începînd s-o mîngîie pe pîntec.

Lily se zbătea de pe o parte pe alta, dar el o urma întocmai cu gura, în timp ce-i descheia pantalonii cu mîna liberă. Îi simţi cum îi alunecă în josul şoldurilor şi cînd îi ajunseră la genunchi, Caleb veni deasupra ei, eliberîndu-i în sfîrşit mîinile.

Ea vru să-l împingă deoparte, dar se pomeni că începe să-l mîngîie pe gît.

– Caleb, murmură ea, chiar înainte de a-i închide el gura cu un sărut sălbatic.

Cînd se desprinse din sărut ochii lui străluceau ca stelele.

– Dumnezeule, ştiu că ar fi trebuit să mă întorc cu spatele la tine, gîfîi el, dar nu pot. Te doresc atît de mult, Lily. Atît de mult.

Cu o singură mişcare puternică fu înlăuntrul ei, iar Lily se arcui într-o supunere totală şi glorioasă, privind în sus la miile de stele împrăştiate pe cer şi gemînd încet, din fundul gîtului.

Caleb se mişcă încet, involuntar, deasupra ei.

– Vrăjitoare mică, gemu el.

Ea îl sărută pe gît, unde o arteră îi pulsa cu furie. Îl mîngîia pe spate şi pe fese, împingîndu-i pantalonii cît de jos putea.

– Nu pot să mă ţin, strigă el şi mîinile îi alunecară sub şoldurile ei pentru a i le ridica mai sus, într-o ultimă lovitură feroce. Nu pot să mă opresc... Oh, Dumnezeule, Lily... *Lily...*

Ea rămase în aşteptare, plină de teamă, căci niciodată pînă atunci Caleb n-o mai luase cu atîta voracitate; chiar în momentele lor de mare intimitate exista o urmă de reţinere în el. Acum parcă se eliberase de toate constrîngerile; era ca un armăsar sălbatic, imprevizibil, crud, condus doar de instinct.

Lily îşi ridică şoldurile ca să-l primească iar el se afundă pînă la capăt, cu capul dat pe spate, cu dinţii dezgoliţi în furia pasiunii. Şi, deşi propriul ei trup era străbătut de fiori de plăcere, tot încercă să-l liniştească pe el, să-l mîngîie pe obraz, pe piept, pe spate.

Iar cînd el lăsă să-i scape strigătul de victorie al războinicului şi apoi rămase nemişcat peste ea, Lily era deja copleşită de atîta tandreţe. Îl ţinu strîns în braţe, iar el rămase aşa, respirînd cu greu.

– La naiba cu tine! fu primul lucru pe care reuşi el să-l spună.

Lily rîse, deşi avea lacrimi în ochi.

– Spui nişte cuvinte atît de tandre!

– Aş putea să te strîng de gît, viperă mică. Cuvintele lui fuseseră spuse în glumă, dar furia din voce era cît se poate de adevărată. Refuzi să te măriţi cu mine, dar te simţi complet liberă să mi te strecori în pat şi să mă scoţi din minţi.

Ea îi mîngîie un sfîrc cu degetul, încîntată de felul în care îi răspundea trupul lui.

– Mă crezi dacă îţi spun că îmi pare rău?

– Nu, făcu el, împingîndu-i mîna deoparte. Şi nu mai face aşa!

Lily îl sărută pe bărbie.

– Nu mai fi atît de arţăgos, Caleb. Tu de cîte ori m-ai sedus? N-am făcut decît ce mi-ai făcut tu mie.

El chicoti şi căzu lîngă ea, sărutîndu-i gîtul pînă cînd îl simţi încălzindu-se sub buzele lui. De data asta, Caleb o iubi cu o încetineală înnebunitoare, smulgînd extaz după extaz de la ea, înainte de eliberarea finală.

Apoi Caleb o luă în braţe şi o sărută pe creştetul capului.

– Noapte bună, pacoste, murmură el.

Lily dormi adînc, fără vise, şi cînd se trezi soarele îi bătea în faţă, iar Caleb nu se zărea nicăieri. Pentru o clipă cumplită crezu că o părăsise şi se ridică în cot să arunce o privire împrejur.

Caii erau amîndoi în apropiere, dar Caleb nicăieri.

Lily îşi încheie cămaşa şi-şi aranjă pantalonii, care-i căzuseră pînă la glezne. Tocmai se ridica în picioare cînd apăru şi Caleb, rînjind.

– 'neaţa, făcu el, privind amuzat hainele ei şifonate.

Simţindu-se ciudat de timidă, Lily îşi feri ochii.

– Bună dimineaţa, mormăi ea. Îşi luă pantofii şi începu să se încalţe.

– Vom lua micul dejun în Tylerville, o anunţă el în timp ce înşeua calul ei. Şi pînă ajungem acolo ai face bine să pui o rochie pe tine şi să-ţi aranjezi părul. Oricum vom da naştere la o grămadă de vorbe cînd vom ajunge în Fort Deveraux împreună.

Lily ura această perspectivă. Acum, că reîntoarcerea era aproape, îşi aminti de purtarea neprietenească a celor două femei care-i întorseseră spatele şi a celor două din diligenţă.

– Cîteodată îmi doresc să nu fi plecat niciodată din Spokane, mărturisi ea.

Caleb îi zîmbi încrezător.

– Cu toate că îmi dai o grămadă de bătăi de cap, totuşi mă bucur c-ai făcut-o, răspunse el.

Lily îl privi, apoi se uită repede în altă parte. Se lăsase dusă de val în noaptea care trecuse, şi amintirea o făcea să se ruşineze şi să se gîndească că nu era cu nimic mai bună decît maică-sa.

– Da, numai că ţie nu ţi-a întors nimeni spatele, spuse ea cu ciudă, femeile nu-ţi întorc spatele şi nici nu le interzic copiilor să vorbească cu tine.

El veni în faţa ei şi o făcu să se ridice în picioare.

– Ce tot spui acolo?

Ea îi explică ce se întîmplase, cu glas tremurat.

– Ele toate cred că sînt o prostituată, încheie ea amărîtă, apoi îşi acoperi faţa cu mîinile. Şi poate că au dreptate.

Caleb îi trase mîinile în jos şi scutură din cap.

– Lily, tot ce ai de făcut ca să le închizi gura este să te măriţi cu mine. Fă asta, şi îţi vor linge pantofii.

– Nu pot, şopti Lily. Caleb, ştii că nu pot şi ştii şi de ce.

Cu un oftat pe jumătate furios, el îi dădu drumul. Aruncă pămînt peste jarul focului pînă îl stinse, apoi se duse să termine de înşeuat caii.

O oră mai tîrziu intrau amîndoi în Tylerville. Şi deşi evitaseră strada principală, reuşiră să atragă o grămadă de priviri asupra lor.

Caleb închirie o cameră la hotel pentru Lily, porunci să fie trimisă apă caldă pentru baie, apoi dispăru în bar. Lily urcă în cameră cu valiza în mînă. Două femei rămăseseră cu ochii pironiţi la pantalonii ei în timp ce ea mergea de-a lungul coridorului.

Scoase limba la ele apoi descuie uşa.

Şedea, zdrobită, pe pat, cînd o cameristă veni şi aduse un cazan de baie, pe care îl puse în mijlocul camerei. Femeia era durdulie, brunetă, cu trăsături severe şi o măsură pe Lily, aşa cum era îmbrăcată, cu o curiozitate nedisimulată.

– Bărbatul tău mi-a spus să-ţi aduc şi micul dejun, împreună cu apa caldă.

– Maiorul Halliday nu este bărbatul meu, spuse Lily încet. Era prea descurajată şi prea obosită ca să se mai poată apăra ca lumea.

– El dă ordinele şi tu le urmezi, sublinie camerista. Asta înseamnă că-i bărbatul tău.

Lily nu mai ştiu ce să-i răspundă, dar rămase cu ochii la ea pînă ce camerista începu să se foiască şi plecă din cameră.

Charlie Mayfield în persoană îi aduse micul dejun, şi fluieră de uimire cînd o văzu cum era îmbrăcată.

– Pantaloni? Maiorul te-a pus să te îmbraci în *pantaloni?*

– A fost ideea mea, spuse Lily, luîndu-i tava din mîini şi aşezînd-o pe masa din faţa ferestrei. Mai mult, m-am săturat ca toată lumea de pe aici să tot creadă că eu tresar şi tremur toată numai dacă pocneşte maiorul Caleb Halliday din degete!

Charlie chicoti.

– S-a înhămat la o treabă a dracu' de grea, maiorul. Da' cred că-i destul de bărbat ca să se descurce.

Lily luă capacul ce acoperea o farfurie cu cîrnaţi, ouă şi cartofi prăjiţi, şi începu să mănînce. Mînca repede, nu atît de nervi, cît de foame.

– Dacă el stă acolo jos, spunînd la toată lumea că a pus stăpînire pe mine, mormăi Lily printre înghiţituri, să ştii că minte!

Charlie se simţea gîdilat la curiozitate, exact ca o babă clevetitoare.

– N-a fost nevoie să zică nimic. Doar că te-a adus aici şi-a poruncit micul dejun şi baia pentru tine a fost de ajuns.

Lily ridică din umeri.

– Sînt compromisă, făcu ea.

– Cred că asta cam aşa-i, cel puţin dacă nu te măriţi cu el. Oamenii se vor îmbuna repede dacă o faci.

– N-am de gînd să-mi stric următorii cincizeci de ani doar ca să nu dau prilej de bîrfă, spuse Lily, gesticulînd cu un biscuit cu lapte.

Charlie scuturã din cap, uimit. Oricum, înainte de a mai apuca sã zicã ceva, se auzi o bãtaie în uşã, şi Lily strigã:

– Intrã!

Camerista intrã din nou, cu douã gãleţi de apã fierbinte. Charlie privi spre cazanul de baie, apoi la Lily, scuturã iar din cap şi plecã, mormãind ceva.

Cînd Lily terminã micul dejun, camerista umpluse deja cazanul.

Lily încuie uşa şi puse spãtarul unui scaun la clanţã, pentru mai multã siguranţã. Caleb mai intrase o datã peste ea cînd fãcea baie, dar nu va apuca sã repete figura asta.

Lily se spãlã repede. Apoi îşi puse chiloţii, furoul, şi îmbrãcã rochia cea galbenã.

Era cam şifonatã, aşa cum o scosese din valizã, dar n-avea ce sã-i facã. Luã scaunul de la uşã, o descuie şi ieşi cu capul sus.

O gãsi pe Elmira McAllister în capul scãrilor.

– Deci e adevãrat, gîfîi fosta ei proprietãreasã, cu mîna pe piept. Avea cîte o patã roşie în fiecare obraz. Oamenii te-au vãzut furişîndu-te în oraş împreunã cu maiorul Halliday. M-au trimis sã mã conving. Eşti soţia lui sau nu?

– Nu e treaba ta a cui soţie sînt şi dacã sînt a cuiva, rãspunse Lily, avînd totuşi grijã sã lase la vedere inelul de la Caleb. Diamantul era aproape cît un ou de vrabie, aşa cã oraşul va avea despre ce sã tot vorbeascã.

– Ai sã-ţi regreţi încãpãţînarea cînd nici o femeie n-o sã te mai invite la ceai şi n-o sã mai stea lîngã tine la bisericã.

Curajul lui Lily dispãru în vînt.

– Doamnã McAllister...

Fu însã întreruptã cu brutalitate.

– Sã nu spui cã n-ai fost avertizatã, Lily Chalmers, spuse bãtrîna, scuturîndu-i un deget în faţã. Aminteşte-ţi doar ce-a spus Sfîntul Paul – mai bine sã te mãriţi decît sã arzi în focul iadului!

Şi femeia ieşi val-vîrtej, lãsînd-o pe Lily sã se întrebe dacã îi mai rãmãsese vreo prietenã pe lume. Probabil cã şi Gertrude Tibbet şi Velvet Hughes îi întorseserã deja spatele.

Capitolul 14

Văzînd că maiorul nu se întorsese la hotel, Lily plecă să-l caute. Verifică mai întîi prin baruri, trăgînd cu ochiul printre uşile batante şi fu uşurată să nu-l găsească printre toţi acei beţivi.

Nu era nici la magazinul general, nici la Administraţie, nici la fierar. Mai rămînea doar grajdul.

Aici, Lily îl găsi pe Caleb înhămîndu-şi calul la o trăsură. Dansatorul era într-un staul din apropiere, ronţăind încîntat ovăz.

Lily îşi aranjă poalele rochiei şi se apropie.

– Sînt complet compromisă, îi mărturisi ea, amărîtă. Toată lumea mă urăşte.

– Eu nu te urăsc, sublinie Caleb.

Lily nu se simţi prea consolată.

– Tu eşti bărbat, replică ea, şi asta nu se pune.

Caleb ridică sprîncenele, dar nu spuse nimic.

– Familia ta din Pennsylvania – ce fel de oameni sînt?

Caleb îşi termină treaba şi se întoarse cu faţa la ea, cu braţele încrucişate pe piept. Grajdul era întunecat şi el avea pălăria pe cap, aşa că Lily abia îi putea vedea ochii.

– Decenţi, muncitori, destul de obişnuiţi.

– Bogaţi? se interesă Lily.

– Da, am putea spune.

Lily oftă. Măritîndu-se cu maiorul n-ar fi rezolvat decît problema actuală, dar odată ajunşi în Pennsylvania problemele ar fi început din nou. Toată familia lui Caleb s-ar întreba ce-l apucase să-şi aleagă o orfană cu o reputaţie îndoielnică drept soţie.

El îi prinse bărbia şi o făcu să-şi ridice ochii.

– Te-ar accepta imediat, pacoste ce eşti, spuse el. Cu mine au ei ce au.

– Şi dacă nu?

– Ba da, fără discuţie. Acum hai să plecăm spre fort – asta dacă nu cumva vrei să ne oprim la biserică şi să ne căsătorim mai întîi.

Lily meditä o clipă, apoi scutură din cap.

Caleb oftă şi se duse să-l aducă pe Dansator ca să-l lege de spatele trăsurii. Lily nu-l mai aşteptă s-o ajute să urce, ci îşi aruncă valiza sub banchetă şi urcă singură. Caleb urcă şi el, deblocă frîna şi luă hăţurile.

Fluieră calului şi acesta porni, trecînd de poarta grajdului şi ieşind în soarele puternic.

– Copiii noştri vor fi teribil de încăpăţînaţi, spuse el, cînd ajunseră în strada principală.

Lily încercă să ignore privirile trecătorilor.

– N-o să avem nici un copil, spuse ea. Un instinct ciudat o făcu să mintă. Mi-a... mi-a venit ciclul azi.

Caleb rămase tăcut, dar Lily îl văzu că era dezamăgit. Îl prinse de braţ, dar nu se putu hotărî să-i spună adevărul. Dacă maiorul credea că nu va exista nici un copil, poate că va înceta să se mai ţină după ea. Cu cît mai repede va renunţa el, cu atît mai repede va putea ea

să înceapă să-şi construiască casa la fermă şi să-şi găsească surorile.

Îşi muşcă buzele. Desigur, dacă era însărcinată, ar fi cinstit să-l lase pe Caleb să plece la Fox Chapel fără să-i spună că urma să fie tată?

Dilema îi strînse stomacul, dar Lily o ignoră şi se bucură de ziua splendidă de primăvară. Flori sălbatice înfloriseră pe marginea drumului iar cerul avea albastrul acela unic care o făcea să i se pună un nod în gît.

Călătoriră în tăcere pînă ajunseră pe pămîntul ei. Acolo Caleb opri şi lăsă caii să bea apă din pîrîu.

Lily aruncă o privire satisfăcută în jur, dar zîmbetul i se ofili cînd văzu indienii pe vîrful colinei dinspre sud. Erau şase, şi toţi înarmaţi cu carabine.

– Caleb, şopti Lily.

El se întoarse şi se uită la ea, surprins.

– Ce este?

– Indieni, reuşi ea să îngaime. Acolo, pe colină!

El se întoarse încet către deluşor, fără să facă vreo mişcare să-şi ia revolverul din toc sau carabina de sub bancheta trăsurii.

– La dracu', făcu el, mai mult curios decît speriat.

Nerăbdătoare, Lily se apucă să scotocească sub banchetă.

– Fără mişcări bruşte, pacoste mică, o avertiză Caleb calm, fără măcar să se uite la ea. Ei nu înghit prea bine astfel de lucruri.

Lily rămase stană de piatră, iar degetele o mîncau să apuce carabina, deşi n-ar fi ştiut prea bine ce să facă cu ea. *Fă ceva!* îi venea să ţipe, în timp ce indienii coborau colina la pas.

– Probabil că mă vor scalpa, îngăimă ea printre dinţii clănţănind.

– Dacă nu te scalpează ei, te scalpez eu! îi răspunse Caleb.

Lily rămase tăcută. Ochii i se lărgiră tot mai mult pe măsură ce indienii se apropiau pe caii lor bălţaţi, voinici. Părul lung şi negru le atîrna pe umeri, dar asta era singura asemănare cu ilustraţiile din *Typhoon Sally* şi din celelalte cărţi pe care le citise. În loc să aibă pieptul gol, precum sălbaticii din poveşti, purtau cămăşi din pînză cu tăietura ciudată. În locul pantalonilor din piele de căprioară purtau pantaloni obişnuiţi, iar mocasinii lor nu erau deloc mocasini – erau cizme negre, cum puteai găsi la orice magazin.

Bărbatul cu cămaşa cea mai colorată veni în faţă, ţinînd carabina ca pe o suliţă.

– Asta-i muierea lu' Tunică Albastră? întrebă el, arătînd-o pe Lily.

Caleb scutură din cap.

– Este propria ei femeie. Întreab-o.

Lily îşi simţi inima în gît. Simţea din nou nevoia să ia carabina de sub banchetă, de data asta însă ca să-l împuşte pe Caleb.

– Minte! strigă ea repede, gesticulînd. Sînt chiar femeia lui!

Indianul privi în urmă la tovarăşii lui şi toţi rîseră. Lily avu impresia că-l văzu pe Caleb zîmbind, dar îşi spuse că i se păruse.

– Dai femeia pentru doi cai?

Caleb îşi duse mîna la bărbie, meditînd.

– Poate. Dar trebuie să fiu cinstit cu tine. Femeia asta e o adevărată belea.

Spaima lui Lily fu întrecută de mînie.

– Caleb!

Indianul se strîmbă la Lily şi făcu un gest din mînă.

– Vrea să te dai jos din trăsură ca să se uite mai bine la tine, îi spuse Caleb încet.

– Nu-mi pasă ce vrea el, replică Lily, încrucişîndu-şi mîinile tremurînde în poală şi îndreptîndu-şi spatele.

Indianul strigă ceva.

– Îşi pierde răbdarea, o avertiză Caleb, deşi de data asta nu mai fu nevoie.

Lily coborîse deja şi stătea la cîţiva paşi de trăsură, în timp ce indianul se învîrti de cîteva ori în jurul ei, mormăind gînditor. Însă furia o făcu pe Lily să-şi piardă judecata şi prudenţa.

– Ăsta-i pămîntul meu, ţipă ea şi te invit pe tine şi pe prietenii tăi să plecaţi imediat! Chiar acum!

Indianul rămase uimit, privind-o pe Lily.

– M-ai auzit! spuse ea, apropiindu-se de el cu mîinile în şolduri.

De data asta Caleb veni în spatele ei şi o prinse în braţe ca într-o menghine uriaşă. Îi mîrîi la ureche:

– Taci din gură!

Lily se supuse, văzînd cum furia se adună pe chipurile indienilor precum norii de furtună.

– Caleb, spuse ea, trebuie să mă salvezi!

– Să te salvez? Dacă ridică oferta la trei cai, diseară îţi vei împleti părul în cozi şi vei dormi pe piei de bizon.

Indienii vorbeau între ei, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire către Lily. Ea simţi cum o cuprinde din nou disperarea.

– Bine, dar ţine minte, dacă plec, copilul va veni cu mine.

– Ai zis că ţi-a venit ciclul.

Lily se îmbujoră.

– Nu-i nevoie să vorbeşti atît de tare. Şi te-am minţit.

– Doi cai! strigă Caleb, vesel.

Indienii părură brusc interesaţi.

– Mă mărit cu tine! adăugă Lily, fără răsuflare.

– Promiţi?

– Promit.

– Cînd?

– De Crăciun.

– Prea tîrziu.

– Atunci luna viitoare.

– Astăzi.

Lily privi din nou către indieni, se văzu cărînd lemne de foc mile întregi, spălîndu-se la rîu şi luptîndu-se cu puricii în cort.

– Astăzi, fu ea de acord.

Bărbatul cu cămaşa cea mai frumoasă veni iar în faţă.

– Nici un tîrg, spuse el, furios. Tunică Albastră dreptate – muiere prea belea.

Caleb rîse.

– Mare, mare belea, făcu el.

– Ăsta pămînt *indian*, mai spuse bărbatul apoi, cu un strigăt de îţi îngheţa sîngele, plecă împreună cu prietenii lui peste deal.

Lily se întoarse către Caleb.

– Am minţit, spuse ea brutal. N-am de gînd să mă mărit cu tine.

El îşi apropie nasul la un centimetru de al ei.

– Îţi iei înapoi cuvîntul?

– Da, răspunse Lily, şi urcă în trăsură. Nu vroiam decît să-mi salvez pielea. Ţi-aş fi spus orice.

Caleb o prinse de cot şi o făcu să se întoarcă spre el.

– Şi-atunci nu e nici un copil?

Lily lăsă capul în jos.

– Nu.

– Trebuia să iau doi cai atunci cînd mi i-a oferit, mormăi Caleb.

Lily nu mai spuse nimic şi fu bucuroasă cînd văzu Fort Deveraux ivindu-se în zare. După grupul acela de indieni, femeile din fort erau o nimica toată.

Caleb o lăsă acasă fără măcar un cuvînt de rămas bun.

Cu valiza în mînă, Lily intră pe poartă şi se îndreptă spre casă, fără să se mai uite înapoi. Ajunse înăuntru, încuie uşa şi se întinse pe pat, tremurînd. Curînd va locui pe pămîntul ei, singură. Indienii se puteau întoarce oricînd şi a doua oară s-ar putea să nu-i mai fie chiar atît de moale cu ei.

O bătaie puternică în uşă o făcu să sară în picioare. Trase aer în piept ca să-şi revină şi se uită mai întîi pe fereastră.

Velvet stătea pe trepte.

Lily deschise uşa, bucuroasă.

– Velvet, intră!

Velvet îi aruncă o privire ciudată şi păşi înăuntru.

– Doamna Tibbet m-a trimis. Dînsa şi colonelul te invită la cină diseară.

– De unde au aflat că m-am întors?

– Tot fortul ştie că te-ai întors, mormăi Velvet. S-au zis o grămadă de vorbe că tu şi cu maioru' veniţi împreună şi toate celelalte.

– N-am „venit împreună"!

Velvet aruncă o privire la rochia şifonată a lui Lily în timp ce se aşeza pe un scaun, la masă.

– Bănuiesc că faptele nu contează prea mult şi atîta vreme cît lumea din fort e cu ochii pe voi, tu eşti amanta maiorului.

Lily luă cafetiera de pe sobă, aruncă zaţul de pe fund şi porni către uşa din spate. Ieşi să pompeze nişte apă în cafetieră, iar Velvet ieşi şi ea în uşă, privind-o.

– Bănuiesc că tu crezi că ar trebui să mă mărit cu Caleb, aşa cum crede toată lumea.

– Dacă o vrea să te ia, replică Velvet.

Înainte ca Lily să-i poată răspunde, Judd Ingram sări gardul din spatele casei. Se uită la Velvet, care se dădu cîţiva paşi înapoi.

– Probabil te crezi deşteaptă şi frumoasă, grohăi Judd, împingîndu-şi cascheta pe ceafă.

– Ieşi afară, Judd, spuse Velvet cu glas stins.

El se şterse cu o mînecă pe frunte.

– Cînd cei doi Tibbet te vor trimite înapoi în Suds Row, am să fiu acolo, aşteptîndu-te. Şi n-o să-ţi fie uşor să mă împaci, femeie!

Lily se săturase de bărbaţi aroganţi şi impulsivi. Avusese deja de-a face cu Caleb şi cu şase indieni în ziua aceea, şi nu-i mai rămăsese nici un dram de diplomaţie. După ce ţinti cu grijă, aruncă toată apa rece din cafetieră peste Judd Ingram.

– Ieşi de pe proprietatea mea, îl avertiză Lily. Şi ai s-o laşi în pace pe Velvet de-acum înainte, dacă vrei să-ţi fie bine!

Judd făcu un pas către Lily, dar se opri brusc, înjură şi plecă.

Lily simţi cum o mînă o prinde uşor de cot şi o văzu pe Velvet care venise lîngă ea.

– Ai grijă cu Judd, îi şopti prietena ei. N-are nici un pic de respect pentru nimic pe lumea asta.

Lily îşi ridică bărbia, chiar dacă în suflet îi tremura o spaimă elementară, primitivă. Cînd va avea probleme, le

va face faţă cu curaj. Deocamdată n-avea de ce să-şi facă griji.

Fotograful ambulant îşi oprise căruţa lîngă cîmpul de paradă şi îşi instală aparatul de fotografiat. Şi cu toate că avea un şchiopătat puternic, avea ceva cunoscut care o făcu pe Velvet să se oprească pe drumul ei către casa Tibbet. Inima ei începu să bată mai repede cînd părul lui arămiu prinse să strălucească într-o rază de soare.

Semăna atît de mult cu Hank al ei.

Velvet ar fi vrut să-l strige pe nume, să vadă dacă bărbatul va întoarce capul, dar i se pusese un nod în gît. Picioarele i se înmuiaseră; deşi ştia că doamna Tibbet o aştepta cu veşti de la Lily, nu se putea mişca din loc.

Hank, se gîndi ea.

Ca şi cum l-ar fi strigat, el întoarse capul spre ea.

– Velvet? făcu el, şi porni spre ea.

Dumnezeule bun, după toţi aceşti ani, după atîţia bărbaţi, Hank reuşise cumva s-o găsească.

Velvet se simţi cuprinsă de ruşine; ştia că nu putea da ochii cu el. Chiar dacă Hank se dovedise a fi un trădător, lăsînd-o cu buza umflată în faţa altarului, nu-l putea lăsa să vadă ce se alesese de ea. Îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă în josul străzii.

– Velvet! strigă Hank după ea. Aşteaptă!

Ea alergă fără oprire, trecu de casa Tibbet şi se opri doar cînd ajunse la casa lui Lily.

Lily pompa apă ca să umple cazanul de rufe din curtea din spate, de vreme ce veniseră deja cîţiva clienţi să-i lase rufe la spălat. Însă Velvet se întorsese, palidă ca hîrtia şi mestecîndu-şi buza de jos.

– E aici! suspină ea. Oh, Lily, el este *chiar aici*, la Fort Deveraux!

Lily o apucă de mînă şi o trase în casă.

– E aici! ţipă Velvet, din nou.

– Taci! îi porunci Lily, apoi o făcu să se aşeze pe un scaun, la masă şi se duse la sobă să toarne cîte o ceaşcă de cafea pentru fiecare. Cine-i aici, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă ea, după ce se aşezase, iar Velvet reuşise să-şi mai revină puţin.

– Hank, gemu Velvet cu disperare.

Lily era complet încurcată.

– Este bărbatul cu care trebuia să mă mărit, reuşi Velvet să spună, ştergîndu-se la ochi cu un colţ al şorţului. Acum e fotograf ambulant, cel puţin aşa pare, dar era fermier cînd l-am cunoscut eu. M-a curtat foarte cuviincios. Aveam o rochie nouă şi tot ce trebuie, dar cînd ziua nunţii a venit, Hank n-a mai apărut la biserică.

Lily o prinse de mînă, într-o încercare de a o consola.

– Tatăl tău ar fi trebuit să-l împuşte, spuse ea cu convingere.

Velvet dădu din mînă, apoi începu să suspine. Lily îi aduse o batistă şi Velvet îşi suflă zgomotos nasul înainte de a continua.

– Taica a spus că-mi va fi mai bine fără ticălos şi m-a convins să vin în vest cu el şi cu Eldon – ăsta-i frate-miu.

– Poate că Hank a avut un motiv foarte serios să nu apară la ceremonie. L-ai întrebat?

Velvet îşi trase nasul şi scuturâ din cap.

– O femeie îşi are mîndria ei, spuse ea.

Lily se gîndi la cîteva lucruri pe care le făcuse cu Caleb, şi-şi spuse că acelaşi lucru îl crezuse şi ea, odată.

– Şi ce-ai de gînd să faci?

– Nu ştiu, spuse Velvet, cu umerii tremurînd. N-aş suporta ca Hank să afle despre Suds Row şi despre Judd.

Lily oftă.

– Te-a văzut? Vreau să spun, Hank.

Velvet dădu din cap.

– Dar m-am întors şi am fugit ca dracu'.

– Va trebui să dai ochii cu el mai devreme sau mai tîrziu. Într-o comunitate atît de mică n-ai să poţi să-l eviţi la nesfîrşit.

Velvet păli, dar în ochi îi licărea o mică speranţă.

– N-o să înţeleagă niciodată.

Lily se înfurie.

– Nici nu are dreptul să *înţeleagă* ceva. Nu te-a cerut el de soţie şi apoi te-a abandonat?

Velvet dădu din cap, încet.

– Nu pot vorbi cu el. Sînt prea speriată.

Lily oftă.

– Velvet Hughes, eu am treabă. Nu pot sta aici toată ziua încercînd să te conving să faci ceva ce ştii foarte bine.

– Ştiu foarte bine? întrebă Velvet, neîncrezătoare.

– Bineînţeles că da, spuse Lily cu convingere.

– Nu vrei să vorbeşti tu cu el?

Lily se ridică în picioare.

– Nici gînd. Eu îţi sînt prietenă, Velvet, nu peţitoare.

Cu toate încercările ei de a o convinge, Lily văzu că Velvet renunţase şi în cele din urmă porni chiar ea către cîmpul de paradă.

Fotograful era ocupat să facă fotografii tinerilor soldaţi cu chipuri serioase. Lily aşteptă – fără măcar să clipească atunci cînd pulberea de magneziu se aprindea cu un puf puternic – aşteptă ca el s-o remarce.

– Velvet te-a trimis, ghici el. Era un bărbat destul de frumos, cu părul arămiu închis şi ochi căprui.

Lily încuviinţă şi se prezentă.

– De ce a fugit? vru el să ştie.

Lily se gîndi la Velvet în faţa altarului, aşteptîndu-l în van pe acest bărbat s-o ia de soţie, şi se înfurie.

– Oamenii pot fugi din multe motive, spuse ea. Tu ar trebui să ştii mai bine.

Hank păru sincer dezumflat.

– Mă tem că nu înţeleg, spuse el.

Lily trase adînc aer în piept şi-i dădu drumul. Avea multă treabă de făcut şi ziua practic se dusese.

– Te-a aşteptat la biserică şi tu n-ai mai apărut.

– Am avut un motiv foarte puternic.

– Poate că ar fi mai bine să i-l spui şi domnişoarei Hughes, răspunse Lily. O zi bună, domnule.

Cu aceasta, se întoarse şi porni spre casă.

– Domnişoară Chalmers?

Ea se opri şi-l privi întrebător, peste umăr.

Hank zîmbi.

– Unde o pot găsi pe Velvet, ca să-i pot explica ce s-a întîmplat?

Lily zîmbi fără să vrea.

– Lucrează pentru colonelul Tibbet, răspunse ea, apoi îşi văzu de drum.

Ajunsă acasă, se apucă din nou de treabă, dar cînd soarele apuse, ştiu că nu mai are nici o şansă. Va trebui să stea peste noapte ca să termine tot ce avea de făcut şi după toate cele petrecute în ultimele cîteva zile, se simţea pur şi simplu prea obosită ca să mai reziste.

După ce trase cu grijă draperiile se spălă pe faţă şi pe mîini şi-şi aranjă părul. Rochia şi-o schimbase ceva mai devreme.

Lily porni încet către casa Tibbet. Spera că maiorul nu fusese invitat la cină, dar ştia că era aproape inevitabil ca şi el să fie acolo.

Velvet îi deschise uşa, cu o privire îngrijorată.

– L-ai văzut? Ai vorbit cu Hank? Ce caută aici?

– Cum aş putea să-ţi răspund la întrebări dacă mi le pui una după alta?

Velvet îşi îngustă ochii şi-i dădu drumul în casă.

– Va veni să te vadă, spuse Lily, ridicînd bărbia ca să-i arate că nu era impresionată că cineva făcuse o mutră la ea. Nu trimisese chiar ea şase indieni la plimbare, aproape fără nici un ajutor din partea lui Caleb?

Ca şi cum acest gînd l-ar fi chemat, Caleb apăru în uşa salonului. Făcuse baie şi se bărbierise, şi purta o uniformă curată şi avea cizmele lustruite. Ochii lui de culoarea chihlimbarului o priviră îndelung, amuzaţi.

– Bună, Lily.

Lily îi răspunse cu răceală.

– Domnule maior.

– Intră, o grăbi el, muzica a început.

Ceva din tonul lui o făcu pe Lily să vrea să plece, dar nu vroia să-i dea lui satisfacţia de a o vedea fugind. Îşi ridică bărbia şi intră în salon.

Doamna Tibbet era acolo, vorbind cu capelanul, căpitanul Horatio. Încă o dată, vru să fugă; încă o dată, rămase pe loc.

– Bună seara, doamnă Tibbet. Domnule căpitan.

Căpitanul se mulţumi să încline capul, dar doamna Tibbet se repezi la ea şi o prinse de braţ, ducînd-o în biroul colonelului, care era undeva în spatele casei.

Mirosea a fum de trabuc şi a lustru de podele, iar pereţii erau plini cu chipurile pictate ale marilor generali

ai Armatei Unionale. Însă Lily era mult prea derutată pentru a mai observa şi altceva.

– Draga mea, începu doamna Tibbet cu afecţiune, trebuie neapărat să-ţi vorbesc despre comportamentul tău.

Lily îşi îndreptă umerii şi-şi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plîns. Doamna Tibbet era singura ei prietenă, în afară de Velvet şi dezaprobarea ei o durea cumplit.

– De ce nu renunţi la ideea asta prostească cu ferma şi pămîntul tău? continuă Gertrude. Îi vorbise pe un ton plin de blîndeţe, dar ochii îi scînteiau. Nu pot să nu mă gîndesc că e vorba doar de încăpăţînare, Lily. Caleb este perfect capabil să te întreţină şi să te îngrijească, te asigur. Provine din una dintre cele mai de seamă familii din Pennsylvania – eu personal cunosc familia Halliday de multă vreme.

Lily privi în jos, la podea, un timp, încercînd să-şi regăsească curajul.

– N-ai înţelege, spuse ea încet.

Gertrude oftă.

– Stai jos, îi spuse ea lui Lily, luîndu-şi şi ea un scaun. Acum spune-mi, ce crezi tu că ar fi chiar atît de greu de înţeles?

– Îl iubesc pe Caleb foarte mult, începu Lily cu voce tremurată, dar nu sînt eu femeia potrivită pentru el.

Doamna Tibbet ridică sprîncenele.

– Oh? Şi de ce nu?

Lily se aplecă înainte în scaun şi-şi coborî vocea pînă la o şoaptă.

– Cred că s-ar putea să fiu exact ca mama.

– Cum aşa? întrebă doamna Tibbet, aranjîndu-şi poalele rochiei.

– Era... alcoolică. Şi cu bărbaţi, mulţi bărbaţi.

– Oh, Doamne, făcu doamna Tibbet. Tu bei?

Lily înghiţi în sec.

– Păi... nu.

– Atunci e vorba de bărbaţi.

– Numai Caleb, răspunse Lily încet. Numai că el mă poate face să fac şi să spun cele mai ruşinoase lucruri. Şi mă tem atît de tare pentru că sînt... ăăă... am sîngele fierbinte.

Doamna Tibbet părea că vrea să-şi reprime un zîmbet.

– N-ai fi prima fată care se dăruieşte unui bărbat înainte de căsătorie, Lily. Nu este un lucru prea înţelept, dar se întîmplă destul de des.

Lily trase adînc aer în piept.

– Bănuiesc că alcoolică voi deveni mai tîrziu, spuse ea, ignorînd cuvintele doamnei Tibbet. Şi bărbaţii la fel. Nu, sînt convinsă că e mai bine să-mi văd de viaţa mea aşa cum mi-am plănuit-o.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi Velvet îşi vîrî capul înăuntru.

– Iertaţi-mă, coniţă, dar cina-i gata şi bărbaţii au zis că ei se apucă să mănînce dacă nu vă grăbiţi.

– Vom veni imediat, răspunse doamna Tibbet. Şi spune-le bărbaţilor că dacă nu ne aşteaptă, vor avea de-a face cu mine.

– Da, coniţă, răspunse Velvet, chicotind. Uşa se închise în urma ei.

Doamna Tibbet se întoarse din nou către invitata sa.

– Dacă ai fi propria mea fiică, Lily, ţi-aş spune acelaşi lucru. N-ai putea niciodată să găseşti un bărbat mai bun decît Caleb Halliday, nici dacă ai umbla toată lumea în lung şi-n lat. Nu da cu piciorul şansei pentru o adevărată fericire – s-ar putea să fie singura şansă care ţi se dă.

Lily se ridică din scaun şi se duse la fereastră. Luna se ridica încet deasupra casei vecine; părea că tocmai ieşise pe coşul casei.

– Cîteodată cred că ştiu exact ce vreau. Am să mă horărăsc dacă am să mă mărit cu Caleb şi să renunţ la ideea cu ferma. Dar tot timpul îmi amintesc cum era mama.

– Lily, tu nu eşti mama ta.

– Nu, recunoscu Lily cu tristeţe, întorcîndu-se cu faţa către doamna Tibbet. Numai că mama a fost odată tînără şi fericită, şi probabil credea că îl iubeşte pe tatăl meu. S-a măritat cu el, i-a făcut copii. Apoi ceva s-a schimbat şi a început să bea. Tata a plecat – nici măcar nu-mi mai amintesc de el – şi bărbaţii au început să apară, unul după altul...

Gertrude veni lîngă ea şi-i prinse mîinile.

– Lucrurile vor sta cu totul altfel pentru tine, îi spuse ea, încet. Eşti puternică, şi Caleb este la fel. Oh, Lily, nu te teme să profiţi de această şansă.

În clipa aceea se auzi de pe hol vocea de tunet a colonelului care striga că el se va aşeza la masă, indiferent dacă femeile vor să li se alăture sau nu, iar Lily zîmbi.

– Promit că am să mă gîndesc foarte serios la toate astea, doamnă Tibbet.

– Numai să nu dureze prea mult, răspunse Gertrude, conducînd-o spre uşă. Soarta se schimbă cum nici nu bănuieşti, îndepărtîndu-ne de cei dragi cînd ne aşteptăm mai puţin.

La cină, Caleb şi colonelul discutară tactici militare, în timp ce Lily şi doamna Tibbet vorbiră despre modele de

rochii şi despre nevoia de schimbare în ceea ce privea Suds Row. Caleb părea că nici nu e conştient de prezenţa lui Lily la masă; însă cînd cina fu gata iar ea se scuză să plece, el se oferi imediat s-o conducă acasă.

CAPITOLUL 15

Luna părea să se odihnească pe umărul lui Caleb, aşa cum stătea în uşa casei ei. Tăcuseră amîndoi tot drumul pînă aici, dar acum el îşi scoase pălăria şi-şi drese vocea.

Lily se pregăti sufleteşte.

– Trebuie să-ţi spun ceva – despre ferma ta, începu el.

– Dacă ai de gînd să-mi ţii încă o predică, Caleb, te rog ţine-o pentru tine.

Un muşchi îi tresări pe obraz, apoi se relaxă.

– Bine, cum vrei tu. Noapte bună, Lily.

Se aşteptase s-o sărute, dar el se mulţumi să-şi pună pălăria pe cap şi coborî treptele. Lily se uită după el cîteva clipe, apoi deschise uşa şi intră în casă.

Înăuntru era întuneric, şi Lily simţi un fior de spaimă cînd bîjbîi după lampa pe care o lăsase pe măsuţa de lîngă uşă, împreună cu o cutie de chibrituri. Auzi o mişcare în întuneric şi se repezi către uşă, cu ţipătul îngheţat în fundul gîtului.

O mînă puternică o apăsă peste gură înainte ca ţipătul să se poată face auzit şi, deşi se zbătu, Lily fu tîrîtă înăuntrul încăperii. Atacatorul era vînos şi puternic

şi mirosea a băutură şi transpiraţie. Ştiu cine era chiar înainte ca el s-o împingă spre masă şi să aprindă lampa cu un chibrit, înainte ca el să-i îndese o batistă în gură şi să-i lege mîinile la spate, pentru ca apoi să vină în faţa ei.

– Haide, încearcă numai să fugi, făcu Judd Ingram. Asta va face doar lucrurile încă şi mai interesante.

Lily era îngrozită, dar nu vroia să-i dea lui Judd satisfacţia de a afla asta. Lăsă să i se citească în privire ce credea ea despre acest gen de bărbaţi.

El dădu ocol mesei şi-i prinse bărbia într-o mînă.

– Ce frumoasă eşti! Presupun că te şi înfierbînţi rău de tot cînd te iubeşti cu maiorul. Ei bine, în noaptea asta am să-ţi dau eu ce-ţi trebuie.

Dacă Lily n-ar fi avut căluş, l-ar fi scuipat în faţă. Îşi ridică bărbia sfidător şi-i înfruntă privirea.

Judd se duse la pat şi dădu la o parte cuvertura şi pătura. În acest răstimp, Lily aruncă o privire rapidă în jur, să vadă cum ar fi putut scăpa. Singura ei şansă ar fi fost o diversiune.

Se aplecă peste masă şi, cu o mişcare din umăr, făcu să se răstoarne lampa cu kerosen pe mijlocul mesei. Sticla se sparse şi focul se împrăştie în toate direcţiile.

Lily se dădu înapoi imediat în timp ce Judd înjură şi se apucă să stingă focul cu pătura. Prea tîrziu, totuşi, căci focul părea să ţâşnească continuu din lampa spartă ca dintr-un izvor şi curînd luă foc chiar şi pătura din mîinile lui.

Lily fugi la uşă şi se izbi de ea, speriată de focul care se întindea cu repeziciune. Apoi judecata păru să-i revină şi încercă să deschidă zăvorul cu mîinile legate. Aproape ieşise pe uşă cînd Judd o apucă de păr şi o aruncă înapoi, în mijlocul flăcărilor.

Lily ţipă înfundat. Focul o înconjura din toate părţile, flăcările îi lingeau pielea. Se zbătu să se ridice în picioare şi alergă spre uşa rămasă deschisă, şi se năpusti afară. Ajunsă în curte, se tăvăli în noroi pînă fu sigură că rochia nu mai ardea.

Profesorul de la şcoală, un bărbat scund şi bondoc cu păr blond şi ochi blînzi, fu primul care ajunse la faţa locului. Lily plîngea în hohote de frică, în timp ce el îi desfăcea mîinile de frînghia cu care o legase Judd.

– Pentru numele lui Dumnezeu, gîfîi profesorul, ce s-a întîmplat aici?

Lily se întoarse să se uite la casă. Flăcările dansau în spatele ferestrelor; era ca şi cum iadul însuşi urcase pe pămînt, ca să se arate oamenilor în toată grozăvia lui. Ignorînd întrebarea profesorului, ea alergă spre casă; scrisoarea mamei, actul de proprietate asupra pămîntului şi toate hainele ei erau înăuntru.

În mod miraculos, în ciuda focului şi a fumului, Lily reuşi să-şi găsească valiza. Nu avea nici o rochie în ea, dar ţinea acolo actul de proprietate şi cîteva mici lucruri personale.

Se lovi de caporalul Pierce pe trepte, iar el o prinse în braţe şi o luă de acolo. Mai apucă să audă clopotul ce anunţa venirea pompierilor, apoi leşină.

Cînd se trezi, Caleb era lîngă ea şi soldaţii se agitau peste tot, făcînd tot ce puteau să stingă focul. Casa însă nu mai putea fi salvată.

– Oh, Caleb, şopti Lily, afacerea mea s-a dus de rîpă... toate hainele mele...

Chipul lui era rigid. Fără nici un cuvînt către Lily sau oricine altcineva din jur, o ridică în braţe împreună cu mica ei valijoară şi porni către poartă. Erau deja în josul străzii cînd el întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

Lily făcu un efort să-şi revină înainte să-i răspundă.

– Unde mergem? întrebă ea, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

El traversă strada, către locul unde se găseau casele ofiţerilor. Lily bănui că o ducea la casa familiei Tibbet şi nu mai insistă.

Dar Caleb trecu de casa Tibbet şi de casa alăturată. Deschise cu piciorul poarta celei de-a treia case şi porni către intrare.

– Caleb, făcu Lily. Reuşise să se liniştească cumva după toată sperietura aceea, dar acum începea să se alarmeze din nou.

El nu se opri, nu-i aruncă nici măcar o privire în timp ce o duse în casa lui. Abia în salonul întunecat, plin de siluetele fantomatice ale mobilelor acoperite cu cearşafuri, o puse pe picioarele ei.

– Cum a început? întrebă el, întorcîndu-se cu spatele la ea şi încercînd să se calmeze. Cu toate acestea, spatele şi umerii îi erau încordaţi.

Lily aruncă o privire în jur, trăgînd de timp. Dacă i-ar fi spus adevărul, ştia că el ar fi făcut ceva prostesc care l-ar fi tîrît într-un proces care i-ar fi distrus şi cariera, dar nu-şi putea da seama ce altceva i-ar fi putut spune.

– Era un bărbat înăuntru cînd am intrat, după ce ai plecat tu. Mi-a pus căluş şi m-a legat.

Caleb se întoarse cu faţa la ea.

– Cine?

Lily îşi umezi buzele, nevrînd să continue, deşi ştia că n-avea încotro. Că ar fi silit-o să-i spună, dacă ar fi refuzat.

– Am răsturnat o lampă, iar el s-a speriat şi a fugit.

Caleb îi privi obrazul plin de fum, părul încîlcit, rochia arsă şi murdară de noroi.

– Dumnezeule!

Ea veni mai aproape de el.

– N-am păţit nimic, Caleb. Nu asta contează?

El o prinse de umeri.

– Cine? mîrîi el.

Lily închise ochii. Dumnezeu ştia că n-avea de gînd să-l protejeze pe Judd Ingram de braţul legii, dar nu vroia ca maiorul să se ducă după el, aşa furios cum era acum.

– Nu-ţi spun, zise ea încet, dar hotărît. Nu pînă mîine dimineaţă.

Obrazul lui Caleb tresări şi se încordă şi o strînse şi mai tare de umeri. Vocea îi sună ca un avertisment.

– *Lily...*

Ea nu dădu înapoi.

– Indiferent de toate neînţelegerile dintre noi, Caleb Halliday, rosti ea, eu te iubesc şi nu vreau să te văd judecat la Curtea Marţială şi spînzurat pentru ceva ce ai făcut sub imperiul furiei.

El îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele şi ea ştiu că se dădea o luptă acolo, între forţa raţiunii şi partea sălbatică pe care orice bărbat şi orice femeie o are ascunsă undeva, în adîncul sufletului. Lily se apropie de o vitrină în care erau aliniate o mulţime de carabine în spatele geamului prăfuit.

– Vreau să-mi exersez tragerea la ţintă, spuse ea.

– Atinge numai armele alea şi te bat la fund, o avertiză Caleb.

Lily îşi îndreptă umerii.

– Atunci cred că va trebui s-o fac de una singură. Îndrăznesc să spun că există o mulţime de soldaţi în fortul acesta care m-ar ajuta bucuroşi.

Caleb îşi turnă ceva de băut, cu o privire criminală în ochi.

– Am să-l biciuiesc personal pe cel care îndrăzneşte, spuse el, cu o voce periculos de coborîtă.

Lily îi ignoră remarca.

– Ei bine, cred că ar trebui să mă duc s-o întreb pe doamna Tibbet dacă pot apela la bunăvoinţa ei pentru găzduire în noaptea asta. Noapte bună, Caleb.

Porni către uşă dar nu ajunse nici măcar la jumătatea drumului cînd Caleb o opri.

– Nu te duci nicăieri, făcu el. Şi deşi ştia că o oprea acolo nu din cruzime ci din îngrijorare pentru siguranţa ei, Lily se supără.

– Lasă-mă să plec, Caleb.

Strînsoarea lui crescu.

– Vei petrece noaptea aici, spuse el.

Lily făcu ochii mari.

– Caleb, şi-aşa e destul de rău că sîntem singuri sub acelaşi acoperiş, în clipa asta. Îţi poţi imagina ce va spune lumea dacă aş rămîne pînă dimineaţă?

– Nu-mi pasă ce vor spune, replică el, şi Lily ştiu în clipa aceea că el nu fusese niciodată mai serios.

– Am să fiu complet compromisă! protestă ea.

– Eşti deja compromisă, spuse Caleb, dîndu-i drumul şi întorcîndu-se la paharul pe care-l lăsase pe un scrin. Şi-apoi, este ceva de care vreau să mă conving.

– C-ce? întrebă Lily, făcînd un pas înapoi.

– Vreau să verific dacă m-ai minţit sau nu în legătură cu copilul nostru.

Obrajii ei se făcură purpurii.

– Caleb Halliday!

El ridică o sprînceană şi se apropie. Apoi, dintr-o singură mişcare pe care Lily nu fusese în stare s-o prevadă, o ridică din nou în braţe.

– Am să ţip, îl avertiză ea, mai ales că începea deja să simtă efectele apropierii de el.

Buzele lui erau la jumătate de centimetru de ale ei.

– Poate c-o să ţipi, răspunse el, dar nu de durere şi nici de teamă.

Lily fu străbătută de un fior cînd buzele lui o atinseră. Pîntecul îi fu cuprins de flăcări, precum şi mica ei căsuţă.

– Caleb, gîfîi ea, uitîndu-se în sus la el.

– Ăsta-i doar începutul, îi promise el, pornind către scările cufundate în întuneric.

– N-am să te las să faci asta, protestă Lily, deşi n-avea nici cea mai vagă idee cum l-ar fi putut opri.

– Chiar aşa?

El urcă scările, apoi înaintă de-a lungul coridorului. Lily tresări cînd auzi o uşă deschizîndu-se şi izbindu-se de perete.

Lily simţi cum aterizează pe pat şi încercă să se ridice, dar Caleb o ţinu pe loc. Picioarele îi atîrnau de marginea patului şi le avea depărtate, asta numai pentru că el stătea între ele.

El se întinse să aprindă o lampă pe noptieră şi flacăra reuşi să împrăştie întunericul, dezvăluind chipul hotărît al lui Caleb.

El o prinse zdravăn de un picior şi se apucă să-i dezlege şiretul pantofului. Degetele celeilalte mîini o mîngîiau pe gleznă.

– Ce faci? reuşi ea să întrebe.

– Ţi-am mai spus, răspunse Caleb aruncînd deoparte pantoful şi începînd să ruleze ciorapul în jos. Mişcarea

era lentă şi senzuală şi Lily îşi ţinu respiraţia cînd îi simţi mîngîierea pe coapsă.

Mai încercă o dată să-l convingă.

– Caleb, asta-i nebunie curată.

El îi scotea celălalt pantof şi ciorapul. Din nou, mişcările lui avură o lentoare ameţitoare.

– Ce este iubirea dacă nu nebunie? făcu el.

Acum ea avea amîndouă coapsele dezgolite, iar degetele lui se insinuau deja pe sub marginea chilotului.

Lily începu să tremure şi încercă să-l cheme pe nume, dar cuvîntul i se opri în gît. Îşi ridică braţele deasupra capului şi se întinse, stăpînită de un ciudat sentiment de anticipare, deşi n-ar fi putut scoate măcar un singur cuvînt, nici chiar ca să se salveze de un trib întreg de indieni Sioux.

Caleb îi trase chiloţii în jos în aceeaşi manieră înceată, apoi îngenunche între picioarele ei.

– Ai minţit, spuse el încet, trecîndu-şi degetele peste cîrlionţii aurii.

Ea se răsuci pe loc şi şopti, puţin mai tare decît o simplă respiraţie:

– Da.

Umerii lui îi despărţiră picioarele şi mai mult. O sărută uşor, chiar acolo unde ea avea nevoie şi dorea să fie sărutată şi trupul îi intră în convulsii, căutînd un contact şi mai puternic. El îşi puse mîinile sub şoldurile ei şi o strînse uşor, de parcă ar fi încercat nişte fructe dacă sînt coapte.

– Ai mare nevoie de un soţ, mormăi el.

Lily nu putu decît să scoată un „Oh!îi ascuţit cînd îi simţi respiraţia fierbinte. Simţea o durere surdă, şi doar Caleb îi era leac.

Îşi puse un picior peste umărul lui, apoi şi pe celălalt. Lily îi simţi limba explorîndu-i cîrlionţii şi îşi arcui gîtul şi spatele în acelaşi timp, încercînd să se apropie şi mai mult de Caleb.

– Un soţ s-ar putea ocupa de tine aşa cum se cuvine, continuă Caleb. Chiar şi vibraţia cuvintelor lui era o dulce tortură care o făcea să se înfioare.

Lily prinse în pumni cuvertura patului.

– Caleb, şopti ea. *Caleb.*

El chicoti văzîndu-i nerăbdarea şi o disciplină cu o atingere uşoară cu limba. Ea scăpă un ţipăt, apoi gemu, un geamăt primitiv şi disperat.

El dezveli micul grăunte şi-l sărută în treacăt.

– Ce-mi dai în schimb pentru ce-ţi dau eu?

Lily scoase un strigăt gîtuit de furie şi dorinţă, iar Caleb rîse din nou. Îl simţi retrăgîndu-se, şi gemu, apoi degetele lui o atinseră din nou.

– Nimic! gîfîi ea. Nu... îţi... promit... *nimic!*

Caleb rămase nemişcat cîteva clipe nesfîrşite, apoi o mîngîie din nou cu limba.

– Oh, Dumnezeule! ţipă Lily. Îl prinse de cap şi încercă să-l apese înapoi, dar el se opuse.

– Spune-mi, Lily.

Era prizoniera lui, deşi el îi refuza actul final al cuceririi pe care ea şi-l dorea atît de mult. Simpla lui respiraţie o înnebunea, ca şi apropierea atît de mare de centrul pasiunii ei.

– Orice, gîfîi ea. Spun orice...

Caleb rîse şi o atinse din nou cu limba, delectîndu-se cu felul în care şoldurile ei se mişcară ca să-l întîmpine.

– Te măriţi cu mine?

– Da! gemu Lily. Da... oh, Dumnezeule... mă mărit cu tine...

Vocea lui Caleb era joasă şi mîngîietoare; aproape că-i simţea mişcarea buzelor în timp ce vorbea.

– N-o spui doar aşa?

– Nu... e adevărat... ţi-o jur!

– Pacoste, făcu el, apoi se puse s-o fericească cu adevărat, iar sufletul ei se ridică în slăvi în timp ce trupul i se zbătea violent pe pat. El o duse pe culmile unui orgasm pe care ea îl trăi cu frenezie, apoi îi oferi mîngîiere şi linişte în timp ce ea zăcea pe cuvertura patului, încercînd să-şi regăsească răsuflarea.

În acest răstimp ea îşi pierduse şi restul de haine, deşi nu-şi amintea absolut deloc cum sau cine o dezbrăcase.

Caleb o făcu să se întindă ca lumea pe pat şi-i desfăcu picioarele. Ea nu se opuse în nici un fel în timp ce el îşi scotea cămaşa, centura, cizmele şi pantalonii.

Lily se putea vedea în întregime în oglinda atîrnată de uşa dormitorului, aşteptînd acolo aşa supusă, şi deşi se înfurie văzîndu-se astfel, tot nu făcu nici o mişcare.

Caleb nu se deranjă să stingă lampa, şi nici pe Lily n-o interesa problema. Îşi răsfiră degetele pe pieptul lui în timp ce el se apleca asupra ei, dar degetele ei nu-l împinseră deoparte, ci începură să-l mîngîie.

Simţea căldura în fiecare părticică a trupului ei, din cap pînă în degetele de la picioare. Chiar şi ochii îi ardeau în cap, foc fără flacără. Se întinse şi-l apucă pe Caleb de bărbăţie şi se delectă cu icnetul lui.

El se arcui deasupra ei în timp ce ea îl mîngîia cu degetele, şi se susţinea numai în forţa mîinilor. Ea se strecură mai jos, prinzîndu-se de genunchii lui şi trăgîndu-se în jos. El îngenunche şi ea îl trase în gura ei şi începu să mîngîie şi să frece, aşa cum îi făcuse şi el ei.

Îşi puse mîinile pe fesele lui puternice şi rămase aşa, cu umerii între genunchii lui. Acum era rîndul lui Caleb să fie prizonierul ei, şi Lily îl tortură cu fiecare mişcare. El gemu încet şi vru să se retragă.

Numai că ea nu-i dădu drumul pentru că îl vroia tot, înlăuntrul ei. Vroia să-l supună dulcei ei răzbunări.

Fesele lui începură să se mişte ritmic sub mîinile ei. Vocea îi era acum ca un scîrţîit de poartă ruginită; bolborosea cuvinte fără înţeles. Lily ştia că o ruga să-i dea drumul, şi gustul triumfului era absolut delicios. Nu ştia dacă el vroia ca ea să se oprească sau să continue, şi nici nu-i păsa. Deocamdată, Caleb îi aparţinea în întregime, şi avea să facă cu el tot ce dorea.

El capitulă cu un strigăt gutural şi tot trupul îi înţepeni, iar Lily îl strînse mai tare de fese în timp ce-i primea darul. Îl mai ţinu captiv cîteva clipe, şi cînd în sfîrşit îi dădu drumul, el căzu lîngă ea, epuizat; ea îl sărută pe stomac şi pe piept.

Caleb rămăsese întins, cu o mînă pe faţă, tremurînd încă de forţa eliberării lui.

– Dacă mai faci asta o singură dată, reuşi el să spună cu voce tremurată, îţi jur în faţa lui Dumnezeu că îmi trec toată averea pe numele tău şi te las să-mi pui lesă, ca unui cîine.

Lily îi mîngîie un sfîrc cu vîrful degetului.

– S-a notat, domnule.

Caleb rîse.

– Vrăjitoare.

Ea îşi înlocui degetul cu vîrful limbii.

– Poţi spune şi aşa, glumi ea.

El rîse din nou şi îşi împleti mîinile în părul ei bogat. O făcu să se întindă peste el, bărbie lîngă bărbie. Caleb o sărută.

Clipele treceau una după alta, şi sărutul lui deveneo tot mai pasional, şi Lily fu uimită să-l simtă pe Caleb întărindu-se din nou.

O răsuci pe spate şi veni între genunchii ei. Bărbăţia lui se cerea ascunsă la căldură, iar Lily îl cuprinse cu braţele.

Caleb o privi, delectîndu-se cu expresia plină de dorinţă din ochii ei, în timp ce îl mîngîia peste tot.

– De data asta, spuse el răguşit, nu mai iau prizonieri.

El îi prinse amîndouă mîinile cu o singură mînă, şi cu cealaltă îşi potrivi erecţia înlăuntrul ei.

Lily simţi un val de fierbinţeală străbătînd-o în timp ce el se juca cu ea, dăruindu-i-se numai cîte un centimetru o dată.

– Spune-o, Lily, şopti el. Ţi-o citesc în ochi, dar vreau să mi-o şi spui.

Lily dădu din cap dintr-o parte în alta, nu ca o negare, ci din cauza dulcelui chin la care era supusă. Avea disperată nevoie de el întreg, numai că el se mulţumise să-i ofere deocamdată doar cîţiva centimetri.

– Te doresc, icni ea.

– Şi? insistă Caleb.

– Am nevoie de tine, ticălosule!

Îi mai dădu un centimetru.

– Asta-i tot?

– *Te iubesc,* şopti Lily.

Caleb se simţi satisfăcut şi îi dărui o lovitură puternică, pînă la capăt, apoi se retrase aproape de tot. Ea îl imploră, cu trupul şi cu buzele, iar el o umplu din nou, şi din cauza încetinelii mişcărilor lui, eliberarea ei fu una lentă, ca o explozie cu încetinitorul. Abdomenul i se

contractă, respiraţia i se opri, scăpă un ţipăt aproape obscen, şi extazul părea să nu se mai termine niciodată.

Îl simţi pe Caleb terminînd, şi se aştepta la puţină linişte. În schimb orgasmul ei reveni în forţă, făcînd-o să se ridice pe călcîie şi să se prindă de tăblia patului, într-un efort de a nu înnebuni.

Cînd, în sfîrşit, i se permise puţină odihnă tremurîndă, Caleb îşi puse mîna pe stomacul ei şi, cu o mîngîiere uşoară, îi dădu de înţeles că încă n-o va lăsa în pace pentru noaptea aceea.

– Lasă-mă să dorm, murmură ea.

– Şi să mă întrerup din îmblînzirea lui Lily Chalmers? Nici gînd!

– M-am îmblînzit, insistă Lily, străbătută de un fior pentru că cercurile descrise de mîna lui pe stomacul ei se lărgiseră, şi ceva tainic înăuntrul ei începu să se trezească din stupoarea satisfacţiei.

– Nici pe departe.

– Caleb, e tîrziu, şi eu am avut deja parte de o seară plină de probleme.

– Noaptea nici măcar n-a început încă, îi replică el.

Îi mîngîia sînul acum, jucîndu-se cu sfîrcul.

Lily mai avu destulă putere să încerce să se ridice din pat, dar el o aduse înapoi cu blîndeţe, şi mica ei rebeliune fu imediat pedepsită cu o serie interminabilă de mîngîieri cu limba pe sfîrc. Genunchii i se ridicară şi mîinile ei îl prinseră de cap, deşi încă protesta.

– La asta trebuie să mă aştept dacă mă mărit cu tine? vru ea să ştie.

Caleb se opri din supt doar atît cît să-i răspundă.

– Oh, nu. Cînd vom fi căsătoriţi nu voi mai avea atîta grijă unde şi cînd o facem.

Lily roşi, deşi făcuse deja atît de multe lucruri scandaloase în braţele acestui bărbat.

– Unde? întrebă ea, şi el începu să rîdă.

– Pe masă, răspunse el. Tu îmi vei aduce cina, aşa cum trebuie să facă orice soţie iubitoare, numai că ceea ce am să servesc la cină se serveşte de obicei pe o pernă, şi pe farfurie.

Lily se înroşi şi mai tare. Parcă simţea că şi părul i se înroşise.

– Eşti chiar imposibil!

– Şi insaţiabil, fu el de acord.

Lily se văzu în oglindă cum desface picioarele la blîndul lui îndemn, îi văzu degetele dansînd pe interiorul coapselor ei.

– Oh, gemu ea încet, Caleb, nu mai pot... chiar nu mai pot.

El o ignoră, aşezîndu-se mai bine ca să se poată bucura pe deplin de sînul ei, şi în acelaşi timp o mîngîia în locul cel mai intim şi mai delicat al trupului ei. Îi făcu trupul să cînte, o simfonie de suspine şi şoapte şi ţipete înăbuşite şi, ţinîndu-se de cuvînt, o făcu să rămînă trează pînă cînd primele raze de soare se iviră pe cerul dimineţii.

Lily se trezi cu mult după prînz, smulgîndu-se cu greu din somnul ca de moarte. Caleb plecase, dar aşternuturile îi purtau încă mirosul, la fel ca şi pielea şi părul ei.

Se ridică, mormăind ceva, şi căzu imediat înapoi pe pernă. Fiecare muşchi din trupul ei era slab şi moale ca un bulgăre de unt, şi o ciudată senzaţie de bine îi anihila toată voinţa.

Exista totuşi o necesitate pe care n-o putea ignora, aşa că se ridică şi aruncă o privire îndărătul unei uşi din

apropiere. Din fericire găsi acolo ce căuta şi se uşură, dar tot nu se putea hotărî să se îmbrace.

Lily se spălă la spălătorul din faţa patului, apoi se băgă repede înapoi în aşternuturi. Îi era foame, dar muşchii ei refuzau s-o poarte afară din dormitor.

Ca un răspuns la toate aceste dorinţe ale ei, Caleb păşi înăuntru. Era îmbrăcat în uniformă, mai puţin tunica, şi cămaşa îi strălucea de curăţenie. Pe mîini purta o tavă.

– Ridică-te, pacoste mică, îi porunci el, cu un zîmbet larg.

Lily se strîmbă la el, apoi îşi puse pernele la spate, pe tăblia patului, se ridică şi-şi acoperi sînii cu cearşaful.

Caleb îi aşeză tava în poală, şi mirosurile pe care le răspîndea îi făcură stomacul să bolborească cu anticipare. El pusese friptură de pui şi mere în aluat într-un bol mare, şi mai era şi o ceaşcă cu ceai fierbinte.

Nu mai fu nevoie să-i spună să mănînce; era hămesită.

– M-ai cam stors azi-noapte, se plînse ea, după ce nu mai rămăsese nici măcar o singură firimitură de mîncare pe tavă. Mă simt de parcă aş vrea să dorm o săptămînă încheiată.

Caleb rînji.

– Poţi să dormi doar pînă cînd am să vin şi eu în pat, o corectă el. Apoi îşi scoase ceasul din buzunarul pantalonilor şi-l consultă. Ceea ce se va întîmpla peste aproximativ şase ore.

Lily rămase cu ochii la el, şi îşi încrucişă braţele peste cearşaful care îi acoperea sînii.

– Am să fiu deja de mult timp plecată pînă atunci, Caleb Halliday, spuse ea. Să nu crezi că te poţi folosi de

mine după plac, de parcă aş fi vreo concubină de harem!

El rîse şi gesticulă către uşă.

– Poţi să pleci, Lily. Nimeni nu te ţine în captivitate.

Lily căscă. Se simţea încă prea moale ca să facă vreo mişcare, şi mîncarea o făcuse încă şi mai leneşă. Şi deşi n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, se înfioră la gîndul că va trebui să plece şi să dea ochii cu Fort Deveraux.

– Am să plec curînd, spuse ea în timp ce Caleb lua tava ca s-o aşeze pe un scrin mic de lîngă spălător.

El o urmări cu privirea cum se aşează mai bine în pat, şi ea îi văzu gîtul mişcîndu-se ca şi cum ar fi înghiţit în sec.

– Eşti invitata mea, spuse el, răguşit.

Lily gemu de plăcere în timp ce se afunda în pernele moi. Simţea o dulce moleşeală cuprinzîndu-i trupul. Se mai răsuci puţin, şi simţi cum cearşaful alunecă de pe ea, dezvelindu-i sînii.

Înainte să se poată acoperi la loc, Caleb veni deasupra ei, îi prinse mîinile şi i le puse pe sîni. Erau calzi şi tari sub atingerea ei, şi îşi simţi sfîrcurile întărindu-se şi înţepînd-o în propriile ei palme. Zîmbi, pe jumătate adormită, pe jumătate ameţită de o noapte întreagă de dragoste neîntreruptă.

Cearşaful coborî tot mai jos, şi Lily simţi cum degetele lui Caleb o mîngîie pe coapse. Scoase un mic sunet răsfăţat şi depărtă picioarele.

Apoi aţipi din nou. Nu ştia ce-i făcea Caleb, şi nici nu-i păsa. Vroia doar ca el să nu se oprească.

Ea dormea cînd el plecă, dormea un somn adînc, de extenuare, şi cînd el se reîntoarse, se trezi din nou în puterea lui. I se supuse plină de bucurie, gemînd de

plăcere cînd simţi bărbăţia lui posedînd-o, apoi fu rîndul ei să-l trimită pe Caleb în delirul eliberării.

Cînd pendula din hol bătu miezul nopţii dormeau amîndoi, fiecare înlănţuit în braţele celuilalt, cu trupurile epuizate de pasiune satisfăcută.

CAPITOLUL 16

Lily fu trezită brusc şi violent cîteva ore mai tîrziu şi ridică ochii mari către Caleb, în timp ce el o ţintuia pe loc, apăsîndu-i mîinile pe perne.

– Cine a fost? întrebă el.

Lily ştia că o întreba despre cel care o atacase în casa ei şi mai ştia şi că nu mai putea să amîne să-i spună. Totuşi avu o ezitare, nu ca să-l protejeze pe Judd, ci pentru că se temea de ce ar fi putut Caleb să facă, dacă voia să se răzbune.

– Judd Ingram, spuse ea încet.

Caleb înjură şi ochii i se umplură de o privire criminală.

– Nu m-a rănit, Caleb, se grăbi ea să-i spună, prinzîndu-l de mîini. Nu-şi făcea iluzii că l-ar fi putut împiedica să se ridice şi să plece, dacă asta ar fi vrut, dar ea totuşi îl ţinu de mîini.

– Şi de ce îl aperi pe nenorocit?

Lily oftă.

– Nu-l apăr, Caleb... din partea mea n-are decît să ardă în flăcările iadului. Însă mă tem pentru tine.

Caleb se relaxă puţin şi-şi puse fruntea pe fruntea ei.

– Vreau să-l omor, mîrîi el. Vreau să-i scot măruntaiele şi să le dau la ciori.

– Ştiu, spuse Lily cu blîndeţe, mîngîindu-l încet pe umerii încordaţi, dar nu trebuie să iei legea în mîinile tale. Avem şi-aşa destule probleme, Caleb, nu mai e nevoie să mai fii şi spînzurat pentru crimă sau condamnat la închisoare pe viaţă.

El o sărută pe gură.

– Ai dreptate, recunoscu el, după un timp.

– Ai putea să-l dai afară din armată, nu-i aşa?

Caleb dădu din cap.

– Da. Dar asta ar însemna doar că ar fi liber să hălăduiască prin partea asta de ţară. Iar dacă vei trăi acolo la fermă, ai fi vulnerabilă în faţa lui.

Lily rămase tăcută, imaginîndu-şi această perspectivă.

– Nu, continuă Caleb, am să aranjez să fie transferat. Să zicem, la Fort Yuma. Se va simţi chiar ca acasă acolo, cu toţi ceilalţi scorpioni drept companie.

Lily oftă.

– Şi dacă va mai ataca şi pe altcineva? Şi dacă acea altcineva nu va reuşi să scape aşa cum am scăpat eu?

Caleb o prinse de umeri.

– Am să mă asigur că ofiţerul comandant al unităţii va afla ce fel de om este Ingram. Nu te teme.

Subiectul acesta fiind încheiat, Lily trecu la altceva.

– Mai am o problemă.

Caleb zîmbi arogant şi provocator.

– Eşti goală în patul meu şi nu mai ai nici măcar o zdreanţă de haină pe lumea asta, fu el de acord.

– Nu-i nevoie să fii atît de încîntat pe tema asta! replică Lily, strîngîndu-şi genunchii la gură şi prinzîndu-i cu braţele. Fu foarte atentă să nu-i mai cadă cearşaful de pe sîni.

– Nu-i numai asta, continuă el, ca şi cum ea nici n-ar fi zis nimic, dar tot fortul vorbeşte numai despre noi. Despre ce se petrece chiar în camera asta.

Lily roşi. Acum, că vedea lucrurile cu mai multă claritate, era furioasă pe ea însăşi că fusese de acord să rămînă aici în noaptea incendiului. Dacă s-ar fi dus la doamna Tibbet şi ar fi rugat-o s-o găzduiască peste noapte, ar fi putut evita această problemă.

Îşi lăsă fruntea pe genunchi.

– Sînt exact ca mama, spuse ea cu disperare.

Caleb o făcu să-şi ridice capul.

– Nu, spuse el încet. Ea a cedat, dar tu habar n-ai măcar cum e aia să cedezi. Şi nu pot să nu-ţi spun că uneori îmi doresc ca tu să mai poţi face asta. Făcu o pauză. Încă ai de gînd să te muţi la fermă, pe pămîntul tău, nu-i aşa?

Lily înghiţi în sec.

– Da, spuse ea, pentru că el avea dreptate.

Nu ştia cum ar fi putut să renunţe la visul ei. Toată viaţa dusese o luptă continuă şi nu ştia cum putea întoarce spatele la ceva ce-şi dorea atît de mult.

Maiorul se ridică din pat, privind distrat pe fereastră. Lily ştia că el nu vedea nici perdelele prăfuite, care ar fi trebuit spălate, nici cerul albastru. Apoi el îi vorbi, atît de încet şi de răguşit încît trebui să ciulească urechea ca să-l poată auzi.

– Atunci cred că nu mai are sens să mai vorbim despre asta. Am să văd ce pot face să-ţi aduc ceva haine.

Chipul plin de iubire al lui Caleb o ameţi ca o doză de opiu, numai că acum era perfect trează şi faptul că trebuia să rămînă în pat o făcea să se simtă prizonieră.

– Doamna Tibbet ar trebui să mai aibă cîte ceva din lucrurile Sandrei pe-aici, sugeră ea.

Caleb abia privi către ea.

– Aşa-i, răspunse el, traversînd camera şi deschizînd uşa.

– Caleb, aşteaptă! strigă Lily. Nu poţi să pleci aşa şi să mă laşi aici – vreau măcar să ştiu în cît timp te vei întoarce!

El îşi lăsă o clipă fruntea pe tocul uşii iar umerii, întotdeauna drepţi şi puternici, păreau acum căzuţi.

– O jumătate de oră, mai spuse el, înainte de a închide încet uşa în urma lui.

Imediat ce auzi bocănitul cizmelor lui pe scări în jos, Lily se ridică din pat şi se privi în oglinda cea mare. Era o adevărată apariţie, cu părul ciufulit, şi chiar cîteva vînătăi pe trup. Intră în baie şi dădu drumul la apă în cadă.

Îşi spălă părul şi se îmbăie repede, nevrînd să fie indisponibilă cînd el se va întoarce. Şi dacă el voia să facă din nou dragoste cu ea, ea îl va aştepta întinsă în pat, ca şi cum ar aştepta Ziua de Apoi.

Lily se înveli într-un prosop şi altul şi-l făcu turban în jurul capului. Cînd ieşi din baie, Caleb o aştepta aşezat pe marginea patului. Peste cuvertura răvăşită zăcea un pachet.

– Uite, făcu el. Sper să ţi se potrivească.

Lily se înroşi din cap pînă-n picioare.

– Oh, Caleb! Spune-mi că nu-i adevărat! Spune-mi că nu te-ai dus la magazinul general ca să cumperi o rochie care să mi se potrivească!

El ridică din umeri, părînd la fel de distrat ca înainte.

– Nu-i nici un secret pentru nimeni că eşti aici, îi spuse el.

– Dar puteai să te duci la Gertrude, insistă Lily, îngrozită.

– N-aveam chef de o predică despre moralitate, răspunse Caleb. Îmbracă-te şi eu am să cobor să pregătesc ceva de mîncare.

Lily îl aşteptă să iasă din cameră, apoi rupse hîrtia în care fusese învelit pachetul. Înăuntru găsi o rochie simplă din pînză, albastru cu alb, un furou din muselină şi o pereche de chiloţi, precum şi un pachetel cu agrafe de păr. Lily roşi în timp ce şi-l imagina pe Caleb cumpărînd toate acele lucruri; de-acum, probabil că toată lumea din fort ştia deja despre aceste cumpărături, şi toate implicaţiile lor.

Lily se îmbrăcă, îşi aranjă părul încă umed, şi se studie în oglindă. Coborî şi-l găsi pe Caleb în bucătărie, făcîndu-şi de lucru pe la sobă. În aer plutea un miros minunat.

– N-am mai întîlnit niciodată un bărbat care să gătească atît de bine, remarcă ea, simţindu-se ciudat de timidă, după ce se zbătuse şi gemuse două nopţi întregi în patul lui Caleb.

Caleb zîmbi şi-i aruncă o privire peste umăr.

– Evit să mănînc la popotă de cîte ori pot, răspunse el, în timp ce ochii lui o priveau admirativ. Trage-ţi un scaun.

Lily se supuse pentru că-i era foame şi se aşeză la masa rotundă din lemn de stejar. El îi puse în faţă un bol cu friptură înăbuşită. Şi deşi Lily era atît de flămîndă încît ar fi putut termina totul din două înghiţituri, se sili să se supună normelor politeţii şi-l aşteptă să se aşeze şi el la masă.

Totuşi, după ce luă de cîteva ori din mîncare, se opri şi se uită la el.

– Ce mă fac? întrebă ea încet. Unde am să trăiesc?

Caleb lăsă furculiţa din mînă.

– Deja cunoşti răspunsul meu la întrebările astea, Lily, spuse el. Numai că tu nu eşti de acord, îţi aminteşti?

Lily îşi sprijini coatele pe masă şi-şi puse palmele pe ochi. Apoi oftă, îşi coborî mîinile şi se uită la el.

– Tu eşti mult mai inteligent decît mine, Caleb. Mult mai puternic şi mai convingător. Dacă mă mărit cu tine n-am să rămîn multă vreme eu însămi, am să mă transform în femeia care doreşti *tu* să fiu.

El se lăsă pe spate pe scaun, cu braţele încrucişate pe piept.

– N-aş face nimic ca să te schimb, pentru nimic în lume, protestă el, încet.

– Ba da, asta ai face, insistă ea. M-ai transforma într-un bibelou de porţelan, m-ai pune să dau petreceri, să cos toată ziua la o broderie şi să te privesc mută de admiraţie şi iubire. Dar într-o zi te vei sătura de mine, Caleb, şi îţi vei lua o amantă.

El îi aruncă o privire scurtă. Se simţea jignit.

– Nu te-aş trăda niciodată.

– Oh, nu? Dar cînd am să fiu însărcinată, Caleb – grasă, cu gleznele umflate, vomitînd toată ziua? Poţi să afirmi cu sinceritate că nu te vei duce la o altă femeie pentru ceea ce, cu siguranţă, ai atît de mare nevoie?

– Te-aş găsi mai atrăgătoare ca niciodată, răspunse Caleb, supărat.

Lily apucă furculiţa, apoi o lăsă iarăşi jos. Mîinile îi căzură în poală.

– Nu i-ai fost credincios Sandrei. Cum aş putea crede că îmi vei fi mie credincios?

– Pentru că te iubesc, măcar de asta. Şi-apoi, ţi-am mai explicat asta – eu nu m-am culcat cu Sandra.

– S-ar putea ca nici eu să n-am chef să mă culc cu tine – dacă se întîmplă să fiu însărcinată. Ce vei face atunci, Caleb?

– Voi aştepta, răspunse el. Apoi un zîmbet îi apăru pe buze. Şi voi face tot ce pot ca să te seduc. În caz că n-ai observat încă, mă pricep destul de bine.

Lily roşi şi se foi pe scaun, amintindu-şi. Nu-l putea contrazice: Caleb o putea face să se întindă pe spate doar atingînd-o sau uitîndu-se la ea. Acest fapt o zăpăci însă şi mai tare, căci nu-şi putea da seama dacă era într-adevăr meritul lui sau era vina ei, dovedindu-se o femeie uşoară, întocmai ca mama ei.

– Am observat, recunoscu ea.

Caleb o privi un timp îndelungat, apoi reîncepu să mănînce. Tăcerea lui era extrem de elocventă.

Lily terminase de mîncat şi se ridică să pună bolul în chiuvetă.

– Ai aranjat transferul lui Judd Ingram? întrebă ea, pentru că avea nevoie să audă vocea lui Caleb.

– Deocamdată e la carceră, răspunse el, împingînd deoparte bolul gol. Colonelul se gîndeşte să se folosească de ocazie ca să dea un exemplu celorlalţi soldaţi.

Lily simţi cum i se zbîrleşte părul pe ceafă.

– Şi cum are de gînd să facă asta? întrebă ea.

– Legea prevede mai multe căi de a pedepsi un soldat, Lily.

Ea veni şi se opri în faţa lui, privindu-l fix în ochi.

– Cum ar fi...?

Caleb oftă din greu.

– Cum ar fi biciuirea în public.

Lily era îngrozită. Deşi îl dispreţuia pe Judd Ingram, nu-şi dorise niciodată să-l vadă tratat cu atîta cruzime.

– Fără un proces? întrebă ea.

– Colonelul Tibbet are dreptul să-l declare vinovat sau nevinovat, şi s-a descoperit că mai avea şi alte nelegiuiri în dosar.

Lily îi puse o mînă pe umăr, dar nu fu un gest de afecţiune.

– Dacă vei permite săvîrşirea unui act atît de barbar, Caleb Halliday, jur că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată.

El îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

– Dacă tu te hotărăşti să-ţi vezi de drum, oricum nu ne vom mai revedea. Ce-aş avea de pierdut?

– Onoarea, replică ea.

El traversă încăperea pentru a-şi lua pălăria de pe cuierul de lîngă uşa bucătăriei.

– Cînd e vorba de un alt bărbat care şi-a pus labele jegoase pe tine, eu n-am nici un pic de onoare, spuse el.

Îşi puse pălăria pe cap şi se întinse să deschidă uşa.

– Unde pleci? Nu mă poţi lăsa aşa, aici...

– Am nevoie să fiu singur, ca să mă gîndesc, răspunse Caleb. Am să fiu în biroul meu dacă vei avea nevoie de mine.

– N-am să mai fiu aici cînd te vei reîntoarce.

El îi aruncă un zîmbet rece.

– N-ai să poţi ajunge prea departe, nu-i aşa? întrebă el, şi Lily îi citi ironia în zîmbet şi în poziţia umerilor. Presupun că nu vrei s-o vezi nici măcar pe Gertrude fără să ai verigheta mea pe deget.

Avea dreptate şi gîndul ăsta o înfurie la culme. Nu mai avea unde să se ducă acum, că mica ei căsuţă îi arsese.

Îi întoarse spatele şi vru să iasă din bucătărie şi tresări cînd auzi uşa închizîndu-se în spatele ei. Fusese

singură de multe ori în viaţă, dar nimic nu se compara cu absenţa lui Caleb.

Hoinări o vreme prin casa spaţioasă şi porni s-o exploreze, cu lacrimi în ochi.

În studio găsi rafturi pline cu cărţi şi prezenţa lor îi mai alină puţin durerea din suflet. De fiecare dată cînd viaţa lua cîte o turnură prea complicată pentru ea, Lily găsea întotdeauna refugiu într-o carte.

După îndelungi ezitări alese o carte tradusă din franceză şi, după ce aprinse focul în studio şi făcu lumină, se aşeză într-un fotoliu din piele şi începu să citească.

Cartea era cu mult mai picantă decît oricare dintre cărţile pe care le citise pînă atunci şi făcea ochii tot mai mari, pagină după pagină. Eroina romanului avea parte de nişte aventuri foarte neruşinate şi Lily ştia prea bine că n-ar trebui să-i placă atît de mult. Totuşi, nu putea lăsa cartea din mînă.

Pendula bătuse deja douăsprezece cînd Lily termină romanul şi-l lăsă din mînă. Iar în clipa în care Lily părăsi lumea imaginară din carte şi reveni în realitate, toate problemele începură să se învîrtă iar în jurul ei, precum nişte fantome nevăzute.

Se gîndi la surorile ei şi le dori în gînd numai bine, oriunde s-ar fi găsit, dar mai era ceva ce o frămînta. Caleb plecase „să se gîndească" şi nu se întorsese încă.

Plecase oare pînă la Tylerville, ca să caute consolare în braţele vreunei femei, ale vreunei noi amante?

Lily se cuprinse cu braţele şi-şi muşcă buzele, luptînd împotriva disperării. Îşi spuse că nu avea nici un drept să ştie unde era şi ce făcea Caleb, de vreme ce nu era soţia lui.

Şi pentru că era prea mîndră pentru a-l lăsa să vadă că-l aşteptase, Lily stinse lampa şi focul, apoi bîjbîi în sus pe scări, pe întuneric. La etaj, camerele erau scăldate în lumina strălucitoare a lunii.

Alese una din camerele cele mai îndepărtate de dormitorul lui Caleb şi se strecură înăuntru. Se duse la fereastră şi privi afară o vreme, apoi îşi scoase rochia şi furoul şi se băgă în pat.

Cearşafurile miroseau a Caleb şi asta era o uşurare şi o durere în acelaşi timp pentru Lily. Îşi găsi o poziţie comodă şi se puse pe aşteptarea dureroasă a zgomotului unei uşi deschizîndu-se şi închizîndu-se în întuneric.

Cînd Caleb se întoarse de la birou, unde petrecuse mai multe ore în întuneric, meditînd, Lily nu era în patul lui. Şi deşi nu fu surprins, totuşi această descoperire îl duru. O clipă crezu că plecase – poate chiar convinsese pe cineva s-o scoată din fort.

Însă panica i se risipi cînd simţurile îi spuseră că Lily se găsea încă în casă.

O găsi dormind în camera de oaspeţi, cu mîinile şi picioarele răsfirate, cu pătura aruncată la o parte. O acoperi încet, o sărută cu blîndeţe pe frunte ca şi cum ar fi sărutat-o pe sora lui, apoi ieşi.

În ciuda uşurării că o găsise încă acolo, Caleb era derutat. Mai existau încă atîtea lucruri nepuse la punct între el şi Lily şi pe care poate că nu le vor rezolva niciodată. Fusese o vreme cînd era atît de sigur pe viaţa lui, pe ce voia să facă, era sigur că-i plăcea ceea ce făcea şi făcea ce voia. Acum însă era tot mai derutat, pe zi ce trecea tot mai mult.

Nu mai ştia decît că o dorea pe Lily şi că avea nevoie de ea, nu numai în pat, dar în fiecare clipă a vieţii lui.

Ajuns în dormitorul lui, se aşeză pe un scaun să-şi scoată cizmele. Le aruncă deoparte şi-şi scoase cămaşa, centura şi pantalonii, apoi se băgă în patul ce purta încă parfumul trupului lui Lily.

O voia, nu numai dedesubtul lui, dar şi alături de el. Ar fi vrut să-i spună de ce simţea nevoia să se ducă acasă să vorbească cu Joss, de ce se săturase de armată, de ce voia fii şi fiice. Ar fi vrut ca ea să-l ţină în braţe şi să-i spună că totul va fi bine, că vor rezolva împreună toate problemele şi vor învăţa să trăiască liniştiţi împreună.

Toate acestea păreau însă cu neputinţă. Se întoarse cu faţa în jos, îşi aranjă perna şi se lăsă să cadă pe ea. Numai că erecţia provocată de gîndurile despre Lily îl sili să se răsucească din nou pe spate. Dacă femeia asta ar fi avut minte măcar cît o gîscă, ar fi fost acum în patul lui, caldă şi dornică. L-ar fi strîns în braţe, l-ar fi ars cu focul pasiunii ei, l-ar fi făcut să strige în noapte.

Erecţia păru să i se dubleze în dimensiuni.

Înjurînd, se dădu jos din pat, intră în baie şi, fără să aprindă focul sub cazan, umplu cada cu apă rece.

Intră în apa îngheţată şi respiraţia îi deveni întretăiată iar dinţii începură să-i clănţăne, fără însă nici un alt efect. Zece minute mai tîrziu era din nou în pat, tremurînd încă în somn.

Cînd Lily se trezi în dimineaţa următoare, descoperi repede că maiorul plecase deja. Se spălă, se îmbrăcă şi-şi aranjă părul, apoi îşi îndreptă spinarea şi ieşi afară. Venise timpul să nu se mai ascundă în casa lui Caleb.

Era deja la jumătatea drumului către casa Tibbet cînd Velvet îi ieşi în cale.

– Lily! şopti ea, de parcă se aşteptase să n-o mai vadă niciodată.

Lily îi zîmbi.

– Bună, Velvet! Ai venit să-mi spui că Societatea Femeilor Credincioase a hotărît să-mi ardă cu fierul roşu un „Pîi pe piept?

Velvet păru dezumflată.

– Cine? Ce să-ţi facă?

– Nimic, răspunse Lily. Doamna Tibbet este acasă?

Velvet scutură din cap.

– E la o întîlnire specială la biserică.

Lily oftă.

– Probabil că discută chiar acum dacă să mă tăvălească prin catran şi fulgi sau să mă dea la indieni.

Cu ochii mari, Velvet scutură din cap.

– Nu, discută despre ce-i de făcut pentru femeile şi copiii care trăiesc încă în Suds Row. Ezitînd, o prinse de mînă pe Lily. Am fost îngrijorată încă de cînd am auzit ce-a făcut Judd. N-ai scos nasul din casa maiorului şi m-am temut c-ai fost rănită rău în incendiu.

– Îmi pare rău, Velvet, spuse Lily încet, mişcată de îngrijorarea prietenei ei. Obrajii i se îmbujorară puţin, amintindu-şi ce făcuse cu şi pentru Caleb. Nu m-am gîndit că se va îngrijora cineva.

Velvet porni mai departe, aşteptîndu-se ca Lily s-o urmeze.

– Vor să-mi dărîme coliba şi s-o facă lemn de foc şi n-aş pierde spectacolul pentru nimic în lume!

Lily rîse, dar în aceeaşi clipă îi veni o idee. O idee uimitoare, îndrăzneaţă şi minunată.

– Haide, Velvet! ţipă ea, ridicîndu-şi poalele rochiei şi luînd-o la goană. Trebuie să ajungem repede acolo!

Lily alergă din răsputeri în josul străzii, cu Velvet pe urmele ei. Gîfîia cînd ajunseră în Suds Row, chiar la timp pentru a vedea ultimul perete al colibei căzînd la pămînt.

– Opriţi-vă! ţipă ea, în timp ce vreo şase bărbaţi îşi pregăteau topoarele pentru a începe să spargă lemnul în bucăţi mai mici, pentru foc.

Şi deşi Lily n-avea nici un drept de a da ordine acolo, şi nici nu se aşteptase s-o asculte cineva, soldaţii lăsară topoarele jos.

Caporalul Pierce se apropie de ea şi o salută stînjenit.

– Îmi cer scuze, domnişoară Lily, făcu el, dar noi avem de îndeplinit nişte ordine aici.

Lily îşi recăpătase deja răsuflarea, aşa că-i putu răspunde.

– O... o vreau eu... gîfîi ea.

Wilbur păru îngrozit.

– Doar nu te-ai gîndit să vii să locuieşti în Suds Row, spuse el. Apoi, coborînd ochii, adăugă: dacă maiorul nu te ia de soţie, am să te iau eu.

Lily se simţea deja exasperată.

– Bineînţeles că nu vreau să vin să locuiesc în Suds Row, răspunse ea, ignorîndu-i oferta de a face o femeie onorabilă din ea. Vreau să iau eu pereţii aceştia şi să-mi ridic casa pe pămîntul meu.

Un murmur de uimire se făcu auzit dinspre soldaţi, apoi se întinse şi la grupul de femei ce priveau mai din spate, cu plozii agăţaţi de fustele lor. Ochii lor erau plini de o suspiciune fără sfîrşit.

Lily îşi puse mîinile în şolduri.

– Am o bucată de pămînt la cîteva mile de aici, explică ea. Pentru a obţine proprietatea definitivă, trebuie să-mi ridic şi o casă pe acel pămînt şi nu văd de ce n-aş putea folosi chiar aceşti pereţi pentru asta.

Wilbur oftă. Se vedea treaba că nici el nu vedea cu ochi buni ideile ei despre pămînt şi fermă, numai că el nu se putea exprima atît de liber precum Caleb.

– Coliba asta este în proprietatea guvernului, spuse el, şi colonelul ne-a ordonat s-o facem lemn de foc pentru sobele popotei.

– Ar fi o adevărată risipă s-o ardeţi, îl contrazise Lily, ridicînd glasul.

– Şi cum ai de gînd să cari coliba pînă acolo? întrebă una dintre spălătorese. Părea mai curînd curioasă decît ostilă.

– O să ai nevoie de o grămadă de ajutor, remarcă alta.

Trei dintre soldaţi se oferiră să-i care coliba cu o căruţă cu catîri. Iar caporalul Wilbur Pierce insistă că el va conduce personal căruţa.

– Ia staţi aşa, interveni Velvet. Şi cum rămîne cu ordinul pe care l-ai primit? Ce-ai să-i spui colonelului Tibbet?

Lily îi aruncă o privire prietenei ei.

– Lui nu-i pasă ce se întîmplă cu grămada asta de lemne, insistă ea. Nu vrea decît să scape de ele.

Soldaţii vorbiră între ei şi Wilbur recunoscu că nu poate face nimic înainte să vorbească cu colonelul. Plecă să facă întocmai, în timp ce Lily se apucă să se învîrtă în jurul pereţilor căzuţi la pămînt. Va trăi în coliba asta pînă îşi va putea construi propria ei casă, apoi o va transforma în coteţ pentru păsări sau grajd pentru Dansator.

Nu crezuse nici o clipă că domnul colonel ar putea avea vreo obiecţie şi chiar aşa se şi întîmplă. Wilbur se întoarse după un sfert de oră, radios.

– A zis că nu dă doi bani pe ce se întîmplă cu coliba atîta vreme cît n-o mai vede aici iar doamna Tibbet nu-l mai bate la cap cu „păcatul în floareîî, mărturisi Wilbur, venind lîngă Lily. Zîmbetul îi păli. Nu ştiu însă ce va spune maiorul cînd va auzi de toată povestea asta.

– Nimic, făcu Lily plină de încredere. Caleb se află sub comanda colonelului Tibbet, la fel ca şi tine.

– O să-ţi tăbăcească fundul, asta o să facă, chicoti Velvet, venind şi ea lîngă Lily.

– N-o să îndrăznească.

Wilbur îşi drese glasul.

– Nu fi atît de sigură de asta. Maiorul nu se teme de nimeni şi de nimic. Şi probabil că nu se va gîndi de două ori înainte de a bătuci puţin fundul unei femei căpoase.

Lily îi aruncă o privire de-l făcu pe Wilbur să roşească pînă-n vîrful urechilor.

– Cînd putem muta coliba? întrebă ea.

Soldaţii vorbiră între ei şi fură de acord că vor face treaba asta duminică, de vreme ce urma să fie ziua lor liberă.

Lily ar fi vrut s-o facă în chiar dimineaţa aceea, dar ştia că n-avea ce face, aşa că le mulţumi plină de graţie, iar ei plecară. Wilbur ezită o clipă, apoi îi urmă.

Aruncînd o privire cercetătoare către femeile adunate în jurul lor, Lily se apropie de cea care părea mai ostilă. Îi întinse mîna într-un gest prietenesc, fără să spună nimic.

Femeia, mai scundă decît Velvet dar la fel de vînoasă şi de puternică, îi ignoră mîna.

– Eşti şi tu ca şi cucoanele alea de la biserică? întrebă femeia. Vrei să scapi şi tu de noi, d-aici?

Lily trase adînc aer în piept, apoi îi dădu drumul. Deşi putea foarte uşor să mintă cînd situaţia i-o cerea, Lily nu voia să-şi facă un obicei din asta.

– Nu sînt de acord cu ce faceţi, răspunse ea. Dar nici nu vreau să vă fac să plecaţi de aici. În plus, femeile din fort nu mă plac mai mult decît pe voi.

Auzind asta, femeia scuipă în praful drumului, apoi se înclină şi-i strînse mîna.

Lily făcu un efort considerabil ca să nu sară în sus de bucurie.

– Mulţumesc, spuse ea.

S-ar fi întors să plece, dar femeia intră în vorbă cu Velvet.

– Cum o duci acolo, la casa Tibbet? Se poartă bine cu tine?

– Pot să fac baie în cada lor, răspunse Velvet, mîndră.

Se auzi un suspin colectiv, iar Lily se gîndi cu amărăciune că cele mai multe din aceste femei o invidiau pe Velvet pentru noua ei viaţă. Pînă la urmă, ele nu se prostituau şi nu-şi distrugeau mîinile cu săpun şi leşie pentru că aşa voiau ele. Nu făceau altceva decît să supravieţuiască.

Velvet o prinse pe Lily de braţ şi plecară împreună.

– Avem multe de făcut, le explică ea prietenelor ei, îndepărtîndu-se.

– Te-a căutat Hank? o întrebă Lily.

– Nu, răspunse Velvet, întristată brusc. Probabil că a auzit deja despre mine şi Judd. Probabil că n-avea cum să n-audă, cu toată lumea vorbind doar despre el, dacă o să-l biciuiască maiorul Halliday sau nu.

Lily păli. Sperase că reuşise să-l convingă pe Caleb să renunţe la ideea cu biciuirea lui Ingram, dar se părea că el încă cocheta cu ideea asta. Trase aer în piept ca să-şi liniştească nervii încordaţi.

– Îl mai iubeşti pe Hank?

– N-am iubit niciodată pe altu', răspunse Velvet cu hotărîre.

– Ei bine, atunci de ce nu te duci tu la el, înainte să plece din fort pentru totdeauna?

Vocea lui Velvet se stinse într-o şoaptă.

– Crezi c-ar face asta?

Lily ridică din umeri, întrebîndu-se de ce nu putea să-şi urmeze propriile ei sfaturi şi să se ducă la Caleb cu steagul alb şi să se mărite cu el.

– Bărbaţii se descurajează cîteodată, la fel ca şi femeile, răspunse ea.

Velvet păru sincer îngrijorată.

– O, nu. M-am gîndit numai că va veni el la mine, de vreme ce el e ăla care a călcat strîmb.

Lily îi luă mîna şi-i zîmbi.

– Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce la el şi i-aş spune c-a greşit.

Velvet se înmuie, apoi îi aruncă lui Lily o privire aspră.

– Dac-aş fi în locul tău, replică ea, mi-aş înfige verigheta maiorului în deget, i-aş face un copil şi aş uita de toată tîmpenia aia cu ferma.

Jignită, Lily ridică bărbia şi grăbi pasul, ca şi cum ar fi vrut s-o lase pe Velvet în urmă.

– Ei bine, nu eşti în locul meu, rosti ea, înţepată.

Velvet pufni pe nas.

– Nu, făcu ea. Nu-s în locu' tău.

CAPITOLUL 17

Cînd Lily ajunse la casa lui Caleb, pregătită să-i spună că nu avea de gînd să mai petreacă încă o noapte sub acoperişul lui, indiferent de protestele lui, avu parte de o mică surpriză. El îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, informînd-o pe scurt că plecase cu soldaţii într-o misiune de patrulare şi că va lipsi o săptămînă. Îi poruncea să se poarte cuviincios şi încheia cu „Salutări, Calebî.

– *„Salutăriî!* mormăi Lily, strivind hîrtia între degete. Omul ăsta îmi fură virtutea, mă ţine prizonieră în patul lui ca pe o amantă de harem, apoi are *impertinenţa* să-mi trimită salutările lui!

Abia mai tîrziu, cînd mîndria şifonată i se mai linişti, Lily îşi dădu seama ce noroc căzuse pe capul ei, cu Caleb plecat o săptămînă încheiată. Pînă cînd se va întoarce el, ea se va fi stabilit deja la fermă, locuind în casa de care Armata Statelor Unite se lipsise cu atîta mărinimie.

Fredonînd un cîntec, Lily se hotărî să aranjeze puţin casa lui Caleb, pentru ca măcar atît să facă în schimbul ospitalităţii lui – indiferent de cît de egoiste fuseseră motivele acestei ospitalităţi. Făcuse deja o grămadă de

treabă cînd doamna Tibbet veni s-o caute, înspre după-amiază.

– Vreţi nişte ceai? o întrebă Lily, aranjîndu-şi şorţul prăfuit.

Gertrude se lumină la faţă.

– Deci te-ai măritat cu el, pînă la urmă. Oh, Lily, este minunat!

Îi venea greu s-o dezamăgească pe doamna Tibbet, dar n-avu încotro.

– Ştiţi, nu m-am măritat cu el, spuse ea, lăsînd ochii în jos. Dar casa asta avea nevoie de o curăţenie şi n-am vrut să...

– Oh, Doamne, oftă doamna Tibbet. Intră în casă, îşi scoase mănuşile şi scutură din cap.

– Nu pot să nu-ţi spun că m-ai dezamăgit, spuse ea. Eram sigură că ai să-ţi vii în fire.

Lily îşi înghiţi o replică tăioasă şi se sili să zîmbească.

– Ce ziceţi de-un ceai...

– N-aş putea să înghit nimic, spuse Gertrude şi părea într-adevăr răscolită. Se duse către salon şi se lăsă să cadă într-un scaun. Totuşi, cînd vorbi din nou, îşi mai revenise. Lily, pur şi simplu nu pot tolera această situaţie. Pur şi simplu n-am s-o tolerez. Nu numai că îţi ruinezi reputaţia, draga mea, dar îi ruinezi şi cariera lui Caleb.

Lily se simţi atinsă.

– Dar nu i-am făcut nici un rău lui Caleb, replică ea.

– Nu ştiu, răspunse doamna Tibbet, privind-o cu asprime. L-ai vrăjit şi ai recunoscut că aţi fost intimi unul cu celălalt. Şi totuşi refuzi să te măriţi cu el. Tu crezi că asta nu-i face rău?

Lily înghiţi în sec.

– Cred că da, recunoscu ea. Dar îl iubesc – şi de aceea nu-i pot rezista atunci cînd mă vrea – Lily ezită şi se înroşi de furie. Şi mă găsesc aici numai pentru că n-am unde să stau, de vreme ce casa mea a pierit în incendiu.

– Dar ştii foarte bine că puteai să vii la mine! replică doamna Tibbet, scuturîndu-i un deget pe sub nas.

Lily înghiţi din nou, şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Ştiu. Caleb nu trebuie decît să mă atingă sau să mă privească într-un anume fel şi-mi pierd capul.

Doamna Tibbet tresări la confesiunea nereuşită a lui Lily, apoi zîmbi şi îi vorbi cu blîndeţe.

– Poţi să mă crezi – acelaşi lucru s-a întîmplat şi între mine şi colonel, cu mult timp în urmă. Numai că eu de-abia aşteptam să mă mărit cu el – şi în ziua în care m-a cerut de soţie, eu am şi stabilit data căsătoriei.

Era zadarnic să încerce să-i explice de ce nu se putea mărita cu Caleb. Nimeni nu înţelegea – cîteodată nici chiar ea.

– Am să plec din Fort Deveraux duminică, spuse ea într-un tîrziu, dacă totul merge bine. Pot să stau la tine pînă atunci?

– Bineînţeles, deşi este puţin cam tîrziu dacă mai încerci să-ţi salvezi reputaţia. Nimic nu ţi-o mai poate salva, decît o căsătorie!

Lily îşi muşcă buzele. Atunci reputaţia ei era condamnată, pentru că nu va exista nici o căsătorie – decît dacă Caleb se va hotărî să locuiască împreună cu ea la fermă. Şi va trebui să-i dea cuvîntul lui că nu o va duce în Pensylvania.

– Mulţumesc, răspunse ea, fără să mai dea glas şi celorlalte gînduri care-i trecuseră prin minte. Şi, pentru

că nu avea ce lucruri să-şi adune, plecă împreună cu doamna Tibbet.

În seara aceea, Velvet aproape scăpă bolul cu supă cînd intră cu el în sufrageria casei şi-l văzu pe Hank Robbins aşezat la masă şi cît se poate de liniştit. Ochii lui părură s-o dezbrace de rochie şi ea se simţi dintr-o dată la fel de delicată şi atrăgătoare ca şi Lily.

– Bună, Velvet, spuse el.

Velvet aruncă o privire disperată către Lily. Prietena ei zîmbea, semn că ea însăşi îl invitase pe Hank la masă.

– Bună, reuşi ea să îngaime, trîntind bolul în mijlocul mesei. Părul lui Hank îi atinse sînul în timp ce se aplecă şi ea se simţi ca lovită de trăsnet.

Ajunse cumva înapoi în bucătărie, unde pierdu mai bine de cinci minute întrebîndu-se ce să facă. Singurul lucru care-i venea în minte era s-o strîngă de gît pe Lily.

Se gîndea că va trebui să mai intre o dată acolo, ca să servească friptura şi tot curajul o părăsea. Şi cînd o făcu, îi aruncă o privire criminală lui Lily, evitînd cu grijă privirea lui Hank.

– Domnul Robbins tocmai mi-a spus că n-a vrut să te părăsească aşa în biserică, o anunţă Lily, zîmbind. A fost rănit într-un accident – ai observat, cred, că şchioapătă – şi zăcea într-un pat de spital chiar cînd ar fi trebuit să fie lîngă tine, la altar.

Velvet îi aruncă o privire lui Hank, amintindu-şi toată durerea pe care o simţise în ziua aceea.

– Putea să-mi trimită un mesaj, spuse ea.

– Chiar ţi-am trimis, răspunse Hank încet. Eu cred însă că taică-tu este cel care n-a vrut să ţi-l arate. El voia să vii cu el în vest, îţi aminteşti, ca să aibă pe cineva să-i spele şi să-i facă de mîncare.

Velvet se gîndi că, într-adevăr, ăsta era genul de lucruri pe care taică-su le făcea fără să clipească, Dumnezeu să-l odihnească.

– Şi mi-ai trimis un mesaj? fu tot ce putu ea să spună, chiar dacă părea stupid.

Hank dădu din cap.

– Ţi-am spus că te iubesc, zise el. Te tot caut de atunci, Velvet.

– Noi mai primim şi desert în seara asta? se răsti colonelul.

Lily sări în picioare.

– Am să servesc eu masa în continuare şi am să spăl vasele după aceea, se oferi ea. Velvet, de ce nu ieşi împreună cu domnul Robbins să vă plimbaţi puţin?

Velvet începu să plîngă şi îşi şterse ochii cu un colţ al şorţului.

– Tu nu ştii ce am făcut eu în tot acest timp! îngăimă ea, apoi zbură înapoi către bucătărie.

Se năpusti afară pe uşa din spate şi alergă în jos pe scări, dar nu ajunse decît pînă la poartă. Se opri în loc, sfîşiată de durere, şi rămase suspinînd, cu mîinile la ochi.

Hank stătea în spatele ei – îl simţise cu mult înainte ca el să-i pună o mînă pe umăr.

Se sili să se întoarcă cu faţa la el, dar tot nu putea vorbi încă.

– Ce este? întrebă el încet, cu ochii plini de îngrijorare. Ce ai făcut de crezi tu că-i atît de groaznic?

Un fior de ruşine străbătu trupul lui Velvet. Odată ce ar fi aflat adevărul, Hank n-ar ierta-o niciodată, dar se săturase să tot fugă şi să se tot ascundă şi nici nu-l putea minţi. Nu pe acest bărbat. Acceptă batista pe care i-o întinse el.

– Lucrurile au mers prost după ce-au murit taica şi Eldon, reuşi ea să spună, ştergîndu-şi ochii.

Hank dădu din cap, cu blîndeţe în privire, îndemnînd-o să continue.

Velvet trase aer în piept şi prinse între degete unul din stîlpii porţii. Pentru prima oară în viaţă, credea c-o să leşine.

– Am tot lucrat ca spălătoreasă pînă să vin aici. Apoi am auzit că în Fort Deveraux se poate cîştiga bine din asta, spălînd rufe pentru soldaţi. Făcu o pauză şi privi în altă parte, încercînd să-şi mai tragă putere din soarele ce se pregătea să asfinţească. Am descoperit însă destul de repede că mai erau o grămadă de alte femei care veniseră aici să spele pentru soldaţi – şi că nu era destul de lucru pentru toate. Eu... am sfîrşit prin a lua bani de la bărbaţi.

O clipă Hank rămase tăcut, cu sîngele fugit din obraji.

– Pentru ce? întrebă el.

Velvet se simţea sfîşiată bucată cu bucată. Îşi lăsă ochii în jos, apoi şi-i ridică pentru a întîlni privirea lui Hank. El ştia deja – îi vedea asta în ochi – dar voia s-o facă să-i spună.

– Ca să mă culc cu ei, spuse ea.

Cu o exclamaţie înăbuşită, Hank se întoarse cu spatele la ea, cu umerii lui largi ţepeni pe sub materialul aspru al cămăşii.

Velvet întinse mîna către el, apoi o lăsă să cadă. Îl mai pierduse o dată şi de-abia putea suporta durerea. Se îndoia chiar că-şi va mai reveni vreodată.

– Îmi pare rău, şopti ea.

El se întoarse către ea atît de brusc încît ea se dădu un pas înapoi. Chipul lui era negru de mînie şi durere.

– Erai femeia mea, şopti el cu furie. Cum ai putut lăsa un alt bărbat să te atingă?

Puterea şi încăpăţînarea cu ajutorul cărora Velvet făcuse faţă tuturor greutăţilor vieţii de pînă atunci îi reveniră în clipa aceea. Făcu un pas către el, furioasă.

– Nu eram femeia ta! Nu eram femeia *nimănui!* Eram singură pe lumea asta şi am făcut ceea ce a trebuit să fac!

Ezitînd, Hank ridică o mînă spre chipul ei. Îi şterse o lacrimă cu degetul.

– N-a fost zi de la Dumnezeu să nu mă gîndesc la tine, Velvet.

Ea se cuprinse cu braţele, temătoare să se încreadă sau să spere.

– Nu l -am iubit pe nici unul din bărbaţii ăia, spuse ea, plină de umilinţă. Şi am suportat să mă atingă numai pentru că mă gîndeam că eşti tu.

Hank îi zîmbi trist.

– N-am de gînd să te pierd din nou din cauza mîndriei, spuse el. Nu-mi place că ai luat bani de la bărbaţii ăia, dar te iubesc destul de mult ca să pot trece peste asta, într-o zi. Pentru mine nu contează decît ziua de astăzi, Velvet. Acum şi săptămîna viitoare şi la anu', pentru că noi doi vom rămîne împreună.

Velvet de-abia îndrăznea să-şi creadă urechilor. Avusese parte de prea puţin noroc în viaţă şi nu ştia cum să se descurce decît cu necazurile.

– Oamenii de p-aici nu vor uita niciodată... vor vorbi...

El îi puse două degete pe gură, făcînd-o să tacă.

– Nu-mi pasă, spuse el. Te-am găsit. Şi doar asta contează.

Cu un suspin, Velvet îşi puse capul pe pieptul lui. Tandru, el o cuprinse în braţe.

– Taci, acum, făcu el. Lucrurile se vor aranja cum trebuie, ai să vezi.

O oră mai tîrziu Velvet şi Hank s-au căsătorit în salonul familiei Tibbet, iar Lily şi doamna Tibbet au plîns tot timpul ceremoniei. Velvet se gîndea că Lily se simţea emoţionată de romantismul poveştii lor, iar doamna Tibbet probabil plîngea pentru că mai pierduse încă o menajeră.

Lui Velvet nu-i păsa de nimic decît de bărbatul de lîngă ea.

Soarele apusese deja cînd se instalară amîndoi în vagonul închis unde Hank avea laboratorul fotografic, parcat în afara curţii casei Tibbet. Înăuntru era şi întuneric şi mirosea a chimicale, dar putea la fel de bine să fi fost şi un palat, că lui Velvet tot nu-i păsa.

În timp ce privea pe fereastră către vagonul fotografului, în noaptea aceea, Lily se simţea copleşită de singurătate. Şi-l aminti pe Caleb aşezînd pe jos pătura în noaptea aceea magică, în care dormiseră în aer liber, cu pîrîul clipocind lîngă ei.

Îşi aminti prima lui eliberare, puternică şi brutală. Îşi aminti cum i se păruse atunci că stelele se topesc pe cer...

Lily se îndepărtă de la fereastră şi începu să se dezbrace. Fusese noaptea nunţii lui Velvet, nu a ei, îşi spuse, aşa că ar face mai bine să nu se gîndească la lucruri necuviincioase.

Numai că gîndurile nu dispar doar pentru că trupul hotărăşte că sînt necuviincioase – iar cîteodată asta le face chiar să vină cu şi mai multă încăpăţînare. Lily se întinse, simţindu-se oarecum inconfortabil, cu trupul plin de o tensiune pe care numai Caleb ştia s-o aline.

Îşi muşcă buzele. Odată Caleb întors din patrulare, va descoperi că ea se va fi mutat la fermă, şi probabil că se va spăla pe mîini de toată povestea şi îşi va căuta o femeie care să-i dea mai puţină bătaie de cap. Bianca, de exemplu.

Simţi cum o cuprinde durerea, imaginîndu-şi-l pe Caleb ieşind din casa Biancăi din Tylerville, fluierînd încetişor. Poate că Velvet şi doamna Tibbet aveau dreptate; poate că într-adevăr ar trebui să-şi pună în deget verigheta lui, să-i facă un copil – dacă nu cumva îl şi făcea deja – şi să-şi ia gîndul de la fermă.

O durere fierbinte îşi făcu loc între picioarele ei. Şi dacă nu se va mărita cu Caleb, ce va face cînd va mai simţi această durere? Şi ştia foarte bine că asta se va întîmpla mereu, noapte după noapte, an după an.

– Caleb, şopti ea şi vîntul de mai ce pătrundea prin fereastra deschisă părea să-i răspundă.

Scutură din cap. Ştia foarte bine că nu voia să depindă de nimeni, de nici un bărbat, pentru nimic în lume. Lily îşi desfăcu picioarele şi-şi arcui gîtul şi după cîteva minute agitate tensiunea explodă înlăuntrul ei.

Dar nu era acelaşi lucru ca atunci cînd era alături de Caleb şi Lily plînse puţin înainte să adoarmă.

Duminică dimineaţă, în timp ce dinspre biserică se auzea slujba, pereţii viitoarei ei case fură încărcaţi în două căruţe trase de catîri ai armatei. Lily se gîndi că poate Dumnezeu îi stă împotrivă – fiind zi de sărbătoare şi odihnă – căci unul dintre pereţi alunecă din legături şi căzu la pămînt, chiar înainte să fi ajuns la porţile fortului.

În urma celor două căruţe mai era încă una în care încărcaseră soba de bucătărie şi toată mobila care fusese în casa lui Velvet. Lily nu era prea încîntată de

gîndul că va trebui să doarmă pe salteaua pe care se distraseră atîţia bărbaţi, dar tot era mai bine decît să doarmă pe jos. Lucrurile pe care le cumpărase din Spokane urmau să sosească curînd. Se va descurca ea cumva pînă atunci.

La prînz, micuţa caravană ajunse pe bucata ei de pămînt.

Scoase o hartă desenată de mînă şi-i explică lui Wilbur exact unde îşi voia ridicată coliba. Iar casa cea mare şi-o va construi chiar la linia de hotar ce-i mărginea pămîntul, pentru că voia să-şi poată vedea grînele crescînd.

Lily coborîse în bucătăria doamnei Tibbet cu mult înaintea zorilor şi făcuse gogoşi pentru oameni. Le adusese cu ea într-un coş de picnic. Oamenii aduseseră şi o grămadă de cuie şi nişte scule şi curînd pereţii fură ridicaţi.

Cu un topor împrumutat, Lily plecă în pădurea din partea cealaltă a locului ei de pămînt şi găsi un copac căzut. Începu să-l taie, vrînd să-şi facă lemn de foc pentru sobă, dar nu trecu mult şi era deja transpirată ca un hamal.

Lily hotărî că avea nevoie de un ferăstrău, aşa că porni către căruţe, să caute unul.

Acum toţi cei patru pereţi erau ridicaţi şi soldaţii puneau acoperişul la locul lui. Lily se opri să se uite cum ceilalţi începeau să ducă lucrurile înăuntru.

Cînd aceştia puseră mîna pe micuţa sobă de bucătărie ea îşi aminti ce avusese de gînd să facă, şi începu să scotocească după un ferăstrău. Găsi unul, porni înapoi către pădure şi văzu că Wilbur Pierce venea în urma ei.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, luîndu-i ferăstrăul din mînă.

Lily îi fu recunoscătoare.

– Va trebui, odată şi-odată să învăţ să tai singură lemne, făcu ea.

Wilbur îşi împinse cascheta pe ceafă şi păru oarecum supărat.

– Poate, numai că eu urmează să primesc permisie şi am de gînd să vin să mă asigur că te-ai instalat cum trebuie. Mă vor ajuta şi cîţiva dintre băieţi.

Un impuls de moment o făcu pe Lily să-l ia de braţ pe Wilbur.

– Nu, protestă ea. Ştiu că abia aştepţi permisia – şi că ţi-ai făcut alte planuri.

Wilbur îi adresă un zîmbet radios, iar Lily se gîndi că, dacă n-ar fi fost Caleb şi dacă ei n-ar fi avut visuri atît de diferite, s-ar fi putut îndrăgosti de acest tînăr soldat.

– Bineînţeles că mi-am făcut planuri. Să tai lemne şi să ridic o nouă casă, odată ce va sosi cheresteaua.

Lily îşi puse capul pe umărul lui pentru o clipă.

– Îţi sînt recunoscătoare, Wilbur, spuse ea.

Şi cînd se uită din nou la el, îi văzu ochii strălucind.

Ajunseră la copacul căzut şi Wilbur se puse pe treabă, aproape cu furie. Lily nu putea sta cu mîinile încrucişate, aşa că luă toporul şi începu să taie crengile mai mari.

O oră mai tîrziu se adunase o grămadă de lemn de foc destul de mare, iar Lily vru să apuce un braţ de lemne ca să le care către casă, cînd Wilbur o prinse cu blîndeţe de umeri şi o făcu să se ridice.

– Eşti atît de frumoasă, spuse el, ca şi cum asta ar fi fost o mare problemă pentru el.

Lily se simţi stînjenită.

– Wilbur...

Înainte să apuce să mai zică şi altceva, el o sărută zgomotos pe gură. Sărutul fusese atît de scurt încît se termină înainte ca ea să-l împingă, dar se simţea complet zăpăcită. Nu se aşteptase să-i placă sărutul unui alt bărbat în afară de Caleb, numai că sărutul acesta o răscolise şi Lily se simţea îngrozită.

Îşi dădu seama că avusese dreptate să se teamă că era la fel ca şi maică-sa. Se aplecă şi apucă un braţ zdravăn de lemne, cu lacrimi în ochi.

– Să nu mai faci niciodată asta, Wilbur Pierce! şopti ea. M-ai auzit? Niciodată!

– Îmi pare rău, spuse Wilbur.

Lily porni către casa, care era deja complet ridicată. Vagonul fotografului se zărea ceva mai încolo, lîngă pîrîu, iar caii, deshămaţi, se îndestulau cu apă.

Velvet şi Hank veniseră s-o viziteze. Lily fu atît de încîntată, încît îşi luă gîndul de la povestea cu Wilbur, îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii şi grăbi pasul. Lăsă lemnele să cadă în faţa uşii şi o îmbrăţişă pe Velvet, care îl urmărea pe Hank potrivindu-şi aparatul de fotografiat.

– Domnul Robbins crede că ţi-ar plăcea să ai cîteva fotografii, făcu Velvet. Ca să ne amintim mereu de această zi.

Lily fu încîntată de idee şi îşi luă o figură serioasă, chiar în uşa casei. Un fulger orbitor izbucni din mîna lui Hank şi ea tresări.

– Într-o zi vei arăta fotografia asta nepoţilor tăi, se aventură Hank, venind mai aproape.

Probabil că nu voi avea niciodată nepoţi, se gîndi Lily cu tristeţe, zîmbind cu toate acestea.

Wilbur şi ceilalţi băieţi plecară în pădure cu una din căruţe ca să aducă şi restul lemnului de foc, iar Lily şi Velvet porniră către pîrîu cu găleţile ca să aducă apă.

– Hank şi cu mine probabil că-ţi vom fi vecini, îi mărturisi Velvet. Am pus ochii pe o bucată de pămînt dincolo de pomii ăia de dincolo de pîrîu. De fapt, eram în drum către Tylerville ca să facem actele pentru pămînt.

– Şi cum rămîne cu afacerea lui cu fotografiile?

– Hank zice că mai poate face fotografii cînd şi cînd. Dar ne dorim cu adevărat o bucată de pămînt, ca să avem un loc al nostru să ne creştem copiii.

Lily lăsă găleata jos şi-şi îmbrăţişă prietena.

– Oh, Velvet, este minunat! Iar eu n-am să mă mai simt atît de singură, ştiind că eşti aproape.

Velvet o îmbrăţişă şi ea, oarecum mai reţinută, şi nu părea chiar atît de fericită.

– Eu tot nu pricep de ce ţii morţiş să trăieşti aici de una singură, cînd ai putea foarte bine să fii cu maiorul.

Lily nici nu voia să audă de Caleb. Şi nici nu voia să se gîndească la sărutul lui Wilbur.

– O femeie nu are nevoie de un bărbat ca să trăiască, Velvet. Şi vreau să dovedesc asta tuturor.

– Chiar aşa? o contrazise Velvet. Şi-atunci cum rămîne cu maimuţoii ăştia îmbrăcaţi în albastru care se învîrt p-aici şi ciocănesc şi bocănesc şi-ţi cară lemnele de foc? Ce-ai fi făcut fără ei, Lily Chalmers?

Lily îşi luă găleata şi porni către pîrîu.

– M-au ajutat aşa cum ar fi ajutat orice bărbat, răspunse ea.

– Prostii, răbufni Velvet. Te ajută pentru că ştiu cu toţii că vei rămîne singură aici, şi unii dintre ei poate că aşteaptă ceva în schimbul ajutorului lor!

Lily îşi ridică bărbia.

– Orice nepoftit va avea de-a face cu carabina mea!

Ajunseseră înapoi la colibă şi Lily păşi înăuntru. Podeaua avea cîteva găuri şi toate ferestrele se spărseseră, lăsînd ochiurile goale la ferestre.

– Ce ştii tu despre carabine? întrebă Velvet, străbătută de un fior cînd aruncă o privire înăuntru. Probabil că i se redeşteptaseră amintiri nu tocmai plăcute.

– Înainte vînam împreună cu fratele meu, spuse Lily şi am o armă. O vezi? E chiar acolo, în colţ.

Velvet lăsă găleata lîngă sobă şi se duse să vadă mai bine carabina. Lăsă să-i scape un fluierat lung.

– De unde o ai?

– Am... împrumutat-o de la Caleb.

– Fără să-l mai întrebi, presupun, adăugă Velvet. Ai face bine să ţinteşti al naibii de bine cînd vei trage cu arma asta, că nu-i deloc o carabină, aşa cum crezi tu şi va trebui s-o reîncarci după fiecare foc.

Lily se sperie puţin, auzind asta.

– Las-o jos, pentru numele lui Dumnezeu. Mă faci să devin nervoasă!

– Nu eşti destul de deşteaptă ca să devii nervoasă, o contrazise Velvet.

– Dacă n-ai fi singura mea prietenă, o avertiză Lily, m-aş fi simţit insultată acum!

Velvet scuturâ din cap.

– Se spune că Dumnezeu îi are în pază pe proşti şi pe beţivi. Sper că te are şi pe tine în pază.

– Eu nu sînt beţivă! izbucni Lily.

– Aşa este, răspunse Velvet.

Lily se hotărî să schimbe subiectul înainte de a se supăra pe Velvet.

– Dacă pleci cu Hank pînă la Tylerville, aş vrea să vă rog să faceţi ceva pentru mine.

– Ce?

Lily remarcă pentru prima oară strălucirea din ochii prietenei ei şi rozul delicat care-i înfrumuseţa pielea.

– Am cumpărat nişte lucruri din Spokane. Le aştept să sosească, şi aş vrea să-i spui celui care se ocupă de asta să mi le trimită aici.

Velvet dădu din cap.

– Se rezolvă.

Hank o strigă de afară.

– Trebuie să plec, făcu Velvet. Nu numai că sărise în sus cînd o strigase Hank, dar se părea că îi şi plăcea să fie strunită mereu.

Lily scuturâ din cap, plină de dezgust. Acum, cu Caleb dispărut din viaţa ei pentru totdeauna, n-avea să mai cadă vreodată în capcana asta. N-avea să se mai lege de vreun bărbat.

Cinci minute mai tîrziu, Velvet şi Hank plecară către Tylerville. Lily spera că se vor întoarce curînd.

Apoi soldaţii plecară şi ei către fort, împreună cu Wilbur, iar Lily rămase singură pe pămîntul ei, pentru prima oară. Imediat luă puşca şi ieşi afară.

Scoase un cartuş din buzunarul şorţului şi încărcă arma, apoi ţinti undeva în depărtare şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o explozie asurzitoare iar Lily fu trîntită la pămînt, lovită în stomac de reculul puternic al armei.

Nu se compara nici pe departe cu vînătoarea de raţe cu o armă de calibru 22.

– La dracu'! strigă ea, sărind în picioare. Dansatorul se agita şi se zbătea, încercînd să scape din frîu.

Lily se hotărî să încerce altă dată arma şi o duse înapoi în casă. Făcu focul în sobă cu lemnele tăiate de Wilbur şi amintindu-şi de sărutul lui, îi veni tot sîngele în obraji.

Cu un mic oftat de disperare, se duse la masa care fusese a lui Velvet, şi se prăbuşi pe un scaun. Deşi nu voia să facă dragoste cu Wilbur, nici nu se simţise dezgustată de el. Sărutul lui o făcuse să se simtă dintr-o dată fierbinte şi tensionată pe dinăuntru.

Lily se întrebă ce efecte va avea un astfel de sărut peste o lună sau un an, timp în care nu-l va avea pe Caleb lîngă ea să-i aline tensiunea aceea ciudată care zăcea tot timpul în ea. Poate se va apuca de băutură, aşa cum făcuse şi maică-sa şi va primi bărbaţi în pat?

Îşi puse mîinile pe pîntec. Şi dacă într-adevăr avea un copil care creştea acolo, îl va trimite singur în lume, să se descurce cum o putea?

– Nu, făcu ea cu voce tare. Nu!

Se ridică de la masă şi se apucă să astupe cu scînduri ferestrele sparte, ca să nu intre frigul după căderea nopţii. După ce termină, îşi pregăti o cină din omletă şi friptură de porc din puţinele provizii pe care şi le adusese cu ea.

Încălzi apă pe sobă şi spălă vasele, apoi se hotărî să-şi aranjeze patul cu păturile, cearşafurile şi pernele pe care le împrumutase din casa lui Caleb. Avea şi cîteva cărţi, cîteva vase de bucătărie, luate tot de acolo, dar fu sigură că el nu le va simţi lipsa înainte să i le înapoieze.

Salteaua era murdară şi avea o depresiune adîncă în mijloc, acolo unde Velvet se dăruise tuturor bărbaţilor din viaţa ei. Lily făcu un efort şi o întoarse pe partea cealaltă.

Era la fel de murdară şi pătată.

Lily strîmbă din nas, răsuci din nou salteaua, apoi o acoperi cu cearşafurile şi cu păturile. Nu-şi putea permite să facă nazuri înainte ca propriul ei pat să sosească.

Căderea nopţii aduse cu ea ţipetele animalelor din pădure şi un curent rece şi persistent se strecura prin crăpăturile pereţilor. Uitase să ia şi cîteva lămpi sau măcar lumînări de la Caleb, aşa că nu avea nici un pic de lumină; coliba ei era întunecată ca dracu'.

Lily se băgă în aşternuturi, amintindu-şi că Velvet şi Hank se vor întoarce în vreo două zile. Va dormi mai liniştită atunci, ştiind că îi va avea vecini.

CAPITOLUL 18

Ceva nu era în regulă.

Caleb ridică mîna dreaptă într-un semn de avertizare şi soldaţii din urma lui rămaseră pe loc, în linişte.

– Ce dracu'? mormăi sergentul Fortner, care călărea lîngă el, ridicîndu-se în scări pentru a vedea mai bine fumul ce se ridica în depărtare. Indieni?

– Mai degrabă viitori fermieri care îşi iau în primire pămînturile, răspunse Caleb scuturînd din cap. Se întreba ce-ar zice Lily dacă ar şti că se stabilise altcineva pe pămîntul ei. Hai să vedem mai de aproape.

Soldaţii erau obosiţi şi prăfuiţi, dar nu se auzi nici măcar un singur murmur de protest cînd el îi scoase de pe drumul ce ducea direct către Fort Deveraux. Ştiau cu toţii pînă la ultimul, că Judd Ingram îşi rodea acum unghiile în carceră, întrebîndu-se dacă va fi sau nu biciuit şi niciunul nu voia să-l enerveze pe maior.

Caleb îşi îngădui un zîmbet scurt, înţelegînd ce gîndeau oamenii. De fapt şi el se grăbea către fort. Voia o baie fierbinte, o friptură mare şi pe Lily, în această ordine.

Se aşeză mai bine în şa, căci gîndurile despre Lily îi creară o mare senzaţie de disconfort în partea din faţă.

De data asta nu se va opri din a face dragoste decît cînd îl va implora s-o ia de soţie, cînd îşi va da seama că locul ei este lîngă el.

Cheresteaua sosise cu două zile în urmă şi, mulţumită eforturilor lui Wilbur şi ale colegilor lui, casa cea nouă se ridica văzînd cu ochii. Exista deja o podea şi cei patru stîlpi mari, şi curînd vor exista un acoperiş şi ferestre.

Lily se hotărîse că va face coteţ pentru găini din colibă şi într-un colţ al ei va opri un loc şi pentru Dansator. Tocmai săpa plină de vervă o bucată de grădină, cînd se auzi un strigăt.

– Soldaţi! strigase unul din băieţi, arătînd cu mîna în depărtare.

Lily se întoarse să se uite – o companie de cavaleri se apropia, sub comanda lui Caleb Halliday. Trase adînc aer în piept ca să-şi revină din emoţie.

Caleb opri oamenii şi-i spuse ceva bărbatului de lîngă el. Sergentul salută, apoi îşi întoarse calul şi le strigă o comandă soldaţilor. Curînd, aceştia porniră către fort, iar Caleb se apropie singur.

Ochii lui chihlimbarii îi măsurară pe Wilbur şi pe ceilalţi cu privirea prietenoasă a unui taur furios. Wilbur, care tocmai ciocănea ceva pe la o fereastră, fu singurul care avu curajul să se apropie de maior.

– Domnule maior! făcu el, salutînd.

Caleb nu se obosi să-i întoarcă salutul.

– Ce se petrece aici, caporal? întrebă el.

– Construim o casă, domnule.

– Pe loc repaus, caporal. Asta pot să văd şi eu. Tu şi oamenii tăi sînteţi liberi.

Dacă i-ar fi vorbit lui Lily, ea l-ar fi întrebat de ce a mai vrut să ştie ce se petrece, de vreme ce vedea şi singur ce se întîmplă acolo. Wilbur îşi drese vocea şi spuse:

– Scuzaţi-mă, domnule, dar eu sînt în permisie, iar ceilalţi sînt în afara serviciului.

– Şi asta înseamnă că nu trebuie să-mi mai urmaţi ordinele?

– Nu, domnule.

– Corect, caporal. Repet, sînteţi liberi.

– Da, domnule.

Wilbur îi aruncă o privire îngrijorată lui Lily, apoi le făcu semn celorlalţi oameni să se supună ordinului.

Lily era deja prea furioasă pentru a se mai lăsa intimidată. Se repezi către Caleb, care nu descălecase încă, şi-l privi în ochi.

– Din întîmplare, am nevoie de aceşti oameni ca să mă ajute să-mi termin casa, spuse ea.

Caleb îşi aruncă un picior peste şa şi descălecă.

– La loc comanda, caporal, strigă el către Wilbur şi ceilalţi. Apoi o apucă pe Lily de un braţ şi o duse lîngă liziera pădurii. Aproape ajunseseră, cînd Lily se opri în loc.

– Ce-ai vrut să spui, întrebă ea, cu o speranţă mititică pîlpîindu-i în suflet, cînd ai spus „la loc comandaîi?

– Uită-te şi singură, mîrîi Caleb, făcînd un gest furios către casă. Soldaţii îşi luau înapoi sculele şi se pregăteau să se apuce din nou de treabă.

Lily îşi încrucişă braţele pe piept.

– Mulţumesc, rosti ea fără intonaţie. Acum, dacă ai încăleca şi ai binevoi să pleci...

– Nu plec nicăieri, o informă el cu răceală. Obrazul i se încleştă cînd aruncă o privire către casa ei, de parcă ar fi vrut să-i dea foc.

Furia o cuprinse din nou pe Lily, făcînd-o să se înroşească.

– Poftim?

– Dacă vrei să joci jocul ăsta, n-ai decît, replică el. Ne vom juca de-a fermierul pînă cînd ai să-ţi dai seama în sfîrşit ce viaţă mizerabilă ţi-ai ales!

Îşi smulse pălăria de pe cap şi şi-o trînti de picior, ridicînd un norişor de praf.

– Vrei să spui că te însori cu mine? îndrăzni Lily să întrebe, tuşind.

– La dracu', nu! răbufni Caleb într-o şoaptă feroce. Nu m-aş însura cu o pacoste încăpăţînată şi fricoasă ca tine pentru nimic în lume!

Lily l-ar fi pălmuit dacă n-ar fi ştiut că Wilbur şi ceilalţi erau cu ochii pe ei, oricît de indiferenţi păreau.

– Bine, ştiu că sînt încăpăţînată, recunoscu Lily supărată. Dar *fricoasă?*

– Da, fricoasă! sîsîi Caleb, lovindu-şi iar pălăria de picior. Nu fac decît să plec pentru o săptămînă şi iată-te, vrăjindu-mi oamenii ca să-ţi construiască ţie blestemata asta de casă!

Lily îl privea, mirată şi îngrijorată.

– Caleb, ce-ai de gînd să faci?

El trecu pe lîngă ea ca o furtună, îndreptîndu-se spre casă şi Lily fugi după el. Îşi prinse poalele rochiei în mîini şi alergă pe lîngă el, încercînd să ţină pasul cu el.

Trecu pe lîngă căruţa cu scule şi apucă din mers un ţăruş.

– Caleb! ţipă Lily, îngrozită de gîndul că el voia să-i dărîme casa.

Dar el trecu în spatele casei, către pămîntul învecinat şi înfipse ţăruşul în pămînt cu putere.

– Chiar aici! strigă el, fără să-i mai pese că oamenii lui îl auzeau. Am să-mi construiesc casa *chiar aici!*

Lily rămase prostită.

– Dar nu poţi, Caleb. Altcineva are pămîntul ăsta.

– Pe dracu' nu pot! lătră el. Pămîntul ăsta-i al meu încă dinainte de a avea ghinionul de a te întîlni!

Lily făcu ochii mari.

– *Ai cerut pămîntul vecin cu al meu!?*

Caleb zîmbi, dar zîmbetul i se sparse de furie.

– Chiar aşa.

– Dar nu vreau să fie casa ta atît de aproape de a mea, făcu Lily, cu mîinile în şolduri, apropiindu-se de el.

Caleb arătă cu un deget către pămînt.

– Pleacă de pe pămîntul meu, îi porunci el.

– Poate că toţi ceilalţi sar în sus cînd dai tu vreun ordin, Caleb Halliday, îi spuse Lily, dar eu nu mă tem de tine!

– Mai bine te-ai teme, făcu el, venind către ea şi silind-o să se retragă.

Lily intră în colibă, jenată de faptul că Wilbur şi ceilalţi asistaseră la toată scena asta, şi trînti uşa. Dar înainte să apuce să pună şi zăvorul, Caleb intră. Îşi aruncă pălăria pe patul ei.

– Acum eşti tu pe pămîntul *meu,* sublinie Lily, dîndu-se înapoi. Coliba era scufundată în semiîntuneric, puţina lumină care mai pătrundea printre scîndurile de la ferestre abia dacă străpungea întunericul.

Caleb văzu ceva într-un colţ se duse acolo şi un calm rău prevestitor îi înlocui furia.

– Arma mea, spuse el, nevenindu-i să creadă. Nu-i arma mea?

– Am împrumutat-o doar, făcu Lily, îndreptîndu-şi umerii. N-ar trebui să faci atîta caz de asta.

– Ai tras cu ea?

Lily se gîndi la vînătaia care-i apăruse în dreptul stomacului. Nu prea-i venea să vorbească despre asta, nici despre ruşinoasa cădere la pămînt, împinsă de recul.

– Da, domnule, spuse ea, apăsînd şi ironizînd cuvîntul „domnule".

Caleb oftă şi-şi trecu degetele prin părul plin de praf.

– Lily, puteai să te răneşti. N-ai nici o şansă să rămîi aici, fără un bărbat care să te protejeze.

Lily turnă apă în ibric şi-l trînti pe sobă.

– Ei bine, acum nu mai am de ce să mă tem, nu-i aşa? Acum te am *pe tine* vecin!

– Ai putea să te bucuri.

– De ce m-aş bucura? Velvet şi Hank se vor stabili chiar dincolo de colină. De ce aş avea nevoie de un bărbat care nu vrea să se căsătorească cu mine şi care crede că sînt fricoasă? În plus, pe tine nu te interesează să te stabileşti aici – nu vrei decît să te învîrţi p-aici ca să-mi poţi da peste nas de fiecare dată cînd fac vreo greşeală!

Caleb chicoti şi dădu din cap.

– Şi eu care credeam că mă vei aştepta acasă.

– Aici sînt acasă, răspunse Lily, punînd cafea măcinată în ibric.

– Ai să vezi cum e să fii acasă cînd zăpada va fi de doi metri şi tu va trebui să mănînci doar fasole două luni încheiate, replică el. Îşi trase un scaun şi se aşeză la masă. Dumnezeule, sînt frînt.

Lily îl compătimea, chiar dacă era încă furioasă că nu voia să se însoare cu ea.

– Şi chiar ai act de proprietate temporară pe pămîntul învecinat? întrebă ea, mai liniştită acum.

– Da, răspunse el, trecîndu-şi din nou degetele prin păr.

Lily şi-l imaginã drept soţul ei, întins în cada lui de la fort, se imaginã spălîndu-l pe spate, apoi îşi îndreptă atenţia către cafea ca să-şi alunge aceste gînduri.

– Dar nu poţi părăsi armata ca să trăieşti la o fermă, spuse ea încet.

– Ba da, pot. Luna viitoare mi se termină contractul şi am o grămadă de bani adunaţi din soldă. Colonelului n-o să-i placă, dar eu am să mă întorc aici diseară, Lily.

– Diseară? scîrţîi Lily şi nu se putu abţine să nu se întoarcă să se uite la el. Şi unde o să dormi?

Obrazul lui tresări.

– În cort, răspunse el, sec.

Lily înghiţi în sec, plină din nou de acele dureri mărunte pe care prezenţa lui i le dădea întotdeauna.

– Cred că o să vină o ploaie. Mai bine ai veni să dormi aici.

Privirea lui aproape că o arse de vie.

– Nici să nu te gîndeşti. Nu mă însor cu tine, Lily şi nici n-am de gînd să mai împart patul cu tine.

Fusese teribil de umilitor să-i facă o astfel de ofertă şi să fie refuzată.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci poate că ar fi mai bine dacă ţi-ai vedea de viaţa ta şi ai uita de mine.

– Sînt sigur că ar fi mai bine, fu el de acord, dar n-aş avea linişte întrebîndu-mă tot timpul dacă ai fost răpită de indieni sau violată de tîlhari.

Lily se simţi puţin mai bine.

– Atunci îţi pasă de mine?

– Da, recunoscu el morocănos, dar dacă am să găsesc o cale să mi te scot din gînd, aşa am să fac. Şi atunci am să plec şi n-am să mă mai întorc niciodată.

Pe Lily o trecu un fior, imaginîndu-şi.

– Călătorie plăcută, atunci, blufă ea.

Caleb îşi împinse scaunul şi se ridică să-şi ia pălăria de pe pat, nu înainte de a apăsa cu mîna pe saltea, pentru a face arcurile să scîrţîie.

Zgomotul se auzea cu claritate şi Lily ştiu ce vor crede Wilbur şi ceilalţi de afară.

– Caleb, opreşte-te! ţipă ea, înfuriată.

Caleb rînji şi continuă să apese arcurile.

– La dracu', mîrîi Lily, opreşte-te.

El se opri numai pentru a admira roşul care-i colorase ei obrajii. Apoi mai continuă cîteva minute bune, după care îşi puse pălăria pe cap, îi arse lui Lily o palmă zgomotoasă peste fund şi ieşi fluierînd.

Lily fu atît de furioasă încît nu putu să iasă nici după ce îl auzi pe el plecînd în galop. Şedea la masă, ţinînd cana de cafea cu amîndouă mîinile şi sorbind din ea ca o supravieţuitoare a unui cumplit cataclism, cînd o bătaie în uşă o readuse la realitate, şi Wilbur îşi băgă capul înăuntru.

– Eşti bine, domnişoară Lily? întrebă el, cu faţa roşie ca racul.

Lily înghiţi cu greu.

– Sînt foarte bine, minţi ea. De ce n-aş fi?

Wilbur era prea politicos pentru a-i răspunde la întrebare.

– S-ar părea c-o să plouă mai încolo, spuse el după ce-şi drese vocea. Crezi că acoperişul o să ţină?

Lily oftă. Ar fi vrut să-i spună lui Wilbur să intre, să stea jos, dar nu îndrăznea. După spectacolul acela al lui Caleb, doar Dumnezeu ştia ce ar fi crezut oamenii dacă şi Wilbur ar fi intrat acolo.

– Cred c-o să aflu în curînd, făcu ea. Mai bine v-aţi încheia aici ziua de muncă şi v-aţi întoarce la fort. Eu mă descurc singură p-aici.

Wilbur păru sincer uşurat.

– Să ţii la îndemînă arma aia, zise el, pentru orice eventualitate.

– Aşa am să fac, promise Lily.

Cînd fu sigură că plecaseră cu toţii, Lily ieşi afară ca să arunce o privire pe cer. La orizont se adunau nori negri, ameninţători.

Lily îşi mai duse nişte lemne de foc în casă – şi remarcă cu disperare că va trebui să mai taie, cît de curînd – apoi ieşi să vadă ce putea face pentru Dansator. În cele din urmă îl dezlegă şi-l duse în pădure, unde cel puţin avea să fie mai ferit de ploaie. Îi legă frîul de un copac şi se întoarse să-i aducă o găleată cu apă şi nişte grăunţe.

Odată ce rezolvase problema calului, Lily se aventură pînă la pădurea din partea opusă unde, la poalele colinei, Velvet şi Hank îşi lăsaseră vagonul. Nu se vedea nicăieri niciunul dintre ei şi îi fu ruşine să se ducă să bată la uşă. Se simţea incredibil de singură; se întoarse şi porni către casă.

Norii negri erau acum mult mai aproape şi se pornise un vînt rece. Iarba făcea valuri ca o mare pe furtună şi pîrîul se zbătea furios. Lily mai rămase puţin, privind furtuna ce se apropia.

Apoi se porni o ploaie care o alungă în casă. Aprinse focul, aprinse o lampă în mijlocul mesei şi luă una din cărţile pe care le avea din biblioteca lui Caleb. Se aşeză la masă, citind şi sorbind din cafea.

Ploaia bătea cu furie în acoperişul vechi, apoi apa începu să se strecoare înăuntru prin găuri şi crăpături.

Căzu pe pat, căzu pe sacul cu făină, căzu pe covorul de lută pe care-l primise de la doamna Tibbet drept cadou de casă nouă. Şi continuă să cadă pînă cînd Lily rămase fără oale şi cratiţe pe care să le pună sub şuvoaiele de apă.

Lily şedea acum la masă, urmărind dansul picăturilor de apă care cădeau pe soba încinsă; uitase de carte. O bătaie în uşă o făcu să tresară. Caleb se întorsese. Ce mai conta puţin ploaie dacă el se întorsese să-i spună că-i părea rău că se purtase urît cu ea, s-o ia în braţe şi să facă dragoste cu ea?

Smuci uşa şi zîmbetul i se ofili. Era indianul care voise s-o cumpere pentru doi cai; stătea în prag, cu apa picurîndu-i din părul negru, cu cămaşa de pînză atît de udă încît i se vedea pielea arămie de dedesubt.

– Nu casă! spuse el.

Lily fu paralizată pentru moment. Iată, se gîndi ea, venise clipa despre care fusese avertizată de atîtea ori. Va fi scalpată, sau violată, sau luată pe sus şi dusă într-un sat indian. Sau toate trei.

Aruncă o privire scurtă către puşcă, zîmbindu-i larg indianului.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea, dar după cum vezi, deja *este* o casă aici.

– Femeia să plece! insistă indianul.

Inima îi bătea în gît ca o pasăre prinsă în capcană, dar îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia.

– Nu plec nicăieri, sălbaticule, răspunse ea. Ăsta-i pămîntul meu şi am hîrtii cu care pot să-ţi dovedesc!

Indianul se porni să înjure; Lily îşi dădu seama de asta după tonul vorbelor lui.

Ea vru să închidă uşa.

– Dacă ai de gînd să fii nepoliticos, spuse ea, atunci va trebui să pleci.

Însă pielea roşie împinse uşa şi intră, apropiindu-se de sobă. Îşi luă o cană de pe raft, o umplu cu cafea şi luă o gură. Se strîmbă.

– Ai apă de foc, întrebă el. Mai bun cu apă de foc.

Lily nu mai fusese niciodată atît de speriată şi de furioasă. Cu o mînă pe piept, se apropie pe furiş, de armă.

– N-am apă de foc, spuse ea, parcă scuzîndu-se, dar am nişte zahăr. Acolo, în bolul albastru.

Cînd oaspetele nepoftit se întoarse să caute zahărul, Lily apucă puşca şi trase piedica. Nu avea cartuş pe ţeavă, dar spera că indianul nu-şi va da seama.

– Ei bine, tu, spuse ea, îndreptînd arma către el. Ieşi afară chiar acum. Pleacă de-aici şi n-o să se întîmple nimic.

Indianul o privi o clipă, apoi avu neobrăzarea să izbucnească în rîs.

– Maiorul avea dreptate despre tine, spuse el într-o engleză perfectă. Eşti o adevărată pisică sălbatică.

Fu rîndul ei să se uite uimită la el, lăsînd încet arma în jos.

– De-aia stătea el aşa de liniştit în ziua aceea cînd tu şi prietenii tăi aţi venit să faceţi scandal pentru pămînt. *Te cunoştea.*

– Charlie Cal Iute mă cheamă, zîmbi el, întinzîndu-i mîna.

Lui Lily îi urcă sîngele la cap, precum lava unui vulcan în erupţie.

– Aşa deci, ticălosul ăla... netrebnicul ăla... fiu de...

Charlie Cal Iute lăsă cana de cafea şi ridică mîinile în semn de împăcare.

– Linişteşte-te, domnişoară Lily, o rugă el. N-a fost decît o glumă nevinovată, atîta tot.

– Cînd am să-l văd pe derbedeul ăla am să-l jupoi de viu!

Charlie se îndreptă către uşă.

– Tare-aş mai vrea să mă încălzesc puţin la foc, domnişoară Lily, dar trebuie să plec. Nu, nu... nu insista să mai rămîn.

– Ieşi afară! ţipă Lily, iar Charlie Cal Iute o rupse la fugă. N-avea de unde să ştie că arma nu era încărcată.

Lily închise uşa şi se sprijini de ea. Inima îi bătea să-i sară din piept, şi tremura din cap pînă-n picioare de frică şi furie.

Către apus auzi un car trecînd prin faţa casei, dar de data asta nu se mai repezi aşa să deschidă uşa. Se uită printr-o spărtură din perete şi-l văzu pe Caleb trecînd către pămîntul lui.

Fără să-i pese de ploaie, Lily încărcă puşca şi ieşi afară, către spatele casei. Caleb începuse să descarce lucrurile din car.

Ţinti şi trase, rupînd o roată din spate a carului lui Caleb. Vehiculul căzu la pămînt, cîteva cutii căzură şi ele în noroi, iar caii nechezară speriaţi şi începură să se agite în hamuri.

Caleb puse toate cutiile la loc înainte de a se apropia de Lily. Ploaia îi picura de pe borul pălăriei.

– Sînt de acord să suport multe din partea ta, Lily, strigă el, pentru a se putea face auzit prin ploaia puternică, dar n-am de gînd să mă las împuşcat.

Îi smulse arma din mînă fără efort şi o prinse de cot.

O duse înăuntrul colibei.

– M-a vizitat prietenul tău, Charlie Cal Iute ceva mai devreme! ţipă ea, prea furioasă ca să se teamă de vreo

pedeapsă pentru că-i stricase carul. În plus, orice prost şi-ar da seama că nu voise să-l nimerească pe el – îl ratase cu cîţiva metri buni.

Caleb sprijini puşca într-un colţ, îşi scoase pălăria şi-o aruncă pe undeva, apoi îşi scoase mănuşile. Îşi scoase şi impermeabilul, pe care-l aruncă pe spatele unui scaun.

– De mult timp tot vreau să fac asta, îi spuse el cu voce periculos de calmă, iar acum n-ai făcut decît să-mi dai un motiv adevărat.

– Ce... despre ce vorbeşti? întrebă Lily, dîndu-se înapoi. O picătură de ploaie îi căzu pe creştetul capului.

Caleb îşi desfăcea manşetele şi-şi ridică mînecile.

– Vorbesc, răspunse el liniştit, despre fundul tău drăgălaş care se cere tăbăcit puţin.

Lily trecu de partea cealaltă a mesei.

– Haide, Caleb, asta n-ar fi foarte înţelept din partea ta.

– Ba din contră, cred că ar fi cel mai înţelept lucru din viaţa mea, răspunse el, înaintînd un pas.

Lily păstră masa între ei.

– Poate că sînt însărcinată! spuse ea, disperată.

– Sau poate că nu eşti, o contrazise Caleb. Muşchii braţului îi erau încordaţi ca nişte funii.

– Nu voiam să trag în tine... voiam doar să te sperii, îl imploră Lily, mişcîndu-se în jurul mesei ca să n-o poată el prinde. Caleb, fii înţelegător! N-aş trage în tine... te iubesc!

– Şi eu te iubesc, croncăni el furios, numai că acum nu-mi doresc decît să te împuşc!

Lily ridică un scaun ţi-l ţinu în faţă, aşa cum citise într-una din cărţile ei, *Helga de la circ,* dacă-şi amintea bine.

– Stai pe loc, Caleb. Dacă pui mîna pe mine, te asigur, ai să regreţi!

– Mă îndoiesc foarte tare, replică el.

Apoi prinse unul din picioarele scaunului, iar ea îşi dădu seama cît fusese de prost inspirată cînd îşi alesese un astfel de mijloc de apărare. El i-l smulse cu uşurinţă din mîini, apoi o prinse de o încheietură.

Ca un bărbat care se aşează liniştit pentru o ţigară după o cină bună, Caleb se aşeză pe un scaun. Dintr-o singură mişcare, o puse pe Lily cu faţa în jos în poala lui. Îi trase rochia în sus şi-i dădu chiloţii jos, iar cînd ea încercă să se zbată, el o prinse în strînsoarea de oţel a coapselor lui.

– Caleb Halliday, gîfîi Lily, zbătîndu-se, lasă-mă să plec chiar în clipa asta!

– Altfel, ce faci? întrebă el, liniştit. Lily îi simţi mîna cum îi mîngîie fesele pe rînd, ca şi cum s-ar fi gîndit cu care să înceapă.

– Am să ţip şi Hank Robbins are să vină să te împuşte ca pe un nemernic!

Caleb izbucni în rîs.

– Haide, ţi-ai făcut mica glumă, spuse Lily, acum lasă-mă să plec!

– Nu, răspunse el.

Lily îşi dădu capul pe spate şi ţipă cît putu de tare.

– Asta-i tot ce poţi? o întrebă Caleb. La dracu', pe ploaia asta n-o să te audă nimeni.

Lily trase aer în piept şi ţipă din nou.

Dar fu la fel de surprinsă ca şi Caleb cînd uşa se dădu de perete şi Velvet se năpusti înăuntru, gata să sară la bătaie. Dar se înroşi toată cînd înţelese situaţia.

Fără să se grăbească, Caleb îi dădu drumul lui Lily, iar ea sări în picioare, roşind violent în timp ce-şi ridica chiloţii şi-şi aranja rochia.

Caleb chicoti, văzînd-o atît de indignată şi se ridică respectuos.

– Bună, Velvet.

Stînjeneala lui Velvet se transformase în amuzament, şi nu reuşea deloc s-o ascundă. Nu reuşi să nu zîmbească în timp ce se uita către Lily, care aruncă o privire criminală spre Caleb înainte s-o întrebe:

– Vrei o ceaşcă de cafea?

– Dumnezeule bun, făcu Velvet, ducîndu-şi o mînă la piept şi lăsîndu-se pe un scaun. După felu' în care ţipai, am crezut că-i vr'un indian p-aici, să te omoare.

– Am fost, totuşi, atacată, spuse Lily, privind rece spre Caleb. Mulţumesc că m-ai salvat înainte să-mi facă rău.

Caleb rînji.

– Velvet nu poate sta aici o veşnicie, îi reaminti el.

– Dar nici tu nu poţi sta aici o veşnicie, răbufni ea.

– S-ar putea să ai parte de o surpriză, o avertiză el.

Velvet îşi drese glasul.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin, spuse ea. Mă simţeam singură, că Hank a plecat să vîneze ceva şi m-am hotărît să vin în vizită, cu toată ploaia asta.

Era clar pentru toată lumea că Velvet voia să plece, pentru că se simţea stînjenită.

– Să nu îndrăzneşti să mă laşi singură cu bruta asta, spuse Lily, umplînd o ceaşcă de cafea pentru Velvet şi ignorîndu-l complet pe Caleb.

Caleb se ridică în picioare şi-şi dădu capul pe spate, pentru a inspecta acoperişul prin care se scurgea apă.

– Văd că acoperişul nu s-a schimbat deloc, făcu Velvet, sorbind zgomotos din cafea. Are mai multe găuri decît o sită.

Lily oftă şi se aşeză în scaunul lăsat liber de Caleb, încălzindu-şi mîinile pe ceaşca fierbinte.

– Peste cîteva zile, asta va fi problema găinilor, nu a mea.

Caleb îşi luă impermeabilul şi se îmbrăcă.

– Ploaia se cam opreşte, făcu el. Mă duc să-mi ridic cortul.

Lily se prefăcu că nu-l auzise – de fapt se prefăcea că el nici nu există – numai că, după ce uşa se închise în urma lui, Velvet izbucni într-un rîs puternic.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva! ţipă ea, între icnete.

Lily îşi aminti incidentul şi se înroşi.

– N-ar fi îndrăznit să dea în mine, insistă ea. N-ar fi îndrăznit.

Gîfîielile lui Velvet deveniră chicoteli.

– Mîna lui era la atîta de fundul tău cînd am intrat, spuse ea, arătînd între degete o distanţă de vreo doi centimetri. Da, domnule, dacă aş fi întîrziat doar o singură secundă, te-ar fi tăbăcit!

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse Lily. Nici măcar nu mai vreau să mă *gîndesc* la acest bărbat.

Numai că mai tîrziu, cînd ploaia stătu, nu se putu abţine să nu se ducă la peretele din spate să tragă cu ochiul printr-o crăpătură.

Dincolo de linia de demarcaţie fusese ridicat un cort, dar Caleb nu se zărea nicăieri.

Iar Lily nu putea decît să spere că el alunecase în noroi, căzuse cu faţa în jos şi se înecase.

CAPITOLUL 19

Cînd Lily se trezi a doua zi dimineaţă, cortul lui Caleb era în acelaşi loc, în spatele scheletului noii ei case, carul cu roata ruptă era şi el acolo, dar calul lui Caleb nu se zărea nicăieri.

Un zîmbet îi înflori pe buze. I-ar fi o pedeapsă binemeritată dacă i-ar fi fugit calul în timpul nopţii.

Se spălă, se îmbrăcă şi-şi aranjă părul, apoi plecă în pădure să-l aducă pe Dansator. Ploaia se oprise şi aerul era proaspăt şi mirosea frumos, iar iarba udă strălucea. Pîrîul strălucea în soare ca o piatră preţioasă lichidă, cîntîndu-şi cîntecul în timp ce aluneca la vale.

Lily îl duse pe Dansator la apă să bea pe săturate, apoi se apropie de cortul lui Caleb.

– Bună, spuse ea cu glas vesel.

Nu primi nici un răspuns.

Lily încercă încă o dată.

– Calul tău a fugit, spuse ea, cu bucurie ascunsă în suflet.

Nimic.

Exasperată, Lily deschise intrarea şi aruncă o privire în interiorul întunecat. Sacul de dormit nu numai că era gol, ci şi strîns şi pus lîngă unul dintre pereţi, legat cu o

frînghie. Înăuntru mai era o lampă, o carte şi cîteva vase de bucătărie.

Lily se dădu înapoi, încruntîndu-se. Se întrebă unde plecase Caleb atît de devreme – soarele nu răsărise de mai mult de o jumătate de oră – dar era prea mîndră ca să-l întrebe unde fusese, dacă el nu vroia să-i spună. Şi, de obicei, chiar aşa se întîmpla.

Resemnată, Lily îşi făcu un mic dejun frugal din micile provizii şi mîncă. În timpul nopţii fusese nevoită să depărteze patul de perete, din cauza apei care se scurgea din acoperiş; acum îl împinse la locul lui.

După ce-şi spălă farfuria şi furculiţa ieşi afară cu o sapă nou-nouţă în mînă, pentru a se apuca s-şi sape grădina. Era deja tîrziu ca să mai sădească legume, dar dacă vara va fi lungă şi caldă, va putea semăna nişte porumb.

Lily era prinsă de muncă pînă peste cap cînd apăru Wilbur cu grupul lui de soldaţi devotaţi. Ca şi în zilele trecute, soldaţii nu erau îmbrăcaţi în uniforme ci în pantaloni simpli şi cămăşi.

Ceilalţi se apucară imediat de treabă, iar Wilbur se apropie de Lily.

– 'Neaţa, făcu el, cu ochii în pămînt.

– Bună dimineaţa, Wilbur, îi răspunse Lily, oprindu-se din muncă şi sprijinindu-se în coada sapei.

Legănîndu-se de pe un picior pe celălalt, Wilbur părea extrem de stînjenit.

– Despre ieri, acolo în pădure... îmi pare rău că te-am sărutat, Lily. Nu trebuia să fac aşa ceva, ţinînd cont de înţelegerea noastră şi toate celelalte.

Lily oftă şi îi zîmbi. Se simţea deja obosită pentru că nu apucase să doarmă prea mult peste noapte, tot mutînd patul de colo-colo.

– Nu văd de ce aş fi supărată pe tine, Wilbur, atîta vreme cît eşti atît de săritor şi de generos pe propriul tău timp liber.

Ochii lor se întîlniră şi el îi zîmbi timid.

– Cred că ştii că aş face orice pentru tine, domnişoară Lily. Chiar m-aş face fermier, dac-o fi să fie.

Un călăreţ se auzi în depărtare şi Lily ştiu în aceeaşi clipă că era Caleb. Venea dinspre Tylerville. Lily vroia să împartă ferma cu un singur bărbat, cel care apărea chiar acum pe creasta colinei, plin de aroganţă.

– Mulţumesc, Wilbur, spuse ea cu blîndeţe, dar nu sînt femeia potrivită pentru tine.

Wilbur, ca şi Lily, privea în direcţia lui Caleb.

– Înţeleg, spuse el încet, apoi, fără vreun alt cuvînt, plecă să se apuce de lucru.

– Bănuiesc că te întrebi unde am fost, spuse Caleb, părînd al naibii de mulţumit de sine în timp ce descăleca.

– Nici vorbă de aşa ceva, spuse Lily, cu braţele încrucişate pe piept şi bărbia ridicată.

Nu putu însă să nu remarce că maiorul nu purta uniformă – ci doar nişte pantaloni negri şi o cămaşă din bumbac. Îşi schimbase şi pălăria de campanie cu una din piele. Şi deşi nu purta pistol, avea o carabină în tocul şeii.

Caleb rînji şi se întinse să desfacă desagii legaţi de şa.

– În cazul ăsta, probabil că nu te interesează ce cadouri ţi-am adus.

Fără să vrea, Lily făcu un pas înainte.

– Cadouri?

El îşi trînti desagii peste umăr şi oftă adînc.

– Desigur, nu vrei să le vezi.

Lily îşi muşcă buzele.

– Depinde, făcu ea.

Caleb rîse.

– Depinde de ce?

Nu se mai putu abţine; trebuia să zîmbească.

– Depinde de ce este acolo, prostuţule.

El îi aruncă desagii şi Lily aproape căzu la pămînt sub greutatea lor.

– Haide, pacoste ce eşti. Uită-te!

Fără să se gîndească prea mult, Lily deschise unul dintre ei şi scotoci înăuntru. Era plin cu portocale mari şi aromate şi Lily simţi cum începe să-i lase gura apă.

În cealaltă desagă găsi două romane, *Wilhelmina şi Indienii sălbatici* şi *Evelyn şi munteanul*, alături de o bucată zdravănă de ciocolată şi doi piepteni frumoşi, din baga.

– Nu ştiu ce să spun, şopti Lily. Niciodată nu mai primise atîtea daruri deodată. Decît că îţi mulţumesc, desigur.

Caleb o sărută pe frunte.

– Acum sînt iarăşi în graţiile tale?

Lily se uită la el, strîngînd desagii la piept.

– Asta depinde dacă te-ai hotărît dacă să te căsătoreşti cu mine sau nu.

El îşi încleştă falca şi, pentru o clipă cumplită, Lily se temu că îşi va lua înapoi portocalele şi cărţile şi ciocolata şi pieptenii.

– M-am hotărît, răspunse el atît de rece, încît Lily nu mai trebui să-l întrebe ce hotărîse.

Îi aruncă desagii înapoi în braţe, se răsuci pe călcîie şi porni înapoi către grădină. Nu fu nevoie să privească înapoi ca să-şi dea seama că el venea după ea, dar era hotărîtă să-l ignore.

– Aveam o scrisoare care mă aştepta la fort astăzi, cînd am fost să stau de vorbă cu colonelul Tibbet, spuse el.

– Mă bucur pentru tine, replică ea, spărgînd un bulgăre de pămînt cu o lovitură cumplită de sapă.

– Era de la sora mea, Abbie, continuă Caleb, ca şi cum Lily l-ar fi rugat chiar să continue. Mi-a scris că Sandra s-a măritat cu locotenentul ei.

Lily rămase tăcută, văzîndu-şi de treabă. Ochii i se umpluseră deja de lacrimi. Acum el îi va spune că va pleca la Fox Chapel şi îi va da un ultimatum. Pleacă cu el sau rămîne singură.

El oftă.

– Era acolo o scrisoare şi pentru tine.

Cuvintele lui răsunară în aerul cald şi strălucitor de primăvară. Ea lăsă să-i cadă sapa din mînă şi se împletici spre el prin brazdele proaspăt săpate.

– Şi de ce nu mi-ai spus? întrebă ea. Unde-i scrisoarea? Ai adus-o?

Caleb scoase un plic albastru din buzunarul din spate al pantalonilor şi i-l întinse.

Scrisoarea fusese expediată din Bolton, Wyoming şi nu era scris nici un expeditor. Lily rupse plicul cu degete tremurînde şi scoase hîrtia dinăntru.

Era datată cu numai o săptămînă în urmă, şi citi:

Dragă domnişoară Chalmers,

Sora dvs., Caroline Chalmers, a locuit o vreme în oraşul nostru. În urmă cu două săptămîni însă a dispărut de aici şi mătuşile ei sînt disperate, după cum vă puteţi imagina. Dacă aveţi vreo veste de la

domnişoara Caroline, vă rog să-i transmiteţi să telegrafieze sau să scrie acasă.

Cu sinceritate,
Dna. Daniel Pride

Lily strînse hîrtia în pumn şi ar fi căzut în genunchi dacă n-ar fi fost Caleb s-o prindă în braţe.

– Ce este, Lily?

Lily îşi umezi buzele.

– Caroline – sora mea mai mare. Este... a dispărut.

Fără să-i pese de soldaţi, care erau probabil cu ochii pe ei, Caleb o ridică în braţe şi o duse pînă în colibă. Acolo o aşeză într-un scaun şi, după ce trînti desagii pe masă, se duse şi luă o ceaşcă din apa din găleata de lîngă sobă. Îi dădu ceaşca şi Lily bău însetată, cu ochii închişi.

Caleb îi luă scrisoarea din mînă şi o citi.

– Poate că există o explicaţie foarte simplă pentru asta, spuse el.

– Cînd în sfîrşit am găsit-o, gemu Lily, mi se spune că a plecat şi nimeni nu ştie unde.

– Poate că s-a întors deja. De ce nu-i scrii, pe adresa poştei din Bolton?

Lily dădu din cap, începînd să spere din nou. Dacă sora ei plecase din Bolton fără să spună nimănui, însemna că avusese motive serioase să facă aşa. Poate chiar se întorsese deja.

Aruncă o privire în jur şi vru să se ridice să-şi ia valiza, dar Caleb o împinse înapoi în scaun.

– Rămîi acolo, îi spuse el încet, pînă îţi revii. Spune-mi mie ce vrei şi-ţi aduc eu.

– Valiza, răspunse Lily, şi Caleb i-o aduse.

O deschise şi scoase hîrtie de scris, călimara şi cutia din lemn în care avea tocurile. În timp ce ea se pregătea să se apuce de scris, Caleb goli desagii pe masă şi porni către uşă, fără să spună un cuvînt.

Lily îl opri.

– Caleb.

El se opri în loc, dar nu se întoarse spre ea.

– Ce-i?

– Mulţumesc că mi-ai adus scrisoarea şi aceste daruri minunate.

– N-ai pentru ce, răspunse el, după care ieşi şi închise încet uşa.

Lily scrise o scrisoare scurtă către doamna Pride, mulţumindu-i călduros pentru răspuns. O rugă să-i scrie din nou dacă mai aflase între timp ceva nou despre Caroline, şi lăsă plicul nelipit pentru a putea pune bani pentru răspuns.

După aceea îi scrise chiar Carolinei, rugîndu-se să se fi întors deja în Bolton la „mătuşile" ei. Îi scrise o scrisoare lungă, cu multe amănunte despre viaţa ei după ce părăsise trenul orfanilor, timpul petrecut în Fort Deveraux şi despre fermă. Îl menţionă chiar şi pe Caleb, deşi îl făcu să pară doar un vecin enervant.

După ce lipi plicul îl băgă în buzunarul şorţului şi ieşi să-l caute pe Wilbur. Acesta era cocoţat pe acoperiş, lucrînd la el.

Caleb tocmai îşi încăleca armăsarul.

Se întoarse către el.

– Te duci la fort?

– Da, răspunse el. Vrei să vii şi tu?

Lily se gîndi că ar fi fost plăcut s-o viziteze pe doamna Tibbet, dar nu era încă pregătită să dea ochii cu

celelalte femei din fort. Acum, după ce se mutase şi Caleb aici, probabil că bîrfa era în floare.

Scutură din cap.

– Dacă ai putea doar să expediezi scrisorile astea pentru mine... Am un cont deschis la magazinul general, aşa că spune să-mi treacă cheltuielile de expediere în cont.

Caleb zîmbi fără umor. Luă plicurile şi le băgă în buzunarul cămăşii.

– Am să aduc ceva de mîncare pentru cină, mai spuse el, apoi plecă în goană.

Lily intră înapoi în colibă şi citi scrisoarea doamnei Pride de mai multe ori. Apoi făcu aluat pentru pîine, îl puse la soare să crească şi aprinse focul în sobă. Iar cînd veni vremea prînzului terminase deja de pregătit o masă din carne afumată de porc şi pîine proaspătă şi ieşi să ducă farfuriile oamenilor.

Ei mîncară cu poftă plină de recunoştinţă, iar Lily se simţi mulţumită cînd duse farfuriile înapoi la colibă să le spele, după care se apucă să sape din nou în grădină.

Era toată concentrată asupra muncii, înaintînd cu spatele de-a lungul rîndului, şi tresări brusc cînd se izbi de trupul tare, masculin, al soldatului Matthews, unul dintre tinerii care o ajutau la ridicarea casei.

– Doreşti ceva? întrebă ea, ducîndu-şi mîna să-şi umbrească ochii.

Matthews era mai înalt ca ea cu vreo doisprezece centimetri şi ochii lui albaştri o măsurau într-o manieră mai mult decît sugestivă.

– Cred că vreau ce-a avut şi maioru' ieri, cînd scîrţîiau arcurile alea de trezeau şi morţii din somn, îi răspunse el.

Lily făcu un pas înapoi, cu obrajii în flăcări. Strînse sapa în mîini pînă i se albiră încheieturile. Afrontul fusese atît de neaşteptat şi de direct încît nu ştia ce avea să facă.

– Atît de mică şi de suculentă, continuă Matthews, întinzînd o mînă s-o mîngîie pe păr. Zîmbi văzînd-o cum se fereşte, apoi îşi văzu de monologul lui. Pariez că eşti o adevărată pisică sălbatică.

Lily ridică sapa, ca un războinic ce ridică suliţa.

– Stai pe loc, îl avertiză ea, simţindu-şi călcîiele afundîndu-se în noroi.

– Ce s-a întîmplat, frumoasă Lily? croncăni soldatul.

– Pleacă de aici! se înecă Lily. Pleacă de pe pămîntul meu şi să nu mai vii niciodată!

El se apropie de ea.

– Bănuiesc că o călărie cu tine merită să încasez nişte biciuri pe spinare. Asta le spune Judd tuturor. Că a meritat toată beleaua în care a intrat.

Lily înghiţi, apoi ţipă:

– Wilbur! Ajutor!

Matthews scuipă plin de dispreţ în noroi şi continuă să se apropie de ea.

– Crezi că nu mă pot descurca cu micul caporal, domnişoară? Rîse. Ei bine, cred că va fi el împotriva noastră, a celorlalţi.

Lily simţi cum i se scurge sîngele din obraji. Îl ameninţă cu sapa, încercînd să-l sperie, dar el zîmbi şi se feri cu uşurinţă de lama tăioasă.

– Stai departe de mine, îl avertiză ea.

Matthews se aplecă brusc, smulse sapa din mîinile ei şi o aruncă deoparte. O prinse pe Lily de umeri, încercînd s-o silească să se întindă pe iarbă, cînd Wilbur dădu colţul colibei.

În clipa în care Wilbur îl trase pe Matthews de pe Lily şi-l arse un pumn, Lily fugi înăuntru după armă. Nu-i cunoştea prea bine pe prietenii lui Wilbur, deşi veneau s-o ajute de mai multe zile, dar nu vroia să rişte nimic, mai ales că Matthews îi spusese părerea lor despre ea. Luă puşca, o încărcă, îşi mai puse vreo duzină de cartuşe în buzunarul şorţului şi ieşi afară.

Ceilalţi se adunaseră să privească lupta, iar Lily fu uşurată să vadă că Wilbur se descurca mai mult decît onorabil. Cu toate astea, ridică arma, pregătindu-se să tragă în orice clipă ca să-şi apere prietenul sau să se apere pe sine.

Wilbur învinse în cele din urmă. Soldatul Matthews zăcea în noroiul grădinii, cu nasul şi buzele sîngerînd. Cu un picior pe şoldul lui Matthews, Wilbur aruncă o privire către ceilalţi.

– Mai vrea careva să-şi încerce norocul? întrebă el.

Bărbaţii mormăiră ceva şi scuturară din cap. Lily avea mîinile transpirate cînd aşeză patul armei pe pămînt, strîngînd ţeava cu amîndouă mîinile.

– Înapoi la muncă, atunci, spuse Wilbur, ştergîndu-şi gura de sînge. Dădu cu piciorul în noroi spre soldatul Matthews. Cît despre tine, prietene, nu mai avem nevoie de ajutorul tău pe-aici. Pleacă!

După ce aruncă o privire cruntă către Lily, soldatul se ridică şi plecă împleticit către pîrîu, unde erau legaţi toţi caii.

Lily tremura cînd Wilbur veni lîngă ea şi-i smulse arma din mînă.

– Dumnezeule bun, mormăi el, să nu mai ţii niciodată aşa o armă, Lily. Puteai să-ţi zbori toată faţa cît ai clipi!

Lily îşi trecu limba peste buze şi dădu din cap.

– Mulţumesc, Wilbur.

Wilbur privi o vreme cum fostul lui prieten se îndepărtează în galop.

– S-ar putea să mai ai probleme cu Ethan – nenorocitu' e foarte insistent. Maiorul se întoarce, nu-i aşa?

Lily încuviinţă.

– Am să fiu în siguranţă, spuse ea.

Wilbur duse arma înăuntru, refuzînd s-o mai lase pe Lily să pună mîna pe ea şi, după ce scoase cartuşul, o puse într-un colţ.

– Mă duc înapoi la treabă, spuse el cu timiditate.

Lily scoase un scaun afară, în lumina soarelui.

– Stai jos, Wilbur, îi porunci ea. Vreau să mă uit puţin la faţa ta.

Îi ştergea rănile de sînge cu o bucată de pînză muiată în apă, cînd apăru Caleb. În ciuda pălăriei din piele care-i umbrea ochii, Lily văzu că nu-i plăcea deloc s-o vadă atît de aproape de Wilbur.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– A fost o bătaie, începu Lily.

Caleb o întrerupse imediat.

– Cred că un bărbat poate să vorbească şi singur. Ai fost cumva lăsat la vatră fără ştirea mea, caporal?

Bietul Wilbur sări în picioare, aproape răsturnînd castronaşul cu apă din mîinile lui Lily. Îl salută pe maior.

– Nu, domnule, răspunse el ţeapăn.

Lily se abţinu să arunce castronul cu apă peste Caleb, dar oricum n-ar fi îndrăznit aşa ceva. Nu uitase încă experienţa de cu o zi în urmă, cînd el o ţinuse la el în poală, vrînd să-i tăbăcească fundul.

– Caleb, încerca doar să mă apere, spuse ea încet.

Caleb îl străpunse pe Wilbur cu privirea, apoi lătră:

– Eşti liber, caporal.

Wilbur salută şi se îndepărtă.

– Cred că într-adevăr *îţi place* să-i comanzi pe toţi cei din jurul tău, îl acuză Lily într-o şoaptă furioasă. Te anunţ că era cît pe ce să fiu violată dacă nu era el!

– De-aia l-am văzut pe soldatul Matthews gonind de parcă însuşi diavolul ar fi fost pe urmele lui, spuse Caleb, făcînd ochii mici. Porni să încalece înapoi, dar Lily îl prinse de braţ.

– Mi-ai expediat scrisorile? întrebă ea încet.

Simţi cum tensiunea şi furia începeau să-l părăsească.

– Da, răspunse el printre dinţi.

– Ce-ai adus pentru cină?

Pe Lily de fapt n-o interesa subiectul; vroia numai să-l vadă pe Caleb liniştit înainte ca el să apuce să plece în goană către fort şi să facă ceva ce ar fi regretat mai tîrziu.

El oftă şi dezlegă o desagă de la şa. I-o întinse, cu un muşchi încă zbătîndu-i-se pe obraz şi aruncă o privire către Wilbur şi ceilalţi. Făcuseră deja progrese mari la casă; încă o zi şi Lily se va putea muta în ea.

– Judd Ingram e deja în drum către Yuma, spuse Caleb. Făcu o pauză să ofteze. Poate că totuşi ar fi trebuit să le dau un exemplu celorlalţi.

– Ar fi fost greşit, îi răspunse Lily încet şi ştii foarte bine asta. Dintr-o dată, desaga începu să se mişte şi să se zbată sălbatic în mîna ei. Ce-i asta?

Umorul lui Caleb părea că revenise complet.

– E o găină, pacoste mică. După ce-i tai capul şi o jumuleşti şi o cureţi de măruntaie, o să faci o friptură pe cinste.

Lily îşi simţi prînzul urcîndu-i înapoi în gît. Crescuse destule găini la viaţa ei şi cu siguranţă fripsese cîteva, dar Rupert era cel care le măcelărea.

– Arată delicios, făcu ea cu glas stins.

Caleb, care plecase să-şi lege calul, se opri şi zîmbi către ea.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi spus lui Caleb motivul îngrijorării ei.

– Mai vrei ceva? întrebă ea, ţeapănă.

El ridică din umeri.

– Doar friptură de pui.

După ce-şi îndreptă umerii şi aruncă o privire către Caleb, Lily se îndreptă resemnată către butucul de tăiat lemne.

Abia acolo scoase găina din desagă. Aceasta cotcodăci şi încercă să zboare, şi Lily avu nevoie de cinci minute încheiate ca s-o pună cu gîtul pe butuc. Apoi luă toporul şi lovi.

Lily transpirase toată. Capul găinii o privea de pe butuc în timp ce corpul i se zbătea ceva mai încolo. Deşi mai văzuse scena asta de multe ori, de data asta îi tăie pofta de mîncare.

În cele din urmă nefericita pasăre renunţă la luptă şi-şi dădu duhul. Lily îi scoase măruntaiele cu un cuţit, strîmbînd din nas, şi intră cu carcasa găinii în colibă.

Cineva – probabil Caleb – pusese o oală mare cu apă la fiert şi bolborosea încă atunci cînd Lily o duse afară. Aruncă găina în apa fiartă, apoi o scoase din nou. Cu ochii îngustaţi, strîmbînd din nas, se apucă să jumulească pasărea.

Mirosul era aproape scîrbos şi după ce termină de jumulit, de fript, de aranjat masa cu cartofi fierţi şi mazăre, nu-şi mai dorea decît o gură de aer curat. Caleb, Wilbur şi ceilalţi mîncară cu poftă şi nici nu băgară de seamă cînd ea ieşi din casă.

După ce se reîntoarse din plimbare, Wilbur şi soldaţii plecaseră către fort. Se aşeză pe pragul casei, cu bărbia în pumni.

Caleb se apropie de ea.

– Desigur, spuse el, ca şi cum ar fi continuat o discuţie întreruptă nu cu mult timp în urmă, dacă ai trăi în Fox Chapel cu mine, n-ar trebui să jumuleşti găini. Ai avea servitori care să aibă grijă de treburile astea.

Lily ştia că mirosea toată a pene ude.

– Am să-mi pun să fac o baie, mormăi ea.

Se lăsase seara, iar caii – cel al lui Caleb şi Dansatorul ei – sorbeau cu poftă din apa pîrîului.

– Adu nişte găleţi cu apă şi pune-le la încălzit, spuse Caleb, uitîndu-se în sus, la stele.

Lily nu se mişcă din loc. Era prea obosită pentru a-şi mai putea pregăti o baie, tot ce mai putea încă să facă era să se ţină să nu plîngă. Ajunsese atît de aproape de întîlnirea uneia dintre surorile ei, apoi o pierduse din nou, apoi aproape fusese violată. Una peste alta, nu fusese o zi prea liniştită.

Caleb intră în colibă şi se întoarse cu una dintre portocalele pe care i le adusese din Tylerville. I-o decoji şi o desfăcu în felii.

– Poftim, îi spuse el după ce termină, întinzîndu-i fructul. Trebuie să mănînci ceva.

Lily acceptă portocala. Gustul înţepător o mai învioră puţin şi chiar îi oferi o bucăţică lui Caleb.

El o refuză scuturînd din cap.

– Ai un cazan sau o cadă de baie, Lily? întrebă el.

Ea făcu un semn către o grămadă de lucruri pe care le adusese de la fort şi care zăceau lîngă casă, acoperite cu o foaie de cort. Toate acele lucruri erau noi şi le păstra pentru casa cea nouă.

– Trebuie să fie undeva pe acolo, împreună cu soba şi toate celelalte.

Spre surprinderea ei, Caleb se duse, aruncă deo parte foaia de cort şi începu să scotocească prin lucruri pînă găsi o cadă mare. Lily avea de gînd s-o folosească atît pentru baie cît şi pentru spălat rufe.

După ce o aşeză chiar în mijlocul curţii, sub stele, Caleb dispăru în colibă pentru a lua găleţile de apă. Se duse la pîrîu, le umplu, le cără înapoi şi le goli în cadă.

Lily îl urmărea în tăcere, întrebîndu-se dacă el avea de gînd să se îmbăieze chiar acolo, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor şi pe deasupra şi în apă rece. Pentru că *ea* cu siguranţă nu avea de gînd să facă aşa ceva.

După ce Caleb fu satisfăcut de cantitatea de apă din cadă, adună în jurul ei o grămadă de lemne şi paie şi le dădu foc. Lily trase aer în piept cînd văzu flăcările portocalii dansînd în jurul căzii.

– Ce faci? întrebă Lily, neputînd să se mai abţină.

Îi văzu dinţii lui Caleb strălucind în întuneric, zîmbind spre ea. Luna se ivise dintre nori, făcînd totul să strălucească argintiu.

După un timp, Caleb încercă apa cu mîna şi o anunţă:

– Baia ta este gata, pacoste ce eşti.

Lily se ridică în picioare.

– N-am de gînd să mă îmbăiez aici, afară, spuse ea.

– Cum vrei, făcu el, trăgîndu-şi cămaşa şi scoţîndu-şi pantalonii. Eu am să fac o baie. E păcat de apa asta caldă să se irosească.

Poate că Lily îl iubea pe Caleb, dar nu-l putu vedea intrînd în apa aceea caldă şi curată.

– Să nu îndrăzneşti să intri în cadă, spuse ea apropiindu-se. E a mea.

Caleb zîmbi şi-şi încrucişă braţele.

– Bine, spuse el. Nu dădu însă nici un semn că avea de gînd să plece, iar focul de sub cadă începea să se stingă. Curînd, aerul rece al nopţii va răci toată apa.

– Ai putea să-mi laşi puţină intimitate.

El zîmbi şi se aşeză pe o buturugă din apropiere.

– Aş putea, spuse el. Oricum, era evident că nu avea de gînd s-o şi facă.

Lily privi cu jind la apă, apoi se întoarse cu spatele la Caleb, prefăcîndu-se că el nici nu este acolo. Repede, înainte s-o părăsească şi ultima rămăşiţă de curaj, îşi scoase hainele şi intră în cadă. Simţi apa fierbinte mîngîindu-i trupul obosit şi senzaţia fu atît de plăcută că scăpă un mic geamăt de plăcere.

Fu luată complet prin surprindere cînd Caleb i se alătură, complet gol, intrînd şi el în apă. Cîteva picături dădură peste marginea căzii şi căzură în foc, sfîrîind.

– Bănuiesc că ar fi pierdere de vreme să-ţi cer să ieşi din cadă, făcu ea.

– Absolut, răspunse el.

CAPITOLUL 20

Caleb se lăsă pe spate în cadă, aparent nestînjenit de goliciunea lui. Picioarele lui lungi şi musculoase se împletiră cu picioarele ei fine şi ea îi simţi unul dintre degete atingînd-o în locul cel mai intim. Se scufundă mai adînc în apă, pentru a-şi ascunde sînii şi pentru a se feri de aerul rece de mai.

– De ce te-ai dus în Tylerville azi-dimineaţă? întrebă ea, de parcă ar fi fost perfect normal să stea acolo, în cadă, în mijlocul curţii, împreună cu un bărbat cu care nu era măritată.

Caleb zîmbi. Adusese o bucată de săpun, nu se ştie de unde şi începu să-şi săpunească mîinile.

– Vroiam să-mi comand cherestea pentru casa mea, răspunse el.

Lily îşi schimbă poziţia, încercînd să scape de degetul lui.

– De ce faci asta, Caleb?

– La ce te referi? întrebă el inocent, spălîndu-se la subraţ.

– Te zbaţi atîta să-ţi iei pămînt şi să-ţi construieşti o casă, dar nu ai de gînd să rămîi aici.

Caleb se spălă şi la celălalt subraţ, apoi îi aruncă un zîmbet cordial, înmînîndu-i săpunul.

– Doar nu pot să te las singură aici, nu-i aşa? încercă el s-o lămurească cu voce blîndă. Contractul meu cu armata nu s-a încheiat încă, aşa că aş putea oricînd să mă răzgîndesc şi să plec în Pennsylvania. Dar în acelaşi timp trebuie să fac ceva constructiv în vreme ce aştept să-ţi vii în fire.

Lily oftă. Nu avea nici un rost să încerce să-l convingă că ea nu-şi va părăsi niciodată ferma, decît dacă nu va avea încotro. În sfîrşit avea ceva care-i aparţinea doar ei, şi prin intermediul doamnei Pride din Bolton, Wyoming, avea o şansă, deşi subţire, de a-şi găsi surorile.

– Întoarce-te, îi spuse Caleb, văzînd-o că tace, ca să te spăl pe spate.

Experienţa părea prea plăcută ca s-o refuze, iar Lily se răsuci cu spatele la el, în genunchi. Vîntul răcoros îi făcu sfîrcurile să se întărească şi se bucură că el nu putea vedea acest spectacol.

– Mai am ceva de vorbit cu tine, spuse ea, în timp ce el începuse un amestec delicios de spălat şi masaj.

– Mmmm?

Se întîmplaseră atîtea lucruri în ziua aceea încît Lily nu avusese timp să abordeze subiectul.

– Charlie Cal lute.

Caleb redeveni serios.

– Aha.

– Da, aha, spuse Lily, întorcîndu-se să-l privească peste umăr. Caleb Halliday, ăsta a fost un truc murdar din partea ta, să te prefaci că domnul Cal lute ar vrea să mă cumpere pentru doi cai şi să mă ducă la el în sat. Am fost îngrozită.

El începu să-i spele săpunul de pe spate şi, cînd îi vorbi, nu părea deloc contrariat.

– N-a fost nimic aranjat dinainte, dacă la asta te gîndeşti. Charlie şi prietenii lui erau acolo întîmplător şi ne-am înţeles din priviri să glumim puţin cu tine. Cred că ştii că n-aş îngădui nimănui să-ţi facă vreun rău.

Lily vru să se întoarcă spre el, ca să-i ţină o predică despre pericolele unor astfel de practici nesăbuite, dar el o opri, prinzînd-o de umeri. Degetele lui erau alunecoase de la săpun şi îi alunecară în jos pentru a cuprinde curburile somptuoase ale sînilor ei. Ea scăpă un oftat tremurat şi capitulă înainte de începerea luptei.

Îşi arcui spatele, lăsîndu-şi capul pe umărul lui, în timp ce el îşi făcea de cap, după voie, cu sînii ei. O sărută pe gîtul sensibil, unde şuviţe de păr începuseră să scape din agrafe.

El luă apa în mîini şi începu să-i spele sînii de săpun, iar ea închise ochii; într-un fel, senzaţia era la fel de delicioasă ca o mîngîiere adevărată.

Caleb îi gîdilă baza gîtului.

– Vrei să fac dragoste cu tine, Lily? Chiar aici şi acum?

– Da, şopti ea. Oh, da.

Caleb o răsuci pe loc, făcînd-o să-i îngenuncheze în poală. Îi putea simţi erecţia puternică dintre coapse, în timp ce el se apleca să-i sugă un sfîrc.

Fără pic de ruşine, Lily gemu de plăcere şi-şi trecu degetele prin părul lui. Orice ar fi fost acel ceva pe care el îl dorea de la ea cu atîta sete, ea i-l va dărui bucuroasă.

Trupul ei începu să răspundă mîngîierilor lui, făcînd apa din cadă să sară peste margine.

– Nu încă, spuse el în dreptul sînului ei, dar mîna lui coborî mai jos, mîngîind-o.

Lily ajunse curînd la disperare. Mîinile îi căzură pe umerii lui, strîngîndu-l cu putere, încercînd să-l convingă, dar el îşi văzu mai departe de treabă, jucîndu-se cu ea, doar amăgind-o cu începuturi fără sfîşit. Ea se prinse cu amîndouă mîinile de marginea căzii, legănîndu-şi dintr-o parte în alta capul dat pe spate, în timp ce el îi sugea în continuare sfîrcurile.

Şi cînd degetul lui i se strecură înăuntru trupul ei se tensionă instantaneu, încercînd să-l tragă şi mai adînc. Caleb îşi retrase degetul şi o puse pe Lily în poziţia în care să-l poată primi.

– Bine, şopti el, punîndu-şi mîinile pe umerii ei şi împingînd-o încet, peste toată lungimea lui.

Lily era cuprinsă de febră; încercă să se mişte peste el, dar el îi prinse şoldurile şi o ţinu pe loc. Ştiu atunci că el vroia să-i ofere ceva cu totul special, să-l savureze în toată gloria lui.

Îi dorea atît de mult mişcările încît îi înălţă capul pentru a-i primi sărutul flămînd. Iar el era la fel de dornic de gura ei precum fusese de sfîrcul ei, dar refuza cu încăpăţînare să-i ofere măcar o singură mişcare înăuntrul ei.

Lily ştia însă ce avea de făcut, pentru că ştia cum să-l învingă pe Caleb. Îi găsi o ureche şi-i frecă marginea cu vîrful limbii, iar el tresări violent în braţele ei şi înlăuntrul ei.

Apoi îi fu mai uşor să-l înfierbînte; Lily nu avu decît să-i şoptească la ureche cuvinte ciudate. Curînd el cedă şi o lăsă să se mişte în voie; Lily ţipă către stele şi intră în spasmele orgasmului, şi curînd o urmă şi Caleb în dulcele infern.

După ce reveniră amîndoi pe pămînt, Lily luă săpunul şi se apucă să-l spele pe războinicul care o cucerise. El redeveni tare sub atingerile ei şi Lily ştiu că urma încă o bătălie, poate nu atît de feroce ca prima, dar nu mai puţin satisfăcătoare.

Momentul crucial sosi, apoi, ceva mai tîrziu, pentru ultimul act de curaj. Lily îşi apucă hainele şi se ridică din căldura relativă a apei din cadă, tremurînd în răcoarea nopţii. Fără să mai aştepte să se usuce, Lily fugi în goană pînă în colibă şi aruncă ultimele lemne în sobă, într-o încercare disperată de a se încălzi puţin.

Caleb o urmă cîteva minute mai tîrziu. Îmbrăcase numai pantalonii, iar cizmele şi celelalte haine le ţinea în mînă. Îşi lăsă cizmele să cadă îndărătul sobei, şi-şi întinse mîinile să se încălzească.

Dintr-o dată, conştientă de sine, Lily îşi puse furoul, lăsînd descoperite vederii numai picioarele şi puţin din şolduri.

Caleb chicoti.

– Am golit cada şi am pus-o înapoi sub prelată, spuse el, aşa că Pierce şi ceilalţi n-o să aibă ocazia să le vină gînduri sălbatice despre baie în lumina stelelor, în mijlocul preeriei.

Lily se înroşi, jenată de ce făcuse. Se întrebă de ce nu simţea toate aceste păreri de rău *înainte* de consumarea faptului, cînd încă se mai putea face ceva.

– Caporalul Pierce este un gentleman, spuse ea, ţeapănă.

– Şi eu nu sînt?

Lily scutură din cap.

– Nici un gentleman n-ar face ceea ce faci tu.

– Şi nici o lady n-ar urla la lună ca o lupoaică, în timp ce stă călare pe un bărbat, îi replică el.

Lily consideră că erau chit şi nu vru să se mai certe cu Caleb. Era obosită şi puţin descurajată şi asta l-ar fi pus pe el în avantaj. Închise ochii şi lăsă cuvintele lui să treacă pe lîngă ea.

Caleb îi puse un deget sub bărbie şi o făcu să se uite la el.

– Trebuie să dorm în cort la noapte? întrebă el.

Lily înghiţi şi scutură din cap.

– Nu.

Se băgară în pat, dar imediat după aceea Caleb îi scoase furoul. Iar Lily petrecu următoarea oră sărind din extaz în extaz, incapabilă să-şi reţină ţipetele de plăcere pe care Caleb le scotea din ea.

Cînd se trezi în dimineaţa următoare, Caleb nu mai era lîngă ea, focul ardea în sobă şi deasupra ei, apa pusă la încălzit fierbea. Lily dădu păturile la o parte şi se ridică din pat, goală – Caleb îi luase furoul – ca să se spele şi să se îmbrace. Îşi puse rochia cea galbenă, pentru că era o zi însorită care se cerea sărăbătorită.

În toată săptămîna care urmă, Lily fu o femeie fericită. În timpul zilei muncea în grădină şi urmărea progresele făcute de Wilbur şi prietenii lui la ridicarea casei. Noaptea, cînd Caleb se întorcea de la fort, citeau împreună sau jucau cărţi sau vorbeau, apoi se strecurau în pat şi făceau dragoste pînă la epuizare.

Poate că Lily era atît de fericită tocmai pentru că ştia că aceste idilice zile se vor sfîrşi; nici măcar nu-şi făcea iluzii că el chiar avea de gînd să rămînă cu ea. Vroia doar s-o lege de el, folosindu-se de trupul lui şi de greutăţile de zi cu zi ale vieţii la o fermă. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, chiar dacă el s-ar fi căsătorit cu ea şi i-ar

fi promis că va rămîne alături de ea, pe acest pămînt, pînă la moarte, Lily tot avea un mare gol în inimă.

Dorea, avea nevoie să-şi găsească surorile. De fapt, cu fiecare zi ce trecea simţea tot mai acut această nevoie, ca şi cum ar fi existat vreo ameninţare ascunsă ce plana deasupra Carolinei şi a Emmei.

În ziua în care casa ei fu gata, sosi şi cheresteaua pentru casa lui Caleb. Lily se gîndi că era o prostie din partea lui să-şi construiască o casă şi mai mult, s-o ridice chiar dincolo de linia de hotar, aproape lipită de casa ei.

Odată ce-şi văzu soba dusă în casă şi toate lucrurile aranjate la locul lor şi toate vasele de bucătărie scoase din lăzile umplute cu rumeguş, Lily hotărî că era timpul să dea o petrecere. Îi invită pe colonel şi pe doamna Tibbet, pe Velvet şi Hank, pe Wilbur şi toţi prietenii lui. Servi la cină friptură de vită, iar Hank le făcu tuturor fotografii înainte ca soarele să apună într-un incendiu maiestuos.

Se distrară de minune în noaptea aceea, rîseră şi vorbiră şi dansară şi se amuzară de farsele puse la cale de Hank, dar spre sfîrşit Gertrude Tibbet o trase deoparte pe Lily.

– Toate astea sînt foarte frumoase, draga mea, dar de ce nu te-ai măritat cu Caleb?

Lily îşi privi inelul cu diamant ce-i strălucea pe deget. Renunţase să mai încerce să-l scoată şi era pentru prima oară în viaţă cînd se recunoştea învinsă.

– N-am reuşit încă să ne punem de acord în lucrurile importante.

Doamna Tibbet aruncă o privire către talia lui Lily, care părea că mai crescuse în ultima vreme.

– Am sentimentul că nu vă înţelegeţi despre viitor. Prezentul este cu totul altceva, nu-i aşa?

Lily oftă. Nopţile petrecute cu Caleb în ultima vreme fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei şi nu numai pentru că făcuseră dragoste. Stătuseră de vorbă, iar Lily îi citise capitole întregi din cărţi, spre încîntarea lui Caleb. Jucaseră cărţi, se distraseră. Şi avea să-i fie dor de toate acestea chiar mai mult decît de mîinile lui mîngîind-o, odată ce el va fi plecat.

Şi ştia că va pleca în curînd, chiar dacă îşi comandase cherestea pentru casă şi săpase deja fundaţia.

Doamna Tibbet îi puse o mînă pe umăr.

– Am renunţat demult să-ţi mai dau sfaturi, draga mea, că tot nu le asculţi. Nu-ţi mai spun decît atît: vino la mine dacă lucrurile vor merge prost.

Lily îşi îmbrăţişă prietena.

– Promit că aşa am să fac, spuse ea cu recunoştinţă.

După ce toţi ceilalţi plecară, rămaseră împreună cu Velvet şi Hank în jurul focului pe care Caleb îl aprinsese în curte. Cei doi Robbins începură şi ei să-şi ridice o casă, şi treaba mergea destul de repede.

Cînd fu sigură că cei doi bărbaţi erau ocupaţi să-şi afume cîrnaţii la foc, Velvet îşi puse cu umilinţă mîinile pe pîntec.

– Voi avea un copil cam pe la Crăciun, cred, îi mărturisi ea lui Lily. Întotdeauna mi-a venit cît se poate de regulat şi n-am mai sîngerat chiar după ce a venit Hank.

Lily se întinse şi o prinse de mînă.

– Este minunat, spuse ea, dar apoi zîmbetul i se ofili. Cred că vom fi amîndouă mămici cam în acelaşi timp.

Velvet o strînse de mînă atît de tare că începu s-o doară.

– Asta este, atunci. Trebuie să te măriţi cu maioru' ăl încă te mai vrea, Lily.

Lily îşi ridică bărbia într-un unghi plin de încăpăţînare.

– Nu crezi că aş fi făcut-o deja, Velvet, dacă bărbatul ăsta ar fi fost un om cu care să mă pot înţelege omeneşte?

Velvet făcu ochii mari.

– Vrei să spui că vrea numa' smîntîna, fără să cumpere şi vaca? Şi-atunci inelu' ăsta ce mai e?

Lily oftă.

– Caleb vrea să se căsătorească cu mine – doar dacă sînt de acord să plec cu el în Pennsylvania.

– Şi nu aşa scrie în Biblie? întrebă Velvet. „Oriunde-ar pleca", sau cam aşa ceva?

Cuvintele Scripturilor fură o lovitură dureroasă pentru Lily. Credea acum că şi însuşi Dumnezeu îi era împotrivă, iar ea obosise să le tot explice tuturor motivele ei. Însă adevărul gol-goluţ era că îi era frică.

– Cum e pentru tine, Velvet? Să fii măritată, vreau să spun.

Velvet îşi permise un suspin visător şi privi îndelung în lumina focului înainte de a-i răspunde.

– E tot mai bine pe zi ce trece. Hank şi cu mine lucrăm cot la cot, unu' lîngă celălalt, cît e ziua de lungă. Şi cînd se face noapte, ne... ei bine, şi noaptea sîntem tot împreună.

Lily se simţi puţin mişcată, puţin amuzată, s-o vadă pe prietena ei roşind cu atîta delicateţe.

– Şi crezi că asta-i de ajuns – ce-ţi face bărbatul cînd sînteţi în pat?

Velvet scutură din cap.

– N-ar fi de ajuns dac-ar fi numa' atîta, zic eu. Da' dacă rîdeţi şi vorbiţi împreună, şi dacă ştii să-i stai alături indiferent ce-ar fi, atunci şi el o să-ţi stea alături.

Lily privi spre Caleb şi oftă.

– Nu ştiu. Bărbatul ăsta e atît de încăpăţînat, încît cred că într-o zi n-o să mai am încotro şi o să mă mărit cu el.

– Şi de ce n-o faci?

– Pentru că atunci ar fi stăpîn pe mine, aşa cum e stăpîn pe calul lui şi pe pămîntul lui şi pe carabina lui.

Velvet zîmbi.

– Pe mine nu mă supără să-mi fie Hank stăpîn, spuse ea.

– Asta-i o prostie, Velvet, protestă Lily. Eşti o fiinţă umană, nu un animal sau un obiect de prin casă. Nimeni nu poate fi stăpînul tău.

– Poate, dacă-l laşi, insistă Velvet.

Lily cedă.

Curînd după aceea Hank veni lîngă Velvet – şi Lily fu uimită de agilitatea bărbatului, în ciuda piciorului rănit – şi amîndoi îşi luară rămas bun. Apoi, cu Velvet ducînd un felinar în mînă, plecară împreună spre bucăţica lor de rai.

Lily îi urmări cu privirea, în tăcere.

– La ce te gîndeşti? o întrebă Caleb, venind în spatele ei. Îi simţea deja răsuflarea pe ceafă, caldă şi blîndă. Braţele lui o înlănţuiră, trăgînd-o mai aproape de el.

– Mă gîndeam că-i invidiez pe Velvet şi pe Hank, spuse ea cu sinceritate. La ei e atît de simplu. Sînt... ei bine, împreună. Şi vor avea un copil.

Caleb o răsuci cu faţa la el.

– Şi noi la fel, îi reaminti el, cuprinzînd-o în braţe.

Ea îl privi deschis.

– Da, recunoscu ea, aşa s-ar părea. Trase aer în piept şi-i dădu drumul. Nu cred că e bine să mai facem dragoste, Caleb.

– De ce nu?

– Pentru că nu sîntem căsătoriţi şi nici nu avem de gînd *vreodată* să ne căsătorim. Ăsta-i păcat curat.

Caleb se aplecă să-i guste buzele.

– Absolut de acord. Că-i păcat că nu sîntem căsătoriţi, vreau să spun.

Lily fu din nou uimită să descopere cît de repede reacţiona trupul ei la atingerile lui Caleb.

– Dar nu vrei să cedezi cu nimic, nu-i aşa?

– Nu-ţi promit că voi rămîne aici pentru tot restul vieţii, dacă la asta te referi.

Lily fu cuprinsă de o tristeţe fără margini. Oare ce impuls prostesc o făcuse să spere că în noaptea asta lucrurile vor sta cu totul altfel? Se trase din braţele lui.

– Noapte bună, Caleb, spuse ea, întorcîndu-se să plece spre casa cea nouă, în care urma să doarmă pentru prima oară.

Caleb n-o urmă şi chiar după ce ea termină de spălat vasele şi stinse focul în soba din bucătărie, el tot nu dădu nici un semn.

Era o adevărată ironie,se gîndi ea mai tîrziu, întinsă în pat, că îşi va petrece aceste nopţi de una singură.

Cu lacrimi în ochi, Lily se întoarse cu faţa la perete şi încercă să adoarmă.

Fu trezită devreme, în dimineaţa următoare, de bocănitul regulat al unui ciocan. Lily se ridică, îşi făcu patul, ieşi din dormitor şi vru să-şi toarne nişte cafea. Dar de vreme ce Caleb nu dormise acolo soba era rece şi nici vorbă de cafea.

Resemnată, Lily îşi puse pantalonii şi cămaşa pe care le cumpărase din Spokane, şi ieşi afară ca să clătească şi să umple ibricul cu apă.

Caleb făcea ceva progrese la ridicarea casei, cu toate că nu putea lucra decît dimineaţa, înainte de a pleca spre fort şi după-amiaza tîrziu. Ridicase deja scheletul şi pusese toată podeaua – în întregime, era cam de cinci ori mai mare decît casa ei.

Ea se uită la el, cu ibricul plin în mînă.

– Bună dimineaţa, Caleb, spuse ea.

El ţinea cîteva cuie în gură şi dădu doar din cap.

– Mă gîndeam că poate mă duc în Tylerville astăzi, zise Lily, după ce îmi stropesc porumbul, desigur.

Caleb nu se mai uită spre ea, dar îi vorbi printre cuiele pe care le ţinea între buze.

– Şi de ce vrei să te duci pînă acolo?

– Aş vrea să fac ceva cumpărături. Sînt cîteva lucruri de care am nevoie.

El îşi scoase cuiele din gură şi le dădu drumul în buzunarul de la piept al cămăşii.

– Şi vrei să pleci aşa? În pantaloni?

Lily încuviinţă.

– Sînt mult mai comozi pentru călărie decît o rochie, îi spuse ea, deşi în sinea ei îşi zise că orice neghiob îşi putea da seama şi singur de asta.

– O să te aresteze, făcu el, venind pînă în faţa ei.

– Nu cred că este împotriva legii ca o femeie să poarte pantaloni, Caleb.

– Nu fi prea sigură. Dacă te pot arunca la răcoare pentru că îţi vopseşti buzele, chestia cu pantalonii este deja floare la ureche pentru ei. Făcu o pauză, zîmbind, o făcu să se răsucească pe loc. Deşi trebuie să recunosc că pantalonii ăştia arată bine pe tine.

Lily îl privi cu răceală. Dacă nu îl ţinea la distanţă, se va putea trezi curînd întinsă pe pat sau aplecată peste o capră de tăiat lemne şi atunci va putea liniştită să-şi schimbe numele în Jezebel.

– Nu ţi-am cerut părerea, Caleb Halliday, replică ea.

El rîse şi o prinse cu mîinile de sub fese, ridicînd-o şi lipind-o de el.

– Dacă într-adevăr ai de gînd să te fîţîi pe-acolo în pantaloni, căpoaso, atunci să te pregăteşti să suporţi şi consecinţele.

Lily se enervă simţindu-şi sîngele fierbînd sub atingerea lui.

– Lasă-mă jos, Caleb, sîsîi ea.

Însă fu chiar dezamăgită cînd el făcu întocmai.

– Bine, fu el de acord. Dar dacă te duci în oraş, schimbă-ţi mai întîi hainele.

Lily vru să mai zică ceva, dar închise gura. Apoi intră în casă.

Cînd ieşi din dormitor, Caleb şedea la masă. Lily se îmbrăcase în rochie, dar nu se uită spre el ca să nu-i vadă satisfacţia din ochi.

– Pot să mă folosesc de trăsura ta? întrebă ea.

Îl văzu cu coada ochiului cum aşează o ceaşcă de cafea în chiuveta ei nouă, din porţelan.

– Am să-ţi înham eu calul, răspunse el. Apoi ieşi fără să mai spună un cuvînt.

Lily mai zăbovi o vreme, cît crezu că avusese el destul timp să-l înhame pe Dansator la trăsură, apoi ieşi. Reuşi să nu-l privească în ochi pe Caleb cînd el o ajută să urce în trăsură.

– Cînd te întorci? o întrebă el.

Era o întrebare ciudată, se gîndi ea, venind din partea unui bărbat care obişnuia să plece şi să vină fără

să-i spună vreodată ceva despre drumurile lui. Ridică din umeri.

– Nu văd de ce te-ar interesa, domnule maior Halliday, răspunse ea înţepată.

Caleb îşi duse mîna la borul pălăriei şi ei i se păru că se abţine să nu zîmbească.

– Mi-ar plăcea să am dreptul să mă intereseze, dar tu insişti să trăim în păcat.

Lily abia se abţinu să nu-l pălmuiască. Fără vreun cuvînt lovi crupa Dansatorului cu hăţurile şi plecă. Roşeaţa din obraji nu-i dispăru înainte de jumătatea drumului spre Tylerville.

Cînd ajunse în oraş se duse imediat la magazinul general şi-i ceru omului de acolo să telegrafieze la Spokane după ce-i mai rămăsese din bani. Banca răspunde prompt că restul banilor vor sosi cu prima poştă.

Pentru că proprietarul magazinului fusese martor la toate acestea, fu de acord să-i deschidă un credit. Cumpără mai mult mîncare – fasole şi carne de porc uscată, conserve de legume, făină, zahăr şi cafea.

Şi cu toate că în ziua aceea nu-l avea deloc la inimă pe Caleb, cumpără o pipă şi nişte tutun pentru el. Îşi spuse că doar se revanşa pentru darurile pe care el i le făcuse de atîtea ori şi nu vroia să-i rămînă îndatorată.

Tocmai făcea cea mai îndrăzneaţă achiziţie din viaţa ei, o cutie cu doisprezece pui de găină, aurii şi pufoşi, cînd vînzătorul îşi aminti brusc ceva.

– Am o scrisoare pentru dumneata, domnişoară Chalmers. O păstram ca să v-o trimit cu diligenţa de luni.

Lily înşfăcă plicul. Fusese expediat din Chicago, dar scrisul nu era al mamei ei.

Îl rupse, scoase hîrtia dinăuntru şi sări peste introducerea cu salutările şi urările de bine, apoi citi „... regret

să vă informez de neașteptata moarte a doamnei Harrington, mult prea timpurie dispariție. Nu am nici o informație despre surorile dvs., deși este foarte posibil ca mama dvs. să fi știut ceva. Cu sinceritate..."

Lily făcu scrisoarea ghem și se prăbuși într-un scaun din apropiere. Această nouă înfrîngere o răscolise de tot. Mama ei murise, luînd cu ea tot ce știa despre Emma și Caroline.

– Domnișoară Lily? făcu vînzătorul, îngrijorat. Vă simțiți bine?

Lily dădu din cap și se sili să se ridice din scaun.

– D-da, îngăimă ea, aranjîndu-și rochia. Spune-mi, ai ceva corespondență pentru Hank Robbins sau pentru maior Caleb Halliday? Sînt amîndoi vecinii mei.

Bărbatul se grăbi să verifice și se întoarse cu o scrisoare pentru Caleb, expediată din Fox Chapel, Pennsylvania.

Lily nu se putea gîndi la altceva decît la maică-sa. Oare murise singură, fără vreun suflet drag alături? Suferise dureri înainte să moară?

Kathleen se dusese, odată cu speranțele ei de a-și mai găsi vreodată surorile. Fusese naivă crezînd că le va putea găsi de una singură. Venise vremea să se oprească din visat și să dea ochii cu realitatea.

Trebuia să-și vadă de viața ei, care era abia la început. Își puse mîna pe pîntec și-și mușcă buzele la sînge ca să nu plîngă, apoi mai cumpără încă ceva și-i dădu drumul în sacul de mînă.

Vînzătorul reuși să înghesuie toate cumpărăturile în spatele trăsurii, abia mai lăsîndu-i și ei ceva loc. Porni către casă.

Nu mai avea mamă.

Doar asta îi venea mereu în minte și deși nu simțea vreo durere sfîșietoare, îi era greu să accepte faptul că nu-i pusese Kathleenei milionul de întrebări care i se născuseră în minte începînd cu ziua în care urcase în trenul orfanilor, împreună cu Caroline și cu Emma. S-ar părea că se măritase cu soldatul acela care o convinsese să-și trimită fetele departe. Fusese fericită? Mai avusese și alți copii?

Lacrimi i se scurgeau pe obraz și se uscau singure în soare. Cînd ajunse acasă, Caleb plecase.

Lily duse mai întîi puii înăuntru și așeză cutia lîngă sobă, ca să se mai încălzească. Le puse apă și ceva să ciugulească, apoi cără în casă toate celelalte cumpărături.

După ce termină cu toate astea, scoase din sacul de mînă ultimul lucru pe care-l cumpărase și-l ridică în lumina soarelui. Era o verighetă bărbătească din aur.

Lily aruncă o privire prin casa pentru care luptase atît de mult s-o aibă, și suspină. În seara asta, cînd Caleb se va întoarce de la fort, îl va cere în căsătorie.

CAPITOLUL 21

Caleb fu surprins şi destul de îngrijorat cînd se întîlni cu Lily la jumătatea drumului între fermă şi Fort Deveraux. Nu avea nici o armă la ea, nici măcar nu-l călărea pe Dansator, alerga doar, cu poalele rochiei în mîini, şi cu o expresie de mare intensitate pe chipul ei frumos.

El se simţi copleşit, nu pentru prima oară, de imensitatea iubirii lui pentru ea. Era ceva imens, aproape înfricoşător în deplinătatea puterii acestui sentiment. Opri calul pe care-l călărea deja de trei ani şi pe care nu se obosise niciodată să-l numească în vreun fel.

Ea lăsă să-i cadă rochia în jurul gleznelor şi se uită în sus la el.

– M-am hotărît să mă mărit cu tine, dacă încă mă mai vrei, îi spuse ea, simplu.

Caleb nu era născut ieri-alaltăieri şi îşi dădu seama că se întîmplase ceva, dar o dorea pe Lily prea mult pentru a se gîndi la brusca ei schimbare. Va avea destul timp să lămurească amănuntele după ce-i va pune verigheta în deget şi o va face soţia lui. Îi întinse mîna fără un cuvînt şi o ridică în şa, în faţa lui.

O sărută şi apoi întoarse calul şi porniră înapoi către Fort Deveraux.

Aranjamentele pentru ceremonie nu fură o problemă; colonelul însuşi se ocupă de tot. Caleb avea deja acasă un inel de căsătorie – îl cumpărase din Spokane, atunci cînd plecase după ea – şi se duse să-l aducă, în timp ce Gertrude se tot agita de colo-colo pe lîngă mireasă.

Caleb visase s-o ducă pe Lily în casa lui pe care s-o umple mai întîi cu flori şi veselie, s-o prezinte prietenilor, s-o preţuiască şi s-o răsfeţe. Acum, că avea de gînd să părăsească armata, va trebui să facă toate astea în altă casă.

Preferabil în casa în care copilărise, lîngă Fox Chapel.

Caleb făcu o baie, se bărbieri repede şi se îmbrăcă cu cea mai bună uniformă. Nu-şi îngădui să se gîndească la expresia încurcată de pe chipul lui Lily; se gîndi în schimb, ca orice mire din lumea asta, la plăcerile din noaptea nunţii.

Rochia era veche, de vreme ce însăşi doamna Tibbet se măritase îmbrăcată cu ea, dar era încă foarte frumoasă şi i se potrivi de minune lui Lily, după numai cîteva mici ajustări. Era din mătase de culoarea fildeşului, cu perle mici prinse de sus pînă jos. Deşi gulerul era unul înalt, decolteul era adînc, lăsînd descoperită o suprafaţă mare de piele delicată, iar mînecile erau transparente, lăsînd să se întrevadă braţele.

– Arăţi minunat, spuse Gertrude Tibbet cu vizibilă satisfacţie.

Lily se studie în oglindă şi oftă.

– Mulţumesc, spuse ea. A trimis cineva vorbă pentru Velvet şi Hank?

Doamna Tibbet dădu din cap.

– Sînt sigură că vor ajunge şi ei cît se poate de curînd. Preotul este deja jos la un pahar de coniac cu colonelul, iar soţia lui va cînta la orgă.

Gertrude scoase un văl dintr-un scrin vechi. Cu acesta, totul va fi desăvîrşit.

Lily se aşeză răbdătoare pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă în timp ce doamna Tibbet îi prindea vălul. După ce termină, îşi puse mîinile pe umerii miresei.

– Îl iubeşti pe Caleb, nu-i aşa, Lily? Este un bărbat de treabă şi merită o soţie care să-l iubească.

– Îl iubesc, răspunse Lily cu sinceritate, îl iubesc foarte mult.

– Nu pari, totuşi, foarte fericită că te măriţi.

Lily îşi lăsă ochii în jos. Poate că ar fi trebuit să-i spună prietenei ei că nu era nefericită din cauză că se mărita cu Caleb, ci pentru că tocmai aflase de moartea mamei ei şi-şi pierduse orice speranţă că-şi va mai găsi vreodată surorile. Dar nu avea putere să vorbească acum despre toate astea. Nu acum.

– Lily? o îndemnă doamna Tibbet cu blîndeţe.

Lily mai găsi ceva putere să-i zîmbească.

– N-ai de ce să-ţi faci griji. Caleb nu va regreta niciodată că s-a căsătorit cu mine.

Femeia mai vîrstnică păru exasperată, dar avu delicateţea să schimbe subiectul.

– Veţi pleca undeva în luna de miere?

Lily nu se gîndise încă chiar atît de departe.

– Nu cred, răspunse ea. Cine o să-mi hrănească puii?

Lily o văzu în oglindă pe doamna Tibbet dîndu-şi ochii peste cap.

– Lily, Lily... Nu cred să mai existe încă o fată ca tine în toată Creaţia lui Dumnezeu.

Remarca o întristă din nou pe Lily, căci mai existau undeva încă *două* fete ca ea. Însă se sili să nu se mai gîndească la Caroline şi la Emma şi-şi puse mîna pe mîna prietenei ei.

– Îţi sînt foarte recunoscătoare, ţie şi colonelului, pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Aţi fost atît de buni cu mine, amîndoi.

– Caleb ne-a fost practic ca un fiu, replică doamna Tibbet, iar acum tu ne vei fi fiică.

– Numai că vă veţi reîntoarce la Fox Chapel după ce colonelul se va pensiona, sublinie Lily.

Pe chipul doamnei Tibbet se citi cu claritate că se aştepta ca şi Lily să locuiască în Pennsylvania, dar era prea politicoasă pentru a spune aşa ceva cu glas tare.

– Am să cobor să văd ce face mirele. Vrei să-ţi aduc ceva, Lily? O ceaşcă de ceai, poate?

Lily ar fi vrut mai degrabă un coniac, din cel de care beau bărbaţii, dar renunţă, de teamă să nu devină precum Kathleen. Scutură din cap.

– Nu, mulţumesc, spuse ea şi doamna Tibbet ieşi.

Lily se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Încă mai era lumină, dar curînd vor răsări stelele. Păsărelele care ciripeau vioaie vor rămîne tăcute. Noaptea asta va fi complet diferită de toate celelalte nopţi de pînă acum pentru că deşi i se dăruise lui Caleb, niciodată nu fusese ceva cinstit, ca între soţ şi soţie.

Rămase la fereastră, strîngînd în mîini perdeaua şi întrebîndu-se de ce refuzase cu atîta încăpăţînare să se mărite cu Caleb. I se părea acum cel mai natural lucru cu putinţă să se mărite cu el, să-i ofere copilului din pîntece un nume şi o casă. Simţea o dulce resemnare în

suflet, o liniște care vine numai cu acceptarea inevitabilului.

Ușa se deschise în spatele ei și Lily privi peste umăr pentru a o vedea pe Velvet zîmbind la fel de fericită cum fusese și la propria ei nuntă.

– Doamne, cît ești de frumoasă.

Lily zîmbi.

– Toate miresele sînt frumoase, nu-i așa?

Velvet dădu din cap.

– Cred că da, atunci cînd se mărită cu bărbatul care trebuie. Hank are să vă facă fotografii drept dar de nuntă.

– Nici nu mi-aș fi dorit un alt dar mai frumos, spuse Lily.

Hank developase deja pozele cu Velvet și Lily în fața colibei și pe cele de la petrecere și aceste fotografii erau dintre lucrurile pe care le prețuia cel mai mult.

Curînd se auzi sunetul orgii din salonul doamnei Tibbet și cineva bătu hotărît la ușă. Lily deschise și-l văzu pe colonelul Tibbet, un bărbat frumos în uniformă de gală, cu părul și mustața albe.

– Ești gata, domnișoară Lily? întrebă el și cînd Lily încuviință, el îi oferi brațul și o conduse către capul scărilor. Velvet o luă înainte ca să-și ia locul de domnișoară de onoare și cînd se făcu auzit marșul nupțial, începură amîndoi să coboare încet.

Caleb stătea chiar lîngă preot și era teribil de frumos în uniforma de gală cu toate fireturile și toți epoleții auriți și în pantalonii impecabili, cu vipușcă aurie. Zîmbi și întinse mîna, iar colonelul Tibbet i-o lăsă pe Lily în grijă, dînd din cap cu subînțeles și dregîndu-și glasul.

Lily trăi cu impresia că ceremonia se termină prea repede. Promisese să-l iubească, să-l onoreze și să i se

supună, iar Caleb promise s-o iubească, s-o onoreze și s-o prețuiască. Nu i se părea cinstit, dar Lily era prea uluită ca să mai pună în discuție problema. Apoi Caleb o sărută, iar ea simți cum o lasă genunchii.

Tăiară tortul făcut de doamna Tibbet, apoi Hank le făcu fotografii. Lily regreta numai că Rupert nu fusese și el acolo să-i dea binecuvîntarea lui.

După ce căsătoria fu celebrată cum se cuvine, Caleb o luă pe Lily de mînă și ieșiră împreună. Stelele străluceau sus pe cer.

Privindu-le, Lily suspină de încîntare.

– Ai împrumutat vreo trăsură? își întrebă ea soțul.

– Nu mergem acasă în noaptea asta, Lily, răspunse Caleb, deschizînd poarta pentru ea. O ținea ușor, totuși strîns, de cot.

Lily tresări.

– Eu nu am nimic de spus în privința asta?

– Nu chiar, replică el, privind-o amuzat.

– Dar am niște pui de găină pe care trebuie să-i hrănesc, protestă Lily. O duzină întreagă.

– N-or să pățească nimic pînă mîine, răspunse el, grăbind-o către casa lui din fort.

Ferestrele casei erau luminate și pe coș ieșea un firicel de fum. Lily se bucură că el făcuse toate aceste pregătiri. Asta însemna că o iubea.

Ajunseră pe verandă, el deschise ușa apoi o luă în brațe și o trecu pragul. În clipa în care ajunseră înăuntru, departe de privirile curioase ale vecinilor, îi astupă gura cu un sărut plin de pasiune.

Lily își simți oasele topindu-se. Îl cuprinse cu brațele pe după gît și îi răspunse la sărut, fără nici o reținere. Apoi îi smulse pălăria de pe cap și o aruncă departe.

– Te iubesc, domnule maior Halliday, spuse ea cu îndrăzneală.

– Cît de mult? o întrebă el, răguşit.

– Asta nu ştiu cum să-ţi spun.

El îi ronţăi puţin buza de jos, ţinînd-o încă în braţe.

– Vrei să-mi arăţi?

– Oh, da, şopti Lily, sărutîndu-l uşor.

Caleb o duse pe braţe în sus pe scări pînă în dormitorul mare. În şemineu ardea focul, iar patul fusese aranjat cu aşternuturi curate, îmbietoare.

Maiorul o puse pe Lily într-un scaun lîngă foc, apoi se lăsă pe un genunchi în faţa ei, îi luă şi-i sărută mîna. Arăta ca un prinţ din poveşti.

– Nu te-am cerut în căsătorie aşa cum trebuie pînă acum, spuse el încet.

– Oh, Caleb.

– N-a mai existat nimeni altcineva pentru mine, Lily, continuă el şi nici nu va exista vreodată. Şi îţi promit chiar acum că fericirea ta va fi la fel de importantă pentru mine ca şi propria mea fericire.

Lily îşi simţi ochii plini de lacrimi de bucurie. Oare de ce aşteptase atît de mult? Îl îmbrăţişă pe Caleb, apăsîndu-i faţa între sîni.

– Te iubesc atît de mult, şopti ea.

El ridică ochii şi-i aruncă o privire amuzată.

– Arată-mi, doamnă Halliday.

Lily se îndreptă pe scaun.

– Foarte bine, domnule maior, am să-ţi arăt, spuse ea pe un ton cît se poate de serios. Dacă ai putea numai să-mi desfaci rochia la spate...

Caleb se întinse să facă întocmai şi degetele lui atît de dibace cam tremurau de data asta. Lily se simţi mişcată să-l ştie emoţionat în această noapte, deşi mai fuseseră împreună de atîtea ori înainte.

El reuşi în sfîrşit să deschidă şi ultimul nasture şi partea de sus a rochiei căzu în părţi. Era goală pe dedesubt, de vreme ce nu mai apucase să-şi pună şi un furou, iar Caleb rămase cu răsuflarea tăiată la vederea sînilor ei, de parcă atunci îi vedea pentru prima oară.

Lily îi mîngîie buzele cu vîrful unui deget, apoi îl făcu să se apropie de unul din sfîrcurile ei, pe care el îl luă, flămînd. În timp ce el sugea, ea îşi trecu mîinile prin părul lui, încurajîndu-l. Apoi el puse stăpînire şi pe celălalt sîn, iar Lily se relaxă, lăsîndu-şi mîinile să-i cadă şi dîndu-şi capul pe spate într-o dulce uitare de sine. Ar fi putut continua să-l hrănească astfel pe Caleb ore întregi căci senzaţia era atît de ameţitoare, dar el îşi făcuse deja plinul.

Fără să se ridice din genunchi el îi săltă rochia, apoi desfăcu şiretul care-i lega chilotul.

Lily gemu cînd el îl trase în jos peste picioare şi le depărtă fără un cuvînt.

El îi ridică un genunchi peste unul din braţele scaunului şi celălalt genunchi peste celălalt braţ. Mîinile lui o mîngîiau neobosite.

– Arată-mi cît de mult mă iubeşti, doamnă Halliday, spuse el.

Lily era plină de o dulce disperare. Niciodată nu fusese mai vulnerabilă în faţa lui Caleb şi niciodată nu-i plăcuse mai mult ca acum. Se desfăcu şi mai mult pentru el şi tresări violent cînd el îi atinse comoara ascunsă cu vîrful limbii. Încercă să-şi strîngă genunchii – plăcerea era prea mare ca s-o poată suporta – dar Caleb o imobiliză cu uşurinţă.

O mai atinse o dată, uşor şi mîinile ei i se împletiră în păr, încercînd să-l tragă mai aproape.

Caleb chicoti, cu buzele lipite de căldura ei umedă.

– De data asta am să scot untul din tine, pacoste ce eşti, îi promise el.

Lily încercă să se zbată, dar n-avea unde să se ducă, pentru că el o ţinea ţintuită locului. Vederea i se înceţoşă şi respiraţia îi deveni sacadată în timp ce el o degustă pe îndelete şi se pomeni că-i iceşte numele.

– Îţi place, Lily?

– Oh... icni ea. Oh, Caleb...

– Îţi place?

– Da! Oh, da!

O cuprinse cu totul cu gura şi era al naibii de flămînd. Lily se zbătu de plăcere, cu mîinile încleştate în umerii lui.

Caleb o aduse pe culme, apoi o ronţăi uşor cu vîrful dinţilor. Lily explodă într-un ţipăt de extaz, zbătîndu-se în agonie, în timp ce el îi sorbea fiecare mişcare, pînă la ultima.

Cînd totul fu gata, căzu înapoi în scaun, prea epuizată ca să poată vorbi. Caleb îi apropie picioarele, o ridică de pe scaun şi o puse pe pat. Acolo o dezbrăcă încet şi, cînd fu goală în faţa lui, îşi depărtă picioarele dorindu-l, iar el îşi smulse hainele de pe el fără să-şi ia ochii din ochii ei.

Cînd fu gol ca şi ea, îi veni deasupra.

Lily era pregătită să-l primească; satisfacţia n-o făcuse decît să-l dorească încă şi mai mult pe Caleb înlăuntrul ei, să fie o părticică din trupul lui, să-i smulgă ţipete de plăcere, aşa cum făcuse şi el cu ea.

Dar Caleb, ca de obicei, era încăpăţînat. Veni şi o sărută pe gură, iar erecţia lui era exact la poarta raiului.

Lily încercă să-l fure cu o mişcare bruscă a şoldurilor dar nu reuşi decît cîţiva centimetri, doar cît s-o întărîte mai tare.

Îl imploră s-o ia, dar el o sărută încă o dată şi-i mai dărui un centimetru. Sfîşiată de o dorinţă sălbatică, Lily îi prinse fesele în mîini şi-l apăsă cu toată puterea. Şi de data asta el i se supuse, dîndu-i-se pînă la capăt.

Sprijinindu-se în mîini, el începu să intre şi să iasă într-un ritm lent, menit s-o înnebunească pe Lily. În sfîrşit, ea îşi aruncă picioarele în jurul şoldurilor lui pentru a nu-l mai lăsa s-o părăsească.

– Te iubesc, Lily, gemu el din greu, apoi intră cît putu de mult.

Ea îşi arcui spatele şi ţipă de plăcere şi din clipa aceea fură amîndoi pierduţi. Ritmul crescu tot mai mult şi mai mult, dus de o dorinţă comună, lipsită de orice urmă de raţiune. Acest crescendo sfîrşi prin a le smulge amîndurora ţipete de agonie şi-i lăsă să zacă epuizaţi pe aşternuturi.

Lily îşi promisese că acesta va fi momentul în care îi va spune lui Caleb despre scrisoarea care o făcuse să se hotărască să se mărite cu el, dar era prea stoarsă ca să mai poată scoate vreun cuvînt. Se strecură lîngă el sub pătură şi dormiră pînă cînd fură treziţi de o nouă dorinţă, reînviată, mai puternică, mai devastatoare, mai epuizantă.

A doua zi, pe la mijlocul dimineţii, Caleb şi Lily plecară acasă, pentru că ea era îngrijorată de soarta puilor.

Cînd ajunseră acasă, descoperiră însă că puii ciripeau veseli în cutia lor. Lily le puse apă şi mîncare, îi mîngîie cu vîrful degetelor şi fu din nou fericită.

Rîzînd, Caleb o sărută lung şi-i arse o palmă peste fund şi o avertiză că are de gînd să facă dragoste cu ea din nou, în noaptea aceea, după ce se va întoarce de la fort.

Caleb plecă şi Lily se duse să vadă de Dansator, apoi se duse la colibă să se gîndească ce era de făcut ca să poată duce puii acolo. Vor avea nevoie de căldură de vreme ce erau încă atît de mici, dar asta nu era o problemă. Lily umplu soba cea veche cu lemne şi curînd se făcu cald.

Duse cutia puilor înăuntru şi se mai asigură o dată că aveau destulă apă şi mîncare. Apoi scoase cada de sub prelată şi o tîrî pînă la casa cea nouă şi o lăsă în mijlocul curţii, acolo unde se îmbăiase împreună cu Caleb.

O umplu cu apă din pîrîu şi făcu focul sub ea. Cînd Caleb se întoarse mai devreme în după-amiaza aceea, ea era pînă peste cap ocupată cu spălatul rufelor. Mai avea încă un cazan mai mic în care le limpezea şi o frînghie de rufe pe care o cumpărase din Tylerville cu o zi în urmă, întinsă de la casa veche pînă la cea nouă. Vîntul de mai bătea printre cămăşile, pantalonii şi rochiile puse la uscat.

Lily se opri din treabă pentru a se arunca de gîtul lui Caleb.

– Acasă atît de repede, domnule maior? întrebă ea.

El o sărută apăsat.

– Nu m-am gîndit decît la tine, pacoste.

Lily se simţea bine în braţele lui, dar plăcerea i se ofili cînd îşi aminti de scrisoarea pentru el de la Fox Chaple şi de scrisoarea de la avocatul mamei ei.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi-şi lăsă mînecile în jos.

El făcu ochii mari de uimire.

– Lily, ce este?

– Ieri, cînd am fost la Tylerville, am găsit acolo o scrisoare care te aştepta. Am uitat să-ţi spun de ea, cu toată zăpăceala de ieri.

El se mai linişti puţin.

– Unde este?

Ea intră pînă în casă şi i-o aduse.

El se încruntă văzînd scrisul de pe plic, iar Lily se întoarse în casă în timp ce el deschidea scrisoarea. Ştia că scrisoarea aceea va schimba cumva lucrurile între ei, tot aşa cum se întîmplase şi cu scrisoarea despre maică-sa.

– V-vrei să mănînci ceva? îl întrebă, ştiind că el o urmase înăuntru. Îşi făcu de lucru cu focul din sobă şi cu ibricul de cafea.

– Deocamdată nu, răspunse el distrat. Apoi rămase tăcut.

Cînd Lily nu mai putu să suporte tăcerea, după ce aceasta se întinsese şi părea să dureze la nesfîrşit, se întoarse către el.

– Caleb, ce este?

– E de la fratele meu, Joss, răspunse Caleb.

Scrisoarea zăcea pe masă lîngă el, iar el se uita afară pe fereastră, cu gîndul la timpuri apuse.

Lily trase aer în piept, apoi îi dădu drumul. Se întrebă cum putuse să nu vadă în Caleb pînă acum această dorinţă de nestăvilit de a se întoarce în Pennsylvania şi de a se confrunta cu trecutul. Probabil era o dorinţă tot atît de puternică cum era şi a ei de a-şi găsi surorile.

– Vrea să te întorci la Fox Chapel, spuse ea.

– Nu, răspunse el fără să se uite la ea. Vrea să-mi cumpere partea de fermă ca să poată uita că mai are un frate pe lumea asta.

Cu toate că tonul vocii şi chipul nu trădau nimic, Lily ştia că el se simţea profund jignit. Îşi puse o mînă pe umărul lui.

– Şi poate să facă aşa ceva?

În sfîrşit, Caleb ridică ochii la ea. Erau plini de o tristeţe nemăsurată.

– Cred că da. Joss este un om puternic şi influent în Pennsylvania.

Lily îi mîngîie obrajii. Ar fi vrut să-l consoleze cumva, dar nu ştia cum.

– Ce ai să faci?

– Nu ştiu, răspunse el, şi mîinile ei căzură cînd el se ridică brusc de pe scaun.

Traversă bucătăria şi ieşi, iar Lily simţi cum se cască o prăpastie imensă între ei.

– Am să fac biscuiţi pentru cină! strigă ea în urma lui.

– Bine, răspunse el de departe.

Curînd Lily auzi zgomotul ritmic al ciocanului lui, şi ştiu că se apucase să mai lucreze la casă. Făcu aluatul pentru biscuiţi, apoi îl lăsă deoparte, pentru că era încă devreme pentru cină.

Cînd crezu ea că soţul ei avusese destul timp să-şi pună ordine în gînduri, ieşi afară.

El era călare pe acoperişul casei lui, bocănind într-una. Îşi scosese cămaşa şi muşchii îi jucau în lumina soarelui.

– Mă duc s-o văd pe Velvet, strigă ea cu voce liniştită.

I-ar fi plăcut ca el să-i răspundă să nu plece, să coboare de pe casă şi s-o ia în braţe, dar el abia se uită la ea.

– Bine, răspunse el.

Simţindu-se puţin trădată, Lily porni către pădure, oprindu-se mai întîi la colibă să vadă ce-i făceau puii. Rufele aproape se uscaseră şi ele.

O găsi pe Velvet fugărind o vacă bălţată pe după colţul casei celei noi pe care o construia împreună cu Hank încă din ziua nunţii. Era departe de a fi gata, dar pereţii fuseseră ridicaţi şi acoperişul pus şi se mutaseră deja în ea. Fără îndoială că li se părea un palat.

– Vino imediat aici! ţipă Velvet, fără să-şi dea încă seama că avea un oaspete.

Lily izbucni în rîs, uitînd de propriile ei problem şi alergă să-şi ajute prietena să prindă animalul rebel. Avea experienţă cu vitele, de vreme ce asta fusese treaba ei cît trăise la familia Sommers, să fugărească vaca şi s-o mulgă în fiecare seară.

Reuşiră împreună să înghesuie vita fugară între vagon şi casă şi Velvet îi aruncă o frînghie pe după gît.

– Vită proastă şi căpoasă! se răsti Velvet, dîndu-i o palmă răsunătoare peste bot.

– De unde o ai? întrebă Lily, încîntată.

– Hank a cumpărat-o de la un indian, răspunse Velvet, ştergîndu-şi fruntea cu o mînecă. Aş zice că indianul a avut parte de partea mai reuşită a afacerii.

Lily mîngîia vaca pe coaste, încercînd s-o liniştească.

– N-ai să mai zici aşa cînd vei avea lapte şi unt şi smîntînă, făcu ea.

– Dacă trebuie s-o fugăresc de fiecare dată cînd vreau toate alea, replică Velvet, mai bine m-aş duce să le cumpăr din magazin.

– Eu am găini acum, se oferi Lily, plină de mîndrie. În curînd vom avea destule ouă pentru toţi.

Velvet se mai liniştise deja.

– Scuză-mi proastele maniere, zise ea. Nici măcar nu te-am întrebat cum a fost noaptea nunţii!

Lily roşi, destul pentru a nu mai fi nevoie de răspuns.

– Haide înăuntru, o invită Velvet, legînd vaca de roata din spate a vagonului lui Hank. Mai am nişte cafea rămasă de la micul dejun.

– Unde-i Hank? întrebă Lily în timp ce-şi urma prietena înăuntru. Ca şi la ea acasă, mirosea frumos a lemn proaspăt.

Velvet simţise că ceva nu era în regulă, dar ştia şi că Lily îi va vorbi despre asta doar cînd va fi gata să-i spună.

– S-a dus să sădească nişte pomi fructiferi sus pe deal. Turnă cafea fierbinte pentru amîndouă şi se aşezară la masă. Aţi avut o nuntă tare frumoasă, tu şi Caleb, făcu ea visătoare. El aşa de chipeş în uniforma aia cu toate cele şi tu aşa de frumoasă în rochia aia albă.

Lily ar fi vrut să-şi pună capul în mîini şi să plîngă, dar se abţinu. Era o temerară, o fermieră şi trebuia să se ţină tare.

– Caleb a primit o scrisoare de la Fox Chapel, începu ea, apoi îi povesti despre toate motivele ei de îngrijorare, iar Velvet o ascultă cu atenţie.

– N-o să mai vrea să se întoarcă aici odată ce se va vedea acolo, înconjurat de propria lui familie, iar eu va trebui să aleg între Caleb şi fermă.

Velvet se aplecă pe scaun.

– Şi-l vei alege pe Caleb, nu-i aşa?

Lily încuviinţă încet.

– Dar va exista întotdeauna o anume amărăciune între noi, Velvet. Mi-aş lăsa ferma pentru el, dar asta nu înseamnă că vom fi şi fericiţi împreună.

Velvet întinse o mînă muncită din greu şi o prinse pe Lily de degete.

– Eu nu mai credeam că lucrurile se vor îndrepta şi pentru mine în viaţa asta, şi uite că s-au îndreptat mai mult decît am sperat vreodată. Nu renunţa tocmai acum, Lily. Trebuie să te ţii tare.

Lily încercă să zîmbească, dar nu prea reuşi. Îşi pierduse speranţa.

CAPITOLUL 22

Chiar dacă nu rezolvase cu adevărat nimic, Lily se simţi mai bine după ce-i povesti totul lui Velvet. Se întoarse acasă odată cu ultima rază de soare şi descoperi că soţul ei era încă cocoţat pe acoperişul casei lui, bocănind de zor.

Lily îşi îndreptă umerii şi se puse pe treabă ca să termine ce mai avea de spălat – le putea usca înăuntru, lîngă sobă – şi luă rufele gata uscate de pe frînghie. Apoi încuie puii, supărată să descopere că doi dintre ei muriseră. Şi deşi era de aşteptat să nu reziste toţi, ei îi păru teribil de rău.

Îngropă micile creaturi împănate în pămînt, apoi se duse la pîrîu să-şi spele mîinile. Bocănitul ciocanului încetă şi ea aruncă o privire peste umăr.

Caleb o privea într-un fel foarte ciudat, ca şi cum s-ar fi uitat prin ea.

Îşi şterse mîinile de şort, se ridică în picioare şi se apropie încet pînă în umbra casei lui Caleb şi se uită în sus la ea.

– De ce mai construieşti casa asta, Caleb Halliday, cînd ştim amîndoi foarte bine că pe tine te ard călcîiele

să pleci în Pennsylvania şi să mă tîrăşti şi pe mine acolo?

Pe chipul lui nu se putea citi nimic, dar îl văzu coborînd încet de pe acoperiş. Ajunse la scară şi coborî cu faţa către ea, cu cămaşa într-o mînă şi cu pieptul musculos strălucind de sudoare.

– Jumătate din ferma aia e a mea, spuse el.

Lily oftă.

– Aşa că te duci acolo să lupţi pentru ea, făcu ea, exasperată. Nu eşti singurul cu probleme, să ştii.

Caleb o privi din nou în timp ce-şi punea cămaşa pe el, dar nu mai zise nimic. Ştia că Lily avea să continue, chiar fără ca el s-o încurajeze.

– Se întîmplă că mama mea e moartă, iar eu probabil că n-o să-mi mai găsesc niciodată surorile.

– De-asta te-ai hotărît tu aşa dintr-odată să te măriţi cu mine – pentru că ai renunţat să mai lupţi. Nu cred că-mi place treaba asta, Lily.

– Nu-mi pasă ce-ţi place şi ce nu, răspunse ea sec.

Vru să fugă înăuntru, dar Caleb o prinse de mînă.

– Nu poţi renunţa aşa, pur şi simplu. Nu-ţi stă în fire.

– Ai spus-o chiar tu, Caleb: vestul e mare. Surorile mele poate că sînt măritate şi nu mai au timp, în vieţile lor pline de preocupări, pentru încă o soră rătăcită pe care n-au mai văzut-o de treisprezece ani. Sau poate că sînt moarte amîndouă.

Caleb rămase cu gura căscată, dar îşi reveni repede.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Mi te-ai împotrivit încă din prima zi în care ne-am cunoscut pentru că voiai mai întîi să-ţi găseşti surorile, iar acum stai aici în faţa mea şi-mi spui că nu mai are nici un rost să le cauţi. Cum rămîne atunci cu scrisoarea aceea din Wyoming?

– Scria că sora mea a dispărut, Caleb. Ăsta nu prea e motiv de bucurie.

– Poate că ar fi mai bine să mergem acolo să vedem despre ce e vorba.

Lily nu îndrăznise niciodată să gîndească aşa ceva.

– Să călătorim tot drumul pînă în Wyoming? Şi cum rămîne cu puii?

– Ce contează mai mult pentru tine, Lily – sora ta sau blestemaţii ăia de pui?

În ciuda tuturor gîndurilor ei din ultima vreme, Lily începu să spere din nou că îşi va găsi surorile, pînă la urmă.

– Sora mea, spuse ea încet.

În sfîrşit, Caleb îşi puse mîinile pe umerii ei şi o trase mai aproape.

– Lily, vino cu mine la Fox Chapel, spuse el răguşit. Voi avea nevoie de tine.

Lily privi în sus către el. El era singura ei familie şi nu-şi putea imagina viaţa fără el.

– Şi dacă n-o să-mi placă acolo? întrebă ea, aproape în şoaptă. Dacă îmi va fi dor de casa mea şi de puii mei?

El o sărută uşor.

– Dacă n-o să-ţi placă la Fox Chapel, am să te aduc înapoi aici.

– Promiţi?

– Promit.

– Chiar dacă te vei împăca cu fratele tău şi vei dori să rămîi acolo?

Caleb oftă.

– Ţi-am mai spus – fericirea ta este la fel de importantă ca şi propria mea fericire.

Lily nu era tocmai o femeie scoasă în lume, dar ştia că o asemenea atitudine era foarte rară la un bărbat. Îl strînse în braţe.

– În cazul ăsta, poate că n-o să fii chiar atît de furios că nu avem nimic pentru cină decît biscuiţi.

Ochii lui rămaseră serioşi, deşi zîmbea. Ridică o mînă s-o mîngîie pe obraz.

– Îmi pare rău pentru mama ta, spuse el încet.

Lily se foi puţin în braţele lui.

– Nici măcar n-am cunoscut-o pe această femeie, spuse ea. Aşa că nu pot să spun că o plîng.

Ar fi plecat către casă, dar Caleb o ţinea strîns.

– Ba eu cred c-o plîngi, zise el.

Lily înghiţi în sec. La naiba – acum mai avea un pic şi va plînge. Se străduí din răsputeri să se împotrivească.

– Dacă aş plînge pentru ea, Caleb, aş plînge pentru o femeie care n-a existat niciodată – mama de care aveam nevoie să fie lîngă mine. N-a fost niciodată o mamă adevărată pentru noi.

Caleb îi dădu drumul şi o urmă în casă, în mica bucătărie. În timp ce Lily se spăla pe mîini ca să poată pune biscuiţii la copt, Caleb aduse ouă, brînză şi ceapă din cămară. Şi pe cînd biscuiţii fură gata, el avea o omletă impresionantă aburind în tigaie.

– Eşti un bărbat remarcabil, îi spuse ea.

Caleb îi zîmbi, cu ochii plini de promisiuni pentru noaptea ce urma.

– Şi tu eşti o femeie remarcabilă.

Lily simţi o furnicătură în dreptul inimii.

Tot timpul cinei, Lily fu conştientă de atracţia irezistibilă pe care Caleb o exercita asupra ei. Ştia însă că nu are scăpare.

După ce terminară şi vasele fură spălate, Caleb începu să caşte.

– A fost o zi lungă şi grea, doamnă Halliday, spuse el, întinzîndu-se să facă lampa mai mică. Haide să ne băgăm în pat.

Lily se înroşi.

– Puii mei...

El ridică din umeri.

– Puii tăi sînt cît se poate de bine. De fapt, poate că ar fi mai fericiţi dacă i-ai mai lăsa în pace.

– Şi dacă e vreun coiot sau vreo vulpe pe afară?

Caleb o prinsese deja de cot şi o împingea către micul lor dormitor.

– Nici un animal întreg la minte n-ar îndrăzni să treacă prin bătaia puştii tale.

Uşa se închise în urma lor, iar Lily se simţi dintr-o dată teribil de timidă şi de ruşinată, de parcă n-ar mai fi împărţit patul niciodată cu acest bărbat. Se întoarse cu spatele la el şi-şi umplu cu apă micul spălător, apoi începu să-şi descheie rochia. Auzi arcurile patului scîrţîind şi riscă o privire spre Caleb.

Acesta şedea pe marginea saltelei şi-şi trăgea cizmele, apoi căscă îndelung, ca un urs ce se pregăteşte de hibernare.

Lily îşi luă spălătorul în braţe şi se duse către uşă. În ciuda faptului că exista o intimitate între ei, erau cîteva lucruri pe care voia să le facă în singurătate. Se strecură în încăperea învecinată, cufundată acum în întuneric.

Acolo însă mai ardea focul şi Lily se dezbrăcă repede, amintindu-şi de dimineţile de iarnă de demult, cînd ea şi cu Emma şi Caroline săreau din pat chicotind şi fugeau să se încălzească la soba cu cărbuni. Ochii i se umplură de lacrimi amintindu-şi chipurile surorilor ei,

auzindu-le glasurile şi atunci ştiu că nu renunţase cu adevărat niciodată la speranţa de a le găsi – îşi luase doar un răgaz atunci cînd speranţa devenise prea dureroasă.

Lily se spălă, apoi deschise uşa şi aruncă apa afară. Aproape scăpă vasul din mînă cînd îl văzu pe Caleb în spatele ei, privind-o, sprijinit de tocul uşii dormitorului. Nu mai avea decît pantalonii pe el şi ochii lui de aur se plimbau în voie peste curbele generoase ale trupului ei.

Se îndreptă şi întinse o mînă spre ea.

– Vino aici, spuse el, răguşit.

Lily se clătină sub puterea iubirii ei pentru el. Zîmbind printre lacrimi, închise uşa, puse spălătorul deoparte şi se duse la el.

Caleb rîse şi o prinse strîns. O duse în dormitor, lovind uşa cu piciorul în urma lui. Undeva în întuneric se auzeau lătrăturile şi urletele unui coiot singuratic, dar Lily uitase complet de puii din colibă.

Caleb nu mai aduse vorba de fratele lui timp de două săptămîni încheiate. Pleca spre fort dimineaţa, rămînea acolo pînă pe la mijlocul după-amiezii, apoi se întorcea şi lucra la casa lui. Lily nu-l mai întrebă de ce ţinea morţiş s-o vadă ridicată dacă tot n-avea de gînd să rămînă în Teritoriul Washington. Înţelesese în cele din urmă că el avea nevoie de o preocupare pentru trup, în timp ce mintea încerca să rezolve dilema care-l tulbura atît de mult.

Mai tîrziu, către sfîrşitul lunii iunie, Caleb părăsi armata definitiv, în ciuda protestelor colonelului Tibbet şi pentru a sărbători momentul îi spuse lui Lily să-şi lase puii în grija lui Velvet şi plecară spre Spokane.

Casa pe care Caleb şi-o ridica era mult mai mare decît a ei şi cînd ajunseră în oraş el se duse direct la magazinul central pentru a mai comanda cele necesare. Chiar făcu o comandă pentru un pian, apoi pentru o sobă de bucătărie cu cuptor, un cazan pentru apă fierbinte şi o cutie pentru gheaţă. Mai alese cîteva covoare orientale şi o pendulă, cît el de înaltă.

Lily era bosumflată, dar îşi păstră întrebările pentru ea. Caleb îi spusese să cumpere tot ce voia sau avea nevoie, iar ea făcu întocmai. Alese cîteva modele de rochii şi mai mulţi metri de material. Îşi cumpără draperii şi lenjerie intimă.

La prînz mîncară la restaurantul hotelului, iar seara îl vizitară pe Rupert. Grădina din jurul casei lui era plină de parfumul liliacului şi rămaseră pe verandă, aşezaţi în scaune împletite.

Rupert era vizibil mulţumit că Lily se căsătorise cu Caleb; nu mai ştia ce să facă să-i fie pe plac cumnatului său.

Lily se întrebă dacă va remarca cineva vreodată că nu fusese singura, dintre ei doi, care se alesese cu o pereche strălucită. Îşi petrecuseră după-amiaza făcînd dragoste în camera de hotel şi dulcea violenţă a eliberării o făcuse pe Lily să-şi recapete generozitatea şi răbdarea.

– Cînd te căsătoreşti cu Winola? îl întrebă ea fără ocolişuri.

Rupert scoase un „hmmmhmmm", îşi luă pipa din buzunar, o umplu pe îndelete, apoi îndesă tutunul cu degetul.

– Ne-am căsătorit acum o săptămînă, mărturisi el grav, dar am preferat să nu se afle încă.

O căsătorie secretă! Lily era încîntată, dar şi curioasă.

– Şi de ce nu spuneţi la nimeni?

Rupert oftă.

– Winola vrea să continue să predea la şcoală. Dacă directorul află că e măritată, îşi va pierde slujba.

Caleb, care ascultase atent pînă atunci, interveni.

– Dacă e atît de important pentru ea, de ce nu deschideţi o şcoală a voastră?

– Ne-am gîndit la asta, răspunse Rupert. Există o mulţime de copii care cresc lipsiţi de educaţie doar pentru că locuiesc departe de oraş. Winola şi cu mine ne-am gîndit să deschidem o şcoală cu internat pentru băieţi, dar e nevoie de o mulţime de bani.

Lily îşi aminti de reverendul Sommers, care nu-i îngăduise niciodată să meargă la şcoală. I se îngăduise numai să asiste la lecţiile particulare ale Isadorei şi asta doar datorită insistenţelor lui Rupert.

– De ce băieţi, întrebă Lily, şi nu fete?

Caleb îi puse o mînă pe umăr într-un gest devenit deja familiar, nu atît ca să-i sugereze să tacă, cît s-o îndemne să aibă răbdare.

– Aş vrea să investesc nişte bani în treaba asta, spuse el.

Rupert se simţi stînjenit şi mîhnit.

– N-aş putea lua bani de la tine.

– De ce nu? vru Lily să ştie. Apoi continuă fără să se gîndească: trebuie să aibă o grămadă de bani, după cum aruncă cu ei în dreapta şi-n stînga.

În clipa aceea tensiunea se rupse şi amîndoi bărbaţii izbucniră în rîs.

– Poate că am să discut asta cu Winola, fu Rupert de acord.

– Eu tot vreau să ştiu de ce trebuie neapărat să fie o şcoală de băieţi, îi reaminti Lily.

Rupert zîmbi şi-i luă mîna.

– Lily, draga mea, există încă atîţia oameni care nu cred că educarea fetelor e o idee bună. Băieţii, în schimb, trebuie să-şi facă un drum în viaţă...

Lily fu scandalizată.

– Şi fetele nu? izbucni ea, privind de la Rupert la Caleb şi înapoi. Caleb era vizibil stînjenit, în timp ce Rupert îşi purta prejudecăţile cu naturaleţe desăvîrşită.

– Tu şi Winola sînteţi doar două excepţii remarcabile, recunoscu Rupert cu un zîmbet binevoitor. Cu toate astea, fetele trebuie învăţate să gătească, să coasă şi să îngrijească copiii şi astea toate le învaţă cel mai bine acasă.

Caleb închise ochii, abţinîndu-se să nu explodeze.

Lily sări în picioare, fluturînd un deget pe sub nasul fratelui ei.

– Asta vei dori şi pentru propriile tale fiice? strigă ea. Doar copii, şi sclavie pentru un bărbat?

Rupert nu păru prea încurcat. Evident, ideile progresiste ale Winolei nu-l afectaseră mai deloc.

– Asta-i ceea ce doreşte femeia...

Lily răbufni, furioasă.

– Dacă îi dai acestui bărbat bani pentru o şcoală de băieţi, Caleb Halliday, îţi promit că ai să dormi în coteţul păsărilor!

– Stai jos, îi spuse Caleb, încet.

Lily se aşeză, îmbufnată.

– Voi fi bucuros să-ţi dau toţi banii de care vei avea nevoie, îi spuse Caleb lui Rupert.

Lily îi aruncă o privire îngrozită.

– Vrei să spui că vei *susţine* o asemenea prejudecată? Sări iar în picioare. Spune-mi, Caleb Halliday – tu vrei ca fiicele *tale* să rămînă ignorante? Te asigur că nu vor fi, pentru că n-am să îngădui eu aşa ceva!

– Destul, spuse Caleb liniştit. Asta o vom discuta mai tîrziu, în particular.

Lily avea obrajii în flăcări, dar rezistă impulsului de a pleca în goană către hotel căci ştia că de data asta Caleb n-ar veni după ea şi n-ar încerca s-o liniştească în nici un fel.

– Da, domnule maior, răspunse ea cu dulceaţa în glas.

Caleb îşi îngustă ochii, dar nu spuse nimic.

Rupert părea îngrijorat.

– Nu pot accepta să fiu cauza neînţelegerilor dintre voi, spuse el. Winola şi cu mine vom găsi o altă soluţie la problemă.

– Ai putea măcar să accepţi şi fete, şi băieţi, interveni Lily, ţeapănă.

Rupert scutură din cap.

– Părinţii fetelor nu vor îngădui niciodată ca fiicele lor să fie atît de aproape de băieţi, Lily, şi este normal aşa.

Lily se simţea încă de parcă întreaga stirpe feminină fusese jignită, dar rămase tăcută.

După încă o jumătate de oră, Caleb se ridică.

– Vom lua cina la hotel, la şapte, îi spuse el lui Rupert. Lily şi cu mine ne-am bucura dacă ar veni şi Winola.

Lily nici nu se uită la fratele ei.

– Presupun că Winola va reuşi să citească meniul singură, deşi este femeie, făcu ea.

Caleb îi făcu un semn cu cotul.

– N-o băga în seamă pe sora ta, Rupert, îi zise el, dacă nu ştie să se poarte, va lua cina la ea în cameră.

– N-o să mă las trimisă în cameră de parcă aş fi un copil, sîsîi ea către Caleb pe drum spre hotel.

Caleb îi zîmbi.

– Dacă nu-ţi place să fii tratată ca un copil, atunci nu te mai purta ca un copil.

Lily trase adînc aer în piept şi-i dădu drumul. Era încă lumină afară, vara era aproape, iar parfumul florilor era ameţitor.

– Refuzi să te gîndeşti la faptul că am perfectă dreptate, mai încercă ea.

– Cînd vom avea fiice, cedă el cu generozitate, vor putea merge la şcoală. Acum eşti fericită?

– Va trebui să fie o şcoală adevărată, Caleb şi nu doar un loc unde să le înveţe broderie şi să slugărească un bărbat.

– Şi cam ce-ai vrea tu ca ele să înveţe? Strategie militară?

– Matematici superioare, răspunse Lily, care întotdeauna fusese fascinată de numere. Şi ştiinţă.

– Toate astea sînt lipsite de folos pentru o fată, obiectă Caleb.

Lily mări pasul.

– Mă mir că *tu* ai reuşit să înveţi aşa ceva, domnule maior, de vreme ce eşti atît de greu de cap.

El chicoti.

– Ştii, Lily, cînd vom ajunge la Fox Chapel, te asigur că vei avea cel puţin un prieten pe viaţă – pe fratele meu, Joss. Şi el are aceeaşi părere proastă despre mine ca şi tine.

– Sînt sigură că el e şi mai cap-pătrat decît tine, făcu Lily, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Şi-apoi, nici nu mă aştept să-l plac vreun pic.

Ajunseră la hotel, urcară scările şi curînd fură în camera lor.

Lily luă o pălărie pe care o cumpărase în ziua aceea şi o puse pe cap. Era o creaţie încîntătoare, cu baza îngustă şi o pană strălucitoare şi se lega cu o panglică sub bărbie. Se întoarse să se admire în oglindă.

– Eşti frumoasă, îi spuse Caleb încet, prinzînd-o de talie.

Ea îi zîmbi în oglindă.

– Nu încerca să mă flatezi, Caleb Halliday, îl avertiză ea. Cred că eşti doar o brută cu o atitudine de neconceput faţă de femei.

El îi cuprinse sînii în palme.

– Iubesc femeile, spuse el, aplecîndu-se să-i sărute gîtul.

– Atunci cînd îţi sînt supuse, desigur.

– Desigur, replică el. Îi dezlegă panglica pălăriei, i-o scoase şi o puse înapoi în cutie.

– Nu-i cazul să te gîndeşti să mă ademeneşti către pat, spuse ea. Nu înainte de a-ţi cere scuze, apoi îi vei spune lui Rupert că nu-i dai bani decît dacă face o şcoală de fete.

Caleb o răsuci cu faţa la el.

– Eşti liberă să-mi dezaprobi ideile ori de cîte ori vrei, doamnă Halliday, dar n-ai să mă refuzi niciodată în pat. S-a înţeles?

Obrajii ei luară foc.

– Nu cred că dai vreun ban pe părerile mele, spuse ea, dar ai să vii să-mi dai tîrcoale cît de curînd.

– Cîteodată cred că îţi place să-mi arunci cîte o momeală. Face plăcerea cu atît mai mare cînd te întind pe pat şi te iau, nu-i aşa, Lily?

Ea ridică mîna să-l pălmuiască, apoi se răzgîndi.

– Eşti incorigibil.

Caleb o trase mai aproape şi o sărută. Lily se zbătu cîteva clipe, dar apoi instinctele o trădară şi sfîrşi prin a-i răspunde la sărutări fără reţinere. Şi cînd ea se topi cu totul în braţele lui, el se desprinse şi făcu un pas înapoi.

– Am ceva treburi de rezolvat, spuse el brusc. Ne vedem mai tîrziu, la cină.

Lily nu putu crede că o părăsea acum, după felul în care o sărutase.

– Ce fel de treburi? întrebă ea, aranjîndu-şi rochia şi urmîndu-l pînă la uşă.

– Dacă într-adevăr vrei să ştii, îi răspunse el, am de gînd să-i telegrafiez fratelui meu.

Deşi Lily acceptase gîndul că va părăsi ferma şi se va stabili în Fox Chapel, totuşi tresări la cuvintele lui.

– Şi ce ai să-i spui?

Caleb se întinse să-i *mîngîie* sînul stîng, făcîndu-i sfîrcul să tresalte pe sub rochie.

– Am de gînd să-i spun că poate liniştit să se ducă la dracu', răspunse el. Apoi ieşi şi închise uşa în urma lui.

Lily îşi iubea soţul, dar în clipa aceea ar fi vrut să-l ucidă. O excitase la culme şi, ca s-o înveţe să stea la locul ei, o făcea acum să-l aştepte să se întoarcă s-o elibereze de toată tensiunea din ea. Era o adevărată pedeapsă şi Lily o resimţea din plin.

După cîteva minute aruncă o ultimă privire prin camera ce trebuia să-i fie închisoare, apoi ieşi, ducîndu-şi într-o valiză tiparele şi materialele pentru rochii. Dacă

soţul ei se aştepta ca ea să-l aştepte în cameră, ca un copil pedepsit, va avea parte de o surpriză.

Găsi grajdul oraşului şi închirie o şaretă şi o pereche de cai, trecîndu-le pe toate pe cheltuiala lui Caleb. Apoi porni hotărîtă către casa lui Rupert.

El era acasă, dar îi luase mult timp pînă să răspundă la uşă. Lily îşi dădu seama că Winola, soţia lui de taină, era pe undeva în dormitor.

– Am venit să-mi iau rămas bun, spuse Lily cu voce aspră şi să-ţi spun că nu-ţi port pică pentru prejudecăţile tale prosteşti.

Rupert o privi lung, apoi văzu şareta.

– Doar nu vrei să spui că *pleci*? Maiorul ştie?

Lily scutură din cap.

– Caleb crede, în marea lui aroganţă, că îmi poate porunci să rămîn în cameră ca un copil pedepsit. El crede că femeile trebuie învăţate să se ocupe numai de nevoile unui bărbat. Pentru binele tuturor fiicelor pe care le vom avea împreună, am să-i dau o lecţie.

– Cred că tu vei avea parte de o lecţie. Nu face asta, Lily. Vei avea probleme şi ai să regreţi amarnic.

– Doar nu plec în lume, nici măcar pînă la New York! făcu Lily. Mă duc doar acasă, la fermă, acolo unde e locul meu.

– Ştii foarte bine că soţul tău va fi furios!

– Nu-mi pasă, răspunse Lily şi chiar aşa era. Eu vreau să-i fac acestui bărbat atît fii cît şi fiice şi nu vreau să-l văd mai tîrziu tratîndu-şi fiicele ca pe nişte idioate.

Rupert arăta de parcă îl durea capul şi oftă.

– Ce mai zăpăceală, mormăi el. Lily, nu face asta. E periculos.

Lily îşi aminti cînd plecase ultima oară din Spokane, tot fără Caleb. Sfîrşise cu furnici alergîndu-i pe tot trupul

şi nici măcar nu se gîndise să-şi ia nişte chibrituri pentru foc. Şi dacă el n-ar fi apărut atunci, ea ar fi avut parte de o noapte lungă, friguroasă şi fără pic de mîncare. Hotărîrea i se mai risipi puţin pînă în clipa în care îi veni ideea să caute un loc unde să doarmă în noaptea aceea.

Mîndria nu-i îngăduia să se întoarcă, umilă, la hotel, mai ales acum, că se hotărîse ce să facă.

– Vino şi vizitează-ne cît poţi de curînd, îi mai spuse ea lui Rupert, bătîndu-l uşor pe obraz. Îmi pare rău că nu voi putea fi cu voi diseară, la cină la restaurant.

– Eşti imposibilă, făcu Rupert. Mai că-mi vine să te pun pe capra de tăiat lemne şi să-ţi dau cîteva la fund.

Lily nu se îngrijoră; ştia că fratele ei nu avea o fire violentă.

– Noapte bună, Rupert, spuse ea, apoi se întoarse şi plecă spre poartă.

– Lily! strigă Rupert după ea. Întoarce-te imediat aici!

– Transmite-i salutările mele Winolei! ciripi Lily peste umăr.

Îi luă ceva timp să găsească o pensiune, dar reuşi pînă la urmă. Şi cînd se lăsă noaptea, Lily şedea la masa domnişoarei Hermiene Cartworth şi mînca friptură de miel.

De mai multe ori, în timpul nopţii, Lily regretă din plin ceea ce făcuse, dar era prea încăpăţînată ca să se întoarcă pur şi simplu la hotel şi să dea ochii cu Caleb. Şi-apoi, voia să-i demonstreze că nu se putea purta cu ea ca şi cu o concubină prostuţă şi ascultătoare.

În dimineaţa următoare, devreme, Lily urcă în şaretă şi porni către casă, evitînd cu grijă centrul oraşului. Era o dimineaţă strălucitoare de iunie şi avu parte de o călătorie plăcută, cu gîndul la frumoasele rochii pe care urma să şi le facă.

Fu puţin surprinsă să descopere că soţul ei ajunsese acasă înaintea ei şi se pregăti sufleteşte pentru a da ochii cu el.

Caleb avea o expresie furibundă.

– *Unde dracu' ai fost*? mîrîi el, cu braţele încrucişate pe piept.

– Am petrecut noaptea la o pensiune, răspunse Lily, coborînd din şaretă. Ai avut o cină plăcută aseară, cu Winola şi Rupert?

El îi aruncă o privire cruntă.

– Intră în casă!

– Pentru ce? replică Lily. Ca să mă pui să scriu „am să-mi ascult întotdeauna soţul" de o mie de ori?

– Mişcă! răcni Caleb.

Lily se dezumflă instantaneu şi se împletici către uşă.

– Mă mulţumesc doar să-ţi reamintesc că nu mai sînt un copil, se grăbi ea să-i mai spună.

Îşi amintea de data trecută, cînd Caleb ar fi tăbăcit-o puţin dacă n-ar fi apărut Velvet la timp.

Înăuntru, Caleb o făcu să se aşeze într-un scaun şi-i ţinu o lecţie dură care, într-un fel, fu chiar mai dureroasă decît o bătaie bună la fund. Strigă la ea, îi enumeră pericolele călătoriilor de unul singur, apoi jură pe tot ce avea mai sfînt că dacă va mai face o singură dată un lucru atît de stupid ca acesta, o va strînge de gît.

Lily făcuse ochii mari cît timp îi tot vorbise, apoi cînd el o trimise în dormitor, ea se supuse.

Cînd Caleb apăru în cameră, apăru dintr-o direcţie cu totul neaşteptată. Se auzi o bufnitură teribilă de partea cealaltă a peretelui dormitorului şi Lily privi, îngrozită, un topor imens spărgînd peretele din lemn.

Furios, Caleb sparse o uşă rudimentară.

– Aşa, făcu el, aruncînd toporul undeva în spate, acum e toată o singură casă. Bine ai venit în dormitorul nostru, doamnă Halliday.

Lily fu convinsă că se măritase cu un nebun.

– Stai departe de mine, ţipă ea, dîndu-se înapoi.

Numai că nu se mişcase destul de repede. Caleb o prinse de un picior, o trînti pe pat şi începu să-i desfacă şiretul.

– N-ai nici o şansă pe lumea asta, pacoste, să stau eu departe de tine, mîrîi el, apoi se apucă să-i scoată ciorapul. Ea începu să tremure sub atingerea lui. Nici o şansă pe lumea asta.

După ce făcură dragoste şi Caleb se ridicase din pat, toată mîndria lui Lily îi reveni la loc. În clipa în care el trecu dincolo prin deschiderea din perete, ea mută masa în faţa ei.

– Să faci bine să stai în partea ta de casă, îi spuse ea şi eu am să rămîn în partea mea.

Ca de obicei, Caleb se aşteptase ca atenţiile lui romantice faţă de Lily să rezolve problemele dintre ei.

– La dracu', Lily, făcu el, aplecîndu-se ameninţător peste masa care-i bara calea, sîntem căsătoriţi!

– În ceea ce mă priveşte, putem foarte bine să uităm acest fapt nefericit.

– Foarte bine, replică el. Apoi se întoarse şi plecă.

Lily se duse în bucătărie şi se apucă să spele vasele. După ce termină, ieşi afară şi aruncă apa murdară peste linia ce marca proprietatea lui Caleb.

El îşi înşeua calul în grădină, aşa că-i văzu foarte bine gestul. Cu toate astea nu zise nimic; se mulţumi să încalece şi plecă spre fort.

Probabil voia să se înroleze din nou, se gîndi Lily. Dumnezeu ştia că maiorul nu putea fi fericit dacă nu avea cui să dea ordine.

Pe la prînz sosi o căruţă cu lucrurile comandate de Caleb în Spokane. Fără să pună măcar un picior pe pămîntul lui, Lily le explică oamenilor unde să le pună pe toate.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd Caleb se întoarse de la fort, ducea în mînă un sac în care se zbătea o vietate. Îi aruncă o privire aspră lui Lily în timp ce trecea prin faţa casei ei către combinaţia de grajd şi coteţ de păsări.

Apoi duse sacul la butucul de tăiat lemne.

Lily cosea – şi-şi dăduse seama repede că tăierea materialului după tipar fusese o sarcină mult mai grea decît crezuse, de vreme ce fusese nevoită să renunţe să folosească masa cea mare din casa lui Caleb – cînd îl auzi pe el bocănind şi tropăind ceva mai încolo. Lily îşi imagină că el îşi monta soba şi deveni puţin gînditoare amintindu-şi de rezervorul acela mare pentru apă caldă. Doar un om trebuie să-şi poată permite să facă baie oricînd vrea.

Zgomotele încetară curînd, dar numai pentru a fi înlocuite de mirosul de găină pusă la fiert.

Lily îşi lăsă deoparte lucrul şi se duse să închidă uşa dormitorului, dar mirosul continua să pătrundă în casă.

Se făcuse deja după-amiază tîrzie şi pîinea cu unt pe care o mîncase Lily la prînz se duse de mult. Se întrebă ce va face pentru cină.

Lăsă din nou lucrul, prea flămîndă şi prea obosită ca să mai coasă, cînd îl văzu pe Caleb prin fereastra dormitorului. Ţinea în mînă o undiţă şi se îndrepta către pîrîu.

Lily îşi auzi stomacul protestînd zgomotos, la unison cu gîndurile care-i treceau prin cap. Avea acum ocazia să dea o raită prin bucătăria lui Caleb.

Se mai uită o dată ca să se asigure că el nu se va întoarce prea curînd, apoi sări peste masa ce bloca intrarea spartă în perete şi invadă teritoriul inamic.

Peste tot pe podele fuseseră întinse covoare frumos colorate, iar în bucătărie, pe o sobă minunată, bolborosea o supă de găină cu găluşte.

Lily înlătură capacul rezervorului de apă să arunce o privire înăuntru. Caleb îl umpluse şi apa aburea deja. Se gîndi la baia minunată pe care ar putea-o face în seara aceea, chiar cu acea apă.

Vasele de bucătărie stăteau ordonate frumos pe rafturi şi Lily luă un bol mare. Îl umplu cu supă cu găluşte – Caleb era, într-adevăr, un bucătar minunat, în ciuda celorlalte defecte ale lui – şi se aşeză la masa lui, fără frică. Gustul dulce al fructului oprit o făcu să mănînce cu poftă.

Mîncase deja două boluri pline cu supă; apoi lăsă totul pe masă, ca să-l informeze pe Caleb că-i încălcase teritoriul, apoi porni înapoi către casa ei.

Avea deja un genunchi pe masa de la graniţă, cînd simţi două mîini apucînd-o strîns de talie şi trăgînd-o înapoi. Se întoarse şi-l văzu pe Caleb rînjind la ea.

– Treci frontiera ilegal, nu-i aşa? Ei bine, pacoste, există o pedeapsă şi pentru asta.

Lily îşi ridică bărbia şi se întoarse din nou către masă, să plece. Nu avea de gînd să bage în seamă remarca lui.

– Dacă asta vrei tu, foarte bine, spuse el, ţintuind-o aşa, aplecată peste masă, şi sprijinindu-şi însăşi esenţa masculinităţii pe perna feselor ei.

– Caleb Halliday, răbufni ea, lasă-mă imediat să mă ridic!

Caleb tocmai îi ridica rochia.

– Nu prea îmi plac imigranţii, rosti el, pe tonul unei conversaţii de salon. Dă-le un centimetru şi curînd te vor înghiţi cu totul.

Lily îşi simţi chilotul alunecînd în jos. Se zbătu, dar era imobilizată între coapsele lui.

– Caleb, făcu ea, nu e amuzant.

Caleb îi mîngîie cu vîrful degetelor trandafirul dintre coapse şi chicoti văzînd-o că începe să geamă. Continuă s-o mîngîie, făcînd-o tot mai fierbinte şi mai umedă. Gîndindu-se că deja făcuse dragoste cu ea în ziua aceea, ceva mai devreme, răspunsul trupului ei la mîngîierile lui era cu atît mai umilitor.

– Ştii, remarcă el, există locuri în ţara asta în care un om ajunge să fie spînzurat doar c-a furat o găină. Cred însă că pedeapsa e mult mai mare cînd e vorba şi de găluşte.

– Te urăsc! gemu Lily, cu şoldurile tresăltînd.

Degetele lui fură înăuntrul ei dintr-o singură mişcare.

– Chiar aşa?

– Oh, Caleb...

– Da, draga mea?

Lily ura faptul că-i plăcea atît de mult să fie mîngîiată şi mai ales ura faptul că-l iubea pe Caleb. Şi în nici unul dintre cazuri nu avea ce face.

– Ia-mă în pat.

Răspunsul lui veni cît se poate de prompt.

– Oh, nu. Am să te iau chiar aici, doamnă Halliday. Şi chiar acum.

Lily îşi imagină cum trebuia să arate aşa, cu poalele în cap, aplecată peste masă.

– Dar e groaznic!

– Nu e mai groaznic decît celelalte locuri în care am făcut dragoste, oftă Caleb. Îşi scoase degetele şi le înlocui doar cu vîrful bărbăţiei lui.

– Oh, Dumnezeule, gîfîi Lily, prinzîndu-se cu amîndouă mîinile de marginea mesei.

– Şi pentru mine e tot o experienţă religioasă, comentă Caleb, oferindu-i încă o porţie mică.

– Eşti... in... corigibil!

– Şi mai cum?

– Tare! Oh, Dumnezeule, eşti atît de tare!

El chicoti şi i se oferi pe toată lungimea, într-o mişcare blîndă.

Lily fu străbătută de un fior şi-şi depărtă picioarele pentru a-l putea primi încă şi mai mult. O furnicătură plăcută plecă din esenţa feminităţii ei şi i se împrăştie în trup şi-n picioare. Sînii îi ardeau de dorinţa de a fi mîngîiaţi de mîinile lui.

– Mai repede, şopti ea. Oh, Caleb, te rog... mai repede!

De data asta Caleb se supuse rugăminţii ei, în loc s-o facă să aştepte mai mult pînă la plăcerea finală. I se dărui în mişcări puternice, rapide, iar ea îşi lăsă capul pe spate, cu trupul tremurînd de puterea eliberării.

Caleb mai dădu o lovitură puternică şi se descărcă în ea, răcnind. Apoi rămase tăcut, mîngîindu-i fesele. După doar cîteva minute, Lily îl simţi crescînd din nou înăuntrul ei.

– Acum te vreau în patul meu, doamnă Halliday, spuse Caleb retrăgîndu-se tocmai cînd ea începuse să-l dorească mai mult. Du-te şi aşteaptă-mă acolo.

Lily vru să se împotrivească dar renunţă repede, ştia că fusese învinsă încă o dată, dar de vreme ce înfrîngerea era atît de dulce, se dădu jos de pe masă, îşi ridică chilotul şi plecă spre dormitor. Genunchii îi erau atît de slabi că abia o duceau.

Şi cînd veni şi el, întinse braţele ca să-l cuprindă.

CAPITOLUL 23

În primele zile ale lui iulie, porumbul lui Lily era deja cu un cap mai înalt decît ea. Tot atunci urma să plece împreună cu Caleb către est. Îmbrăcată în haine de călătorie – o bluză în dungi verzi şi albe şi o fustă de culoarea smaraldului – Lily se plimba printre rîndurile de porumb crescut, atingînd cînd şi cînd frunzele late. Îl semănase şi-l plivise şi-l udase, dar nu va apuca să mănînce din el.

Se hotărî că n-avea rost să se plîngă de asta, de vreme ce promisese că-l va urma pe Caleb oriunde va hotărî el să plece, aşa că ieşi dintre rînduri şi se îndreptă către casă. Aproape scăpă un ţipăt cînd dădu nas în nas cu Charlie Cal lute în porumb. El mergea cu spatele la ea şi cînd se izbi de ea tresări violent.

– Dacă-l cauţi pe maior, spuse Lily înţepată, s-a dus pînă la fort să-şi ia rămas bun.

Charlie îi puse un deget pe buze.

– Vorbeşte încet, domnişoară, spuse el. Am văzut nişte bandiţi pe drum. Nu sînt decît la o milă sau două în josul drumului şi într-o zi ca asta sunetul ajunge pînă departe.

Lily simţi cum i se scurge sîngele din obraji.

– Bine, în cazul ăsta vei fi de mare folos dacă te ascunzi în porumb!

Îşi ridică poalele rochiei şi porni către casă. Voia să ia o carabină din casa lui Caleb, cît mai era încă timp.

Charlie o urmă, gesticulînd şi şoptind.

– E mai bine să stăm aici, domnişoară – să-i lăsăm să ia ce vor din casă şi să plece. Că dacă o să pună ochii pe tine, nu mai trebuie să-ţi spun ce-o să se întîmple.

Banditii ăştia vor pune, într-adevăr, ochii pe ea, se gîndi Lily. Şi o vor vedea cu o puşcă în mînă.

– Cîţi sînt?

– Cinci, şase, răspunse Charlie. Prea mulţi.

– Ce mai indian eşti şi tu, se plînse Lily. Fugi în casă, cu Charlie pe urmele ei. Cel puţin ştii să tragi cu o puşcă?

– Bineînţeles că ştiu, mormăi Charlie.

– Şi unde ţi-e arma?

Indianul oftă.

– Calul meu a fugit şi carabina era în tocul şeii.

Lily găsi cheia vitrinei în care Caleb îşi ţinea armele şi scoase o carabină. Exersase deja de multe ori şi, chiar dacă nu va putea fi niciodată invitată să participe la vreun spectacol, cel puţin putea să tragă fără să mai cadă pe spate.

– Ţine, spuse ea, aruncîndu-i arma lui Charlie. Îi mai dădu şi nişte cartuşe dintr-un sertar, apoi îşi luă o carabină de calibrul 33 pentru ea şi o încărcă aşa cum o învăţase Caleb.

– De unde ştii că oamenii ăştia sînt banditi? întrebă ea, apropiindu-se de fereastră pentru a se uita afară. Se întreba dacă nu cumva Caleb se afla prin apropiere şi dacă văzuse călăreţii.

– I-am văzut după cum arătau, răspunse Charlie. Şi-apoi, albii nu merg în grupuri mai mari de doi, de obicei, decît dacă sînt soldaţi.

Lily îi vedea deja în depărtare, dincolo de pîrîu. Copitele cailor lor ridicau un nor de praf, care se învolbura în vîntul de iulie. Lily numără cinci şi trase piedica armei.

– Mai bine te-ai duce pînă la Fort Deveraux şi l-ai aduce pe Caleb, spuse ea fără să se uite la Charlie. Dacă oamenii ăştia sînt banditi, ar trebui arestaţi.

– Ţi-am mai spus, făcu Charlie. Calul meu a fugit.

– Atunci ia-l pe-al meu. E în grajd.

Charlie ezită.

– Nu vreau să te las aici singură, domnişoară. Mai bine ai veni cu mine.

– Şi să-i las pe netrebnicii ăştia să-mi distrugă casa? Nici să nu te gîndeşti, Charlie Cal Iute. Acum du-te.

Charlie plecă, grăbindu-se fără zgomot prin partea ei de casă. O foloseau acum mai mult drept cămară şi Lily spera să-şi poată transforma fostul dormitor într-o baie mare, după ce ea şi Caleb se vor întoarce – dacă se vor mai întoarce vreodată – în Teritoriul Washington.

Cei cinci bărbaţi călare se apropiau acum la pas. Lily tresări cînd îl văzu pe unul din ei arătînd ceva în depărtare – îl văzuseră pe Charlie plecînd – dar se mai linişti văzînd că nici unul nu pleacă în urmărirea lui.

Lily îşi muşcă buzele şi aşteptă. Ce făcea Charlie acum? Poate că oamenii ăştia nici nu erau banditi. Puteau fi nişte simpli călători.

Picături de transpiraţie începură să-i alunece printre sîni.

Într-un tîrziu, bărbaţii traversară pîrîul. Conducătorul grupului, un bărbat blond călare pe un cal rotat, îşi scoase pălăria cînd intră pe proprietatea ei.

– E cineva acasă? strigă el.

După ce trase adînc aer în piept, Lily deschise uşa şi păşi în prag, cu 33-ul în mînă.

Bărbaţii chicotiră la vederea armei.

Lily trase piedica, doar pentru a le arăta că nu era deloc o novice care să tremure cu puşca în mînă.

– Ce vreţi?

Conducătorul veni cîţiva paşi mai aproape.

– Vrem doar să ne adăpăm caii şi să ne odihnim puţin, doamnă. Asta-i tot.

– Foarte bine, atunci, spuse Lily şi curînd caii beau însetaţi din apa pîrîului, în timp ce ceilalţi patru bărbaţi îşi stropeau feţele prăfuite cu apă.

– Eşti singură p-aici? întrebă conducătorul grupului.

Lily reuşi un zîmbet palid.

– Pentru puţin timp, da.

Străinul făcu încă un pas, iar Lily îşi îndreptă arma către el. El îşi ţinea amîndouă mîinile în aer, într-un gest de pace. Era un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat în pantaloni negri, vestă şi o cămaşă care fusese odinioară albă.

– Nu trage, micuţă doamnă. Nu vrem să-ţi facem nici un rău.

Lily nu lăsă, însă, arma în jos.

– Am auzit că sînteţi bandiţi. E adevărat?

– Vorbele umblă repede p-aici, făcu unul din cei patru. Era un tip gras cu o mustaţă chinezească şi o pălărie prăfuită pe cap.

– Gura, Royce, făcu cel în vestă.

– V-aţi adăpat caii, spuse Lily. Cred că ar fi mai bine să plecaţi acum.

Toţi se puseră pe rîs de parcă ea le-ar fi spus vreo glumă şi în clipa aceea cineva o prinse pe la spate, acoperindu-i gura şi smulgîndu-i carabina din mîini.

Lily se zbătu, dar fără folos. Atacatorul o prinse de talie cu o mînă şi o ţinu strîns. Mirosea a whisky şi a praf şi a transpiraţie de mai multe zile petrecute pe drumuri.

Conducătorul grupului rînji.

– S-ar părea totuşi că vrem ceva mai mult decît apă pentru cai, spuse el, apropiindu-se. Aruncă o privire către cel din spatele ei. L-ai văzut pe indian? Încotro a apucat-o?

– Către fort. Treaba e că cele mai multe dintre plutoane sînt în patrulare acum. Doar i-am văzut acu' cîteva ore.

Lily îşi dădu seama că bărbatul din spatele ei vorbea astfel încercînd s-o liniştească. Totuşi, îşi simţea inima bătîndu-i în gît. Chiar dacă Charlie va reuşi să ajungă pînă la fort şi să-l aducă pe Caleb, acesta va fi copleşit de numărul bandiţilor, iar aceştia probabil îi vor întinde o capcană şi-l vor ucide.

– Ar trebui s-o luăm cu noi, vorbi unul din cei care rămăseseră lîngă apă. E o mică şi frumoasă creatură – şi ne-ar putea distra puţin.

– Pariez că ştie să şi gătească, făcu şi grasul cu mustaţa chinezească.

– Dă-i drumul, spuse conducătorul.

În clipa în care mîna bărbatului îi părăsi gura, Lily scoase un ţipăt lung şi ascuţit. Mai avea încă o speranţă – că Velvet îi va auzi ţipătul, aşa cum se mai întîmplase o dată.

– Vom merge înăuntru, noi doi, spuse conducătorul, ignorîndu-i ţipătul. O luă de braţ şi o sili să intre în casă. Voi înconjuraţi casa şi fiţi cu ochii în patru.

Oamenii mîrîiră dar i se supuseră, iar Lily fu cuprinsă de o altfel de teamă cînd se văzu singură cu străinul, în hol.

– Mă cheamă George Baker, făcu el. Pe tine?

– Asta nu-i o vizită de curtoazie, domnule Baker, îl reaminti Lily cu calm. Nu vreau ca nici tu, nici oamenii tăi, să mai rămîneţi aici, pe pămîntul meu.

El intră în salon şi se duse la şemineul pe care Caleb îl făcuse cu mîinile lui şi se uită la fotografia aşezată deasupra.

– Ăsta-i soţul tău? întrebă el, arătînd cu degetul.

Lui Lily i se păru o întrebare teribil de stupidă, de vreme ce ea era îmbrăcată în rochie de mireasă în fotografia aceea.

– Da. Şi se va întoarce cît se poate de curînd.

– De unul singur, probabil, spuse Baker, întorcîndu-se către ea. N-o să fie nici o problemă să-l omorîm.

Lily simţi cum îi fuge sîngele din obraji.

– De ce să-l omorîţi?

– Pentru că, probabil, n-o să fie de acord să te luăm cu noi, fără să vrea să se lupte pentru tine. Privi iarăşi la fotografie. Pare un bărbat mare.

– Este mare, făcu ea, şi foarte puternic.

Baker rîse şi-i măsură trupul cu privirea.

– Sînt sigur că exact aşa îţi pare şi ţie, la cît eşti tu de mititică, făcu el. Apoi privi către soba din bucătărie, care se vedea prin uşa întredeschisă. Aia-i bucătăria?

Lily îl lăsă să vadă ce credea ea despre întrebarea lui.

– Da, chiar aşa, spuse ea cu o politeţe batjocoritoare. De ce întrebi?

Baker se frecă cu palma pe stomac.

– Mă cam arde pe la lingurică după ceva haleală gătită de mîna unei femei. Du-te şi prăjeşte-mi nişte ouă.

Lily simţea deja greutatea tigăii în mîini. Porni către bucătărie.

Lîngă sobă era o grămadă de lemne, aşa că făcu focul şi apoi luă tigaia cea mai mare din cui.

Tocmai scotocea după ouă în cutia cu gheaţă cumpărată de Caleb, cînd se auzi un foc de armă de afară. Inima i se opri în loc, dar apoi îşi dădu seama că nu-şi putea permite să se sperie. Înjurînd, Baker uită de ea şi se îndrepta către uşa din spate.

După ce rosti o scurtă rugăciune, Lily îl lovi cu toată puterea cu tigaia în moalele capului.

Genunchii lui cedară şi căzu grămadă la podea, cu ochii peste cap.

Lily îi luă repede revolverul, îl verifică dacă era încărcat şi-l puse la distanţă, apoi sfîşie un prosop şi-i legă mîinile la spate.

Apoi apucă din nou pistolul şi se duse la fereastră. Caleb ajunsese aici, singur, şi se afla în bătaia unei carabine. Deşi era încă pe cal, avea o pată roşie pe umăr.

Lily deschise încet fereastra şi-l ţinti cu grijă pe cel cu arma îndreptată către Caleb – grăsanul cu mustaţă.

– Aruncă arma şi lasă-l să treacă, spuse ea tare, sau te zbor în bucăţele mici.

Caleb zîmbi, în ciuda rănii de la umăr. Banditul îşi lăsă arma să cadă la pămînt şi Caleb descălecă, i-o luă, apoi intră în casă pe uşa din spate. Dacă ceilalţi văzuseră scena, probabil se temeau să intervină – Lily nu-i vedea de la fereastră.

Caleb se uită la Baker, încă inconştient la podea, cu mîinile legate cu fîşii de prosop pe care se mai vedea încă brodat *Marţi*.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– A făcut cunoştinţă cu tigaia cea mare, răspunse Lily, privindu-i umărul rănit. Lasă-mă să mă uit la rană.

– Nu acum, făcu el. Cîţi mai sînt?

– Patru, cu toţii, cred, răspunse ea, încruntîndu-se. În afară de ăsta şi de grăsan.

– Şi ce vor?

– Pe mine.

– Nu-i pot condamna pe bieţii nenorociţi pentru asta, remarcă el cu un zîmbet, ducîndu-se la vitrină şi apucînd o carabină. Păcat că va trebui să-i omor.

– Caleb, eşti rănit... lasă-mă să te pansez.

– Asta va trebui să mai aştepte, răspunse el, ducîndu-se la fereastra din faţă. Pleacă din mijlocul camerei, Lily, înainte să încasezi vreun glonte.

Lily se ascunse îndărătul fotoliului, muşcîndu-şi buzele.

Geamul ferestrei zbură în ţăndări şi Caleb trase în aceeaşi clipă.

– Nu-i bine să stai în cîmp deschis! îi strigă el victimei.

– E mort? făcu Lily, strîngînd între degete pielea fotoliului preferat al lui Caleb.

– Nu, dar mămica lui probabil că n-o să mai aibă parte de nepoţi.

Caleb trase din nou şi de afară se auziră înjurături.

Lily îşi umezi buzele. Transpirase la subraţ, pe sub sîni şi între omoplaţi. Atunci îşi dădu seama că, în asemenea clipe, toate neînţelegerile dintre ea şi Caleb nu mai făceau doi bani.

Închise ochii cînd îşi văzu soţul ţintind din nou.

– Idioţii dracu', mormăi el înainte să tragă din nou.

Apoi se auziră nişte cai plecînd în galop.

– Au venit soldaţii? întrebă Lily.

Caleb chicoti şi-şi lăsă arma jos.

– Nu. În schimb băieţii s-au gîndit c-ar fi o idee bună dacă s-ar căra dracu' de aici.

Ieşi afară ca să-i aducă pe cei doi pe care-i rănise. Îi legă cu mîinile la spate şi-i aruncă în grajd, împreună cu conducătorul lor încă ameţit, aşteptînd să sosească ajutoare de la fort.

Lily tocmai uda o pînză curată cu apa fierbinte din rezervor cînd Caleb se întoarse.

– N-ai fi reuşit fără mine, spuse ea, făcîndu-l să se aşeze într-un scaun. Tocmai îi scotea cămaşa cînd apărură Velvet şi Hank, gîfîind.

Hank avea în mînă arma de vînătoare.

– Am auzit împuşcături! ţipă Velvet.

Lily îi curăţă rana de la umăr lui Caleb; glonţul i-l străpunsese dintr-o parte în cealaltă, cel puţin aşa i se părea ei.

– Se întîmplă doar că avem trei banditi legaţi şi aruncaţi în grajd, spuse ea, liniştită. Hank, dacă ai putea să te duci tu pînă la fort după un doctor, ţi-aş fi recunoscătoare.

– N-am nevoie de doctor, protestă Caleb. Dar tresări şi strînse din dinţi cînd Lily îi turnă whisky peste rană.

– Dacă nu tu, atunci măcar banditii ăia din grajd sigur au nevoie, răspunse Lily.

Apoi îi mai turnă o dată whisky, de data asta la celălalt capăt al găurii de glonte, iar Caleb se porni pe o suită de înjurături care o făcu pe Velvet să roşească.

– Mă întorc cît pot de repede, promise Hank.

– Iar eu o să mă duc să văd de banditii ăia dacă sîngerează rău, spuse Velvet.

– Ai grijă, că sînt periculoşi, îi reaminti Lily, bandajîndu-l pe Caleb. Ai apă fierbinte în rezervor.

Velvet dădu din cap şi ieşi.

– Ai fost minunată, zise Caleb, trăgîndu-i o palmă peste fund.

– Ţi-am mai spus, dacă nu eram eu, acum ai fi fost probabil mort.

Caleb rîse şi o făcu să i se aşeze în poală.

– Probabil. Ai cîştigat, Lily. Ai avut dreptate să crezi că te poţi descurca de una singură, indiferent de împrejurări.

– Bineînţeles că aveam dreptate, făcu ea, desfăcîndu-şi nasturii bluzei, acum murdară şi pătată de sînge.

Mai tîrziu în aceeaşi zi, părăsiră Fort Deveraux într-o diligenţă.

Petrecură prima noapte a călătoriei în Spokane, la acelaşi hotel unde stătuseră şi înainte, numai că acum exista între ei o înţelegere deplină care atunci încă nu se născuse. Faptul că înfruntaseră împreună problemele vieţii îi apropiase mai mult.

Caleb şi Lily ajunseră în Teritoriul Wyoming după o călătorie de patru zile cu trenul iar Caleb, cu mîna prinsă încă într-un bandaj, era străveziu de epuizare. Lily luă o cameră la unicul hotel din Bolton şi-i promise solemn lui Caleb că va rămîne în cameră cît timp el se va odihni.

Însă la primul sforăit se strecură afară şi porni în căutarea Carolinei.

De vreme ce doamna Pride, femeia care-i scrisese pentru prima oară despre Caroline, se dovedise a fi

chiar soţia şerifului, Lily bănui că locuia chiar în căsuţa mititică de lîngă închisoare.

Instinctul n-o înşelase. Aceea era casa familiei Pride, iar stăpîna casei era o femeie mică şi bondoacă, brunetă şi cu dinţii din faţă ieşiţi în afară, cu ochi mici şi negri şi sprîncene groase ce i se întîlneau în mijlocul frunţii.

– Sînt Lily Chalmers Halliday, se prezentă ea, cînd femeia ieşi pe verandă, privind-o cu suspiciune. Mă întrebam dacă domnişoara Caroline Chalmers s-a întors în Bolton.

Doamna Pride scutură din cap.

– Nu, doamnă. Cred că dacă vreţi să ştiţi mai multe despre domnişoara Caroline, aţi face mai bine să vorbiţi cu surorile Maitland. Ele au să vă spună toată povestea.

Lily simţi un fior rece pe şira spinării, dar nu lăsă să se vadă nimic.

– Îmi puteţi arăta care este casa lor, vă rog?

Soţia şerifului îi arătă o casă mare, în capătul străzii. Avea obloane verzi şi un gard din ţăruşi albi şi trandafiri peste tot în grădină, dînd casei un aer primitor.

Lily deschise poarta şi se îndreptă spre verandă. Era atît de emoţionată încît abia mai putea respira.

Ajunse la uşă şi bătu.

O femeie cu părul cărunt, scundă şi cu un aer timid îi deschise.

– Da?

Lily se prezentă, apoi îi explică:

– O caut pe sora mea, Caroline.

Ochii femeii se umplură de lacrimi şi făcu un pas înapoi pentru a-i face loc să intre. Interiorul era cufundat în penumbră şi mirosea a levănţică şi a cimbru.

– Oh, draga mea. Caroline s-ar fi bucurat atît de mult să te vadă.

Lily înghiţi cu greu, dorindu-şi dintr-o dată să nu fi plecat de la hotel fără Caleb. Simţea că va avea nevoie de puterea lui cît de curînd.

– S-ar fi bucurat? repetă ea încet.

Femeia se şterse la ochi cu o batistă din dantelă.

– Ne temem că s-a prăpădit, biata Caroline a noastră. Răpită de un nemernic care avea un cort sus pe deal. Ştii, avea şi un cîine beţiv.

Lily se împletici spre un scaun şi căzu în el.

– Caroline moartă? Nu pot să cred!

În minutele care urmară o bombardă pe bătrînă cu întrebări, dar răspunsurile ei o lăsară mai confuză decît pînă atunci.

– Vrei să-i vezi fotografia? întrebă bătrîna cu blîndeţe.

– Oh, da.

Cîteva clipe mai tîrziu Lily privea o mică fotografie înrămată a unei frumoase brunete cu pielea albă ca laptele, un nas mic şi drept şi cu veselie în privire.

– Aş fi cunoscut-o, izbucni Lily. Dacă aş fi văzut-o, aş fi ştiut că e Caroline.

– Poţi s-o păstrezi, dacă vrei. Sora mea şi cu mine mai avem multe alte fotografii ale ei – ea era fata noastră dragă, ştii.

– Poate că nu e moartă, se aventură Lily, vîrînd fotografia în sacul de mînă. Soţul meu şi cu mine sîntem în drum spre Pennsylvania. Am să vă scriu adresa exactă şi *cînd* se va întoarce Caroline, să-i spuneţi unde sînt.

Domnişoara Maitland dădu din cap, deşi pe chip nu i se citea prea multă speranţă.

– Foarte bine, draga mea.

– Cum e ea? vru Lily să ştie.

– Era foarte frumoasă şi tot timpul rîdea. Îi plăcea să cînte, dar avea un temperament foarte aprins.

– V-a vorbit vreodată despre mine şi despre Emma?

– Tot timpul vorbea despre voi. Era visul vieţii ei să vă găsească pe amîndouă. A scris chiar o carte despre voi trei – cum aţi fost urcate în trenul acela şi toate celelalte. Spera că veţi citi cartea şi veţi lua legătura cu ea. Cartea trebuie să apară iarna viitoare.

Lily era gata-gata să plîngă şi simţea nevoia să fie lîngă Caleb. Nu-şi amintea să mai fi avut vreodată atît de mare nevoie să fie în braţele lui ca acum. Se ridică din scaun.

– Mulţumesc pentru tot, domnişoară Maitland, spuse ea, îndreptîndu-se nesigură spre uşă.

– Sînt domnişoara *Ethel* Maitland, răspunse femeia. Iar sora mea este Phoebe.

– A-aţi crescut-o împreună pe Caroline? întrebă Lily, oprindu-se pe verandă.

Ethel Maitland încuviinţă.

– Aşa ne place să zicem, deşi mai degrabă Caroline ne-a crescut pe noi.

Lily zîmbi; Caroline fusese întotdeauna deasupra tuturor. Lily şi-o imagină cu uşurinţă dîndu-le porunci celor două surori şi învăţîndu-le cum să gîndească.

– Vă rog să-i transmiteţi mesajul meu – şi dragostea mea – cînd o veţi revedea.

Domnişoara Maitland părea să se îndoiască de asta, dar dădu din cap.

– Aşa am să fac, promise ea.

Lily nu ştia cum reuşise să ajungă pînă la hotel şi cînd intră în cameră, Caleb era în pat, ridicat în şezut. Era acoperit cu cearşafurile de la talie în jos, iar pieptul îi era gol.

– Ei bine? întrebă el, fără să comenteze nimic despre faptul că ea plecase în ciuda a tot ce-i spusese el înainte. Ai găsit-o?

Lily izbucni în lacrimi.

– Toată lumea crede că e moartă, suspină ea. A fost răpită de un bărbat îngrozitor cu un cîine beţiv!

Chipul lui era serios cînd îi făcu semn să vină lîngă el.

– Vino aici şi stai jos.

Lily se şterse la ochi cu dosul mîinii şi-şi trase nasul.

– Vrei să-i vezi fotografia?

– Desigur, răspunse el.

Scoase fotografia din sacul de mînă şi i-o arătă.

– Nu-i aşa că e frunmoasă?

– Nici n-ar putea să fie altfel, atîta timp cît e sora ta, replică el, studiind chipul drăgălaş din poză.

– Am lăsat vorbă să ne caute la Fox Chapel. Caleb, ştiu că e bine şi că se va întoarce curînd.

Caleb lăsă poza deoparte şi se întinse s-o cuprindă pe Lily în braţe.

– Aşa este.

Lily oftă.

– Oh, Caleb, am nevoie să mă ţii în braţe. Am nevoie să faci dragoste cu mine – să mă faci să uit.

Caleb o strînse şi mai tare şi o sărută.

– Dezbracă-te, doamnă Halliday şi am să mă supun bucuros.

Era ceasul prînzului şi zgomotele oraşului intrau prin ferestrele deschise. Lily se dezbrăcă şi se strecură în pat lîngă Caleb.

Trenul plecă din Bolton la ora zece dimineaţa, iar Lily şi Caleb se aflau în el. Erau în drum către Fox Chapel; după ce Caleb se va întîlni cu fratele lui urmau să plece

la Chicago, să vadă dacă mai puteau afla ceva de la prietenii şi vecinii Kathleenei Chalmers Harrington.

– Spune-mi de ce tu şi cu Joss aţi luptat în tabere diferite în timpul războiului, întrebă Lily, de vreme ce tot se apropiau tot mai mult de inevitabila confruntare între cei doi fraţi.

Caleb oftă şi-i luă mîna într-a lui.

– Fox Chapel este chiar la nord de graniţa cu Virginia de Vest. O mulţime de oameni de pe acolo au aderat la Confederaţie.

Lily dădu din cap, aşteptîndu-l să continue.

– Joss s-a înrolat în aceeaşi zi cu mine. Caleb se foi pe scaun. Nu l-am mai văzut pînă în ziua aceea cînd l-am găsit la pămînt, cu braţul zburat din umăr.

– L-ai predat superiorilor tăi?

Caleb dădu din cap.

– Am avut de ales între asta şi să-l omor. Şi nu puteam să-l omor.

– Bineînţeles că nu, răspunse Lily.

– De atunci a rămas tot furios pe mine.

– Dar asta e o prostie. Ar trebui să fie bucuros c-a scăpat cu viaţă.

– I-a fost destul de greu în închisoare, după cele scrise de sora mea.

Lily dădu din cap. Nici măcar nu-şi putea imagina ce însemnase să fii prizonier de război.

– Cînd te va vedea îşi va da seama ce om minunat eşti şi n-o să te mai urască.

Caleb zîmbi şi-i sărută mîna.

– Sînt sigur că ai dreptate, spuse el, doar ca să n-o contrazică.

Lily simţi un fior în tot trupul. Trecuseră deja cîteva zile de cînd ea şi Caleb nu mai putuseră să facă

dragoste, de vreme ce tot dormiseră pe banchetele înguste ale compartimentului de tren. Ea își lăsă ochii în jos, sperînd că el nu înțelesese ce se petrecea înăuntrul ei.

Caleb îi sărută din nou mîna.

– Cred că ar trebui să ne întrerupem călătoria o zi sau două, doamnă Halliday. Încep să mă simt ca un soț neglijat.

Lily zîmbi.

– Într-adevăr, ceva trebuie făcut, răspunse ea.

– De acord cu tine.

Următoarea oprire fu într-un mic orășel din Ohio și cei doi Halliday coborîră din tren. După ce se îmbăiară și dormiră – cu multe întreruperi – în camera lor de hotel, cumpărară bilete la circul ambulant ce ținea spectacol la marginea orașului.

Lily nu mai văzuse niciodată trapezişti sau îmblînzitori de lei – nici măcar lei nu mai văzuse, de fapt – și rămăsese cu gura căscată în tot timpul spectacolului. Clovnii o făcură să rîdă cu lacrimi, iar cînd Caleb îi cumpără un măr în zahăr ars Lily se întrebă dacă nu cumva toate aceste plăceri le sînt rezervate doar îngerilor.

Iar cînd se întoarseră la hotel, în seara aceea, Lily mai mult zbura decît mergea. Dacă există lucruri atît de minunate precum circul, atunci cu siguranță că sora ei e în viață și sănătoasă, raționă ea. Și Emma la fel.

– Cel puțin acum știu că sora mea voia să ne găsească, pe mine și pe Emma, oftă Lily, întinzîndu-se în pat lîngă Caleb, prea obosită ca să mai facă dragoste.

Caleb fu surprins s-o audă vorbind așa.

– Te-ai îndoit vreodată?

Lily ridică din umeri.

– Cînd o femeie începe o relație cu un bărbat, cîteodată celelalte lucruri nu mai contează. Iar Caroline are o legătură cu un bărbat.

– De unde știi?

– Știu. Bărbatul acela cu cîinele bețiv – ei bine, cred că nici n-a răpit-o pe Caroline. Poate că ea a plecat cu el de bunăvoie.

– Sper că ai dreptate, răspunse Caleb, așezîndu-se mai bine în perne și căscînd. Noapte bună, Lily-de-la-circ. Te iubesc.

Lily se aplecă și-l sărută pe frunte.

– Și eu te iubesc, îi răspunse ea.

CAPITOLUL 24

Casa de lîngă Fox Chapel era construită din cărămidă şi acoperită cu ţiglă roşie. Un drum lung, pietruit, ducea de la strada principală pînă în dreptul casei, printre două şiruri lungi de arţari.

Caleb închiriase o trăsură cu un cal din oraş, iar acum opri calul chiar înainte de a trece pe sub arcada care marca hotarul fermei. Avea braţul stîng încă agăţat în bandaj, dar insistase să conducă el trăsura.

Lily aştepta, cu mîinile în poală. Durase atît de mult pînă cînd Caleb se hotărîse să vină să-l înfrunte pe fratele lui, încît acum deja nu se mai grăbea.

– L-am iubit, recunoscu el, răguşit.

Lilu dădu din cap. Înţelegea mai bine decît oricine altcineva. O umbră de tristeţe o cuprinse cînd se întrebă dacă ea îşi va revedea vreodată surorile.

Caleb înghiţi cu greu.

– Nu ştiu de ce fac asta, continuă el. Pe Joss n-o să-l intereseze nimic din tot ce am să-i spun.

Lily privea către frumosul conac ce se vedea în depărtare. Caleb şi Joss trebuiau să-şi rezolve problemele – doar erau fraţi, pînă la urmă – chiar dacă asta va dura ceva timp. Îşi trecu mîna pe sub braţul lui Caleb şi-şi

lăsă capul pe umărul lui, într-o declaraţie tăcută de sprijin.

Din depărtare văzură uşa casei deschizîndu-se, iar Lily zări o siluetă în cadrul uşii. Apoi bărbatul se repezi în jos pe scări, către drumul pietruit.

Caleb îndemnă calul să pornească mai departe. Lily îşi ţinu cu o mînă pălăria, gîndindu-se „Şi naţiune se va ridica împotriva naţiunii şi frate împotriva fratelui..."

Bărbatul şi trăsura se întîlniră la jumătatea drumului. Lily văzu că Joss era la fel de înalt ca şi Caleb şi avea acelaşi păr şaten-auriu. Ochii îi erau de un albastru profund, şi trupul puternic nu părea cu nimic mai slab din cauza braţului lipsă.

El privi crunt către Caleb.

– Pleacă de pe pămîntul meu.

Caleb oftă şi coborî din trăsură. Lily prinse hăţurile, altfel ar fi căzut la pămînt.

– Nu plec nicăieri, îi răspunse Caleb calm, chiar sfidător.

Comportamentul lui Joss o făcu pe Lily să se enerveze. Urmări pieptul larg al bărbatului ridicîndu-se şi coborînd, în încercarea de a-şi păstra cumpătul.

– Fii blestemat, şopti el. Fii blestemat că te-ai întors aici, Caleb şi că mă faci să-mi amintesc cum era înainte!

Caleb nu răspunse nimic.

Ochii de un albastru închis ai lui Joss priviră către Lily şi se văzu o îmblînzire subită la el.

– Soţia ta?

– Lily, spuse Caleb, dînd din cap, el este fratele meu, Joss.

– Îmi pare bine, spuse Lily, teribil de stînjenită. Aerul era încărcat de tensiune şi ea se simţea ca o intrusă. În plus, îi era cald şi sete.

Joss rămase tăcut vreme îndelungată, cu ochii la Lily. Apoi spuse:

– Mai bine ţi-ai lua bărbatul, tînără doamnă Halliday şi aţi pleca de aici înainte să-mi aduc puşca şi să-l împuşc.

Apoi se întoarse pe călcîie şi plecă mîndru, cu umerii lui largi ca o barieră în calea lui Caleb.

Lily rămase cu gura căscată şi nu mai apucă să-i spună domnului Joss Halliday că-i mulţumeşte pentru o primire atît de călduroasă cu care-şi întîmpina fratele după ce nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, cînd o tînără femeie cu părul de culoarea mierii dădu buzna afară din casă. Îşi ţinea poalele rochiei în mîini şi alerga din răsputeri.

– Caleb! Caleb, să nu îndrăzneşti să pleci! ţipă ea.

Lily ştiu, fără să-i mai spună cineva, că era sora lui Caleb, Abigail.

Lacrimi de bucurie se scurgeau pe obrajii bietei fete în timp ce se arunca în braţele lui Caleb. El o prinse cu braţul sănătos şi o ridică în braţe pentru a o săruta pe frunte.

– Ai crescut, făcu el.

– Bineînţeles că am crescut, răspunse ea, nerăbdătoare ca orice fată de vîrsta ei. Doar nu credeai c-o să rămîn un copil toată viaţa!

El o lăsă la pămînt şi ea se întoarse către Lily, aranjîndu-şi părul şi rochia.

– Tu trebuie să fii mireasa lui Caleb, spuse ea bucuroasă. Iată în sfîrşit o Halliday gata s-o accepte pe Lily.

Lily dădu din cap, uşurată.

– Iar tu eşti Abigail.

Deocamdată, asta era de ajuns. Abigail se întoarse din nou către Caleb.

– Ai să rămîi, nu-i aşa? Tu aparţii acestui loc, împreună cu noi, ceilalţi, şi pămîntul ăsta e al tău, aşa cum este şi al lui Joss.

Joss era acum doar o siluetă mică în depărtare, dispărînd după colţul casei. Caleb se uită după el, grav.

– Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să fie mai uşor, spuse el, cu voce stinsă şi distrată.

– Du-te după el, îl îndemnă Abbie. Are să te asculte dacă-i vorbeşti – ştiu eu că are să te asculte.

Dar Caleb scutură din cap.

– Lasă-l să se obişnuiască măcar cu gîndul că sîntem aici.

Lily coborî din trăsură, dorind să meargă pe jos restul drumului, ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Era dezamăgită de primirea ostilă a lui Joss; la fel cum îşi tot imagina întîlnirea ei cu Emma şi Caroline, îşi imaginase şi întîlnirea dintre Caleb şi Joss. Cu totul altfel, însă.

– Haide să mergem înăuntru, spuse Abigail, luînd-o de braţ pe Lily.

– Am să vin şi eu mai tîrziu, mormăi Caleb, urcînd înapoi în trăsură şi apucînd hăţurile.

– Poate că n-ar fi trebuit să venim aici, spuse Lily încet, în timp ce Caleb îndrepta trăsura către grajdul imens, vopsit în roşu.

Abbie scutură din cap şi cîrlionţii aurii sclipiră în soarele de după-amiază tîrzie.

– Totul va fi bine – ai să vezi.

Lily spera ca micuţa ei cumnată să aibă dreptate, dar avea îndoielile ei. Ştia că mai bine nu şi-ar mai găsi surorile niciodată decît să păţească cu ele ce păţise Caleb cu Joss.

După ce duse trăsura la grajd şi dădu hăţurile unuia dintre argaţi, Caleb evită casa în care crescuse şi se duse în grădină. Undeva în spatele grădinii era un mic cimitir al familiei, cu toţi cei din clanul Halliday care se duseseră pînă atunci.

Cu un efort dureros îşi scoase haina şi şi-o aruncă peste umăr. Se apropie mai întîi de mormîntul mamei.

Era bine îngrijit şi la picioarele pietrei funerare erau flori proaspete.

Caleb se lăsă pe vine şi-şi trecu degetele peste literele săpate în piatră.

– Ar fi fost de partea Confederaţiei, se auzi o voce în spatele lui. Cei din familia ei fuseseră cu toţii sudişti.

Caleb se ridică şi se întoarse cu faţa la fratele său.

– Nu cred că mai contează de care parte ar fi fost, spuse el încet. În caz că n-ai observat încă, frate, războiul s-a sfîrşit.

– Pentru mine, nu. Şi nici pentru tine.

Caleb simţea cum răbdarea începe să-l părăsească tot mai repede.

– Nu mă aştept la scuze din partea ta, Joss, pentru că te-ai alăturat rebelilor. Şi să nu te aştepţi să-mi pară rău că am luptat pentru Uniune. N-am de gînd să mă cert cu tine şi să fii convins că n-am de gînd să mă bat cu tine. Am venit aici ca să ne împăcăm.

– Îţi pierzi vremea, răspunse Joss.

Caleb scutură din cap.

– Eşti încă la fel de încăpăţînat precum boul lui Adam şi aproape pe jumătate cît el de inteligent. Şi dacă n-ai de gînd să cădem la pace, atunci pleacă şi lasă-mă în pace. Vreau să fiu singur cîteva minute cu mama şi cu tata.

Joss îl privi cîteva clipe, apoi un muşchi începu să i se zbată pe gîtul ca de taur.

– Aş putea foarte bine să te dau afară de aici, spuse el, ridicînd din umărul sănătos.

Caleb zîmbi.

– Atunci ai face bine să începi chiar de acum, spuse el calm, pentru că o să-ţi ia ceva timp.

Fratele mai vîrstnic făcu un semn către bandajul de la umărul lui Caleb.

– Dar ai un singur braţ sănătos, spuse el.

– Numa' bine, asta ne face să fim chit, îi răspunse Caleb.

Îl vedea pe Joss că ar fi vrut să-l lovească – sau mai degrabă să-l facă bucăţi – dar ceva îl oprea.

Îşi încleştă pumnul masiv, apoi se întoarse să plece.

– Asta-i, rebelule, îl provocă Caleb. Bagă-ţi coada între picioare şi fugi!

Cu un muget, Joss se răsuci şi-i propti un pumn lui Caleb, chiar sub bărbie, cu forţa unui tren în plină goană. Caleb aterizâ ceva mai încolo, dincolo de piatra de mormînt a mamei lui.

Cu sîngele şiroindu-i pe bărbie, Caleb zîmbi şi se ridică în picioare.

– Sînt tot aici, Joss, spuse el. Şi n-am de gînd să plec nicăieri pînă nu te aşezi şi nu vorbeşti cu mine ca un bărbat întreg la minte.

Pieptul larg al lui Joss se zbătea cu respiraţia. Sudoarea îi strălucea pe faţă şi mîna îi era încă strînsă pumn, dar avea lacrimi în ochi.

– La dracu', făcu el scuipînd pe jos, apoi plecă.

De data asta Caleb nu-l mai provocă.

O oră mai tîrziu se duse în casă, dar împăcarea lui cu Joss era la fel de îndepărtată precum ziua aceea din

timpul războiului în care Joss îşi pierduse braţul, iar Caleb îşi pierduse fratele.

În săptămîna care urmă, Joss îl evită complet pe Caleb, refuzînd să rămînă singur cu el în cameră, darmite să stea la masă cu el.

Caleb se folosi de acest răstimp pentru a o cunoaşte mai bine pe sora lui şi pe soţia lui Joss, Susannah, precum şi nepoţii şi nepoatele. Depindea cu totul de mîngîierea pe care i-o oferea prezenţa lui Lily alături de el, de cuvintele ei, de trupul ei şi gîndurile lui începură să zboare înapoi, către Teritoriul Washington, la casa de lîngă pîrîu.

Într-una din zile era afară, sprijinit de gardul micului cimitir, privind în depărtare, cînd simţi o mînă puternică aşezîndu-i-se pe umăr.

Caleb abia reuşi să-şi păstreze echilibrul, atît de repede se răsucise, în poziţie de luptă, ca să-l înfrunte pe Joss, care stătea însă calm, lîngă zidul înalt.

– Susannah zice că sînteţi în drum către Chicago, spuse el.

Caleb dădu din cap, privindu-l, abia sperînd că se va mai împăca vreodată cu el.

– Aşa-i. Mai stăm aici doar vreo săptămînă sau două, pînă scap eu de blestematul ăsta de bandaj.

Joss se aplecă puţin în faţă, peste gard.

– Ai tu habar cum a fost în gaura aia nenorocită, numită închisoare de război? mîrîi el din fundul gîtului.

Caleb scutură din cap.

– N-am de unde să ştiu.

– Şobolani cît o pisică. A trebuit să-i prindem şi să-i mîncăm ca să nu murim de foame.

Caleb închise ochii, amintindu-şi acea imagine care nu avea să-l părăsească vreodată.

– Nu-mi pare rău că te-am lăsat în viaţă, spuse el după o scurtă tăcere.

Joss îl privi plin de furie.

– Mai băga iarăşi în iadu' ăla, nu-i aşa? întrebă el. La dracu', chiar ai face-o!

– Dacă asta ar însemna să-ţi salvez viaţa? Poţi să şi juri că aş face-o. De-o mie de ori aş face-o. Făcu o pauză şi trase aer în piept. Joss, pune-te în locul meu. Întoarce-te în ziua aceea. Aminteşte-ţi ţipetele şi bubuiturile de tun şi fluieratul gloanţelor pe la urechi. De data asta însă tu eşti în picioare, iar eu sînt la pămînt, cu braţul zburat din umăr. Eu îţi cer să mă împuşti – la dracu', *te implor* să mă împuşti. Tu ce faci?

Joss înghiţi cu greu. Pe chip i se citea un vălmăşag de emoţii şi se scurse mult timp pînă să-i răspundă.

– Te-aş împuşca.

– Minţi, spuse Caleb.

Uriaşul, fratele mai mare, cel pe care Caleb îl admirase încă din prima zi în care înţelesese ce este acela un frate, stătea acum şi se uita la el.

– Fii blestemat, Caleb...

– N-ai putea să mă împuşti, pentru că sînt fratele tău. Pentru că tu m-ai învăţat să călăresc şi să trag cu arma, pentru că sîngele care curge în venele tale este acelaşi sînge cu al meu. Ai fi făcut exact ce am făcut şi eu, Joss, şi ştii foarte bine asta.

Joss scutură din cap, parcă alungînd o imagine din faţa ochilor.

– Ascultă-mă, strigă el, fluturîndu-i un deget pe sub nas, Te urăsc. Mă auzi? Îţi urăsc curajul tău de yankeu mizerabil şi am de gînd să te urăsc pînă în ziua în care m-or băga într-o cutie şi or arunca pămînt peste mine!

Soarele devenise tot mai arzător. Caleb îşi trecu mîneca peste frunte.

– Bine.

– Am să-ţi cumpăr eu partea ta de fermă.

– Du-te la dracu', răspunse Caleb. E a mea, şi aşa va rămîne. Şi am să mă întorc, Joss. Am să mă întorc.

Umerii masivi ai lui Joss tresăriră într-un suspin neaşteptat şi el se apucă strîns de marginea zidului.

Caleb se apropie de el, îndrăznind să-i pună o mînă pe umăr.

– M-aş fi dus eu în închisoare în locul tău, dacă s-ar fi putut, spuse el, şi era adevărat pînă la ultimul cuvîntel. Îi trecuseră toate aceste lucruri prin minte de mii de ori de-a lungul anilor, simţise durerea şi furia lui Joss. Într-un fel, chiar fusese mai prizonier decît fratele său.

Dar Joss se scutură de mîna lui. Caleb ştia că nu va ceda uşor, dar important era că furia trecuse. Joss lăcrimă o vreme iar Caleb aşteptă tăcut, simţindu-i suspinele ca pe nişte pumnale în inimă.

Apoi Joss îşi reveni şi-şi şterse ochii cu mîneca.

– Lily asta a ta e foarte drăguţă, da-i la fel de căpoasă ca şi Susannah a mea.

Caleb chicoti.

– O să am nevoie de amîndouă mîinile şi de tot curajul din mine ca s-o ţin în frîu, mărturisi el.

Deşi nu voia, Joss chicoti şi el.

– Haide înăuntru, şi-apoi om vorbi.

Şi o luă înainte spre casă.

Caleb sări gardul şi-l urmă pe fratele lui. Nici unul nu scoase o vorbă în timp ce se apropiau de casa ce fusese odată a amîndurora.

Copilul cel mai mic al lui Joss, o fetiţă cu părul cîrlionţat, se împletici în calea lor.

– Tati, unchiu' Caleb este chiar un yankeu blestemat? ciripi ea.

Joss nici nu clipi.

– Da, Ellen, spuse el blînd. Este cel mai blestemat yankeu pe care l-am văzut vreodată.

Caleb zîmbi.

– N-ai fi avut-o pe Susannah şi toţi copiii ăştia frumoşi dacă aş fi făcut după capul tău în ziua aia, sublinie el. Acum ai fi fost doar o grămadă de oase rătăcite într-o groapă din pădure.

Joss zîmbi.

– Cam aşa ceva, recunoscu el. Da' să nu crezi că asta o să aranjeze lucrurile între noi, frăţioare, pentru că nu-i deloc aşa. Tot am să te bat de o să-ţi sară fulgii în ziua în care o să scapi de bandaju' ăla.

Acesta era Joss, fratele mai mare Joss, cel pe care Caleb îl ştia şi-l iubea.

– Nu-ţi face prea multe speranţe, frate, replică el. În caz că n-ai observat, am mai crescut ceva de atunci.

Lily şi Caleb erau deja de două săptămîni la Fox Chapel, cînd Lily se trezi într-o noapte fierbinte de august şi-l văzu pe soţul ei în picioare, la fereastră, privind afară.

– Ce este? întrebă ea.

El se întoarse încet spre ea, cu chipul în umbră.

– Nu mai e la fel.

Lily dădu pătura la o parte şi bătu cu palma pe cearşaf.

– Vino înapoi în pat, Caleb şi spune-mi despre ce vorbeşti.

Caleb se aşează pe marginea patului, cu spatele la ea.

– Asta-i casa lui Joss, oftă el, trecîndu-şi degetele prin păr. *El* a făcut şi a construit tot ce vezi acum, nu eu.

Lily începu să-i maseze umerii, cu grijă să nu-i atingă rana ce se închidea cu repeziciune.

– Te-ai născut aici, Caleb. Şi pămîntul ăsta – mă rog, jumătate din el – este dreptul tău din naştere.

– Vreau să plec, să construiesc ceva cu mîinile mele, ceva care să fie doar al tău şi al meu. Şi ferma noastră mi se pare un bun început.

Lily fu atît de fericită că sări în picioare şi-l strînse în braţe.

– Te iubesc, domnule maior Halliday!

El rîse.

– La dracu', femeie, vezi că mă strîngi de gît!

Lily îl muşcă în joacă de ceafă.

– Nu-mi pasă!

Caleb se răsuci către ea, trîntind-o pe cearşafuri.

– Chiar nu-ţi pasă? glumi el şi începu s-o gîdile pe la coaste prin cămaşa de noapte, făcînd-o să se zbată şi să ţipe printre rîsete.

– Opreşte-te! gîfîi ea într-un tîrziu, iar el se supuse, dar numai pentru a se apleca să ia în gură vîrful unui sîn, care se ivea, obraznic, prin materialul cămăşii.

Lily gemu de plăcere.

– Îţi jur, Caleb, mă epuizezi!

El luase acum tot sfîrcul în gură, şi-l simţea tresăltînd pe sub materialul subţire. Cu o mînă îi depărtă coapsele.

Ea fu străbătută de un fior cînd el îi găsi cuibul cîrlionţat şi-i invadă locul acela secret şi umed, în timp ce mîinile ei strîngeau materialul cămăşii de noapte. Ar fi vrut să şi-o scoată, dar nu putea deocamdată. El continua să-i sugă sfîrcul, neabătut.

Cînd el se mută la celălalt sîn, Lily îşi trase peste cap cămaşa de noapte atît de repede, că el găsi sînul gol sub atingerea lui. Chicoti şi-i luă sfîrcul în gură.

Lily îşi duse mîinile deasupra capului, abandonîndu-se în întregime voinţei soţului ei. Învăţase deja de mult că vulnerabilitatea făcea plăcerea mai intensă pentru amîndoi, şi mai ştia că i se putea oferi liniştită lui Caleb, pentru că nu i-ar fi făcut nici un rău.

Scăpă un geamăt puternic cînd degetele lui i se strecurară înăuntru, iar coapsele începură să-i tresalte. Prinse barele de la capul patului şi le strînse în mîini.

Caleb îşi făcu de lucru cu micul mugurel al plăcerii, trimiţînd-o pe Lily drept în paradis şi de acolo în infern. Lily nu ştiuse niciodată că cele două puteau fi atît de aproape unul de celălalt.

– Te doresc, Caleb, icni ea. Am nevoie de tine. Dacă nu mă iei chiar acum, am să... am să... oooooh...

Caleb continuă s-o mîngîie pînă cînd furtuna din simţurile ei se linişti, lăsînd-o să tremure uşor, umedă de plăcere şi toată transpirată.

– Voiam să fiu cu tine înăuntrul meu, gîfîi ea.

– Nu te teme, răspunse Caleb. Aşa va fi.

O sărută pe gură, apoi pe gît, apoi pe sîni, apoi pe pîntecul tot mai proeminent. Iar cînd el îi depărtă coapsele pentru o scurtă dar violentă întîlnire cu limba lui, ea era deja pregătită să-l primească.

Caleb îi opri mişcările şoldurilor, prinzînd-o strîns cu mîinile. Apoi intră tot odată, cu o singură lovitură puternică, făcînd-o să ţipe răguşit, din fundul gîtului, în timp ce-şi arcuia spatele de plăcere.

El abia se mai putea controla cînd se întinse să se joace puţin cu sfîrcurile ei şi gemu înfundat, simţind

pînă în măduva oaselor plăcerea generată de frecarea aceea dinăuntrul ei.

Apoi ritmul său scăzu din ce în ce mai mult, căci Caleb intra şi ieşea tot mai lent. Pînă la urmă inevitabilul se produse şi, pentru cîteva clipe interminabile, fură înlănţuiţi într-un singur corp, într-o singură flacără.

Cînd se desprinseră unul de celălalt, Lily rămase să zacă vlăguită lîngă Caleb, goală în aerul fierbinte.

– Chiar trebuie să ştie toată Pennsylvania ce-mi faci? reuşi ea să îngaime.

– Ar fi mai simplu dacă n-ai mai urla ca o lupoaică, doamnă Halliday.

Lily îşi puse capul pe umărul lui.

– Nu ţi-ar plăcea dacă n-aş ţipa aşa şi o ştii foarte bine, răspunse ea. Te descarci ca o puşcă cînd mă auzi. El îi prinse în mînă o fesă şi o strînse încet.

– Oh, aici ai dreptate, doamnă Halliday. Îmi place să ştiu că te scot din minţi.

Lily îi arse un pumn în coaste, pentru aroganţă.

– N-aş zice că nu fac şi eu acelaşi lucru cu tine, sublinie ea.

Caleb se aplecă să-i sărute pîntecul. Se părea că-i plăcea să-l mîngîie acum, cînd îl vedea devenind tot mai rotund pe zi ce trecea, purtîndu-i copilul înăuntru.

– Ştii, imediat ce vei naşte copilul ăsta, cred că ar trebui să mai facem unul.

Lily oftă.

– Nu mă îndoiesc că aşa va fi.

El începu să-i mîngîie din nou, uşor, sînii, iar ea îşi împleti degetele în părul lui. Curînd, adormiră amîndoi.

– Aş fi vrut să rămîneţi la nunta mea, spuse Abigail. Era împreună cu Sandra şi Susannah, care-i luară imediat partea.

Caleb o mîngîie pe obraji. Întocmai ca şi fraţii ei, îşi croia singură drum prin viaţă.

– Trebuie să fim înapoi acasă înainte de venirea iernii, îi spuse el încet. Şi-apoi mai avem nişte treburi în Chicago. Treburi foarte importante.

Abigail se bosumflă.

– Atunci cred că va trebui să vin să te vizitez. Poate în luna de miere.

Caleb zîmbi.

– Eşti binevenită oricînd, Abbie. Doar ştii asta.

Sandra, care avea un pîntec cît un butoiaş, îl dresase deja de mult timp pe soţul ei, locotenentul Costner, să-i mănînce din palmă.

– Nu văd de ce vreţi atît de mult să vă întoarceţi în locul ăla atît de necivilizat, făcu ea. Nu-i nimic pe-acolo decît indieni, bandiţi şi soldaţi!

Lily se întreba ce se întîmplase cu porumbul ei, dacă nu cumva se uscase sub soarele verii şi de-abia aştepta să-i vadă pe Velvet şi pe Hank şi să le povestească despre toată această călătorie.

– Acolo e acasă, spuse ea încet, luîndu-l de braţ pe Caleb.

El se uită la ea şi dădu din cap, cu ochii strălucind.

Relaţiile dintre Joss şi Caleb erau civilizate, chiar dacă puţin încordate. Cu toate astea, Joss şi Susannah insistară să dea o petrecere înaintea plecării lor, iar Susannah îi împrumută lui Lily o splendidă rochie de bal. Era făcută numai din dantelă.

Stătea pe margine, privind la cei care dansau, cînd Caleb o luă de mînă şi o duse afară, pe balcon şi îi întinse o cutie veche, din catifea.

– A aparţinut mamei mele, spuse el încet.

Ţinîndu-şi respiraţia, Lily deschise capacul. Înăuntru era un colier din argint filigranat, stropit cu o ploaie de diamante.

– Oh, Caleb!

Caleb luă splendida bijuterie din cutie şi i-o prinse la gît. Apoi o sărută.

– Într-o zi, fiul nostru i-l va dărui soţiei lui.

Lily îl privi în ochi. Dacă se îndoise vreodată de iubirea lui, acele timpuri apuseseră demult. Nici un bărbat n-ar dărui un lucru ca acesta, atît de nepreţuit, unei femei pe care n-ar iubi-o cu adevărat.

– Cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat în viaţă este că te-am întîlnit, spuse ea. Zîmbi, amintindu-şi de ziua aceea, în restaurantul din Tylerville, cînd soldaţii aceia o necăjiseră atît de tare că scăpase tava pe jos. Deşi recunosc că n-am gîndit chiar tot timpul acest lucru.

Caleb îi ridică bărbia pentru un sărut scurt.

– Am ştiut încă din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, îi mărturisi el, că vreau să rămîn cu tine pentru totdeauna. Numai că n-am avut destulă minte ca să văd că tu eşti făcută să fii soţie şi nu amantă.

Lily avea sufletul plin de bucurie. Şi pentru ca fericirea să-i fie desăvîrşită, nu mai avea nevoie decît de veşti de la surorile ei.

– Cît timp ai dansat cu toţi admiratorii aceia ai tăi, continuă Caleb, cu o luminiţă ciudată strălucindu-i în ochi şi arătînd cu capul către grupul de tineri de dincolo

de uşa balconului, n-am vrut decît să-ţi reamintesc în al cui pat dormi.

Lily era pe cale să protesteze, cînd Caleb, cu un gest brusc, îi coborî partea de sus a rochiei, dezvelindu-i sînii.

– Caleb! icni ea, conştientă de prezenţa acelor oameni chiar dincolo de draperii.

Se acoperi cu mîinile, dar Caleb o prinse de încheieturi şi i le îndepărtă.

Sînii ei mîndri se iviră în toată splendoarea lor, cu sfîrcurile în vînt.

– Eşti a mea, spuse Caleb, ca şi cum Lily n-ar fi aflat încă faptul că îi aparţinea, trup şi suflet. Apoi se aplecă şi-i luă un sfîrc în gură.

Lily îşi muşcă buzele ca să nu geamă de plăcere, căci cu siguranţă asta ar fi urmat. Mîndria ei, odinioară atît de formidabilă, dispăruse.

– Caleb, şopti ea, du-mă în altă parte şi fă dragoste cu mine.

El scutură din cap.

– Nu încă. Vreau să te gîndeşti doar la mine pentru tot restul serii.

Caleb le avea pe ale lui şi cînd avea dreptate, avea dreptate, căci Lily nu mai fu în stare să se gîndească la altceva în seara aceea. Cîteva ore mai tîrziu, în pat, el o satisfăcu cu o forţă atît de mare, că rămase stoarsă de puteri.

Chicago se schimbase faţă de cum şi-l amintea Lily din vremea cînd locuise acolo, dar se simţea totuşi copleşită de un amestec ciudat de nostalgie, furie, tristeţe, bucurie. Se plimba ca un leu în cuşcă prin holul hotelului, aşteptîndu-l pe Caleb să termine cu

aranjamentele pentru cameră. Urmau să meargă să consulte un doctor, deşi nu se simţea rău.

Lily simţea că pierde vremea.

– Nu puteai să stabileşti programarea la doctor pentru după ce vom fi vorbit cu avocatul mamei? întrebă ea nerăbdătoare, în timp ce Caleb o prindea de braţ.

El scutură din cap şi ieşiră împreună.

– O femeie gravidă are nevoie de îngrijire, Lily. Vreau să mă asigur că totul e-n regulă. În plus, după ce ne vom întoarce la fermă, nu-l vom mai avea decît pe bătrînul doctor Lindsay de la fort şi el e mai mult veterinar decît doctor.

Lily era exasperată, dar ştia deja că pierdea vremea certîndu-se cu Caleb. Era ca şi cum i-ar fi vorbit unui stîlp de telegraf.

Luară o trăsură pînă la cabinetul doctorului recomandat de directorul hotelului şi Caleb o duse pe Lily într-o clădire înaltă, din cărămidă roşie, din centrul oraşului. Unele străzi îi păruseră cunoscute, dar plecase din Chicago atît de tînără încît nu putea fi sigură dacă le mai văzuse vreodată sau nu.

Doctorul îi spuse să se dezbrace şi să se întindă pe pat, iar ea se supuse numai pentru că doctorul era un bătrînel simpatic, cu barbă albă şi ochi blînzi. Rămase nemişcată, cu obrajii în flăcări şi cu degetele încleştate de marginea patului pînă cînd el îşi termină examinarea.

– Deci sarcina a început în aprilie, nu-i aşa?

Lily dădu din cap, muşcîndu-şi buzele.

Doctorul îi dădu o palmă inocentă peste fund şi-i spuse să se ridice. Apoi se duse să se spele pe mîini cu apa caldă ce curgea printr-un robinet.

– Totul e bine? întrebă ea.

– Aş zice că-i băiat, răspunse doctorul, oftînd, iar tu eşti o femeie cam mititică. Şi nu cred că e bine ca acest copil să se nască undeva, în mijlocul sălbăticiei, doamnă Halliday.

Lily închise ochii. Odată ce Caleb va auzi asta, nu va mai vrea să plece înapoi la fermă înainte ca ea să nască şi asta era o mare dezamăgire pentru ea. Pe de altă parte, voia ca băiatul să se nască sănătos şi puternic.

– Înţeleg, reuşi ea într-un tîrziu.

– Totul e-n regulă, îi spuse doctorul încet. Aşa că nu-ţi face griji.

Reacţia lui Caleb nu fu o surpriză pentru ea.

– Vom rămîne aici pînă după naşterea copilului, spuse el şi ea ştiu, din tonul vocii lui şi din expresia chipului lui că n-avea rost să-l contrazică. Vor închiria o casă în Chicago şi vor pleca spre Teritoriul Washington în primăvară, exact la timp pentru arat şi semănat.

Lily nu se gîndea decît la un singur lucru în timp ce trăsura pe care o luaseră străbătea străzile pierdute ale oraşului.

– Crezi că vom afla ceva despre surorile mele? întrebă ea.

Caleb îi luă mîna şi i-o strînse.

– Da. N-o să ne oprim din întrebări pînă cînd n-o să aflăm ceva.

Avocatul Kathleenei era plecat din oraş, dar asistentul lui le dădu o adresă dintr-unul din dosare.

Casa se găsea într-un cartier surprinzător de bogat al oraşului. Era mai degrabă o vilă construită din piatră brună şi grădina era plină de flori. Iarba era de un verde închis şi un gard metalic înalt ţinea străinii la distanţă.

Caleb se duse direct la poartă şi o încercă. Spre marea ei uşurare, aceasta se deschise, însă ea rămase încremenită în mijlocul aleii.

Cu un zîmbet blînd, Caleb se întinse şi o apucă de mînă. O tîrî pînă pe veranda casei. Uşa din faţă era destul de mare ca să intre o trăsură cu totul prin ea, iar Lily se mai linişti puţin imaginîndu-şi aşa ceva.

Nu le răspunse nimeni cînd bătură la uşă, aşa că încercară la una din intrările din spate. Nici acolo nu avură parte de mai mult succes.

Lily era deja dezumflată, cînd Caleb îi dădu un ghiont uşor.

– Vom întreba vecinii, Lily. Nu ne putem plînge că n-avem timp destul.

Nici în casele învecinate nu găsiră pe nimeni acasă, decît cîţiva servitori care strîngeau din buze şi dădeau din cap cînd auzeau de Kathleen. Se părea că reputaţia ei o urmase chiar şi aici, în acest cartier select.

Caleb o duse la operă în seara aceea, ca s-o mai înveselească şi se întoarseră în cartierul Kathleenei în dimineaţa următoare şi în următoarea, mai multe zile la rînd. În acest răstimp, cei doi Halliday închiriară o casă în acelaşi cartier, cu nimic mai puţin luxoasă decît casa Kathleenei.

Casa pe care o închiriaseră era mobilată complet, avea chiar cărţi în bibliotecă, aşa că Lily nu mai avu ce cumpărături să facă. Viaţa ei era acum mult mai complicată de prezenţa servitorilor, căci ea nu avea ideea cum să comande pe altcineva în afară de Caleb.

El rîse auzind asta, şi-i spuse că ar face bine să înveţe.

Cu trecerea zilelor, Lily devenea tot mai rotundă. Învăţă să cînte cîteva acorduri la pianul din salon, citi

practic toate cărţile din bibliotecă şi-l făcu pe Caleb să-i povestească toată viaţa lui, minut cu minut. El îşi petrecea mult timp în oraş, urmărindu-şi investiţiile, dar imediat ce soarele apunea, devenea cel mai atent dintre soţi.

Lily mergea cam o dată pe săptămînă pe la casa mamei ei, în trăsură, şi întotdeauna însoţită de Loretta, camerista ei. Însă acolo nu era nimeni.

Sosi şi luna decembrie, cu vînturi îngheţate şi munţi de zăpadă. Lily era în grădina din spatele casei, rîzînd şi aruncînd bulgări de zăpadă în Caleb, cînd începură durerile.

Se îndoi de mijloc şi Caleb o duse imediat înăuntru.

Doctorul Branscomb sosi cam într-o oră. Naşterea fu lungă şi dificilă, exact aşa cum prevăzuse, dar înaintea miezului nopţii sosi pe lume Joss Rupert Halliday, răcnind de furie şi cîntărind patru kilograme şi jumătate.

– Voi mai putea face şi alţi copii, nu-i aşa? îl întrebă Lily pe doctor.

Chiar şi după toate durerile naşterii, încă voia mulţi copii cu Caleb. Foarte mulţi copii.

– Nu văd de ce nu, răspunse doctorul Branscomb încet.

După ce se spălă pe mîini, semnă certificatul de naştere, îşi puse pălăria şi plecă.

Caleb îşi luase fiul să-i facă baie şi cînd se întoarse cu ghemotocul viermuindu-i în braţe, chipul îi strălucea de fericire.

– E furios ca dracu', nu-i aşa?

Lily reuşi să zîmbească, deşi era epuizată.

– Te asigur că şi tu ai fi, dacă tocmai ai fi trecut printr-o naştere.

Caleb o sărută pe frunte şi-i puse copilul pe pat, lîngă ea.

– Te iubesc, doamnă Halliday, spuse el, dar cred că ar fi mai bine să ne mulţumim cu micul Joss.

Lily scutură din cap, hotărîtă.

– Oh, nu. Vreau mulţi copii şi îi vom avea. Poate că bătrînul Lindsay nu-i cel mai bun doctor din lume, dar cred că se poate descurca să mă ajute să mai nasc cîţiva copii ca ăsta de aici.

Micul Joss încă răcnea din răsputeri, aşa că Lily îl luă şi-l puse la sîn. Şi chiar dacă nu avea încă lapte, el păru să se liniştească morfolind numai sfîrcul, iar Lily zîmbi, văzîndu-l. Semăna perfect cu tatăl lui.

Imediat ce se refăcu îndeajuns ca să-şi poată părăsi patul, Lily începu din nou să se ducă pe la casa mamei ei. De fiecare dată bătea la uşă şi de fiecare dată nu primea nici un răspuns. Peste cîteva săptămîni urma să plece înapoi, în Teritoriul Washington, să-şi reia vechea viaţă de acolo. Îi era dor de fermă, dar ştia şi că dacă va pleca din Chicago fără să afle nimic despre Emma şi Caroline i s-ar fi rupt sufletul.

În cea de-a treia zi a lunii martie, a anului 1879, roata norocului se întoarse în favoarea ei. Chiar în clipa în care ajunse în faţa uşii deja atît de cunoscute, sunetul muzicii de pian se auzi printr-o fereastră deschisă, pe care Lily n-o observase pînă atunci, şi era un cîntec pe care ea şi surorile ei obişnuiau să-l cînte împreună.

Cu inima bătîndu-i în gît, se întinse să apuce clanţa. O clipă mai tîrziu era înăuntru, în hol şi muzica o îmbrăţişă din toate părţile, urîndu-i bun venit.

O voce curată şi dulce cînta.

Trei flori au înflorit în luncă,
Capul şi-l pleacă în dulce somn,
Margareta, crinul şi trandafirul...

SFÎRŞIT